

New York Times çoksatanı KIZIL KRALİÇE'nin yazarı

VICTORIA AVEYARD

KIRLIK TAHT

BİR KIZIL KRALİÇE KOLEKSİYONU

PEGASUS

TAHTSIZ BİR KRAL...
SAVAŞLA ÇEHRESİ DEĞİŞEN BİR DÜNYADA
ARAYIŞA ÇIKIYOR.

DÜŞMAN KARDEŞLER...
SON BİR KEZ KARSILAŞIYOR.

LANETLİ BİR KRALİÇE...
GELECEKTEKİ OĞLUNA UMUT DOLU SÖZLER SÖYLÜYOR.

GENÇ BİR KIRMIZI MUHAFAZ...
İSYANI KÖRÜKLEYECEK, UFAK BİR UMUT BULUYOR.

VE BİR KAHRAMAN...
HUZURU NEREDE BULACAĞINI
VE NEREYE AİT OLDUĞUNU KEŞFEDİYOR.

Öncesi, şimdi ve sonrası.

Kızıl Kraliçe öyküleri ve haritaları koleksiyonu.

Bu savaş henüz bitmedi ve benim yapacak daha çok işim var.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-671-7

★

★

**"Harika bir dünya. Zeki karakterler.
Sürprizler. Epik savaş sahneleri... İyi bir
kitap arıyorsanız bunu alın."**

The Guardian

**"Distopik bir gelecekte damarlarında kanı
kırmızı akanlar, doğaüstü güçlere sahip
gümüş kanlılara hizmet ediyor. Ama bir
isyan filizleniyor ve on yedi yaşındaki
Kızıl Mare Barrow, Kırmızı Muhafızlar'ın
amacını yerine getirmek üzere."**

Publishers Weekly

**"Yaratıcı... Aveyard merak uyandıran
yepyeni bir dünya kurmuş."**

Kirkus Reviews

KIRIK TAHT

KIZIL KRALIÇE KOLEKSİYONU

Düzenleme
Ny.ozlem

Pegasus Yayınları: 2589

Kırık Taht

Victoria Aveyard

Özgün Adı: Broken Throne: A Red Queen Collection

Editör: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2023 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-871-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023

Copyright © Victoria Aveyard, 2019

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
New Leaf Literary & Media'dan alınmıştır.**

**Bu kitabın orijinali İngilizce olarak 'Broken Throne: A Red Queen Collection'
adı ile yayımlanmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık
Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.**

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic*San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

VICTORIA AVEYARD

KIRIK TAHT

KIZIL KRALIÇE KOLEKSİYONU

İngilizceden çeviren:

Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

*Bunca zamandır yanımda olduğunuza inanamıyorum.
Teşekkür ederim.*

Poyraz'daki çalışmalarım boyunca kendimi hep, yalnızca Felaketler olarak bilinen olayların etrafından dolanırken buldum. Uzak geçmişimize dair hikâyeler ve bunu konu alan dersler beni hep büyülemiştir. Ne yazık ki Gümüşler öncesi zamana dair ne varsa delik deşik edildiği ve birincil kaynaklar büyük oranda zayıf olduğu için bilgileri doğrulaması güç. Sadece nispeten yakın (yakın derken, son 1500 yılda gerçekleşen) olayların kayıtlı olduğu düşünülebilir. Halihazırda kabul görmüş kayıt noktaları olsalar da, bir yolda atılan ilk adımlar gibi hayati öneme sahipler.

Bu nedenle söz konusu zaman aralığıyla ilgili tüm araştırmalarımı hem Delfi'deki arşivlere hem de Boynuz Dağı'nın mahzenlerine dayandırmak zorundayım (not: Tarihler Poyraz takvimini esas almaktadır; Cumhuriyet'ten özür diliyorum):

- EZ = Eski Zaman, Poyraz'dan önce
- YZ = Yeni Zaman, Poyraz'dan sonra

EZ 1500'den önce: Felaketler'i takiben kıtadaki medeniyetler hâlâ değişken

EZ 1500: Derrim Dönemi'nin başlangıcı – kıtanın medeniyetlerinin istikrar kazanmaya ve yeniden yapılanmaya başlayışı

EZ 950: Barr Rambler'in Duruşması - Gümüş bireylere ait doğrulanabilir ilk kayıt (hırsızlıktan yargılandığı esnada güç kullanımı, güçlükol yeteneklerini ortaya koymuştur)

EZ ~900: Finix Hanedanlığının kuruluşu, Kitada Gümüş idaresindeki en eski krallık olan Siron Krallığının kuruluşu (Siron söylencesine göre)

EZ 202: Tiraks Krallığının iç savaşı takiben günümüzdeki üçlü yönetim biçiminde yeniden yapılanışı

EZ 180: Günümüzde Yüksektepe halini alacak Tetonya Krallığının kuruluşu. Tetonya, dağlarda kurulan çok sayıda küçük krallık ve topraklardan biridir

EZ 72: Cygnet Soyu'nun fetihleriyle Gölbölge Krallığının kuruluşu

YZ 0: Calore Hanesi hanedanlığında modern Poyraz'ın kuruluşu -daha küçük krallıklar ve bölgedeki şehir devletlerden meydana gelmiştir

YZ 2: Yamaş ve Poyraz arasında evlilik yoluyla bir ittifak kurulması ve iki ulus arasında uzun süreli bir bağın temelini oluşturması

YZ 170-195: Gölbölge ve Çayır savaş lordları arasındaki Sınır Savaşları

YZ 200: Poyraz ve Gölbölge arasında Gölbölge Savaşının başlaması

YZ 296: Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'nin gelecekteki başbakanı Dane Davidson'ın Poyraz'dan kaışı

YZ 321: Poyraz İç Savaşı -Uçurum bölgesinin ayrılması, Poyraz Kralı VII. Tiberias'ın tahttan çekilmesi, Poyraz Krallığı'nın çöküşü, Uçurum bölgesi Kralı Ptolemus'un tahttan çekilmesi, Uçurum bölgesi Kraliçesi Evangeline'in tahttan çekilmesi, Poyraz eyaletlerinin oluşumu

Yukarıdakiler, Egemen'den Liman Körfezi'ne kadar her yerde bulunabilecek önemli tarihi olaylardır. Şimdiye dek öğrendiklerimle çok ilgilenmiyorum, Boynuz Dağı bilginleri de öyle. Haftalarca çalışmanın ardından Sarayı hayal kırıklığına uğratarak Devrim'den önceki döneme dair bir tür genel değerlendirme derlemesine

giriştim. Bu bilginin pek bilimsel olmadığını ve şu an bir bağlantı kurmanın imkânsız olduğunu kayda geçmek gerek. Karşılaştığım bilgilerin çoğu diğer kaynaklarla doğrudan şeliştiği işin bu şakışmanın bir resmini şizmeye kalkıştım.

En yardımcı olanı da, Boynuz Dağı mahzenlerinin derinlerindeki iklim kontrollü ve basınçlı bir odada tutulan, titizlikle muhafaza edilmiş kâğit yıllık

veya kitapçık koleksiyonu oldu. Kayıtlar, mahzenlerin ilk mühürlendiği bin yıldan uzun bir süre önce, Yüksektepe var

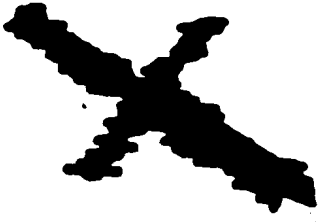
olmadan önce orada muhafaza edildiklerini gösteriyor. Esasen Felaketler'den korunmak üzere inşa edilmiş mahzenlere, sahiplerinden sonra da varlıklarını sürdürecekleri umuduyla bilgi depolandığı kanısındağım. Belgelerin birkaçının, önceleri güzel fotoğrafları da olanlarla aynı özellikte ve seriden olduğu görüldüğü. şevirisi zor olmakla birlikte imkânsız değildi. Serilerden birine Ulusun Coğrafyası gibi bir isim verilirken, diğerleri sadece Zaman diye adlandırılmıştı.

Öncelikle şalışmayı tarihte belli bir noktadan geriye doğru götürmek durumundayız... yani bizim işin Derrim'i başlatan nirengi noktası YZ 1500. Felaketler öncesinde ve esnasında yaşanan her şey, hakikati sıklıkla geride bırakan efsanelerle tarihin sisleri altında gizli kalmış.

Suşla mücadele eden, endişeli bir yarasa insanın serüvenlerini detaylandıran bazı resimli kitapları da son derece beğendim.

Felaketler'in, bizden önce gelen medeniyetleri bilfiil sonlandırdığını veya ciddi bir biçimde zayıflattığını biliyoruz, öyle ki, o zamanın resmini elde etmek için şimdi bile parçaları bir araya getiriyoruz.

Boynuz Dağındaki kaynaklara göre, sözde Felaketler'in ilki -en yıkıcısı ve en uzun soluklusu- küresel ölçekte kirlilik yüzünden yaşanan iklim değişikliği. On yıllar içinde, her yıl bir öncekinden kötüye giderek durumun vahameti artmış. Kuraklık, aklımın almadığı yerler olan, kıtamızın sınırlarını çizen okyanusların ötesindeki topraklar da dahil dünyanın büyük bir bölümünü sarımsı.

Kıtamızın sınırları ötesinde bulunan o yerlerin artık var olmamaları veya hâlâ kendi devrim süreçlerini yaşıyor olmaları mümkün. Gümüş krallıklara göre savaş ve menfaatler kendi çevremizle aramıza hep bir sınır koydu. Belki aynısı geri kalanı için de söylenebilir.

Kuraklık, gıda üretiminin devam ettiği bölgelere kaçma girişiminde bulunan çok sayıda mülteciyle, etkilenen bölgelerde tarımsal çöküş, kıtlığa, göçe, kargaşaya ve savaşa yol açmış. Çoğunlukla su, yakıt, toprak vs. konusunda olmak üzere her yerde kaynak savaşları çıkmış. Bunlar genellikle kuruluşlar arasında veya kuruluşlar ile yerli halklar arasındaki çatışmalarımız. Daha büyük hükümetlerden sadece birkaçı kaynak savaşlarının ilk yıllarında çatışmaya doğrudan dahil olmuş.

Değişen iklim hem karada hem denizde ölümcül fırtına sistemlerini besleyerek çok sayıda insanı tipiler, buz fırtınaları, kasırgalar ve kuraklık sebebiyle uzun süren toz fırtınalarıyla karşı karşıya kaldıkları kıyılardan ülkenin iç kısımlarına sürüklemiş. Hızla değişen sıcaklıklar birçok bitki ve hayvan soyunun tükenmesine yol açarken insanların da neredeyse sonunu getiriyormuş. Deniz seviyesinin yükselmesi, nüfusları giderek daha küçük yaşam alanlarına iterek kapalı kutu etkisinde pay sahibi olmuş. Yüzlerce kilometrelik kara parçaları sular altında kalarak bugün bildiğimiz sahil şeridini oluşturmuş, Ulu Nehir ağzını ve civar bölgeyi dönüştüren seller yaşanmış.

Bununla bağlantılı olarak yaşanan geniş çaplı depremler sonucunda batı kıyısı değişime uğramış ve bir zamanlar devasa bir vadinin bulunduğu yerde deniz oluşmuş. Uzun zamandır aktif olmayan yanardağlar kuzeybatıda faaliyete geçmiş ve milyonlarca ton kül

püskürtmüş.

Depremler ve doğal afetler kıtayı yerle bir ederken, en korkulan afetin hiç gerçekleşmemiş olmasıysa ilginç. Korunmuş metinlere göre, biliminsanları ve siviller bugün Cennet Vadisi olan yerin altındaki kaldera yanardağının olası patlamasından inanılmaz bir endişe duyuyorlarmış. Söz konusu patlama dünya

iklimini değiştirecek ve şu an üzerinde yaşadığımız kıtanın büyük bölümünü yok edecekmiş. Korunmuş metinlerin yazıldığı zamanlarda biliminsanları, kaldera havzasının çok önceden patlamış olması gerektiğini iddia ediyormuş. Şimdiyse üzerinden çok uzun zaman geçmiş durumda. Cennet Vadisi ve altındaki uyuyan devı yakından takip edecek bir analiz ekibi kurması için Başbakan ve Halk Meclisi'ne dilekçe yazacağım.

Böylesi bir çalkantının ortasında birçok bölgede hastalıkların türeyip "güvenli" gruplara bile yayılması şaşırtıcı değil. Hastalıkların çoğu daha az tehdit oluşturan veya bir zamanlar korunmuş nüfuslarda yeni etki alanları bulan önceden kökü kazınmış hastalıkların mutasyona uğramış versiyonlarıymış. Dünya çapında milyonlarca insan, bir zamanlar tedavi edilebilir görülen hastalıklara yenik düşmüş ve medeniyetlerin çoğu dağılmaya başlamış.

Tüm bunlar tabii ki doğanın işi, bazılarına göreyse tanrıların. Oysa bir seçim ve insan eylemi olan Felaketler'in sonuncusu için aynısı söylenemez. Bugün çeşitli boyutlarda ve mahiyette füze ve bombalardan oluşan bir askeri güce sahibiz ama hiçbirisi atalarımızın yarattıkları korkunç silahlarla aşık atamaz. Eski dünyanın biliminsanları bir şekilde varlığın en küçük parçalarını bölerek nükleer bomba adındaki en yıkıcı silahları yapabileceklerini keşfetmiş. Bunlar, bilinen

dünyada yukarıda sıraladığım çeşitli felaketler sırasında farklı derecelerde kullanılmış. Nükleer savaştan da önce, hükümetler ve vatandaşlar bu silahlardan korkuyorlarmış. Birçoğu planlarını bu doğrultuda yapmış. Boynuz Dağı'ndaki mahzenler de böyle bir saldırıdan sağ kurtulmak amacıyla tasarlanmış, kayanın derinliklerine oyulmuştu. Oradaki metinlere göre, kıtamız bu silahların en berbatlarından büyük ölçüde korunmuş. Okyanusun ötesinde, şimdi ya donmuş ya kumlar altında kalmış, birkaç kişinin gazabı ve birçoğunun bilgisizliğiyle yerle bir edilmiş topraklar var. Görünen o ki, bombalardan çok daha beter bir şey varsa, o da sonrasında olanlar. Duman ve külle yayılan radyasyon hastalığı. Medeniyetlerin çöküşüyle ülkeler tamamen yok olmuş. Süprüntü ve Dişli'nin enkazlarının gösterdiği gibi, kendi kıtamızda da aynı durum söz konusu. Bu topraklar hâlâ binlerce yıl önceki faaliyetlerce zehirlenmiş, yaşanmayacak derecede radyasyona maruz kalmış durumda.

Araştırmalarım bana ne söylerse söylesin, askeri teknoloji sonucu oluşan büyük yıkımı akıl almaz buluyorum ve bu bulguları doğrulamak için daha çok uğraşacağım. Bu mümkün olamaz. Gümüşlerin en güçlüleri bile bir şehri yerle bir edemez ve bombalarımız dahi on binlerce insanı yakıp kül etmek için okyanusu aşamaz. Belki benim cehaletimdir ama birinin emriyle milyonlarcasının ölümünü aklım almıyor.

Felaketler zamanında, özellikle kendi dünyamızda hâlâ etkileri görülen iklim değişikliği gibi uzun soluklu olaylarda zamana dair birkaç sabit gösterge yer alır.

Yüksektepe biliminsanlarının giriştikleri buz kazılarını tam anlamasam da söylenenlere bakılırsa kuzeydeki çalışmaları Derrim'den öncesi, hatta Felaketler sırasındaki zaman dilimi için bile çok değerli. Elime ulaştınca bulgularını mümkün olduğunca kayda düşeceğim ama şimdiye dek, ilk raporların gösterdiği kadarıyla radyasyona uğramış kül yağışları bundan yaklaşık iki bin yıl önce kuzeyin açıklarına düşmüş. Bu da yaklaşık EZ 2000 civarında, yani Derrim'den beş yüz yıl önce en az bir nükleer savaş (NS) gerçekleştiği anlamına geliyor. En azından kıtamız üzerinde gerçek bir çöküşün, medeniyetler yeniden oluşmaya başlamadan önce beş yüz yıl sürdüğü sonucuna varabiliriz.

Derrim ve NS'yi Gümüşler öncesi, Felaketler öncesi zaman dilimine bağlamak zor ve geçiş noktaları aramak durumundayız. Korunmuş metinlerin birkaç yerinde MS 2015 (kayıtlarda bazen İS olarak da geçiyor; çeviride bir hata olabilir... teyit etmek gerek) sonrası tarihlerde yıkıcı kuraklıklardan söz ediliyor. Korunmuş metinlerin elli ila altmış yıllık kısmında depremler, deniz seviyesinin yükselmesi, kasırgalar vb. Felaket olaylarından; koleksiyonun sonuna doğruysa boyut ve kapsam bakımından hızlı bir artıştan bahsediliyor. Ancak bunlar, batı yakasını ayıran depreme

ve Ulu Nehir Deltasını yeniden şekillendiren sellere kıyasla küçük kalıyor.

Çeviriler güvenilir olmayabilir. Bazı metinlerin korunmuşluk kalitesi değişirken beni şaşırtan ve canımı sıkan, birçoğunun, özellikle iklimle ilgili olayların vahameti ve boyutları konusunda aynı fikirde değilmiş gibi görünmesi. Kayıtlardan biri ılık bir kışı yıkıcı bir iklim değişikliği habercisi olarak görebilirken, bir başkası aynı dönemi önemsizmiş gibi gösterebiliyor veya başka yerde daha soğuk geçen bir kışa dikkat çekebiliyor. Bu oldukça sıkıntılı bir durum ama söz konusu belgelerden faydalananların çoğunun, ortaya konan yalanlar veya manipölasyonlar kadar söz konusu önyargıları da saptayabildiklerini varsayıyorum.

MS 2022 yılına ait küçük bir nükleer saldırı kaydına ulaştım. Müdahil tarafları bulamadım, sadece soğuk bir iklimdeki, geniş nüfus merkezlerinden uzakta,

farklı bir kıtada meydana gelen saldırıya ait

bilgiye ulaşabildim. Bu da beni, bunun bir

savaştan öte bir güç gösterisi olduğunu

düşünmeye itti, tabii böylesine saçma

bir şeye ne kadar inanılabilirse. Gelge-

lelim, radyasyonlu kül yağışıyla bağlantılı

düşünüldüğünde, takvimimizdeki EZ 2000 yılının,

Felaketler öncesi takvimde MS 2022 yılına denk

düşebileceği anlamına geliyor. Ama zorlarsak, bu

ikisinin arasında on yıl, hatta belki yüzyıllık bir

fark olduğu sonucuna varıyorum. Araştırma yavaş ilerliyor ama içimden bir ses bu adımların doğru yönde atıldığını ve ulaşabileceğim bilginin geleceğimiz için hayati önem taşıyacağını söylüyor.

Boynuz Dağı mahzenlerinin başına bir şey gelse, medeniyetimiz geçmişle ve geçmişin bize bıraktığı uyarılarla her türlü bağı yitirir. Bu nedenle, korunmuş metinlerin son ciltlerinin yardımıyla elimden geldiğince bu çeviri çalışmalarına önayak olacağım. Hiç değilse gelecekte böylesi felaketlerin önünü alabilmek için, dünya liderleri, atalarımızın başlarına neler geldiğini bilmeli. Beni asıl ilgilendiren, özellikle geliştirmekte olan toplumlar için, düşölmesi kolay bir tuzak olan insan kaynaklı iklim değışikliği. Bunun şimdiden ufak ufak başladığını düşünüyorum ama uluslarımızın, atalarımızın yapmadığı şeyin önünü alabileceği konusunda umutluyum.

Eksikler olsa da bir sonraki sayfada bir çeviriye yer verdim. Bu, hepimizi diken üzerinde tutan karamsar bir tablo çiziyor.

Yeni alışmalar <ÇEVRİLMEDİ> Ortadoğu'daki
(?) mevcut kuraklığın bölgede son 900 yılda
görülen en kötü <ÇEVRİLMEDİ> Küresel ısınmayla
şiddeti arttı <ÇEVRİLMEDİ> Yağış miktarında %40
düşüş <ÇEVRİLMEDİ> Derin kuyular <ÇEVRİLMEDİ>
akiferlerdeki suyun çekilmesi <ÇEVRİLMEDİ> tarım-
sal üretimdeki kırılma <ÇEVRİLMEDİ> milyonlarca
insan hali hazırda sıkıntı içindeki <ÇEVRİLMEDİ>
siyasi istikrarsızlık sonucu şehirlere kaçtı
<ÇEVRİLMEDİ> iç savaş <ÇEVRİLMEDİ> bölgedeki
mülteci kriziyle <ÇEVRİLMEDİ> sınırdaki uluslara
<ÇEVRİLMEDİ> dünya çapında siyasi yansımaları
<ÇEVRİLMEDİ>

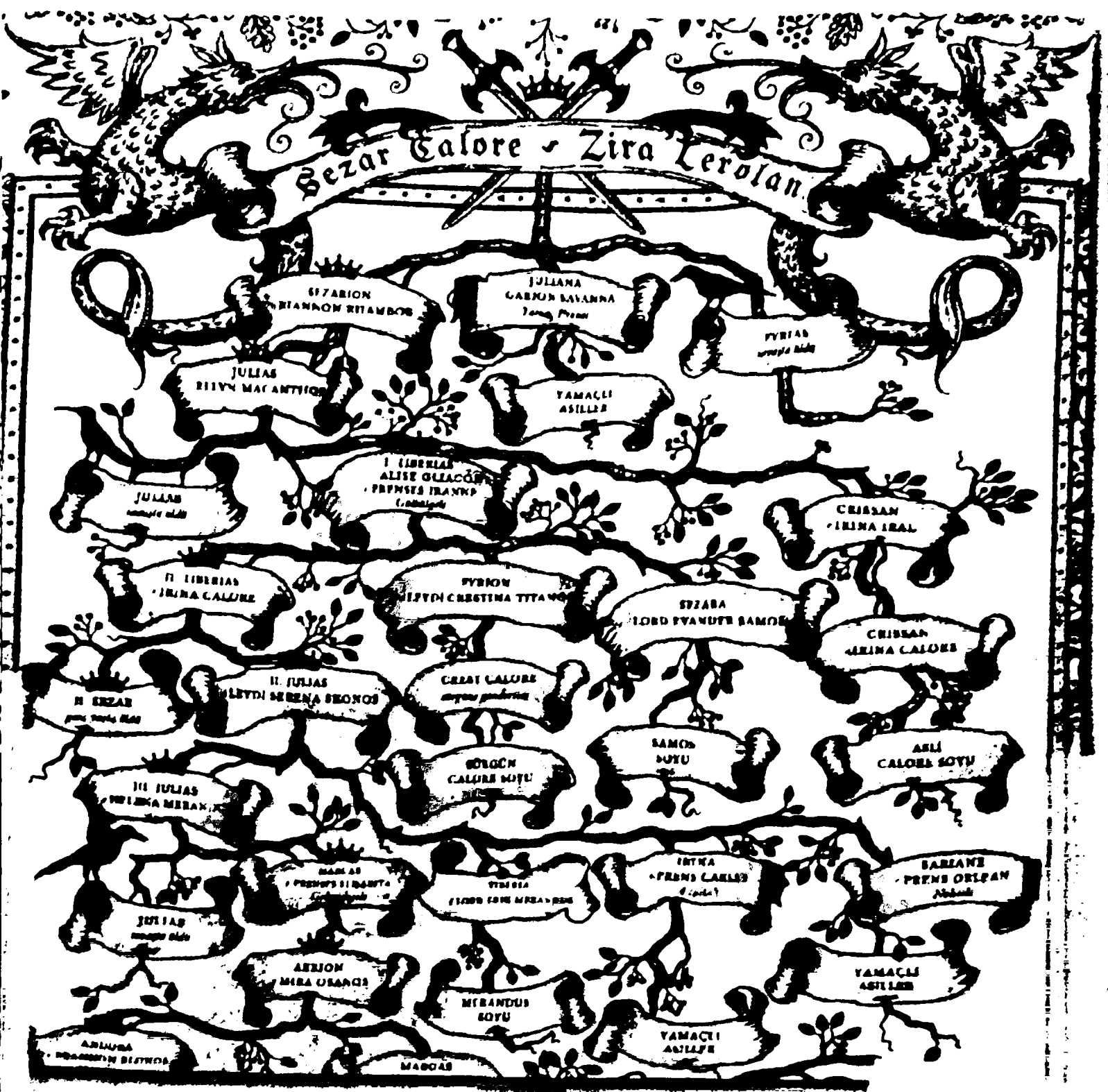
*Bu, bizden önceki dünyayı ve şimdiki dünyada
nasıl var olduğumuzu anlayabilmek için tamam-
lamamız gereken yapbozun bir parçası.*

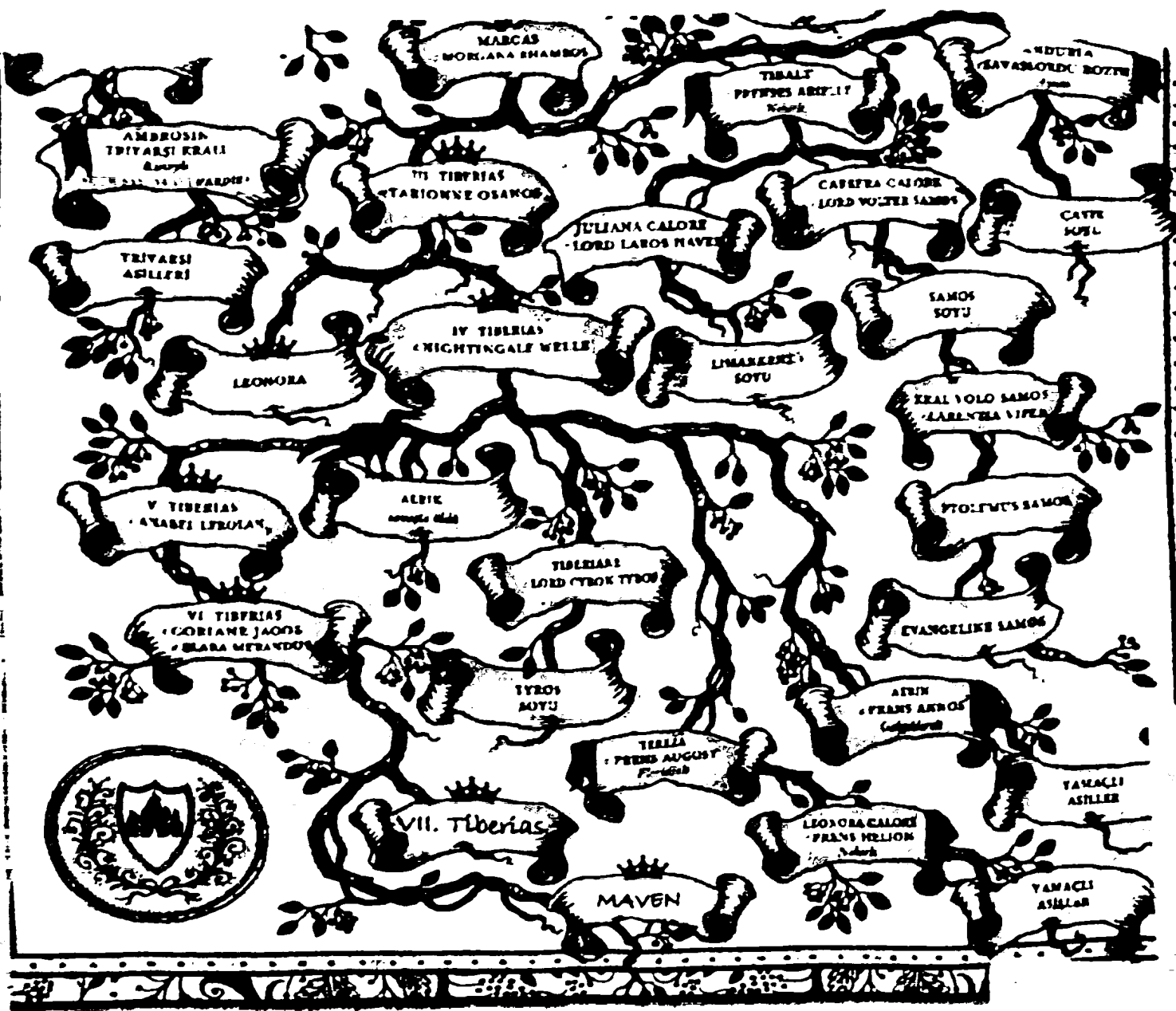
*Ben sadece meraklı bir adamım ama etrafımızı
erreyen sise doğru, en azından diğerlerinin de takip
edebileceği şekilde bir adım atabilirim. Cal, senin içinde,
işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmekten keyif alacak kadar
annenden bir parça yatıyor. Umarım çalışmalarımın
bu kopyaları biraz ilgini eker. Umarım bu sisi dağıtma
konusunda bana katılırsın.*

- Julian Amca

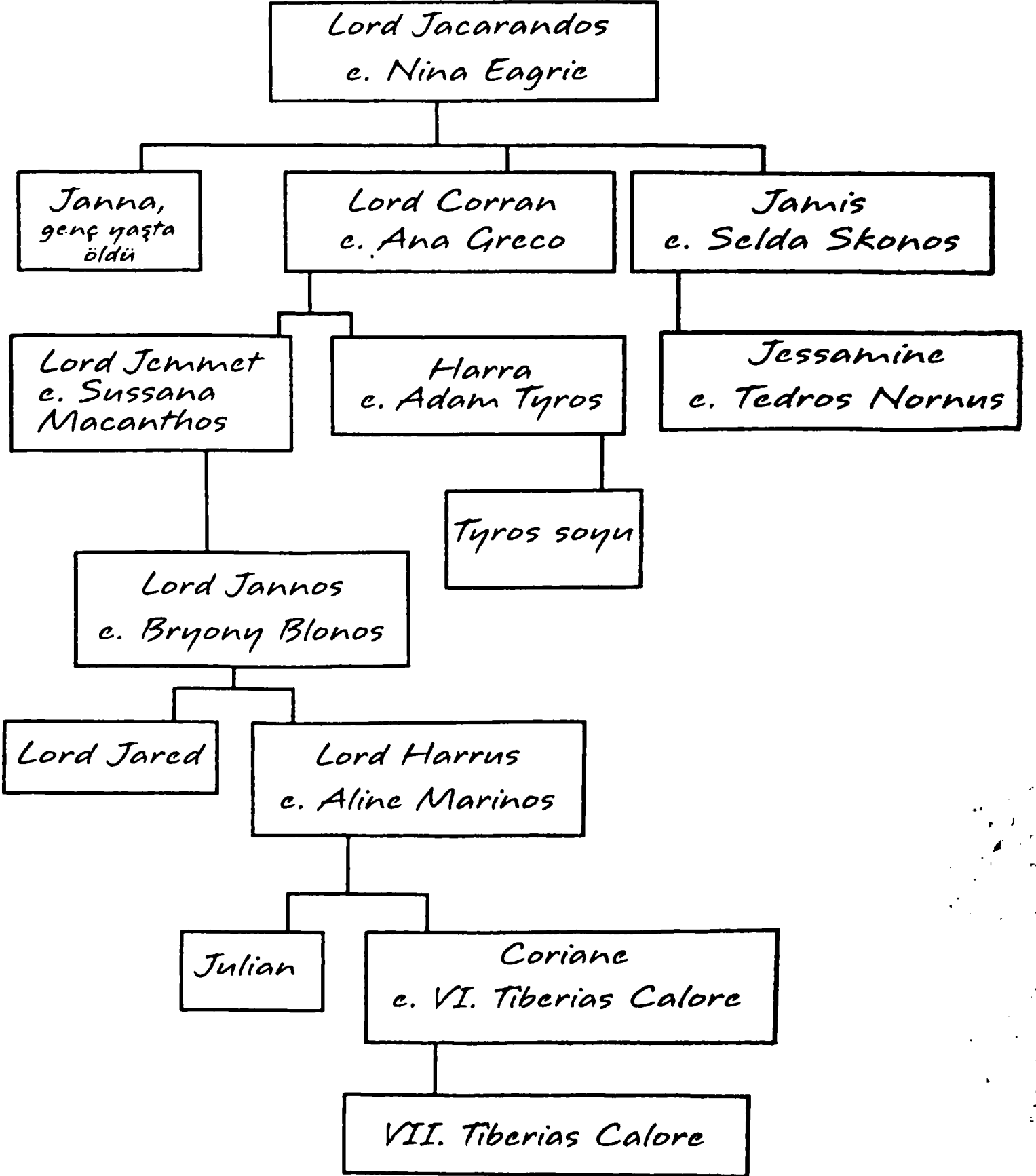
Bir kısmını benim öğrettiğim hanenizin tarihi konusunda oldukça bilgili olduğunuzun farkındayım. Ancak bunları, Poyraz kütüphanelerinin varlığını sürdüreceğine bel bağlamak yerine, hafızanızdaki noksanlar kadar kendiniz için de elinizin altında bulundurmak istersiniz diye düşündüm. Evet, noksan dedim. Kendi hanemin ve annenizin ailesinin kayıtları çok kapsamlı olmadığı için üzgünüm ama ne yazık ki gençliğimde kökenlerimle ilgilenmiyordum. Ayrıca nedendir bilinmez, aile şecerem kralların soyu kadar ayrıntılı belgelenmemiş. Çok tuhaf.

– Julian Amca

Jacos Ailesi Soyagaci

*Tarih kitapları henüz size
yetişebilmiş değil ama bunda
bir sakınca gördüğünüzü
sanmıyorum.*

—JJ

CALORE HANESİ KRALLARI

I. SEZAR

YZ 1 Ocak — 3 Ekim 37

Alexandrus Sezar Calore kendini yeni hanedanlığına, milletine ve imajına öylesine adanmıştı ki, tacını Poyraz'ı fethettikten sonra tam iki ay bekleyip yeni yıla girerken gece yarısı giydi. Hükümdarlığının başlamasıyla yeni bir çağın başlangıcını ilan etti. Bu nedenle Poyraz takvimi, taç Calore'nin başına değdiği an başlar. Başlangıçta sadece bir savaşçı olmasına rağmen Kral Sezar yetenekli bir diplomattı. Poyraz'ın güney sınırını korumak için uzun soluklu bir ittifakı sağlamlaştırarak kızı Juliana'yı Yamaç

Prensi'yle evlendirdi. Kral Sezar ayrıca Kraliçedenemesi törenini başlattı. Olağanüstü koşullar ya da krallık dışından biriyle izdivaç haricinde, tahta çıkacak her Calore vârisi kendisine sunulan en güçlü taliple evlenirdi. Kral Sezar aynı zamanda Beyazateş Sarayı ve hükümetin Poyraz merkezini inşa ederek Arkeon'da yeni başkenti kurdu. Kral bir düello "kazası" sırasında kalbinden vurularak öldü. Rakibinin körleşmiş idman kılıcı, keskinleştirilmiş bir kılıçla değiştirilmişti. Efsaneye göre Kral Sezar'ın son sözü, "Fyrias," İhtilaflı Topraklar'ın sınırındaki bir çatışmada can veren en küçük oğlunun adıydı. Bir soruşturmayı takiben düello partneri infaz edildi ama tarihçiler, babasının cinayetini Sezar'ın öz oğlunun ayarladığını öne sürer.

SEZARION

YZ 3 Ekim 37 – 20 Temmuz 44

Sanlı bir babanın izinden gitmek, az bir savaş bilgisi ve babasınınkinden az askeri beceriyle büyüyen Sezarion için zordu. Daha ziyade krallığın şatafatıyla meşguldü ve yazlık sarayın inşaatını başlattı: Güneş Sarayı. İnşaatı tamamlanmadan, eğlence yatı Bahrn Adaları açıklarında batınca denizde öldü. Tanıkların ifadelerine göre kraliyet mücevherlerinin ve tacının ağırlığı yüzünden batmıştı ama köpekbalıklarına yem olduğunu ileri süren raporlar da bulunmakta. Geminin batışının, babası maktul krala sadık kişilerce düzenlenmiş olması da mümkün.

I. JULIAS

YZ 20 TEMMUZ 44 – 1 AĞUSTOS 60

Babasının tam zıttı olan Julias sapına kadar savaşçıydı, hatta bazen haddinden fazla. Düzenli olarak kuzeydeki Gölbölge Krallığı lordlarıyla savaşırdı. İlk oğlu ve vârisi Julias on yedi yaşında böyle bir çarpışmada can verdi. Ölümü, babasını derin bir yasa sürükledi ve hastalığının iyileşmesi için gerekli cilt tedavisini reddetmesinin ardından sessizce hayata gözlerini yumdu.

MUHTEŞEM TIBERIAS

YZ 1 AĞUSTOS 60 – 10 KASIM 105

Sezar Calore'nin torununun oğlu, onun esas halefi görülmekle birlikte Calore hanedanlığının en uzun süre tahtta kalan kralıdır. I. Tiberias kırk beş yıllık hükümdarlığı süresince Güneş Saray'ını tamamladı, kuzeydeki Gölbölge'yle ilişkilerini güçlendirdi ve Poyraz sınırlarını Uçurum bölgesinin tamamını topraklarına katarak genişletti. Samos topraklarının bir kısmı yine de Calore hâkimiyetine direndi ve Tiberias, başında kendisinin bulunduğu bir orduyu Uçurum bölgesi tepelerine sürdü. Samos isyancılarının geri kalanı dize getirildi ve Tiberias, konseyinin teşvikine karşın Samos hanedanlığını yok etmek yerine sadakatleri ve toprakları karşılığında onlara merhamet gösterdi. Uçurum

bölgesi idaresi Laris Hanesi'ne verildi ama Samos Hanesi krallıktaki en güçlü ailelerden biri olmayı sürdürdü. Kral Tiberias aynı zamanda Poyraz çapında kurduğu birkaç Kızıl fabrika şehriyle de öncü oldu. Gümüş krallık ekonomik ve teknolojik gücünü artırırken kendisinin hâkimiyetinin avantajlarından yüzyıllarca faydalanacaktı. I. Tiberias uzun yıllar boyunca bir vârisi olmaması üzerine Poyrazlı karısını boşadı ve kendisine üç çocuk veren bir Gölbölge prensesiyle evlendi. Uykusunda huzur içinde öldü.

II. TIBERIAS

YZ 10 KASIM 105 – 30 MAYIS 107

I. Tiberias nispeten yaşlı bir adam olarak tahtta babasının yerine geçti ve iki yıldan kısa süre hüküm sürdü. Sadece “asap bozukluğu” olarak kayıtlara geçen bir rahatsızlıktan ansızın öldü. Böylesi kısa bir sürede dahi tahta uygun olmadığı ve yaşamış olsa muhtemelen konseyi ve lordları tarafından kolaylıkla manipüle edileceği anlaşıldı.

II. SEZAR

YZ 30 MAYIS 107 – 9 ARALIK 118

Kral Sezar tahta geldiğinde henüz yaşını doldurmadığı için büyükannesi Gölbölge Prensesi Iranne ve annesi Irina Calore vekâleten yönetime geçti. Amcası Prens Fyrion Calore yabancı bir hükümdara karşı

çıkarak kendisinin tahta geçmek için daha uygun olduğunu iddia etti. Fyrion ve Titanos ailesi tarafından desteklenen karısı, II. Sezar'a karşı bir iç savaşın başını çekti. Sonunda Vekil Kraliçe ve Prenses Sezara'nın güçleri tarafından bozguna uğratıldılar. Muhteşem Tiberias'ın kızı Sezara, Samos Hanesi'nden biriyle evlenmişti ve II. Sezar'ı iktidarda tutmak için onların desteği gerekiyordu. Prens Fyrion, tahtı ve bebek yaştaki oğlu Prens Crest Calore'yi gasp etme teşebbüsünden infaz edilerek Poyraz'dan sürüldü. Calore Hanesi'nin batıdaki bir soyunun başını çektiyse de bu hanedanlığa ait kayıtlar ya kayboldu ya da yok edildi. Hâlâ varsa bile Fyrion soyu Calore soyağacının geriye kalan diğer tek uzantısı olacaktır.

II. Sezar, Skonos muhafızlarının gözlerinin mütemadiyen üzerinde olduğu hastalıklı bir çocuktü ve düzenli aralıklarla kan tedavisine ihtiyaç duyuyordu. "Çürümüş" diye nitelen- dirilen genç, yirmi beş yaşında öldü. Hiç çocuğı olmadı ve hastalığının, ebeveynleri II. Tiberias ve Kraliçe Irina'nın birinci dereceden kuzen' olmalarından kaynaklandığı söy- lentiler arasındaydı.

II. JULIAS

YZ 9 ARALIK 118 – 22 MART 140

II. Sezar'ın çocuğı olmadığı için tahtı küçük kardeşi devraldı. II. Julias, erkek kardeşinin daimi vasilerin- den biri olan Serena Skonos'la evlendi ve kardeşinin genetik hastalıklarından hiçbirini göstermedi. Bu nedenle

bazı tarihçiler babasının II. Tiberias olmadığına ve annesi Kraliçe Irina'nın Poyraz heyetinden biriyle ilişki yaşadığına inanıyorlardı. II. Julias, annesi doğuştan bir Calore ve kendisi de bizzat I. Sezar'ın torunu olduğundan bu söylentiler onu pek rahatsız etmiyordu. En önemlisi, II. Julias, kendisinden önce gelen tüm Calore kralları gibi yakıcıydı. Annesi aldatmış olsa, öz babasının değil de annesinin yeteneğini alması olağanüstü nadir bir durum olurdu. Poyraz, Yamaç ve Gölbölge krallıkları barış içinde olduğundan, bu dedikodu dışında krallığında bir sorun yoktu. II. Julias otuz iki yıllık hükümdarlığı sırasında arena inşaatı başlatarak İlk Cuma faaliyetlerini krallık çapında genişletti. İki kızını Yamaç prensleriyle evlendirerek iki krallık arasındaki bağları güçlendirdi.

III. JULIAS

YZ 22 MART 140 – 28 ARALIK 151

III. Julias babasının ısrarına rağmen aşk evliliği yapmak için Kraliçedenemesi törenini es geçti ve Merandus Hanesi'nden Helena'yla evlendi. Tarihçiler genç Prens'in romantizmden ziyade Helena'nın yeteneğinin mi aklını çeldiğini merak edegelmiştir. III. Julias taç giydikten sonra oğlu ve vârisi bir Poyraz turuna çıktı. Bakire Şelaleleri'ndeki sınırı ziyaret ederken konvoy Kızıl haydutların saldırısına uğradı ve Prens Julias öldürüldü. III. Julias misilleme olarak sınır civarındaki Kızıl kasabalarının yerle bir edilmesini ve bir

hisar şehri için alan açılmasını buyurdu. Kızıllara Korviyum kurmalarını emretti, sonra birçoğunu Poyraz ordusuna aldı. Geri kalanıysa işçi nüfusuna destek için fabrika şehirlerine sürüldü. Uğursuz bir isim olarak görüldüğünden bir daha hiçbir Calore çocuğuna Julias adını koymadı.

M A R C A S

YZ 28 ARALIK 151 – 12 ARALIK 159

Yamaç'la daha güçlü bir ittifak kurmak için, Kral Marcas da babası gibi Kraliçedenemesi törenini es geçti. Gelgitderesi prensesi Elisabeta'yla evlendi. Yalnızca sekiz yıldır kraliyetin başında olmasına karşın, çoğunlukla Merandus annesi ve eşinden dolayı krallığı verimli bir devir olarak görüldü. Kral büyük ölçüde beceriksiz ve akılsız biri olarak görevlerini, Poyraz altyapısı ve ekonomisini canlandırmayı görev bilmiş iki kraliçeye devretmişti. Esasen Yamaçlı olan Kraliçe Elisabeta, Poyraz ve anavatanını birbirine bağlayan yol ağı Yeşilyol'un yapılmasına öncülük etti. Dul Kraliçe Helena ilgisini, uzaktaki Kızıl topluluklarına kadar ulaşan Poyraz elektrik şebekesini sınırdan sınıra genişletmeye verdi. Kral Marcas zil zurna sarhoş bir halde öldüğünde iki kraliçe çalışmalarını Kral'ın vârisi ve tek çocuğu Aerion'la beraber devam ettirdi.

AERION

YZ 12 ARALIK 159 – 2 ŞUBAT 188

Kral Aerion annesinin mimarlık tutkusunu paylaşıyordu ve ikisi birlikte bugün ikonik bir yapı olan Arkeon Köprüsü'nü inşa etti. Merandus ve Iral Hanesi idaresindeki Poyraz casusları bu dönemde Gölbölge'yle sınır savaşlarında Çayır savaş lordlarına yardım ettiler. Poyraz hazinesi ve Kral'ın kendisinden para desteği alan Çayır orduları Minnowa bölgesinde değerli tarım arazileri kazandı ve Gölbölge sınırını Ulu Nehir'e kadar geriletti. Kral Aerion bu taktiği, iki krallığın gelecekte kaçınılmaz bir şekilde çarpışacağını bilerek Poyraz'ın en yakın komşusunu zayıflatmak için kullandı. Annesi ve anneannesinin etkisi altında kalan Kral Aerion, idarenin cinsiyete değil, yeteneğe göre olacağına hüküm verdi. Bu sebeple ilk çocuğu olan Andura adındaki kızı kendisinden yaşça küçük erkek kardeşinden önce tahtın vârisi oldu.

ANDURA

YZ 2 ŞUBAT 188 – 27 EYLÜL 199

Andura ilk Poyraz kraliçesi olarak soylular ve hükümeti tarafından büyük bir muhalefetle karşılaştı. İlk kez düzenlenen Prensdanemesi sonucunda Blonos Hanesi'nin oğluyla evlendi. Kraliçe Andura, Gölbölge'yle Çayır savaşlarına Poyraz'ın müdahalesini saklama beceri-

siyle, adından söz ettiren bir savaşçı ve diplomattı. Gizliden gizliye ordu kurup orduyu, askerlik yapmak isteyen her Gümüş kadına açtığı gibi, Kızıl asker alımlarının kapsamını da genişletirken, kuzeyle sallantılı barışı da sürdürüyordu. Andura'nın tek çocuğu, annesinin yakıcı yeteneğini almamıştı ve Andura krallıktaki barışı sürdürmek için babasının haleflik hükmünü sürdürdü. Erkek kardeşi, Liman Körfezi'ndeki bir Kızıl ayaklanması sırasında ölünceye dek vârisi olarak kaldı. Benzer ayaklanmalar, Gümüş derebeylerinin daha geniş bir Kızıl nüfusu üzerindeki hâkimiyetini sürdürmeye çalıştığı Poyraz, Gölbölge ve Yamaç'ta da güç kazanıyordu. Andura'nın oğlu Ambrosin, annesinin ölümü üzerine batıda başarıyı yakalama umuduyla Poyraz'ı terk etti. Çok yetenekli bir kan şifacısı olmasının yanı sıra yeteneği dolayısıyla neredeyse ölümsüzdür ve hâlâ Tiraks'ta Triyarşı Kralı olarak hayatını sürdürmektedir. Yüz yaşından büyüktür.

III. TIBERIAS

YZ 27 EYLÜL 199 – 30 MART 222

Kraliçe Andura'nın erkek kardeşinin ilk oğlu Tiberias, babasının ölümü üzerine tahtın vârisi oldu. Kızıl ayaklanmasının kaotik bir döneminde ve Gölbölge'yle ilişkilerin kötüleştiği bir zamanda tahta çıktı. Kral olarak ilk icraatlarından biri, Gölbölge monarşisiyle bir zirve çağrısında bulunmak oldu ama müzakereler hızla kesilerek Gölbölge Savaşı ilan edildi. Savaş bir asrı aşacak ve hem

Kızıl hem Gümüşlerden milyonlarca insanın canına mal olacaktı. Savaşın aslında bir öfke savaşı olduğu öne sürülse de aslında hem Poyraz hem Gölbölge'deki Kızıl nüfusunu azaltmaya da hizmet ediyordu.

LEONORA

YZ 30 MART 222 – 3 OCAK 237

Büyükannesi gibi Leonora da Calore krallığının ilk doğan çocuğuydu ve küçük erkek kardeşinden önce tahtı devraldı. Prensdanemesi törenini reddetti ve hiç evlenmedi fakat ölünceye kadar partneri olan Mariane Nolle prenses unvanı aldı. Leonora, hükümdarlığı sırasında Poyraz'dan ayrılıp kuzenlerini ve çeşitli ileri gelen isimleri ziyaret etmek üzere bir Yamaç turuna çıkan ilk Calore hükümdarıydı. Aynı zamanda, Gölbölge ve Poyraz siperleri arasında savaş sınırı olarak hızla genişleyen boş arazi Boğaz'ı incelemek için de birçok kez Korviyum'u ziyaret etti. Verdiği kararla kız ve erkek yeğenleri askeri konuları ilk elden öğrenmeleri için kısmen savaş cephesinde yetiştirildi.

IV. TIBERIAS

YZ 3 OCAK 237 – 2 EYLÜL 270

Ataları tarafından belirlenmiş askeri geleneği sürdüren IV. Tiberias ablasının ardından tahta geçmeden evvel Poyraz ordularında generaldi. Kral olarak

tahta geldiğinde otuz yılı aşkın bir süre savaşları yönetti ve krallığının sonlarına doğru Gölbölge'ye karşı daha gizli kapaklı bir savaş başlattı. Gölbölge kalelerine sızmak, birliklerin izini sürmek, tedarik zincirlerini sabote etmek ve hükümet ile askeriye bünyesindeki kilit isimlere suikasta bulunmak için Iral Hanesi idaresinde geniş bir casus ağından faydalandı. Kral'ın ikinci oğlu Aerik, böyle bir suikastın mîsillemesinde can verdi. Aerik, Gölbölge sınırındaki birlikleri teftiş ederken pusuya düşürülmüş ve Kızıllar kılığındaki Gölbölgeliler tarafından öldürülmüştü. IV. Tiberias oğlunun ölümünün ardından zamanının çoğunu cephede geçirdi ve krallığı başkentteki yerinden yönetmesi ve devlet idaresini ilk elden öğrenmesi için vârisini kendi yerine bıraktı.

V. TIBERIAS

YZ 2 EYLÜL 270 – 1 AĞUSTOS 296

Tiberias, Kraliçedenemesi töreninin ardından Delfi'nin geleneksel yöneticileri olan Lerolan Hanesi'nden Anabel'le evlendi. V. Tiberias'ın aynı zamanda prens olarak taç giydirdiği Robert Iral adında erkek bir partneri de vardı. Krallarının hükümdarlığı boyunca hem Kraliçe Anabel hem Prens Robert sanatsal faaliyetlere destek oldu. V. Tiberias askeri konulara babası kadar yatkın olmamasına rağmen oğlunu, savaş halindeki bir ulusu yönetmeye hazırlamak için kısmen cephede yetiştirdi. Gölbölge'yle çatışma halinde olmalarına karşın krallığı, Poyraz Gümüşlerine göre huzurlu

ve refahtı. V. Tiberias, şahsi deri şifacıları ellerinden geleni yapmalarına rağmen kendisini yiyip bitiren kanserden öldü.

VI. TIBERIAS

YZ 1 Ağustos 296 – Günümüz

VI. Tiberias tahta çıkmadan önce Kraliçedenemesi törenini reddetti ve nispeten aşağı tabaka ve yoksul bir Gümüş hanesi leydisi olan Coriane Jacos'la evlendiğinde saraylıları şaşkınlığa uğrattı.

KRALİÇE'NİN ŞARKISI

Julian ona her zaman olduğu gibi bir kitap vermişti.

Tıpkı geçen yıl, bir önceki yıl ve her tatilde ya da kız kardeşinin iki doğum günü arasında bulduğu her fırsatta yaptığı gibi. Coriane'in rafları, onun bu sözde hediyeleriyle dolup taşıyordu. Julian bunların bir kısmını gerçekten isteyerek, bir kısmını da yatak odası dediği kütüphanedeki raflarda yer açmak amacıyla vermişti; odada kitapları o kadar yüksek ve tehlikeli biçimde istiflenmişti ki kediler bile bu labirent gibi yığınların içinde yollarını bulmakta zorlanıyordu. Kitapların konuları, ayır akıncılarının maceralarından, ikisinin de kaınmaya çalıştığı, sıkıcı Kraliyet Sarayı hakkındaki ağdalı şiir koleksiyonlarına kadar değişkenlik gösteriyordu. Julian ona ne zaman bu şiir ciltlerinden bir tane verse, *Bunları yaksak daha iyi*, derdi Coriane. Bir seferinde, on ikinci doğum gününde, Julian ona okuyamadığı bir dilde yazılmış antik

bir metin hediye etmişti. Coriane, Julian'ın da onu sadece anlıyormuş gibi yaptığını düşünmüştü.

Ağabeyinin hikâyelerinin çoğundan hoşlanmasa da, kendi büyüyen koleksiyonunu, raflarda deri kaplı sırtlarındaki başlıkları görünecek şekilde, alfabetik bir düzende tutuyordu. Çoğuna hiç dokunmaz, açmaz, okumazdı ki Julian bile bu trajediye yakınırken uygun kelimeleri bulamazdı. Anlatılmamış bir hikâyeye kadar kötü bir şey yoktu. Ama Coriane hepsini yine de elinde tutuyordu; tozları alınıyordu, iyice cilalanıyorlardı ve altın renkli harfleri yazın puslu ışığında ya da kışın gri gölgelerinde parılıyordu. Her birinin içine *Julian'dan* diye yazılmıştı ve Coriane için bu, hepsinden çok daha değerliydi. Ondan gelen gerçek hediyeleri ise daha çok seviyordu: Soyağacı kitaplarının ya da ansiklopedilerin arasına gizlenmiş, plastiğe sarılı kitapçıkları ve kullanma kılavuzlarını. Birkaçı yatağının yanı başındaydı, bunları şiltesinin altında saklıyordu ve gece olduğunda çıkarıp teknik şemaları ya da makine incelemelerini yalayıp yutuyordu. Taşıt motorlarının, jetlerin, telgraf ekipmanlarının, hatta ampullerin ve mutfak ocaklarının nasıl yapıldığını, nasıl söküldüklerini ve nasıl tamir edileceklerini okuyordu.

Babası doğal olarak bunu onaylamıyordu. Yüce bir Soylu Hane'nin Gümüş kızının elleri motor yağıyla lekelenmemeli, tırnakları "ödünç alınmış" aletlerle kırılmamalı ya da geceler boyunca yakışksız kitapları okumaktan gözleri kan çanağına dönmemeliydi. Ama malikânenin salonundaki ekran kıvılcımlar saçarak kısa devre yaptığı ve yayınların bulanıklaştığı her seferinde Harrus Jacos bu endişelerini unutuyordu. *Tamir et şunu Cori, tamir et.* Coriane her defasında bunun babasını

ikna edeceğini umarak ona söylenileni yapardı. Ama sadece birkaç gün sonra yaptığı tüm iyi şeyler unutulur ve tamirat işlerine yine dudak bükülürdü.

Babasının, Jacos Hanesi'nin reisi olan amcalarına yardım etmek için başkente gitmiş olmasına memnundu. Böylece doğum gününü sevdiği insanlarla geçirebilecekti. Yani ağabeyi Julian ve sadece doğum günü için gelmiş Sara Skonos'la. *Her geçen gün daha da güzelleşiyor*, diye düşündü Coriane, en yakın arkadaşını incelerken. Sara on beş yaşına geldiğinde kalıcı olarak Kraliyet Sarayı'na yerleştiği için son görüşmelerinin üzerinden aylar geçmişti. Aslında o kadar da uzun bir süre değildi ama kız şimdiden farklı, daha dokunaklı görünüyordu. Elmacıkkemikleri çıkıklaşmıştı ve teni her nasılsa, sanki kanı çekilmişçesine eskisinden daha da solgundu. Bir zamanlar parlak yıldızlara benzeyen gri gözleri karanlıktı ve gölgelerle dolduydu. Ama Jacos çocuklarının yanında hep olduğu gibi, kolayca gülümsüyordu. *Aslında, Julian'ın yanında*, diye düşündü Coriane. Ağabeyi de tıpkı Sara gibi, genişçe sırtıyor ve ilgisiz bir oğlanın aklına gelmeyecek şekilde aralarında mesafe bırakıyordu. Julian hareketlerinin fazlasıyla farkındaydı ve Coriane de ağabeyinin kesinlikle farkındaydı. On yedi yaşındaki ağabeyi artık evlilik teklifinde bulunabilecek kadar büyümüştü ve Coriane de önümüzdeki aylarda bir teklif olacağından şüpheleniyordu.

Julian hediyesini paketlemekle uğraşmamıştı. Hediye kendi başına bile çok güzeldi. Kapağına Poyraz'ın Alevli Taç'ı işlenmiş, deri kaplı kitap Jacos Hanesi'nin solgun sarı ve altın rengi şeritleriyle süslenmişti. Kapağında ya da sırtında

bir başlık yoktu ve Coriane sayfalarının arasında saklı bir elkitabı olmadığını da görebiliyordu. Hafifçe kaşlarını çatı.

“Aç haydi Cori,” dedi Julian, Coriane kitabı az sayıdaki diğer hediyelerinin arasına fırlatmadan hemen önce. Hediyelerin hepsi de üstü kapalı aşağılamalardan ibaretti: “sıradan” ellerini örtmesi için eldivenler, ziyaret etmeyi reddettiği sarayda giymesi için kullanışsız elbiseler ve babasının yemesini istemediği ama kendisinin çoktan açtığı bir kutu şekerleme. Yemek saatine kadar hepsi bitmiş olacaktı.

Coriane ağabeyinin söylediğini yaptı ve kitabı açtığında içinin boş olduğunu gördü. Krem renkli sayfalarında hiçbir şey yoktu. Minnettar kız kardeş rolü yapmaya zahmet etmeyerek burnunu kırıştırdı. Julian’a yalan söylemesine gerek yoktu; zaten söylerse de ağabeyi bunu hemen anlardı. Dahası, şu anda yanlarında bu davranışı yüzünden onu azarlayacak kimse yoktu. *Annem öldü, babam gitti ve Kuzen Jessamine şükürler olsun ki hâlâ uyuyor.* Julian, Coriane ve Sara kış bahçesinde yalnızlardı; tozlu bir kavanoz olan Jacos malikânesinde tıngırdayan üç boncuk gibiydiler. Kış bahçesi, Coriane’in göğsündeki hiç bitmeyen sızıyla eşdeğer genişlikte bir odaydı. Kemerli pencereler, bir zamanlar bakımlı olsa da on yıldır bir yeşerticinin eli değmediğinden karmakarışık olan bir gül korusuna tepeden bakıyordu. Yer in iyice bir süpürülmeye ihtiyacı vardı ve altın renkli perdeler tozdan ve muhtemelen örümcek ağlarıyla grileşmişti. İs lekeli mermer şöminenin üzerinde asılı resmin yaldızlı çerçevesi de uzun zaman önce satılmıştı. Çıplak tuvalden bakan adam, Coriane ve Julian’ın büyükbabaları Janus Jacos’tu ve ailesinin içinde bulunduğu durumu görse kesinlikle umutsuzluğa kapılırdı.

Eski isimlerinden ve geleneklerinden faydalanan, her geçen yıl daha da azıyla idare etmek zorunda kalan fakir soylular.

Julian bir kahkaha atarak her zaman yaptığı sesi çıkardı. *Abartılı bıkkınlık*, diye düşündü Coriane. Kız kardeşine olan tavrını en iyi açıklayan ifade buydu. Ondan iki yaş küçüktü ve Julian da ondan büyük ve daha akıllı olduğunu sık sık hatırlatırdı. Kibarca elbette. Sanki bu bir şeyi değiştirebilirmiş gibi.

“Bu, senin bir şeyler yazman için,” diye bastırdı Julian, uzun ve ince parmaklarını sayfaların üstünde kaydırırken. “Düşüncelerini, gün içinde yaptıklarını...”

“Günlüğün ne olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı Coriane, defteri sertçe kapayarak. Ağabeyi alınmaya gerek görmemiş, onu umursamamıştı. Julian onu herkesten daha iyi tanıyordu. *Kelimeleri yanlış kullandığım zamanlarda bile.* “Ayrıca günlerimin pek kaydetmeye değer bir tarafı yok.”

“Saçmalık. İstedğin zaman çok ilginç biri oluyorsun.”

Coriane sırtıttı. “Julian, şakalarında gelişme var. En sonunda sana espri yapmayı öğreten bir kitap mı buldun?” Gözleri Sara’ya kaydı. “Ya da birini?”

Julian’ın yanaklarına gümüşkan hücum ederken Sara bunu doğallıkla karşıladı. “Ben sadece bir şifacıyım, mucize yaratamam,” dedi melodik bir sesle.

Birbirine karışan kahkahaları hoş bir an boyunca malikânenin boşluğunda yankılandı. Köşedeki eski saat çalarak Coriane’in kötü kaderini duyurdu; yani Kuzen Jessamine’in her an gelebileceğini.

Julian hızla ayağa kalkarak sırık gibi bedenini esnetti ve erkeksi bir duruş aldı. Hâlâ büyümeye devam ediyordu.

Diğer yandan Coriane yıllardır aynı boydaydı ve daha da uzayacağına dair hiçbir belirti yoktu. Neredeyse renksiz gibi görünen açık mavi gözlerinden, inatla omuzlarından daha aşağıya uzamayan cansız, kestane renkli saçlarına kadar her şeyiyle aleladeydi.

“Bunları istemiyorsun, değil mi?” diye sordu Julian, kız kardeşinin üzerinden uzanırken. Kutudan birkaç şeffaf şekerleme kaptı ve karşılığında eline bir şaplak yedi. *Görgü kurallarının canı cehenneme. Onlar benim.* “Dikkatli ol,” diye uyardı Julian, “yoksa Jessamine’e söylerim.”

“Gerek yok.” Büyük kuzenlerinin, tiz bir fısıltıyı andıran sesi odanın sütunlu girişinde yankılandı. Coriane rahatsız bir tıslamayla gözlerini kapayarak Jessamine Jacos’un yok olmasını diledi. *Bunun bir anlamı yok elbette. Ben bir fısıltı değilim. Sadece hipnozum.* Kendi zayıf yeteneğini Jessamine üzerinde denemeye çalışabilirdi ama sonu hüsrarla biterdi. Jessamine çok yaşlı olsa da sesi ve yeteneği hâlâ kırbaç kadar keskin ve hızlıydı. *Eğer onu zorlarsam kendimi yüzümde bir sırtıyla yerleri silerken bulurum.*

Coriane kibar bir ifade takındı ve değerli taşlarla süslenmiş bastonuna yaslanmış kuzenine bakmak için döndü. Bu baston, evlerinde geriye kalan nadir güzelliklerden biriydi ve tabii ki en çirkine ait olmak zorundaydı. Jessamine uzun zaman önce kendi deyişiyle “zarifçe yaşlanmak” için deri şifacılarının kapısını aşındırmayı bırakmıştı. Gerçekte ise aile ne Skonos Hanesi’nin en yeteneklilerini ne de daha önemsiz ve sıradan deri şifacısı çıraklarından böyle tedavileri karşılayamayacak durumdaydı. Jessamine’in cildi sarkmış ve solup grileşmişti, kırışık ellerinde ve boynunda mor yaşlılık

lekeleri oluşmuştu. Bugün başına limon sarısı bir ipek fular sararak tek tük kalan beyaz saçlarını örtmüştü ve onunla uyumlu, dökümlü bir elbise giymişti. Elbette güvelerin yediği kısımları ustalıkla gizlenmişti. Jessamine göz yanılığları konusunda uzmandı.

“Lütfen iyi bir çocuk ol ve şunları mutfağa götür Julian, olur mu?” dedi, uzun tırnaklı eliyle şekerlemeleri göstererek. “Çalışanlar minnettar olacaktır.”

Coriane hıhlamamak için kendini zor tuttu. “Çalışanlar” dediği, Jessamine’den çok daha yaşlı, ağzında tek bir dişi bile olmayan Kızıl bir uşak dışında bir aşçı ve bir şekilde tüm malikâneyi idare etmeleri beklenen iki hizmetçiden başkası değildi. Şekerlemeler onları memnun edebilirdi ama Jessamine’in aslında buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu. *Ya çöpe atacak ya da daha büyük olasılıkla kendi odasında saklayacak.*

Yüzündeki çarpık ifadeye bakılırsa Julian da Coriane’le aynı fikirdeydi. Ama Jessamine’le tartışmak eski, kurumuş bahçedeki meyvesiz ağaçlar kadar faydasızdı.

Julian, “Elbette kuzen,” dedi cenazeye gider gibi bir sesle. Bakışları özür diler gibiydi ama Coriane’inkiler kızgındı. Julian bir kolunu Sara’ya uzatıp diğeriyle de uygunsuz hediye toparlarken gizli bir alayla ikisini seyretti. İkisi de Jessamine’in yanından kaçmak için can atıyordu ama Coriane’i geride bırakmaya da gönülsüzlerdi. Yine de odadan hızla uzaklaştılar.

Çok güzel, beni burada bırakın. Her zaman yaptığınız gibi. Coriane’i Jacos Hanesi’ne uygun bir kız evlat olarak yetiştirmeyi kendine görev edinmiş Jessamine’in ellerine terk edilmişti. Basitçe söylemek gerekirse, sessiz bir kız olması için.

Babaları uzun süre Jared amcanın ölümünü beklediği saraydan her geri döndüğünde de ona teslim edilirdi. Jacos Hanesi'nin reisi, Aderonak bölgesinin valisi olan amcalarının kendi çocuğu yoktu ve öldüğünde unvanı önce kardeşine, daha sonra da Julian'a geçecekti. Aslında çocukları *artık* yoktu. İkizleri Jenna ve Caspian, Gölbölgeliler Savaşı'nda öldürüldükten sonra amcasının ne kendi kanından bir vârisi ne de yaşama isteği kalmıştı. Coriane'in babasının, soylarına ait makama geçmesi an meselesiydi ve bunun için zaman kaybetmek istemiyordu. Coriane bu davranışı en hafif ifadeyle ahlaksızca buluyordu. Ağabeyi onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın Julian'a böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdi. Kenarda durup onun kederle kahrolmasını izleyemezdi. Bu çirkin, sevgisiz bir tutumdu ve midesini bulandırıyordu. *Ama benim ailemizi yönetmek gibi bir arzum yok ve babamız hem düşüncesiz hem de çok hırslı bir adam.*

Bu kaçınılmaz yükselişi gerçekleştirdiği zaman babasının ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Jacos Hanesi, geceleri onları Soylu Hane kanından başka sıcak tutan başka bir şeyleri olmaksızın durgun sulara hükmeden küçük, önemsiz bir haneydi. Ve elbette Jessamine de herkesin sanki boğulmuyormuş gibi davranmadığından emin oluyordu.

Coriane'in kuzeni, yarı yaşında birinin zarafetiyle oturdu ve bastonunu kirli zemine vurdu. "İnanılmaz," diye mırıldandı, gün ışığının huzmelerinde uçuşan tozlara bastonu savurarak. "Bu günlerde iyi hizmetçiler bulmak gerçekten çok zor."

Coriane içinden sırtarak, *Özellikle de onlara ödeme yapmadığında*, diye dalga geçti. "Katılıyorum, kuzen. Çok zor."

“Neyse, onları boş verelim. Bakalım, Jared neler yollamış?” dedi. Pençe gibi elini uzatarak açıp kapadığında Coriane’in tüyleri diken diken oldu. Yanlış bir şey söylememek için dilini ısırды. Bunun yerine amcasının hediyesi olan iki elbiseyi alıp Jessamine’in tünediğı kanepeye yaydı.

Jessamine burnunu çekerek, elbiseleri Julian’in antik metinleri incelediğı gibi incelemeye başladı. Dikişleri ve dantelleri gözlerini kısıp süzdü, kumaşı ovaladı ve altın renkli iki elbisenin de üstündeki görünmeyen iplikleri çekti. “Uygun,” dedi uzunca bir müddet sonra. “Tabii modası geçmiş. Bunların ikisi de son moda değil.”

“Ne büyük sürpriz,” dedi Coriane kelimeleri uzatarak.

Pat! Baston yere çarptı. “Alaycılık yok! Bu bir leydi için çok uygunsuz bir davranış.”

Eh, tanıdığım her leydi bu konuda uzman görünüyor; buna sen de dahilsin. Tabii sana leydi denebilirse. Aslında Jessamine en azından on yıldır Kraliyet Sarayı’na hiç gitmemişti. Son modanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve cin şişesinin dibini gördüğünde son kralın kim olduğunu bile hatırlamıyordu. “Altıncı Tiberias mıydı yoksa Beşinci mi? Yok, hâlâ Dördüncü, evet kesinlikle o. Eski alev ölmek bilmiyor.” Coriane de ona kibarca *Beşinci* Tiberias tarafından yönetildiklerini hatırlatırdı.

Kral’ın veliahdı, babası öldüğünde Altıncı Tiberias olacaktı. Gerçi savaşa düşkünlüğüyle tanınıyordu ve Coriane, Prens’in taç giyebilecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Poyraz tarihi ateşli Calore gençlerinin, çoğunlukla da ikinci prenslerin ya da kuzenlerin savaşta ölmelerinin hikâyeleriyle doluydu. İçinden sessizce sırf ne

olacağını görmek için Prens'in ölmesini diledi. Bildiği kadıyla bir kardeşi yoktu ve Jessamine'in derslerine güvenecek olursa, az sayıdaki kuzeni de zayıftı. Poyraz, Gölbölgelilerle bir asırdır savaşıyordu ama ufukta kesinlikle başka bir savaş daha görünüyordu. Tahta başka bir aileyi geçirmek için Soylu Haneler arasında bir savaş. Jacos Hanesi bu meseleye dahil olmayacaktı elbette. Tıpkı Kuzen Jessamine'in varlığı gibi, ailelerinin önemsizliği de kalıcıydı.

"Pekâlâ, eğer babandan gelen haberlere inanacak olursak bu elbiseleri çok yakında kullanacaksın," dedi Jessamine elindeki hediyeleri bırakırken. Saate ya da Coriane'in varlığına aldırmadan elbisesinden çıkardığı cam şişeden koca bir yudum cin aldı. Havayı keskin bir ardıc kokusu doldurdu.

Coriane somurtarak avucunda buruşturduğu yeni eldivenlerinden gözlerini kaldırdı. "Amcamın durumu kötü mü?"

Pat! "Ne kadar aptalca bir soru. Senin de bildiğin gibi, amcanın durumu yıllardır kötü."

Coriane'in yüzü gümüşkanla bembeyaz oldu. "Demek istediğim, kötüleşti mi? Durumu *daha* mı kötü?"

"Harrus öyle olduğunu düşünüyor. Jared saraydaki odasına kapanmış ve bırak idari toplantıları ya da valiler konseyini, sosyal ziyafetlere bile nadiren katılıyormuş. Baban her geçen gün onu çok daha fazla temsil ediyormuş. Tabii amcanın Jacos Hanesi'nin kasasını boşaltmakta ne kadar kararlı olduğunu belirtmeme gerek yok." Cinden bir yudum daha aldı. Bu ironi karşısında Coriane neredeyse kahkaha atacaktı. "Ne kadar da bencil."

“Evet, çok hencil,” diye mırıldandı genç kız. *Doğum günümü kutlamadın, kuzen.* Ama bu konunun üstünde durmadı. Asalak birinin bile olsa kendisine nankör demesi canını yakardı.

“Bakıyorum da Julian’dan bir kitap daha almışsın, ah, eldivenler de var. Mükemmel. Harrus önerimi dinlemiş. Peki ya Skonos sana ne getirmiş?”

“Hiçbir şey.” *Henüz.* Sara ona beklemesini söylemişti, hediyesi diğerlerinin yanına konulabilecek bir şey değildi.

“Hediye yok mu? Yine de burada oturuyor, bizim yiyeceklerimizi yiyor, evde yer kaplıyor...”

Coriane, kadının sözlerini duymamak ve rüzgârla dağılan bulutlar gibi üstünden süzülüp gitmelerini sağlamak için elinden geleni yaptı ve dün gece okuduğu kullanma kılavuzuna odaklandı. *Piller. Birincil bataryalar kullanım sonrası atılır, ikinciller ise yeniden şarj edilebilir...*

Pat!

“Evet, Jessamine?”

Pörtlek gözlü kadın Coriane’e dik dik bakıyordu ve hissettiği hoşnutsuzluk yüzündeki her kırıxıklıktan belli oluyordu. “Bunu kendi iyiliğim için yapmıyorum, Coriane.”

“Eh, kesinlikle benimki için de yapmıyorsun,” diye tısladı elinde olmadan.

Jessamine karga gibi bir ses çıkardı; kahkahası o kadar kuruydu ki ağzından toz bile püskürtebilirdi. “Bu hoşuna giderdi, değil mi? Burada oturup senin somurtmalarına ve alaycılığına sadece eğlence olsun diye katlandığımı düşünmek? Kendini o kadar önemseme, Coriane. Ben bunu kimse için değil, sadece Jacos Hanesi için, yani hepimiz için yapıyorum. Bizim ne olduğumuzu senden çok daha iyi biliyorum. Ve es-

kiden ne olduğumuzu da hatırlıyorum. Sarayda yaşadığımız, anlaşmalarda pazarlık yaptığımız ve Calore kralları için alevleri kadar vazgeçilmez olduğumuz zamanları. Hepsini *hatırlıyorum*. Hafızadan daha büyük bir acı ya da ceza yoktur.” Bastonunu elinde döndürdü, bir parmağıyla her gece cilaladığı değerli taşları saydı; safirler, yakutlar, zümrütler ve tek bir elmas. Coriane bu bastonu ona kimin verdiğini bilmiyordu; talipleri, arkadaşları ya da ailesi olabilirdi. Ama Jessamine’in hazinesiydi ve gözleri de o mücevherler gibi parlıyordu. “Baban Jacos Hanesi’nin reisi olacak, ondan sonra da ağabeyin. Senin de bir lorda ihtiyacın olacak. Sonsuza dek burada kalmayı dilemiyorsundur umarım.”

Senin gibi. Kuzeninin iması çok açtı ve Coriane boğazındaki yumru yüzünden konuşamadığını fark etti. Sadece başını hayır dercesine sallayabildi. *Hayır, Jessamine, burada kalmak istemiyorum. Senin gibi olmak istemiyorum.*

“Çok güzel,” dedi Jessamine. Bastonu yere son kez vurdu. “O zaman bugünkü çalışmamıza başlayalım.”

O gece geç saatlerde Coriane oturup yazmaya başladı. Kalem Julian’ın hediyesinin sayfalarında adeta uçuyor, bir bıçağın kan akıtması gibi mürekkep akıtıyordu. Her şeyi yazdı. Jessamine’i, babasını, Julian’ı. İçinde, ağabeyinin onu terk edip yaklaşan kasırgayla tek başına bırakacağı korkusu vardı. Onun artık Sara’sı vardı. Yemekten önce ikisini öpüşürken yakalamıştı ve gülümserken, kahkaha atmaya çalışırken, onların kızarmış yüzlerinden ve kekeleyerek açıklama yapmalarından memnunmuş gibi davranırken aslında içten içe bir umutsuzluk hissetmişti. *Sara benim en iyi arkadaşımdı.*

Sara, yalnızca bana ait olan tek şeydi. Ama artık öyle değildi. Tıpkı Julian gibi Sara da ondan uzaklaşacak ve Coriane unutulmuş bir ev ve unutulmuş bir hayatın tozu içinde yapayalnız kalacaktı.

Ama Jessamine ne kadar böbürlense ve Coriane'in sözde talipleri hakkında yalanlar söylese de yapılacak hiçbir şey yoktu. *Benimle hiç kimse evlenmeyecek; en azından benim istediğim hiç kimse.* Bu konuda hem umutsuzluğa kapılıyor hem de kabulleniyordu. *Buradan asla ayrılamayacağım, yazdı. Bu altın duvarlar benim mezarım olacak.*

Jared Jacos'a iki cenaze düzenlendi.

İlki yağmurdan puslu bir sonbahar günü Arkeon'daki saraydaydı. İkincisi ise bir hafta sonra Aderonak'taki mülkünde gerçekleştirilecekti. Naaşı aile mezarlığına, Jessamine'in bastonundaki mücevherlerden biriyle ödenmiş mermer anıtmezara gömülecekti. Zümrüt, Coriane, Julian ve yaşlı kuzenlerinin gözü önünde Doğu Arkeon'daki bir cevher tüccarına satılmıştı. Yeşil taş, yeni Lord Jacos'un ellerinden Gümüş kuyumcununkilere geçtiği sırada Jessamine bakmaya tenezzül etmemiş ve mesafesini korumuştur. *Sıradan bir tüccar,* diye düşündü Coriane. Hiçbir Hane'nin renklerini taşımasa da her yerini kaplayan mücevherleri ve kaliteli kıyafetleriyle Jacos'lardan çok daha zengindi. *Biz soylu olabiliriz ama bu adam isterse hepimizi satın alabilir.*

Aile, gelenek olduğu üzere siyah giyinmişti. Coriane bu olay için, Jacos Hanesi'nin bir düzine cenazesine katılmış Jessamine'in korkunç yas elbiselerinden birini ödünç almıştı. Bu kılık genç kızı kaşındırsa da ticari bölgeden ayrıldıkları ve Başkent Nehri'nin üstünden geçip şehrin iki yakasını birleştiren köprüye yöneldikleri sırada sakince durmayı başardı. *Kaşınmaya başlarsam Jessamine ya azarlar ya da bir tokat atar.*

Bu, Coriane'in başkente ne ilk ne de onuncu geliyordu. Aslında Jacos Hanesi'nin sözde gücünü herkese göstermek için amcasının emriyle buraya sık sık gelmişti. Ancak bu çok aptalca bir düşünceydi. Aileleri fakir olmakla kalmıyordu, aynı zamanda küçüktü de, özellikle ikizler gittikten sonra iyice zayıflamışlardı. Iral, Samos, Rhambos ya da diğer haneler gibi geniş soyağaçları yoktu. Verimli soylar, çok geniş akraba bağlarının yoğun yükünü taşıyabiliyordu. Soylu Haneler olarak, hem asalet hem de yönetimdeki hiyerarşideki konumları açıkça belirlenmişti. Ama bu durum Jacos'lar için geçerli değildi; tabii Coriane'in babası Harrus, Kral'a ve diğerlerine kendi değerini kanıtlamanın bir yolunu bulamazsa. Coriane, bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Aderonak, Gölbölge sınırında bir avuç insanın yaşadığı ve ağaçlarını kimsenin kesmeye ihtiyaç duymadığı kuytu bir orman bölgesiydi. Madenleri, değirmenleri hatta bereketli tarlaları bile yoktu. Dünyanın onlara ait olan köşesinde işe yarar hiçbir şey bulunmuyordu.

Coriane bol gelen, yüksek yakalı elbisesi modaya uygun olmasa bile en azından düzgün görünsün diye beline altın rengi bir kuşağı sımsıkı sarmıştı. Kendi kendine saraydaki fısıltıların ve onu bir böcekmiş, hatta daha da kötüsü bir

Kızıl'mış gibi inceleyen diğer genç leydilerin alaylarının umurunda olmadığını söylüyordu. Hepsi nefeslerini tutmuş, Kraliçedenemesi'yle ilgili bir haber bekleyen, zalim ve aptal kızlardı. Ama tabii ki bu doğru değildi. Öyle ya, Sara da onlardan biriydi. Lord Skonos'un kızıydı, şifacı olmak için eğitiliyordu ve yetenekleriyle çok başarılı olacağı belliydi. Böyle giderse kraliyet ailesine hizmet edebilirdi.

Bir keresinde Sara, aylar önceki bir ziyaretinde Coriane'e, *Ben bunu istemiyorum*, diyerek içini dökmüştü. *Hayatımı kâğıt kesikleri ve göz çevresi kırıksıklıklarını iyileştirerek geçirmem büyük bir kayıp olur. Yeteneklerim Boğaz'daki siperlerde ya da Korviyum'daki hastanelerde çok daha faydalı olur. Biliyorsun, oralarda her gün askerler ölüyor. Benim gibi insanlar burada kaldıkları için Gölbölgeli bombalarıyla, kurşunlarıyla hem Gümüşler hem Kızıllar kan kaybından ölüyor.*

Bunları hiç kimseye söyleyemezdi, hele ki lord babasına asla. Bu gibi sözler gece yarılarında, iki kızın birbirlerine korkmadan hayallerini anlatabildikleri zamanlara daha uygundu.

Böyle bir gecede, Coriane en iyi arkadaşına, "Ben bir şeyler yaratmak istiyorum," demişti.

"Ne gibi şeyler Coriane?"

"Jetler, zeplinler, taşıtlar, ekranlar... fırınlar! Bilmiyorum Sara, bilmiyorum. Sadece... sadece bir şey yapmak istiyorum."

O zaman Sara dişleri ince bir ay ışığı huzmesiyle parılayarak gülümsemişti. "Hayatında bir şeyler başarmaktan bahsediyorsun, değil mi Cori?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok."

“Julian’ın senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum.”

Bu sözüyle Sara hemen sessizleşmişti ve bir süre sonra uykuya dalmıştı. Ama Coriane gözlerini açık tutmuş, duvarlardaki gölgeleri izleyerek düşüncelere dalmıştı.

Şimdi, köprüde, rengârenk kargaşanın içinde dikilirken de aynısını yapıyordu. Soylular, vatandaşlar, tüccarlar soğuk tenleri, yavaş tempoları, gözleri ne renk olursa olsun sert ve karanlık bakışlarıyla önünde süzülüyor gibiydi. Sabah vakti büyük bir hırsla içiyorlardı; bir adam suyu mideye indirirken diğerleri susuzluktan ölüyordu. Diğerleri tabii ki de onları işaretleyen bilek bantlarıyla Kızılıardı. Aralarındaki hizmetçiler, bazılarında hizmet ettikleri Hane’nin renklerini taşıyan şeritler bulunan üniformalar giymişti. Emirleri yerine getirip işlerini yapmak için acele ederlerken hareketleri kararlı, bakışları ilerideydi. *En azından bir amaçları var*, diye düşündü Coriane. *Benim aksime.*

Aniden rüzgârda savrulan bir yaprak gibi uçup gitmemek ya da suya atılan bir taş gibi batmamak için en yakındaki sokak lambasını kavrayıp kollarını dolamak istedi. Uçmak ya da boğulmak ya da ikisinden birden kurtulmak için. Başka bir gücün iradesiyle bir yerlere sürüklenmemek için. Kendi kontrolü dışında.

Julian’ın eli bileğine dolandı ve koluna girmesi için onu zorladı. Coriane, *O da iş görür*, diye düşündü ve içindeki gerginlik bir miktar azaldı. *Julian beni burada tutar.*

Daha sonrasında resmi cenazenin küçük bir kısmını, çoktan mürekkep lekeleri ve çarpılarla dolmuş olan günlüğüne kaydetti. Gerçi dilbilgisi de yazarlığı gibi gittikçe

iyileşiyordu. Jared amcanın cesedini, mumyalama işlemi için tüm kanı çekildiğinden teninin aydan daha beyaz görüldüğünü yazmadı. Babasının dudaklarının ona ihanet edercesine, ağabeyinin ölümünden duyduğu acıyı gözler önüne sererek nasıl kıpırdandığını da yazmadı. Sadece tören sırasında dinen yağmuru ya da saygılarını sunmaya gelen lordları da anlatmadı. Hatta Kral'ın varlığından veya çatık koyu kaşlarıyla, karanlık bir ifadeyle duran oğlu Tiberias'tan bile bahsetmedi.

Amcam öldü, yazdı tüm bunların yerine. Ve nedense, bir şekilde ona imreniyorum.

Her zaman yaptığı gibi, işi bittiğinde günlüğü yatağının altına, diğer hazinelerinin yanına sakladı ki bunlar bir kutu dolusu aletten oluşuyordu. Hepsini terk edilmiş bahçıvan kulübesinden almıştı ve dikkatlice saklıyordu. İki tornavida, hassas bir çekiç, bir çift kargaburun pense ve kullanılmamaktan neredeyse paslanmış bir cıvata anahtarı. *Neredeyse*. Bir köşede duran, kimsenin özlemeyeceği antika bir lambadan dikkatlice sökülmüş bir makara ince teli bile vardı. Malikâne gibi, Batı Arkeon'daki bu evleri de çürümeye yüz tutmuştu. Ayrıca rutubetliydi de; yağmur fırtınalarında, eski duvarlar adeta damlayan mağaranın duvarlarına dönüşüyordu.

Jessamine kapıyı açtığında Coriane'in üstünde hâlâ altın rengi kuşaklı siyah elbisesi vardı ve kirpiklerinde biriken damlaların yağmur olduğuna kendi kendini ikna etmekle meşguldü. Kadın tabii ki yakınmak için bir anda içeri dalmıştı. Jessamine'in tedirginliğe düşmeyeceği bir ziyafet söz konusu olamazdı; hele ki sarayda veriliyorsa. Kısıtlı süre ve imkânlarla bile sanki hayatı buna bağlıymışçasına, Coriane'i mümkün olduğunca düzgün göstermeye çalışmıştı. *Belki de*

hayatı buna bağlıdır. Ne kadar hayatı kaldıysa artık. Belki de sarayın soylu çocuklar için yeni bir görgü kuralları eğitmenine ihtiyacı vardır ve benimle mucizeler yaratmasının ona bu pozisyonu kazandıracağını umuyordur.

Jessamine bile gitmek istiyor.

“İşte, bu hiç olmadı,” diye mırıldandı ve Coriane’in göz yaşlarını bir mendille sildi. Daha sonra siyah bir kalem çekerek gözlerini belirginleştirdi. Eflatun bir ruju yanaklarına sürüp dağıtarak elmacıkkemiklerini ortaya çıkardı. Coriane rujunu dişlerine ya da su bardağına bulaştırmamayı asla başaramadığından dudaklarına bir şey sürmedi. “Sanırım bu iş görür.”

“Evet, Jessamine.”

Yaşlı kadın, kendine itaat edilmesinden hoşnut olsa da Coriane’in tavrı karşısında bir an duraksadı. Kız belli ki cenaze töreninin ardından üzgündü. “Sorun ne, çocuğum? Elbisen mi?”

Bu rezil saraydaki ziyafetler ya da solmuş siyah ipekten elbiseler umurumda değil. Bunların hiçbirini umursamıyorum. “Hiçbir şey, kuzen. Sanırım sadece acıktım.” Coriane en kolay kaçıışı seçti ve bir kusurunu gizlemek için diğerini ortaya attı.

“Renklerim aşkına, iştahın fazla yerinde,” dedi gözlerini devirerek. “Unutma, tıpkı bir kuş gibi zarıfçe yemen gerekiyor. Tabağında her zaman yemek olmalı. Pıt, pıt, *pıt...*”

Pıt pıt pıt. Kelimeler Coriane’in kafatasına çakılan çiviler gibiydi. Ama yine de gülümsemek için kendini zorladı. Dudak köşelerinin kıvrılması kelimeler gibi, yağmur gibi ve köprüden beri peşini bırakmayan düşme hissi gibi canını yaktı.

Julian ve babaları alt kattaydı, şöminedeki ateşe iyice yaklaşmış, onları bekliyorlardı. Omuzlarından kalçalarına çaprazlama uzanan soluk altın rengi kuşakları ve siyah takım elbiseleri birbirinin aynıydı. Lord Jacos kuşağına yeni takılmış rozete çekinerek dokundu; yıpranmış altın rozet, Haneleri kadar eskiydi. Diğer valilerin mücevherleri, madyonları ya da armalarıyla kıyaslanamazdı bile ama şu an için yeterliydi.

Julian, Coriane'in bakışlarını yakaladı ve tam ona göz kırpacakken kardeşinin mahzun havasını görünce duraksadı. Ziyafet alanına kadar onun yanından ayrılmadı, kiraladıkları aracın içindeyken elini bırakmadı ve Sezar Meydanı'nın devasa kapılarından geçerken koluna girdi. Varış noktaları olan Beyazateş Sarayı sol tarafta göz alabildiğine uzanıyor, şimdi soylularla dolmuş olan meydanın güney tarafını bütünüyle kaplıyordu.

Jessamine yaşına rağmen heyecanla doluydu, gülümsemeyi ve yanından geçen herkese başıyla selam vermeyi unutmuyordu. Hatta el bile sallıyor, altın rengi ve siyah elbisesinin geniş kollarını havada uçuşturuyordu.

Giysilerle iletişim, diye düşündü Coriane. Ne kadar da aptalca. Tıpkı sonunda Jacos Hanesi'nin daha çok rezil olup çökeceği bu oyun gibi. Kaçınılmaz olanı neden erteliyoruz? Neden sonunu getiremeyeceğimiz bir yarışa giriyoruz? Bunu anlayamıyordu. Devre sistemlerini, yüksek sosyeteyi anladığından çok daha iyi kavırıyordu ve ikincisinden umudunu tamamen kesmişti. Poyraz sarayının ya da kendi ailesinin bile bir anlamı yoktu. Hatta Julian'ın bile.

“Babamdan ne istediğini biliyorum,” diye mırıldandı, çenesini ağabeyinin omzuna yaslamaya özen göstererek. Sesi, Julian’ın ceketıyla boğuklaşmıştı ama ağabeyinin onu duyamadığını iddia edebileceği kadar değildi.

Julian’ın, ellerinin altındaki kasları gerginleştirdi. “Cori...”

“Bunu tam olarak anlamadığımı itiraf etmeliyim. Senin...” Duraksadı. “Artık saraya taşınmamız gerekecekken senin Sara’yla birlikte olmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

Babamın sağ kolu olup lordluk öğrenmek yerine Delfi’ye gitmek ve biliminsanlarıyla çalışıp harabelerde kazı yapmak için izin aldın. Bunu neden yaptın? Neden Julian? Ve en kötü soru da... soracak gücü bulamadığı soru: Sen de beni nasıl terk edebilirsin?

Ağabeyi derin bir nefes aldı ve tutuşunu sıkılaştırdı. “İstiyordum... İstiyorum. Ama...”

“Aması ne? Bir şey mi oldu?”

“Hayır, hiçbir şey olmadı. İyi ya da kötü,” diye eklediğinde ağabeyinin sesinde gizli bir gülümseme hissetti. “Burada babamla kalırsam Sara’nın da saraydan asla ayrılmayacağını biliyorum. Bunu ona yapamam. Burası... Onu bu yılan yuvasına hapsedemem.”

Coriane ağabeyinin asil, bencillikten uzak, aptal kalbi için üzüldü. “O zaman onun cepheye gitmesine izin vereceksin.”

“Benim *izin* vermek gibi bir durumum yok. Kendi kararlarını kendi verebilmeli.”

“Peki ya babası, Lord Skonos bunu kabul etmezse?” *Ki kesinlikle etmeyecek.*

“O zaman planlandığı gibi onunla evlenirim ve onu da yanımda Delfi’ye götürürüm.”

“Her zaman bir planın var.”

“Bunun için çabaladığım kesin.”

Ağabeyi ve en iyi arkadaşının *evlenmesi* fikriyle hissettiği mutluluğa rağmen o tanıdık acı Coriane’in içini sızlatıyordu. *Onlar birlikte olacaklar ve sen yapayalnız kalacaksın.*

Sisli yağmura rağmen aniden parmaklarını sıkan Julian’ın parmakları ılıktı. “Ve tabii ki seni de yanıma aldıracağım. Seni yanında sadece babam ve Jessamine’le birlikte Kraliyet Sarayı’yla yüzleşmeye terk edeceğimi mi sandın?” Kardeşinin yanağını öptü ve göz kırptı. “Benim hakkımda biraz daha iyi düşünebilirsin, Cori.”

Ağabeyinin hatırına kendini zorladı ve yüzüne sarayın ışıklarında parıldayan, aydınlık, geniş bir gülümseme yayıldı. Ama parıltıyı içinde hissetmiyordu. *Julian nasıl hem bu kadar akıllı hem de bu kadar aptal olabilir?* Bu düşünce onu önce şaşırttı, sonra üzdü. Babaları Julian’a Delfi’ye gitmesi için izin verse bile Coriane’e asla müsaade edilmezdi. O bir dâhi, baştan çıkarıcı ya da güzel bir genç kız veya savaşçı değildi. Faydası, sadece yapacağı evlilikle yani ittifakla olacaktı ve bunu ağabeyinin kitaplarında ya da koruması altında bulamazdı.

Beyazateş Sarayı, Calore Hanesi’nin renkleriyle donatılmıştı; kaymaktaş sütunların hepsi siyah, kırmızı ve altın renkleriyle bezenmişti. Pencereleler, içeride yanan ışıklarla göz kırptıyordu ve uğuldayan partinin sesleri, alevli maskeleri ve pelerinleriyle Kral’ın kendi Gözcüleri tarafından korunan ana giriş kapısından dışarı sızıyordu. Hâlâ Julian’ın elini tutarken Gözcülerin yanından geçen Coriane kendini bir leydi gibi değil, hücreesine götürülen bir mahkûm gibi hissediyordu.

Coriane yemeğini azar azar yiyebilmek için elinden geleni yaptı.

Aynı zamanda altın kaplama çatallardan birkaçını cebine atmamak için de kendisiyle savaştı. Keşke Merandus Hanesi'nin tam karşısında oturmasalardı. Hepsi de akıl okuyabilen fısıltılardı ve büyük olasılıkla Coriane'in niyetini çoktan biliyorlardı. Sara ona birileri zihnine girerse bunu anlayabileceğini söylemişti ve Coriane de dimdik, sert bir şekilde duruyor, dikkatini kendi beyninden ayırmamaya çalışıyordu. Bu durum onu sessizleştirmişti ve bembeyaz olmuş yüzüyle, sadece didiklediği ama yiyemediği yemekle dolu tabağına bakıyordu.

Julian onun dikkatini dağıtmaya çalışmıştı; Jessamine de ama kadın bunu tamamen farkında olmadan yapmıştı. Lord ve Leydi Merandus'a birbirinin aynısı kıyafetlerinden

(ikisi de yıldızlarla dolu, lacivert bir gece gökyüzü gibi parıldayan bir takım elbise ile bir gece elbisesi), atalarından kalma topraklarının getirilerine kadar (çoğu Limankent'teydi ve içinde Mutlu Kent isimli bir teknik kenar mahalleyi de bulunduruyordu ki Coriane orasının pek de mutlu olmadığını biliyordu) her şey hakkında iltifat etmek için aşırı hevesliydi. Merandus'lar, Jacos Hanesi'ni görmezden gelmeye kararlıydılar; dikkatlerini kendilerinden ve kraliyet ailesinin yemek yediği yükseltilmiş ziyafet masasından ayırmıyorlardı. Coriane de elinde olmadan o tarafa baktı.

Poyraz'ın Kralı Beşinci Tiberias doğal olarak en ortada oturuyordu; gösterişli sandalyesinde uzun ve dimdikti. Siyah üniforması, hepsi de büyük titizlikle işlenmiş ve düzgün duran kırmızı ipekler ve gümüş şeritlerle süslenmişti. Yakışıklı olmaktan öte, sıvı altın renginde gözleri ve şairleri bile ağlatabilecek elmacikkemikleriyle çok güzel bir adamdı. Ona daha da soylu bir hava katan grileşmiş sakalına bile titizlikle şekil verilmişti. Jessamine'in anlattığına göre Kraliçedene-mesi, onun kraliçesi olabilmek için rekabet eden leydilerin kan gölüne dönmüştü. Hiçbiri Kral'ın onları asla sevmeyeceği gerçeğini umursamıyordu. Sadece onun çocuklarının annesi olmak, güvenini kazanmak ve kendilerine ait bir taca sahip olmak istiyorlardı. Lerolan Hanesi'nden bir imha olan Kraliçe Anabel bunu başarmıştı. Kral'ın solunda oturuyor, tek oğluna bakarken gülümsüyordu. Askeri üniformasının boynu açıktı ve patlayıcı yeteneğiyle uyumlu renklerdeki kırmızı, turuncu ve sarı mücevherlerle süslü kolyesini açığa çıkarıyordu. Tacı küçük ama dikkat çekiciydi; pembe altından

bir şeridin üstüne işlenmiş siyah mücevherleri, Kraliçe'nin her hareketiyle parılıyordu.

Kral'ın metresinin başında da benzer bir taç vardı ama onunkinde mücevherler yoktu. Gerçi genç adam bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu ve parmakları Kral'ın parmaklarına dolanmış olarak otururken yüzünde aşırı parlak bir gülümseme vardı. Iral Hanesi'nden Prens Robert. Tek bir damla bile kraliyet kanı taşımamasına rağmen Kral'ın emirleri doğrultusunda onyıllardır bu unvana sahipti. Tıpkı Kraliçe gibi o da siyah üniformasını, abanoz rengi saçlarını ve kusursuz bronz tenini daha da çarpıcı gösteren ve hanesinin mavi, kırmızı renklerindeki mücevherlerle süslü bir kolye takıyordu. Ahenkli bir kahkahası vardı ve ziyafet salonunun gürültüleri arasından bile duyulabiliyordu. Coriane adamın nazik görüldüğünü düşündü ki bu, sarayda özellikle de bu kadar uzun süre yaşamış biri için tuhaf bir durumdu. Bu Coriane'i biraz da olsa rahatlattı; ta ki adamın sert ve dimdik oturan, öldürücü gülümsemeler ve keskin bakışlarla etrafı süzen hanesini görene dek. Coriane isimlerini anımsamaya çalışsa da sadece Iral Hanesi'nin reisi olan, Robert'ın kız kardeşi Leydi Ara'ninkini hatırlayabilmişti. Sanki ona baktığını hissetmiş gibi, Ara'nın koyu renkli gözleri onunkileri bulduğunda Coriane bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı...

Ve Prens'e baktı. Bir gün Altıncı Tiberias olacaktı ama şimdi sadece Tiberias'tı. Julian'ın yaşlarında, genç bir adamdı; çenesinde babasınıninkine benzeyen ama daha düzensiz, hafif bir sakalı vardı. Hızla doldurulan boş kadehine ve yanaklarına hücum etmiş gümüşkana bakılırsa şarap içmeyi seviyordu.

Coriane onu amcasının cenazesinde, mezarın yanında meta-netle duran saygılı bir delikanlı olarak hatırlıyordu. Şimdiyse Prens rahatça gülümsüyor ve annesiyle şakalaşıyordu.

Prens'in gözleri bir an onunkileri buldu ve Kraliçe Anabel'in omzunun üstünden eski elbiseli Jacos kızına baktı. Şarabına ve maskaralıklarına geri dönmmeden önce kızın bakışlarına karşılık olarak başıyla hafifçe selam verdi.

"Kraliçe'nin buna izin verdiğiğine inanamıyorum," dedi bir ses, masanın karşısından.

Coriane döndü ve karşısında, kraliyet ailesine bakan Elara Merandus'u gördü. Kızın keskin ve çekik gözleri hoşnutsuzlukla kısılmıştı. Tıpkı ailesininkiler gibi Elara'nın da kıyafeti üzerine beyaz mücevherlerin işlendiği lacivert ipektendi; gerçi elbise yerine kolları pelerin gibi yırtmaçlı, belden bağlamalı bir bluz vardı. Uzun ve dümdüz saçları, bir omzunun üzerinden sarı bir perde gibi aşağı iniyor ve kulağındaki parlak kristalleri göz önüne seriyordu. Kızın geri kalan her yeri de aynı özenli mükemmellikteydi. Uzun, koyu kirpikler; porselenden daha açık ve pürüzsüz bir cilt; sarayın mükemmelliğine yaraşan, ıslıl ıslıl bir zarafet. Zaten utangaç bir genç kız olan Coriane belindeki altın rengi kuşağı çekiştirdi. Saraydan çıkıp şehirdeki evlerine yürümekten başka hiçbir şey istemiyordu.

"Sana söylüyorum, Jacos."

"Şaşırdığım için beni bağışla," dedi Coriane, sesinin titrememesi için elinden geleni yaparak. Elara nezaket benzeri huylarıyla tanınan biri değildi. Güçlü bir lordun kızı olmasının dışında, Coriane fısıltı kız hakkında çok az şey bildiğini fark etti. "Neden bahsediyordun?"

Elara parlak mavi gözlerini bir kuğu zarafetiyle devirdi. “Kraliçe’den tabii ki. Masasını kocasının fahişesiyle nasıl paylaşabildiğini anlayamıyorum, hele ki ailesi de yanındayken. Bu çok bariz bir aşağılama.”

Coriane yeniden Prens Robert’a göz attı. Varlığı Kral’ı yatıştırıyor gibi görünüyordu ve Kraliçe buna karşıysa bile, hiç belli etmiyordu. Gördüğü kadarıyla kraliyet ailesinin taç giymiş üç ferdi de birbiriyle fısıldaşarak nazikçe sohbet ediyordu. Ama veliaht prens ve onun şarap kadehi görünürde yoktu.

“*Ben buna asla izin vermezdim,*” diye devam etti Elara, tabağını ileri iterek. Tabak boştu, içindeki her şeyi yemişti. *En azından yemeğinin tamamını yiyecek cesareti var.* “Ayrıca orada oturan metresinki yerine benim Hanem olurdu. Bu sadece Kraliçe’nin hakkı, başka kimsenin değil.”

Demek ki Elara da Kraliçedenemesi’nde yarışacak.

“Elbette ki yarışacağım.”

Coriane aniden buz gibi bir korkuyla sarsıldı. *Acaba Elara?..*

“Evet.” Elara’nın yüzünde kötücül bir gülümseme vardı.

Bu Coriane’in içinde bir şeyleri tutuşturdu, yaşadığı şokla neredeyse sandalyesinden düşecekti. Hiçbir şey hissetmemiştii, zihninde Elara’nın düşüncelerini okuduğunu belirten hafif bir okşama bile olmamıştı. “Ben...” diye kekeledi. “İzninle.” Ayağa kalktığı anda bacaklarının kendisine ait olmadığını hissediyordu; on üç çeşit yemeğin servis edildiği ziyafet boyunca oturmaktan uyuşmuştu. Ama neyse ki ona hâlâ itaat ediyorlardı. Devamlı, *Boşluk, boşluk, boşluk, boşluk,* diye düşünüyor ve zihninde beyaz duvarlar, beyaz kâğıtlar ve

beyaz bir boşluk hayal ediyordu. Elara ise sadece seyrediyor, Coriane'in zihninin içinde kıkırdıyordu.

Julian'ın, "Cori?.." diye seslendiğini duydu ama ne ağabeyi ne de olay çıkmasını istemeyen Jessamine onu durdurdular. Babasının ise dikkatini bile çekmemişti; adam Lord Provos'un anlattığı bir şeyle daha çok ilgileniyordu.

Boşluk boşluk boşluk boşluk.

Adımları dengeliydi; ne çok hızlı ne de çok yavaştı. *Ne kadar uzağa gitmem gerekiyor?*

Elara'nın alaycı mırıltısı zihnine, *Çok daha uzağa*, dedi. Bunun yarattığı hisle Coriane neredeyse tökezleyecekti. Ses, çevresindeki her şeyde ve içinde yankılanıyordu; pencere-lerden kemiklerine kadar, tepedeki avizelerden kulaklarında gümbürdeyen kana kadar. *Daha uzağa, Jacos.*

Boşluk boşluk boşluk boşluk.

Bu sözcükleri kendi kendine, ateşli bir duaymışçasına fısıldayıp durduğunu ancak ziyafet salonundan çıkıp kordondan ve buz desenli cam kapılardan geçince fark etti. Kapının ardında, yağmur ve hoş çiçek kokuları yayan bir bahçe belirdi.

"Boşluk, boşluk, boşluk, boşluk," diye mırıldandı son bir kez daha ve bahçenin iç taraflarına doğru yürüdü. Dalları birleşerek kemer yapan manolya ağaçları, beyaz çiçeklerden ve yemyeşil yapraklardan oluşan bir tacı andırıyordu. Yağmur artık neredeyse dinmişti ve Coriane fırtınanın son damlalarından korunmak için ağaçlara daha da yaklaştı. Hava beklediğinden serindi ama Coriane bunu hoşnutlukla karşıladı. Elara artık kafasının içinde değildi.

İç geçirerek ağaçların altındaki taş bir banka oturdu. Bank oldukça serindi, bu yüzden kollarını bedenine sardı.

“Bu konuda yardımcı olabilirim,” dedi kalın bir ses, sözcükler ağzından ağır ağır ve zorlukla çıkmıştı.

Coriane, gözleri kocaman açılarak hızla döndü. Elara’nın peşine düştüğünü ya da Julian’ın veya ani çıkışı yüzünden onu azarlamak isteyen Jessamine’in geldiğini sandı ancak birkaç metre ötede duran kişi bunlardan hiçbirisi değildi.

“Majesteleri,” dedi Coriane, düzgünce reverans yapabilmek için ayağa fırlayarak.

Karanlığın içinde keyfi yerinde görünen Veliaht Prens Tiberias, bir elinde kadehi, diğer elinde yarısı boşalmış şişeyle genç kızın başında dikiliyordu. Coriane’in yaptığı yarım yamalak reveransı izledi ve usule uygunsuzluğu hakkında tek kelime etmeyecek nezaketi gösterdi. “Bu kadarı yeter,” dedi sonunda ve doğrulması için kıza işaret etti.

Coriane aceleyle ona söylenileni yaptı ve Prens’le yüz yüze gelmek için doğruldu. “Peki, Majesteleri.”

“Bir kadeh alır mıydınız leydim?” diye sordu, gerçi kadehi çoktan doldurmaya başlamıştı. Hiç kimse Poyraz’ın bir prensinden gelen bir teklifi reddedecek kadar aptal olamazdı. “Paltonun yerini tutmaz ama bu da sizi yeterince ısıtacaktır. Bu gibi etkinliklerde viski olmaması büyük talihsizlik.”

Coriane kendini zorlayarak başıyla onayladı. “Talihsizlik, evet,” diye tekrarladı, kahverengi içkiden hayatı boyunca tek bir yudum bile almamasına rağmen. Titreyen elleriyle kadehi alırken parmakları bir anlığına Prens’inkilere değdi. Genç adamın teni, güneşte kalmış bir taş gibi sıcaktı ve aniden

onun ellerini tutma ihtiyacı hissetti. Ama bunun yerine şarabından büyük bir yudum aldı.

Prens de ona uyarak şişeden bir yudum içti. Genç adam içkisini yutarken kalkıp inen âdemelmasına bakan Coriane, *Ne kadar kaba*, diye düşündü. *Ben böyle bir şey yapsam, Jessamine derimi yüzerdi.*

Prens yanma oturmadı ama aralarındaki mesafeyi korudu; böylece genç kız onun sıcaklığını belli belirsiz hissedebiliyordu. Bu nemli ortamda bile kanının sıcak aktığını anlayabiliyordu. Bu kadar dar bir takım elbiseyi terlemeden nasıl giyebildiğini merak etti. Bir yanı onun yanma oturmasını ve böylece sıcaklık yeteneğinden faydalanabilmeyi diledi. Ama bu, ikisi için de çok uygunsuz olurdu.

“Jared Jacos’un yeğenisiniz, değil mi?” Ses tonu kibardı, iyi eğitilmişti. Büyük ihtimalle doğduğundan beri bir görgü kuralları hocasıyla çalışıyordu. Sorusunun cevabını beklemedi. “Kaybınız için üzgünüm.”

“Teşekkürler. Adım Coriane,” dedi ve Prens’in bunu sormadığını fark etti. *Prens sadece cevabını bildiği soruları sorar.*

Genç adam onaylarcasına başını eğdi. “Evet. Ve ben kendimi tanıtarak ikimizi de aptal yerine koymayacağım.”

Uygunsuz kaçacağını bilmesine rağmen, Coriane gülümsediğini hissetti. Ne yapacağını bilemeyerek şarabından bir yudum daha aldı. Gelecekteki kral bir yana, Jessamine ona Calore Hanesi’nin soylularıyla bile nasıl sohbet edileceğini öğretmemişti. Tek hatırlayabildiği, *Sadece seninle konuşulduğu zaman konuş*, olduğu için dudaklarını sımsıkı kapayarak ince bir çizgi haline gelene dek birbirine bastırdı.

Tiberias bunu gördüğünde açıkça kahkaha attı. Belki henüz tamamen sarhoş değildi ama fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. “*Bütün sohbetleri yönlendirmek zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?*” diyerek kıkırdadı. “Robert’la ve ailemle herkesten daha fazla konuşuyorum çünkü onlarla konuşmak, insanların ağzından ipe laf almaktan daha kolay.”

Coriane içinden, *Ah, yazık*, diye cevabı yapıştırdı. En ağırbaşlı sesiyle, “Bu çok kötü,” dedi. “Belki de kral olduğunuzda sarayın görgü kurallarıyla ilgili bazı değişiklikler yaparsınız.”

“Çok zahmetli bir iş olur,” diye mırıldandı Prens, şarabından bir yudum daha içerken. “Ayrıca olup bitenlerin yanında çok da önemsiz bir mesele. Farkındaysanız bir savaşın içindeyiz.”

Haklıydı. Şarap onu bir miktar ısıtmıştı. “Savaş mı?” dedi. “Nerede? Ne zaman? Bununla ilgili hiçbir şey duymadım.”

Prens başını hızla ona çevirdiğinde Coriane’in onun tepkisine sırtıttığını gördü. Yeniden kahkaha atarak şişesini genç kıza doğru eğdi. “Beni bir an kandırdınız, Leydi Jacos.”

Sırıtmayı sürdürerek banka doğru ilerleyip kızın yanına oturdu. Dokunacak kadar yakın değildi ama yine de Coriane’in oyuncu havası dağıldı ve kaskatı kesildi. Prens ise bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Coriane de sakin ve dengeli durabilmek için elinden geleni yaptı.

“Ben yağmurun altında içiyorum çünkü ailem tüm sarayın önünde sarhoş olmamdan hoşlanmıyor.” İçindeki kızgınlıkla sıcaklığı yükselerek nabız gibi atmaya başladı. Coriane, içine işleyen soğuk havadan kurtulmanın getirdiği hisle mutlu

oldu. “Peki ya sizin mazeretiniz ne? Durun, bekleyin, ben tahmin edeyim. Hımm... Merandus Hanesi’yle aynı masadaydınız, değil mi?”

Coriane dişlerini gıcırdatarak başıyla onayladı. “Masaları düzenleyen her kimse, benden nefret ediyor olmalı.”

“Parti planlayıcıları annemden başka hiç kimseden nefret etmiyorlar. Dekorasyonlar, çiçekler ya da oturma planlarıyla ilgilenmez, bu yüzden kraliçelik görevlerini ihmal ettiğini düşünüyorlar... Elbette, bu tam bir saçmalık,” diye ekledi aceleyle. Şaraptan bir yudum daha aldı. “Savaş konseyi toplantılarına babamdan daha çok katılır ve onun yerine de eğitimler alır.”

Coriane göğsünde pırıltılı madalyalarıyla üniformasının içindeki Kraliçe’yi düşündü. “Çok etkileyici bir kadın,” dedi, başka ne söyleyebileceğini bilemeyerek. Zihni yeniden kraliyet ailesine tiksinererek bakan ve Kraliçe’nin sözde teslimiyetinden iğrenen Elara Merandus’a kaydı.

“Kesinlikle.” Prens’in gözleri kızın boş kadehine çevrildi. “Biraz daha ister misiniz?” diye sordu. Bu sefer gerçekten de bir cevap bekliyordu.

“İstememeliyim,” dedi Coriane, kadehini banka koyarak. “Aslında, içeri dönmem gerekiyor. Jessamine, yani kuzenim, bana yeterince öfkelenmiştir.” *Umarım tüm gece bana nutuk çekmez.*

Tepelerindeki gökyüzü simsiyah olmuş, bulutlar uzaklaşıp yağmuru da götürmüş ve parlak yıldızları ortaya çıkarmıştı. Coriane, Prens’in yakıcılık yeteneğiyle etraflarında oluşan hoş sıcaklıktan ayrılmaya gönülsüzdü. Sakince derin bir

nefes aldı, manolya ağaçlarının kokusunu son bir kez içine çekti ve kendini zorlayıp ayağa kalktı.

Tiberias da hâlâ görgü kurallarına özen gösterdiğinden onunla birlikte ayağa fırladı. “Size eşlik edeyim mi?” diye sordu her beyefendinin soracağı gibi. Ama Coriane gözlerindeki isteksizliği gördü ve elini salladı.

“Hayır, ikimizi de cezalandırmaya niyetim yok.”

Bunu duyan Prens’in gözleri parladı. “Cezadan bahsetmişken... eğer Elara size yeniden fısıldarsa, siz de ona aynı nezaketle karşılık verin.”

“Nasıl... onun olduğunu nasıl bildiniz?”

Prens’in duyguları yüzünden fırtına bulutları gibi geçti; çoğu Coriane için yabancıydı. Ama öfkeyi kesinlikle tanımıştı.

“O da herkes gibi yakında babamın Kraliçedenemesi için çağrı yapacağını biliyor. Düşmanlarını ve avlarını öğrenmek için her bekâr kızın kafasına sızdığından hiç şüphem yok.” Neredeyse saldırgan bir hızla şişeyi kafasına dikip şarabı bitirdi ama şişe uzun süre boş kalmadı. Bileğinde bir şeyden sarı-beyaz kıvılcımlar çıktı. Kıvılcımlar aleve dönüşerek yeşil şişenin içine aktı ve içindeki son alkol damlalarını tutuşturdu. “Bana onun tekniğinin çok keskin, neredeyse mükemmel olduğu söylendi. O istemezse, zihninizde olduğunu bile anlayamazmışsınız.”

Coriane boğazını yakan safra tadını aldı. Tiberias’ın bakışlarından kaçabilmek için gözlerini şişedeki aleve dikti. Şişe gözlerinin önünde sıcaklıkla çatladı ama parçalanmadı. “Evet,” dedi kısık sesle. “Hiçbir şey hissetmiyorsun.”

“Pekâlâ, siz de bir hipnozsunuz, değil mi?” Prens’in sesi aniden yeşil camın ardındaki keskin, sarı alev gibi acımasızlaşmıştı. “Onu kendi silahıyla vurun.”

“Bunu yapmam mümkün değil. Bende öyle bir beceri yok. Ayrıca kanunlar var. Uygun ortamların dışında yeteneklerimizi kendi halkımızdan birilerinin üstünde kullanmamız yasak...”

Prens’in gülüşü bu sefer boştu. “Peki, Elara Merandus bu kanuna uyuyor mu? O size saldırdıysa siz de ona saldırın, Coriane. Benim krallığının kanunu bu.”

“Henüz sizin krallığınız değil,” diye mırıldandı farkında olmadan.

Ama Tiberias buna aldırılmış gibi görünmüyordu. Tam tersine yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi.

“Coriane Jacos, içinizde bir yerlerde cesaret olduğunu tahmin etmiştim.”

Cesaretim falan yok. İçinde bir öfke yükselse de bunu dile getirmedi. O Prens’ti, geleceğin kralıydı. Kendisiyse hiç kimseydi, bir Soylu Hane’nin işe yaramaz Gümüş kızıydı. İsteddiği gibi dimdik durmak yerine, reverans yapmak için bir kere daha eğildi.

“Majesteleri,” dedi gözlerini Prens’in botlarına çevirerek.

Genç adam, Coriane’in kitaplarındaki kahramanların aksine, hareket etmedi, aralarındaki mesafeyi de kapamadı. Tiberias Calore geriye çekildi ve onun yalnız gitmesine, kalbinden başka kalkanı olmaksızın kurtların inine dalmasına izin verdi.

Coriane birkaç adım ilerlemişti ki şişenin parçalandığını ve camların manolya ağacının altına saçıldığını işitti.

Garip bir prens, daha da garip bir akşamdı, yazdı daha sonra günlüğüne. Onu bir daha görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ama o da yalnız görünüyordu. Birlikte yalnız olsak, olmaz mı?

En azından Jessamine kaçtığım için beni azarlayamayacak kadar sarhoştı.

Saraydaki hayat, malikânedeki hayattan ne daha iyi ne de daha kötüydü.

Valilik görevi, yanında büyük kazançlarla gelmişti ama Jacos Hanesi'ne temel imkânlardan daha fazlasını kazandıracak kadar değildi. Coriane'in hâlâ kendine özel bir hizmetçisi yoktu, gerçi bunu istemiyordu da ama Jessamine kendisinin bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. En azından Arkeon'daki evi çekip çevirmek, ailenin başkente taşınmasıyla kapatılan Aderonak'taki malikânedeki çok daha kolaydı.

Nedense orayı özlüyorum, diye yazmıştı Coriane. Toz, bakımsız bahçeler, boşluk ve sessizlik. Babamdan, Jessamine'den, hatta Julian'dan bile uzak, sadece bana ait birçok köşe. Hepsinden daha çok, garajın ve ek yapıların eksikliğine üzülmüyordu. Ailenin uzun yıllardır bırakın bir şoförü, çalışan bir aracı bile yoktu

ama kalıntıları hâlâ duruyordu. Altı kişilik taşıtın kocaman iskeleti ve yanında sanki bir organıymışçasına çıkarılıp yere konulmuş motoru duruyordu. Bahçe kulübeleri ve depolar bozuk su ısıtıcılar, işe yarar parçaları için sökülmiş eski ocaklar, uzun süre önce ayrılmış bahçıvanlarından kalan ıvır zıvır aletlerle doluydu. *Arkamda çözülmemiş bulmacalar, bir daha bir araya getirilmemiş parçalar bıraktım. Sanki ziyan etmişim gibi hissediyorum. Eşyaları değil ama kendimi. Kablo soyarak ve vidaları sayarak çok fazla vakit harcadım. Ne için peki? Asla kullanamayacağım bilgilere sahip olmak için mi? Diğer herkese göre lanetli, adi, aptalca bilgiler için mi? Hayatımın on beş yılının sonunda elimde ne var? Kocaman bir hiç. Eski evi özlememin sebebi sanırım hissettiğim boşlukta ve sessizliğimde onun da benimle birlikte olmasıydı. O malikânedен nefret ettiğimi düşünürdüm ama sanırım başkentten daha çok nefret ediyorum.*

Elbette Lord Jacos oğlunun isteğini reddetmişti. Vârisi, parçalanmaya yüz tutmuş belgelerin çevirisini yapmak ve önemsiz eserleri arşivlemek için Delfi'ye gitmeyecekti. "Hiçbir anlamı yok," demişti. Tıpkı Coriane'in yaptığı çoğu şeyde hiçbir anlam bulamadığı ve bunu sık sık dile getirdiği gibi...

İki genç de hayal kırıklığı yaşıyordu, kaçışlarının elle-rinden alındığını hissediyorlardı. Jessamine bile hiçbirine bir şey söylemese de onların duygusal çöküşlerinin farkındaydı. Yaşlı kuzenleri, saraydaki ilk aylarında ona yumuşak davranmıştı; daha doğrusu kendini içkiye kaptırmıştı. Tükettiği cin miktarı bunun göstergesi sayılırsa, Arkeon ve Yazkent hakkında o kadar konuşmasına rağmen ikisinden de pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Coriane sık sık Jessamine'in günlük "şekerlemeleri" sırasında dışarı çıkıyordu. Şehrin içinde defalarca dolaşıp hoşlanabileceği ve çalkantılı bir denize benzeyen yeni hayatında sığınabileceği bir liman bulmaya çalışıyordu.

Öyle bir yer bulamamıştı... ama birini bulmuştu.

Genç adam, birkaç hafta sonra Coriane'den, kendisine Tibe demesini istemişti. Bu aile arasında kullandıkları bir lakaptı; sadece kraliyet ailesi ve değerli birkaç arkadaşı kullanılıyordu. "Tamam o zaman," demişti Coriane, onun bu ricasını kabul ederek. "Sürekli 'Majesteleri' demek yorucu olmaya başlamıştı."

İlk kez, Başkent Nehri'nin üstünden geçen ve Arkeon'un iki yakasını birleştiren devasa köprüde tesadüfen karşılaşmışlardı. Köprü, bükülmüş çelik ve demir kafesleriyle üç katta yol, meydanlar ve ticaret merkezlerini taşıyan olağanüstü bir yapıydı. Coriane suyun üzerine doğru çıkıntı yapan ipek mağazalarından ya da şık restoranlardan o kadar da etkilenmemişti ama köprünün kendisi, yapısı onun daha çok ilgisini çekmişti. Ayaklarının altında kaç ton metal olduğunu tahmin etmeye çalışırken zihninde denklemler uçuşuyordu. İlk başta ne ona doğru gelen Gözcüleri ne de önlerinde yürüyen Prens'i fark etmişti. Prens bu sefer ayıktı ve elinde bir şişe yoktu, Coriane de bu yüzden yanından geçip gideceğini düşünmüştü.

Ancak Prens bunun yerine yanında durduğunda, sıcaklığı yaz güneşinin dokunuşu gibi çekiciydi. "Leydi Jacos," diyerek selam verip kızın bakışlarını takip etmişti. "İlginç bir şey mi var?"

Coriane kendini kötü bir reveransla yeniden rezil etmek için başını hafifçe eğerek Prens'i selamlamış ve "Öyle sanıyorum," diye cevaplamıştı. "Kaç ton metalin üstünde durduğumuzu merak ediyordum ve bizi taşımaya devam edeceğini umuyordum."

Prens endişeyle karışık koca bir kahkaha patlatmıştı. Sanki sudan ne kadar yüksekte olduklarını yeni fark etmiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine vermişti. "Bu düşünceyi zihninden uzak tutmaya çalışacağım," diye mırıldanmıştı. "Paylaşmak istediğiniz başka korkutucu düşünceleriniz var mı?"

"Ne kadar zamanınız olduğuna bağlı," demişti Coriane yarım bir gülümsemeyle. Yarımdı çünkü geri kalanının üstünde bir ağırlık vardı. Başkent denilen hapisane, Coriane'in gözünde mutlu bir yer değildi.

Tiberias Calore için de öyle. "Benimle yürüme onurunu bana bahşeder misiniz?" diye sormuştu bir kolunu uzatarak. Bu sefer Coriane onun tereddüt etmediğini ya da sorusunun cevabı için endişelenmediğini görmüştü; genç kızın cevabını zaten biliyordu.

"Elbette." Ve kolunu Prens'inkine dolamıştı.

Köprüden yürüdükleri sırada, *Bu, bir prensin koluna son girişim olacak*, diye düşünmüştü. Bunu her seferinde düşünmüştü ve daima yanılmıştı.

Haziranın başlarında, saray halkı Beyazateş'ten daha küçük ama en az onun kadar azametli olan yazlık saraya gitmek için Arkeon'dan ayrılmadan bir hafta kadar önce, Tibe onunla tanışması için yanında birini getirdi. Doğu Arkeon'da, Hek-

saprin Tiyatrosu'nun heykel bahçesinde buluşmak için randevulaşmışlardı. Coriane erken gelmişti çünkü Jessamine kahvaltı sırasında içmeye başlayınca evden bir an önce çıkmak istemişti. İlk defa ailesinin yoksulluğu onun işine yarıyordu. Giysileri sıradandı, elbette Hanesinin sarı ve altın rengi şeritlerini taşıdığından Gümüş olduğu belliydi ama hiçbir şekilde göze çarpmıyordu. İlgiye değer bir Soylu Hane leydisi olduğunu gösterecek hiçbir mücevheri yoktu. Hatta birkaç adım gerisinden onu takip eden, üniformalı bir hizmetçisi bile yoktu. Diğer Gümüşler, şekilden şekle sokulmuş mermerlerin arasında gezinirken onu neredeyse görmüyorlardı bile ve ilk defa, bunun böyle olmasından hoşnuttu.

İleride yükselen Heksaprin'in yeşil kubbesi, gölgesiyle onu hâlâ tepede olan güneşten koruyordu. Kubbenin en tepesindeki pürüzsüz granitten siyah kuğunun yay gibi kıvrılan boynu ve kocaman, açık kanatlarının her bir tüyü özenle oyulmuştu. Gümüş aşırılığının güzel bir abidesiydi. *Ve muhtemelen Kızılar tarafından yapıldı*, diye düşündü etrafına bakınırken. Yakınlarda hiç Kızıl yoktu ama caddede telaşla koşturuyorlardı. Birkaçı durup asla içine giremeyecekleri tiyatro binasına bakıyordu. *Belki bir gün Eliza ve Melanie'yi getiririm*. Hizmetçileri böylesi bir iyilikten hoşlanırlar mı yoksa utanırlar mı, bilmiyordu.

Bunu asla öğrenemedi. Tibe'in gelişiyile, Kızıl hizmetçiler ve diğer her şeyle ilgili düşünceleri uçup gitti.

Genç Prens babasının güzelliğini almamıştı ama kendine göre bir yakışıklılığa sahipti. Güçlü bir çenesi, inatla uzatmaya çalıştığı bir sakalı, altın rengi, etkileyici gözleri ve yaramaz bir gülümsemesi vardı. İçtiği zaman yanaklarına

hücum eden gülmüşkanla yüzü beyazlıyordu ve kahkahası tıpkı dalgalanan sıcaklığı gibi derinleşiyordu ama şu anda tamamen ayıktı ve heyecanlıydı. Coriane onunla ve maiyetiyle buluşmak için yürüdüğü sırada, *Gergin*, diye düşündü.

Prens bugün sade giyinmişti... *ama benim kadar zavallı değil*. Üzerinde üniforması, madalyaları ya da buluşmalarının bir kraliyet etkinliği olduğunu belirten resmi hiçbir şey yoktu. Beyaz gömlek, bordo pantolon, kömür grisi bir ceket ve ayna gibi parlayana kadar cilalanmış çizme giymişti. Gözcüleri ise resmiyetten o kadar uzak değildi. Maskeleri ve alevli cüppeleriyle, kimi koruduklarını açıkça belli ediyorlardı.

Prens, "Günaydın," dediğinde Coriane onun yanına sarkmış parmaklarıyla hızlı hızlı tempo tuttuğunu fark etti. "*Kışın Düşüşü*'nü izleyebileceğimizi düşündüm. Yamaç'tan gelen yeni bir oyun."

Bunu duyduğunda Coriane'in kalbi heyecanla çarptı. Tiyatro, ailesinin karşılayamayacağı bir lükstü ve Tibe'in gözlerindeki parıltıya bakılırsa o da bunun farkındaydı. "Elbette. Harika olur."

Tiberias, "Güzel," diye karşılık verdi ve genç kızın koluna girdi. Bu artık onlar için çok doğal hale gelmişti ama Coriane'in kolu, ona dokunurken hâlâ heyecandan uyuşuyordu. Uzun zaman önce aralarındakinin sadece arkadaşlık olduğuna karar vermişti — *o bir prens ve kaderi Kraliçedenemesi'yle bağlı*— ama yine de onun varlığından büyük keyif alıyordu.

Bahçeden ayrıldılar ve tiyatronun mermer basamaklarından çıkıp fiskiyeli meydandan geçerek girişe ilerlediler. Çoğu kişi onlara yol vermek için duruyor ve Prens ile soylu bir leydi tiyatroya girerken onları izliyordu. Birkaçı fotoğ-

raf çektiğinde parlak ışıklar Coriane'in gözlerini acıttı ama Tibe gülüp geçmişti. Bu gibi şeylere alışıktı. Coriane de bunu pek fazla umursamadı. Aslında fotoğraf makinelerinin ampullerini kısmanın bir yolu olup olmadığını merak etti; böylece ışığın yakınındakilerin sersemlemesi engellenirdi. Ampullerin, kabloların ve karartılmış camların düşüncesi Tibe konuşana kadar onu oyaladı.

"Bu arada, Robert da bize eşlik edecek," dedi, zemininde uçmaya hazırlanan bir kuğu sürüsü mozağının bulunduğu eşikten geçerlerken. İlk başta Coriane onu zorlukla işitti çünkü mermer duvarları, yükselen merdiveni, göz alıcı çiçekleri ve bir düzine yaldızlı avizenin asılı olduğu aynalı tavanıyla Heksaprin'in güzelliği karşısında büyülenmişti. Ama bir saniye sonra ağzını kapadı ve yüzü daha önce hiç görmediği kadar beyazlamış Tibe'a döndü.

Endişeyle gözlerini kırptırdı. Zihninde, Kral'ın metresinin, kraliyet soyundan olmayan Prens'in görüntüsü belirdi. "Benim için sorun değil," dedi, sesini kısık tutmaya çalışarak. Gündüz seansına girmeye hevesli bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Tabii bu senin için uygun değilse, başka mesele."

"Hayır, hayır, geldiği için çok mutluyum. Ondan... ondan gelmesini ben istedim." Prens nedense kekeliyordu ve Coriane bunun sebebini anlamıyordu. "Seninle tanışmasını istedim."

"Ah," diyebilirdi sadece, başka ne söyleyeceğini bilemeyecek. Ardından sıradan ve demode elbisesine göz atarak somurttu. "Keşke başka bir şey giyseydin. İnsan her gün bir prensle tanışma fırsatı yakalamıyor," diye ekledi hafifçe göz kırparak.

Tibe rahatladı ve neşeyle kahkaha attı. “Zekice Coriane, çok zekice.”

Bilet gişelerini ve halkın salona girdiği kapıyı geçtiler. Tibe onu devasa fuayeyi çok daha iyi görebileceği sarmal merdivenlerden birine yönlendirdi. Merdivenin tepesindeki balkona çıktıklarında Coriane burayı kimin yaptığını merak etse de gerçeği içten içe biliyordu. Kızıl işgücü, Kızıl ustalar ve sürece yardımcı olan sadece birkaç mıknaş. İçinde her zamanki hayreti hissetti. *Hizmetçiler böylesine bir güzelliği yaratıp da nasıl hâlâ alt tabaka olarak görülebiliyorlar? Onlar da bizimkilerden farklı olsa da harikalar yaratabiliyorlar.*

Onlar yeteneklerini doğumla değil, becerileriyle ve çok çalışmayla elde ediyorlardı. *Bunlar Gümüş güçlerinden daha harika değilse bile en azından onlara eşit sayılmaz mı?* Ama bu düşüncelerin üstünde çok durmadı. Bunu asla yapmamıştı. *Dünyanın düzeni böyle.*

Tablolarla dekore edilmiş kraliyet locası uzun, zemini halı döşeli bir koridorun sonundaydı. Tabloların çoğu Prens Robert’a ve Kraliçe Anabel’e aitti; ikisi de başkentteki sanat eserlerinin koruyucusuydu. Tibe resimleri gururla gösterirken Robert ve annesinin kraliyet giysileri içindeki bir portresinin önünde oyalandı.

“Anabel bu resimden *nefret* ediyor,” dedi koridorun sonundan bir ses. Prens Robert’ın sesi, tıpkı kahkahası gibi melodikti ve Coriane ailelerinde hipnoz kanı olup olmadığını merak etti.

Prens yaklaşırken halının üstünde uzun, zarif adımlarla kayarcasına yürüyordu. *Bir ipek,* diye düşündü Coriane, Iral Hanesi’nden olduğunu hatırlayarak. Kıvraklık ve denge ye-

tenegi ona çeviklik ve akrobatlar gibi bir hareket becerisi veriyordu. Uzun saçları bir omzundan aşağı dökülüyor, lavivert dalgalar halinde parıltıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapadığı sırada Coriane şakaklarındaki grileri, gülmekten ağzının ve gözünün etrafında oluşmuş kırışıklıkları fark etti.

“Gerçek halimize hiç benzemediğini düşünüyor; fazla güzelmiş. Anneni bilirsin,” diye devam etti Robert resmin önünde durarak. Resimdeki Anabel’in yüzünü, sonra da kendi yüzünü işaret etti. İkisi de gençlik ve canlılıkla parıltıyordu, yüz hatları çok güzeldi ve gözleri ıslıl ıslıldı. “Ama ben fena olmadığını düşünüyorum. Sonuçta kimin ara sıra yardıma ihtiyacı olmaz ki?” diye ekledi nazik bir göz kırpmayla. “Bunu yakında sen de öğreneceksin, Tibe.”

“Elimden geldiği sürece, hayır,” diye cevapladı Tibe. “Resim için oturup poz vermek, kraliyetteki en sıkıcı iş olabilir.”

Coriane ona yan gözle baktı. “Bir taç karşılığında ödenecek küçük bir bedel gerçi.”

“Çok iyi söylediniz Leydi Jacos, çok iyi.” Robert saçını geriye savurarak kahkaha attı. “Bu hanımın yanında adımlarına dikkat et, evlat. Gerçi görgü kurallarını şimdiden unutmuşa benziyorsun.”

Tibe, “Ah, evet, evet,” dedi ve elini sallayarak Coriane’e yaklaşmasını işaret etti. “Robert Amca, bu Jacos Hanesi’nden Coriane Jacos, Aderonak Valisi Lord Harrus’un kızı. Ve Coriane, bu da Iral Hanesi’nden Prens Robert, Majesteleri Kral Beşinci Tiberias’ın Yeminli Eşlikçisi.”

Coriane’in reveransı son birkaç ayda gelişmişti ama yeteri kadar iyi değildi. Yine de eğilmeye hazırlanırken Robert onu kendine çekerek sarıldı. Lavanta ve... *fırından yeni çık-*

mış ekmek kokuyordu. “Seninle sonunda tanışabildiğimize çok sevindim,” dedi, kızı kol boyu uzağına iterek. Coriane ilk defa kendini inceleniyormuş gibi hissetmedi. Robert’ın vücudunda nazik olmayan tek bir hücre yok gibiydi ve kıza sevgiyle gülümsedi. “Gel haydi, birazdan başlayacaklar.”

Tibe’in daha önce yaptığı gibi Robert da koluna girerek, tıpkı bir büyükbaba gibi genç kızın kolunu okşadı.

“Tabii ki benim yanımda oturacaksın.”

Coriane’in göğsünde bir şeyler sıkıştı; bu, yabancı bir histi. Yoksa... mutluluk muydu? Öyle olduğunu düşünüyordu.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle omzunun üstünden geriye baktığında Tibe’in da neşeli ve rahatlamış bir gülümsemeyle ona bakıp peşlerinden geldiğini gördü.

Tibe ertesi gün babasıyla birlikte bir Delfi kalesindeki birlikleri teftiş etmek için ayrılınca Coriane de Sara’yı ziyaret etti. Skonos Hanesi’nin Batı Arkeon’un yamacına kurulmuş gösterişli bir evi vardı ama aynı zamanda kraliyet ailesinin her an becerikli bir deri şifacısına ihtiyacı olması durumunda kullanmaları için Beyazateş Sarayı’nda onlara ayrılmış daireleri de bulunuyordu. Sara onunla sarayın girişinde tek başına buluştuğunda yüzünde muhafızlar için mükemmel ama Coriane için uyarı dolu bir gülümseme vardı.

“Sorun ne? Ne oldu?” diye fısıldadı Coriane, Skonos’ların dairesinin dışındaki bahçeye ulaştıkları anda.

Sara onları bahçenin uzak kısımlarına, sarmaşıklarla sarılı bahçe duvarının dibine götürdü. İki yanlarındaki iri gül ağaçları da kızları gözlerden uzak tutuyordu. Coriane paniklemeye başladı. *Bir şey mi oldu? Sara’nın ailesine mi?*

Julian yanıldı mı? Sara savaş için ailesini terk mi edecek? Coriane bencil bir dürtüyle durumun bu olmamasını umdu. O da Sara'yı Julian kadar çok seviyordu ama arkadaşının, kendi arzuları için bile olsa uzaklara gittiğini görmek istemiyordu. Bunun düşüncesi bile içini endişeyle doldurdu ve gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Sara, sen... yoksa sen şeye..." diye gevelemeye başlasa da Sara elini sallayarak onu susturdu.

"Ah, Cori, bunun benimle alakası yok. Sakın ağlamaya kalkma," dedi ve Coriane'e sarılırken zorlukla gülümsedi. "Ah, özür dilerim, seni üzmemiştım. Sadece birilerinin bizi duymasını istemiyorum."

Coriane'in içinden bir rahatlama dalgası geçti. "Renklerime şükürler olsun," diye mırıldandı. "Öyleyse bu kadar gizlilik neden? Büyükannen yine senden onun kaşlarını germen mi istedi yoksa?"

"Umarım öyle bir şey olmaz."

"O halde ne?"

"Prens Robert'la tanışmışsın."

Coriane hıhladı. "Ve? Burası saray, herkes Robert'la tanışmıştır..."

"Onu herkes *biliyor* olabilir ama Kral'ın metresiyle özel görüşmeler yapmıyorlar. Aslında, pek de sevilen biri değil."

"Nedenini hiç anlayamıyorum. O, saraydaki en nazik insan olabilir."

"Çoğu onu kıskanıyor ama daha geleneksel haneler, onun bu kadar yükseltilmesinin yanlış olduğunu düşünüyorlar. Sanırım çoğunlukla kullandıkları ifade; 'taç giymiş fahişe'."

Coriane hem kızgınlıkla hem de Robert'in adına utançla bembeyaz kesildi. "Pekâlâ, onunla tanışmak ve ondan hoşlanmak bir skandalsa da umurumda değil. Jessamine'in de değil çünkü ona anlattığımda oldukça heyecanlandı ve..."

"Zaten skandal olan Robert değil, Coriane." Sara ellerini tuttu ve Coriane arkadaşının yeteneğinin hafifçe tenine sızdığını hissetti. Bu serin dokunuşla dünden kalan kâğıt kesigi anında iyileşecekti. "Sen, veliaht prens ve yakınlığınız. Kraliyet ailesinin ne kadar birbirine bağlı olduğunu herkes bilir, özellikle de Robert işin içine girdiğinde. Ona çok değer veriyorlar ve her şeyden fazla koruyorlar. Tiberias seni onunla tanıştırmak istediye, o zaman..."

Coriane, verdiği keyifli hisse rağmen Sara'nın ellerini bıraktı. "Biz arkadaşız. Olup olacağımız da sadece o kadar." Kendini zorlayarak ona hiç de uygun olmayan bir şekilde kıkırdadı. "Tibe'in beni daha fazlası olarak gördüğünü ve benden başka bir şeyler *beklediğini* ya da *bekleyebileceğini* gerçekten düşünüyor olamazsın."

Arkadaşının da onunla birlikte gülmesini ve tüm bunları bir şaka gibi geçiştirmesini bekledi. Ancak Sara hiç bu kadar ciddi görünmemiştir. "Tüm işaretler o yönde, Coriane."

"Pekâlâ, yanıyorsun o zaman. Ben asla... o hiç... Hem düşünürsen, Kraliçedenemesi var. Yaşı geldiğine göre, yakında düzenlenecektir ve hiç kimse beni seçmeyecek."

Sara yeniden Coriane'in elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Onun seçeceğini düşünüyorum."

"Bana bunu söyleme," diye fısıldadı Coriane. Bakışlarını güllere çevirdi ama tek gördüğü Tibe'in yüzüydü. Aylar süren arkadaşlıklarından sonra artık yakından tanıdığı

bir yüzdü. Burnunu, dudaklarını, çenesini ve hepsinden de çok, gözlerini tanıyordu. Bu gözler kızın içinde bir şeyler uyandırıyor, başka bir insanla kurabileceğini bilmediği bir bağ kuruyordu. Onlarda kendini görüyordu; kendi acısını ve kendi neşesini. *Biz aynıyız, diye düşündü. İkimiz de kalabalık bir odada yapayalnızken bağlanacak bir şey arıyoruz.* “Bu imkânsız. Ve bana bunu söylemen, onun bana ilgisi olduğuna dair umut vermen...” İç geçirerek dudağını ısırdı. “Hayatımda bir de bunun kalp acısına ihtiyacım yok. Biz arkadaşız. Başka bir şey yok.”

Sara hayaller ve düşler insanı değildi. Kırık kalplerdense kırık kemikleri onarmayı daha çok önemserdi. O yüzden arkadaşı, “Arkadaş ya da değil, Tibe sana değer veriyor. Ve sadece bu yüzden bile çok dikkatli olmalısın. Senin sırtına bir nişan tahtası çizdi ve saraydaki kızlar da bunun farkında,” dediğinde, Coriane kendi şüphelerine rağmen ona inanmadan edemedi.

“Saraydaki kızlar benim kim olduğumu bile bilmiyor, Sara.”

Yine de eve dönerken tetikteydi.

Ve o gece rüyasında ipekten bıçakların onu parçaladığını gördü.

Kraliçedenemesi olmayacaktı.

Güneş Sarayı'nda iki ay geçti ve her şafak vaktinde saray halkı bir duyuru bekledi. Lordlar ve leydiler Kral'ın peşini bırakmıyor ve Prens'in ne zaman kızlarının arasından bir gelin seçeceğini soruyorlardı. Kral kimsenin talebinden etkilenmiyor ve onları güzel, sabırlı gözleriyle izleyerek dinliyordu. Kraliçe Anabel de aynı şekilde, oğlunun en önemli görevini ne zaman yerine getireceğiyle ilgili kesinlikle bilgi vermiyordu. Sadece Prens Robert'in gülümseyecek cesareti vardı; ufuktaki fırtınayı kesinlikle sezebiliyordu. Günler geçtikçe fısıldaşmalar artıyordu. Tiberias'ın da babası gibi, erkekleri kadınlara tercih edip etmediği sorgulanmaya başladı ama öyle bile olsa ona oğullar verecek bir kraliçe seçmekle yükümlüydü. Diğerleriyse daha kurnazdı, Robert'in onlar için özenle bıraktığı ekmek kırıntılarını; nazik ve yardımcı

izleri takip etmişlerdi. *Prens açıkça seçimini yaptı ve hiçbir arena onun fikrini değiştiremeyecek.*

Coriane Jacos, Robert'la ve Kraliçe Anabel'le sık sık akşam yemeği yiyordu. İkisi de genç kızı sık sık övdüğü için, Jacos Hanesi'nin görüldüğü kadar zayıf olup olmadığını sorgulayan dedikodular çıkmıştı. "Numara mı yapıyorlar?" diyorlardı. "Güçlü yüzlerini gizlemek için fakir gibi mi görünüyorlar?" İçlerindeki daha fesatlar, başka bir açıklama bulmuştu: "Kız bir hipnoz, bir manipölatör. Prens'in gözlerine baktı ve onun kendisini sevmesini sağladı. Birilerinin taç uğruna kuralları ilk çiğneyişi sayılmaz."

Lord Harrus bu yeni ilgiden zevk alıyordu. Bunu kendi lehine çevirmişti, kızının geleceğini kullanarak tetrarklar ve krediler takas ediyordu. Ama o, büyük ve karmaşık bir oyunda zavallı bir oyuncuydu sadece. Kartlar ve hazine stokları üzerine bahisler oynamış, valilik bölgesini "geliştirmek" için yaptığı başarısız girişimler ve masraflı yatırımlarla da borçlandığından çok daha fazlasını kaybetmişti. Onu Aderonak tepelerinde zengin demir yatakları olduğuna ikna eden Lord Samos'un ısrarıyla iki maden ocağı kurmuştu. Birkaç hafta içinde ikisi de başarısız olmuştu çünkü içlerinde çamurdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

Sadece Julian bu başarısızlıkları kendine saklıyor ve kız kardeşinden gizlemek için çok dikkatli davranıyordu. Tibe, Robert ve Anabel de aynısını yapıyor, en kötü dedikodulara karşı ona kalkan oluyor, Julian ve Sara'yla el ele verip Coriane'in cehaletten kaynaklanan mutluluğunu korumaya çalışıyorlardı. Ancak elbette ki tüm bu korumaya rağmen Coriane her şeyi duyuyordu. Ailesini ve arkadaşla-

rını endişelendirmemek, *mutlu* etmek için her zamanki gibi davranmaya devam ediyordu. Sadece günlüğü bu yalanların bedelini biliyordu.

Babam hepimizi kendi elleriyle gömecek. Sözde arkadaşlarının yanında benimle övünüyor, onlara krallığın gelecekteki kraliçesi olduğumu söylüyor. Daha önce bana hiç bu kadar özen gösterdiğini sanmıyorum ve bu seferkinin de en ufak parçası bile benim iyiliğim için değil. Artık beni seviyormuş gibi davranıyor ama bunu başkası için, Tibe için yapıyor. Sadece bir başkası bana değer verdiğinde, o da aynısını yapmaya tenezzül ediyor.

Babası yüzünden, rüyasında Kraliçedenemesi'ni kazanamadığını ve bir kenara atılıp eski malikâneye geri gönderildiğini görüyordu. Oraya gittiğindeyse aile mezarında, amcasının hareketsiz, kupkuru cesedinin yanında uyumak zorunda bırakılıyordu. Ceset aniden kıpırdayıp ellerini Coriane'in boğazına uzattığında genç kız ter içinde uyanıyordu ve gecenin geri kalanını uykusuz geçiriyordu.

Julian ve Sara benim kırılğan olduğumu, dokunulursa parçalanacak bir porselen bebek olduğumu düşünüyorlar, diye yazmıştı. En kötüsü de onlara inanmaya başlamam. Gerçekten de bu kadar kırılğan mıyım? Bu kadar işe yaramaz mıyım? Benim de bir şekilde faydam olmalı, keşke Julian bunu istese. Yoksa yapabileceğimin en iyisi Jessamine'in dersleri kadar mı? Bu sarayda neye dönüşüyorum? Ampul değiştirmeyi hatırladığımdan bile şüpheliyim. Artık kendimi tanıyamıyorum. Yoksa büyümek böyle bir şey mi?

Julian yüzünden rüyasında çok güzel ama bütün kapıları kilitli, bütün pencereleri kapalı bir odada olduğunu görüyordu. İçeride ona eşlik edecek hiçbir şey, hiç kimse

yoktu. Kitaplar bile yoktu. Onu üzecek hiçbir şey. Ve oda her seferinde yaldızlı parmaklıkları olan bir kuş kafesine dönüşüyordu. Kafes küçüldükçe küçülüyordu ve derisini kestiğinde Coriane uyanıyordu.

Ben dedikodulardaki gibi bir canavar değilim. Hiçbir şey yapmadım, kimseyi yönlendirmedim. Aylardır, Julian'ın artık bana ders verecek zamanı kalmadığından beri, yeteneğimi kullanmadım bile. Ama buna inanmıyorlar. Bana nasıl baktıklarını görüyorum, Merandus Hanesi'nin fısıltılarının bile. Elara'nın bile. Ziyafette alaylarıyla beni Tibe'a yönlendirdiğinden beri onu zihnimde işitmedim. Belki de bu ona, her şeye burnunu sokmasını öğretmiştir. Ya da belki gözlerime bakınca benim sesimi duymaktan korkuyordur; sanki ben onun keskin fısıltılarının dengi olabilirmişim gibi. Değilim elbette. Onun gibi insanlara karşı çaresizce savunmasızım. Belki de bu dedikoduyu başlatan her kimse ona teşekkür etmeliyim. Beni onun gibi yırtıcıların pençesinden koruyor.

Elara yüzünden rüyasında buz mavisi gözlerin onun her hareketini takip ettiğini, taç giyerken onu izlediğini görüyordu. Baktığında insanlar reverans yapıyor, arkasını döndüğündeyse alay ediyor, yeni kraliçelerine komplolar düzenliyorlardı. Ondan hem korkuyor hem de aynı ölçüde nefret ediyorlardı; her biri sanki onun kuzuya dönüşmesini bekleyen kurtlar gibiydi. Rüyasında hipnoz melodisini mırıldanıyordu; bu, onların kana susamışlığını artırmaktan başka bir işe yaramayan, sözsüz bir şarkıydı. Bazen onu öldürüyorlardı, bazen görmezden geliyorlardı, bazen de onu bir hücreye tıkıyorlardı. Bu üçü de onu uykusundan koparıyordu.

Bugün Tibe beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söyledi. Ona inanmıyorum. Bunu neden istesin ki? Ben önemsiz biriyim. Ne muhteşem bir güzelliğim, ne zekâm ne de saltanatına yardım edecek güç ya da kudretim var. Onun, güçlü birine, dedikodulara gülüp geçecek ve kendi şüphelerinin üstesinden gelebilecek birine ihtiyacı var. Tibe da en az benim kadar zayıf, kendi yolunu bulamamış, yalnız bir oğlan. Ben işleri sadece daha kötü hale getiririm. Ona sadece acı veririm. Bunu yapamam.

Tibe yüzünden rüyasında sarayı sonsuza dek terk ettiğini görüyordu. Tıpkı Sara geride kalmasın diye aynısını yapmak isteyen Julian gibi. Her gece gittiği yerler de değişiyordu. Delfi'ye ya da Liman Körfezi'ne, Yamaç'a, hatta Gölbölge'ye kaçıyor ve gittiği her yer siyah ve grilere bürünmüştü. Onu yutmaya hazır, Prens'ten ve vaat ettiği taçtan saklayacak gölge şehirler. Ama aynı zamanda korkutucuydular. Daima bomboşlardı, içlerinde hayaletler bile yoktu. Bu rüyaların sonunda yapayalnız kalıyordu. Sabahları bu rüyadan sessizce uyandığında yüzünde kurumuş gözyaşları ve kalbinde bir sızı oluyordu.

Yine de Prens'e hayır diyecek gücü yoktu.

Poyraz'ın vârisi Tiberias Calore, elinde bir yüzükle bir dizinin üstüne çöktüğünde onu kabul etti. Gülümsedi. Onu öptü. "Evet," dedi.

"Beni, olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutlu ettin," dedi Tibe.

"O hissi iyi biliyorum," diye karşılık verdi. Her kelimesini içtenlikle söylemişti. Mutluydu; evet, öyleydi, kendine göre, bildiği kadarıyla...

Ama karanlıkta yanan bir mum ile doğan güneş arasında fark vardı.

Soylu Hanelerden muhalefet vardı; sonuçta Kraliçedenemesi onların hakkıydı. En soylu oğul ile en yetenekli kız evlendirilmeliydi. Merandus, Samos, Osanos Haneleri bir zamanlar rekabetin favorileriydi ve eğer taç değersiz biri tarafından kapılmasaydı kızları kraliçe olmak üzere yetiştirilmişti. Ama Kral kararından dönmedi. Ayrıca daha önce de benzer evlilikler olmuştu. Calore Hanesi'nden en az iki kral, Kraliçedenemesi olmadan evlenmişti. Tibe üçüncü olacaktı.

Kraliçedenemesi'nin hiçe sayılmasını affettirmek için düğünün geri kalanı geleneklere sıkı sıkıya bağlı yapıldı. Coriane'in bir sonraki ilkbaharda on altı yaşına girmesi beklenerek nişanlılık süresi uzatıldı; bu arada da kraliyet ailesi ikna, tehdit ve parayla Soylu Hanelerin durumu kabullenmeleri için çalıştı. En sonunda belirli koşullarda anlaştılar. Coriane Jacos kraliçe olacaktı ama bütün çocukları siyasi evlilikler yapacaktı. Bu, Coriane'in istemediği bir pazarlıktı ama Tibe istekli olduğundan ona hayır diyemedi.

Elbette ki Jessamine her şeyde kendine pay çıkarıyordu. Coriane'in Prens'le evlenmesine bir saat kala gelinliği giydirilirken bile, yaşlı kuzen ağzına kadar dolu bir kadehin ardından böbürleniyordu. "Şu duruşa bak, tam Jacos'lara has bir vücut yapısı var. Narin ve zarif bir kuş gibi."

Coriane hiç de öyle hissetmiyordu. *Bir kuş olsaydım Tibe'la birlikte uzaklara uçardım.* Başındaki taç; gelecekteki birçok tacın ilki, kafasına batıyordu. Pek de iyiye işaret değildi.

“Gittikçe kolaylaşacak,” diye fısıldadı kulağına Kraliçe Anabel. Coriane ona inanmak istiyordu.

Coriane’in annesi olmadığı için, Anabel ve Robert’i seve seve ebeveyni yerine koydu. Hatta mükemmel bir dünyada onu hâlâ acınası halde olan babası yerine Robert mihraba götürürdü. Harrus, düğün hediyesi olarak beş bin tetrarklık bir ödenek istemişti. Bu hediyelerin genellikle geline *verildiğini*, ondan istenmediğini anlamıyor gibiydi. Coriane’in yakında geleceği kraliyet pozisyonuna rağmen, babası kötü yönetimi yüzünden valiliği kaybetmişti. Kraliyet ailesi hali hazırda Tibe’in alışılmışın dışındaki nişanı sebebiyle hassas bir konumdayken yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştı ve Provos Hanesi, Aderonak’ın valiliğini seve seve devralmıştı.

Törenden, ziyafetten ve Tibe yeni yatak odalarında uyu-yakaldıktan hemen sonra Coriane günlüğüne yazdı. Elyazısı, eğimli harfleri ve sayfalara damlayan mürekkeple düzensiz ve lekeliydi. Artık sık sık yazmıyordu.

Bir gün kral olacak bir prensle evlendim. Genelde masallar burada sona erer. Hikâyeler bu andan sonrasına ilerlemez ve bunun iyi bir sebebi olmasından korkuyorum. Bugün içimde bir endişe vardı; hâlâ etkisinden kurtulamadığım kara bir bulut. Kalbimin derinliklerinde, gücümü tüketen bir huzursuzluk. Ya da belki de hastalanmaya başlıyorumdur. Aslında bu oldukça mümkün. Sara’ya sormalıyım, o bilir.

Onun... Elara’nın gözlerini hayal edip duruyorum. Onun beni... bu kâbuslara yönlendirmesi mümkün mü? Fısıltılar böyle şeyler yapabilir mi? Bilmem gerekiyor. Bilmeliyim. Bilmeliyim. BİLMELİYİM.

Poyraz'ın prensesi olarak Coriane'in ilk işi düzgün bir özel öğretmen tutmak ve Julian'ı yanına aldırarak oldu. İkisi de Coriane'in yeteneğini geliştirmesi ve dikkatle seçilmiş bir kelimeyle, "rahatsızlıklar" dediği şeylere karşı kendini koruyabilmesi içindi. Yine ağabeyini ve yeni kocasını endişelendirmemek için sorunlarını kendine saklamayı seçmişti.

İkisinin de dikkati dağınıktı. Julian'ınki Sara'yla ve Tibe'inkiye sıkı korunan başka bir sırda.

Kral hastaydı.

Saray halkının bir şeylerin ters gittiğini anlaması iki yıl sürdü.

"Bir süredir bu durumda," dedi Robert, bir eliyle Coriane'inkini tutarken. Prenses balkonda Robert'in yanında dururken yüzü üzüntüyle gölgelenmişti. Prens hâlâ yakışıklıydı, hâlâ gülümsüyordu ama yaşama isteği azalmış ve teni cansızlaşarak grileşip kararmıştı. Sanki Kral'la birlikte o da ölüyor gibi görünüyordu. Ama Robert'in hastalığı kalp kırılgılığıydı, şifacıların açıkladığı kadarıyla, Kral'daki gibi kemiklerinde ve kanında değildi. Çürüklerle ve tümörlerle Tiberias'ın içini kemirip paramparça eden bir kanser...

Tepedeki güneşe ve sıcak yaz havasına rağmen Robert ürperdi. Coriane ensesinin terlediğini hissetse de Robert gibi onun da içi üşüyordu.

"Deri şifacılarının elinden bu kadarı geliyor. Keşke omurgasını kırsaydı, o zaman hiç sorun olmazdı." Robert'in kalkanı boştu, sanki notaları olmayan bir şarkıydı. Kral henüz ölmemişti ama hayat arkadaşı şimdiden içi boş bir kabuğa dönmüştü. Coriane, kayınpederini acı dolu, hastalıklı

bir ölümün beklediğini bildiğinden onun adına korkuyordu ama Robert'ı kaybetme fikriyle dehşete düşüyordu. *Buna yenilmemeli. Ona izin vermeyeceğim.*

“Sorun değil, açıklamana gerek yok,” diye mırıldandı Coriane. Her zerresiyle ağlamak istediği halde kendini tutuyordu. *Bu nasıl olur? Biz Gümüş değil miyiz? Biz tanrı değil miyiz?* “Bir şeye ihtiyacı var mı? Senin var mı?”

Robert boş boş gülümsedi. Gözleri, Coriane'in içindeki hayatla henüz belirginleşmemiş karnına kaydı. Bir prens mi yoksa prenses mi beklediklerini bilmiyorlardı. “Şunun doğduğunu görmek isterdi.”

Skonos Hanesi her şeyi denedi, hatta Kral'ın kanını bile değiştirdiler. Ama hastalığı her neyse hiç geçmedi. Kral'ı onların iyileştirebileceğinden çok daha hızlı çökertiyordu. Robert genellikle odasında onunla birlikte kalıyordu ama bugün Tiberias'ı oğluyla yalnız bırakmıştı ve Coriane sebebini biliyordu. Son yaklaşmıştı. Taç devredilecekti ve sadece Tibe'in bilmesi gereken şeyler vardı.

Kral'ın öldüğü gün Coriane tarihi not etti ve günlüğünün o sayfasını mürekkeple siyaha boyadı. Aynısını birkaç ay sonra Robert için de yaptı. Yaşlı Prens'in tüm yaşama isteği yok olmuştu ve kalbi artık atmayı reddetmişti. Bir şeyler onu da yiyip bitirmiş ve sonunda tümden yutmuştu. Hiçbir şey yapamamışlardı. Hiç kimse onu bu karanlık yoldan döndürememişti. Coriane günlüğünde onun öldüğü günü siyaha boyarken için için ağlamıştı.

Bu geleneği sürdürdü. Kara ölümler için kara sayfalar. Bir tanesi Jessamine içindi; kadının yaşlı bedeni artık de-

vam edememişti. Bir tanesi babası içindi; ölümü bir şişenin dibinde bulmuştu.

Ve üç tanesi de yıllar içinde atlattığı üç düşük içindi. Her biri gece yarısı, gördüğü acımasız kâbusların hemen ardından gerçekleşmişti.

Coriane yirmi bir yaşındaydı ve dördüncü kez hamileydi.

Hiç kimseye, hatta Tibe'a bile söylemedi. Onun yine üzülmelerini istemiyordu. Dahası, hiç kimsenin bunu öğrenmesini istemiyordu. Elara Merandus onunla hâlâ uğraşıyorsa, Kraliçe'nin vücudunu henüz doğmamış çocuklarına karşı taarruza geçiriyorsa diye, kraliyet soyundan yeni bir çocuk hakkında herhangi bir duyuru yapılmasını istemiyordu.

Kırılğan bir kraliçenin korkuları bir Soylu Hane'nin saraydan gönderilmesi için yeterli değildi, hele ki bu Merandus'larınkı kadar güçlü bir haneyse. Bu yüzden Kraliçedenemesi'nin üç favorisinden hâlâ bekâr olan Elara saraydaydı. Tibe'a hiçbir şekilde yaklaşmaya çalışmıyordu. Aksine, sık sık Coriane'in leydilerinden biri olmak için başvuruyor ve bu ricası aynı sıklıkla reddediliyordu.

Onu arayıp bulmam çok şaşırtıcı olacak, diye düşündü Coriane, zayıf ama gerekli planını tekrar gözden geçirirken. Savunmasız yakalanacak ve benim istediğimi yapmamı sağlayacak kadar irkilecek. Julian'ın, Sara'nın hatta Tibe'in üstünde bile alıştırmaya yapmıştı. Yetenekleri hiç olmadığı kadar iyiydi. Başaracağım.

Yaz sarayında sezonunu sonlandıran Veda Balosu mükemmel bir kılıf olacaktı. Çok fazla konuk, çok fazla zihin. Merandus fısıltısına yaklaşmak kolay olacaktı. Elara, Kraliçe Coriane'in onu *hipnoz* etmesi bir yana, kendisiyle konuşmasını bile beklemiyordu. Ama Coriane ikisini de yapacaktı.

Balo için özenle giyindiğinden emin oldu. Arkasında hanedanlığın zenginliği, koyu kırmızı ve altın rengi ipekler içinde olmasına rağmen hâlâ kendini buraya ait hissetmiyordu; sanki etrafındaki lord ve leydiler karşısında kılık değiştirme oyunu oynayan küçük bir kızdı. Tibe onu her gördüğünde yaptığı gibi ıslık çalıp çok güzel olduğunu söyledi ve tüm dünyalarda kendisi için tek kadın olduğuna onu ikna etti. Normalde bunlar onu sakinleştirirdi ama şimdi çok gergindi ve görevine odaklanmıştı.

Coriane'e göre her şey hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyordu. Yemek, danslar, bir sürü zoraki gülümseme ve kısık gözlerle selamlaşmalar. Çoğu kişi için o hâlâ Hipnoz Kraliçe'ydi, tahta çıkmak için büyü yapan kadındı. *Keşke bunlar doğru olsaydı. Keşke onların sandığı gibi biri olsaydım, o zaman Elara tümüyle önemsiz olurdu, her gecemi uyumaktan ve rüya görmekten korkarak uyanık geçirmekten kurtulurdum.*

Beklediği fırsat şarabın azalmaya başladığı ve Tibe'in değerli viskisine gömüldüğü gecenin ilerleyen saatlerinde

karşısına çıktı. Kocasının yanından sessizce ayrıldı ve Julian'ı eşlik etmesi için sarhoş Kral'ın yanında bıraktı. Sara bile kraliçesinin gittiğinin ve balkon kapılarının önünde dolanan Elara Merandus'a yöneldiğinin farkına varmadı.

“Benimle dışarı gelir misiniz, Leydi Elara?” dedi Coriane, doğruca Elara'nın gözlerine odaklanarak. Yanlarından geçecek herhangi birine göre sesi hem melodi gibi hem de koro gibi gelebilirdi; zarif, dokunaklı ve tehlikeli. Kocasının alevleri kadar yıkıcı bir silah.

Elara gözünü bile kırpmadan Coriane'in gözlerinin içine baktığında Kraliçe kalbinin teklediğini hissetti. *Odaklan*, dedi kendine. *Odaklan lanet olasıca*. Merandus fısıltısını hipnotize edemezse Coriane'in başı kâbuslarından daha büyük bir belaya girecekti.

Ancak Elara sakince, ağır ağır, göz temasını hiç koparmaksızın bir adım geriledi. Donuk bir ifadeyle, “Evet,” dedi ve tek eliyle balkon kapısını açtı.

Birlikte dışarı çıktılar. Coriane kızı omzundan tutarak sendelemesini engelliyordu. Gece havası nemli ve sıcaktı, nehir vadisinin yukarılarında yazın son nefesleri hissediliyordu ama Coriane hiçbirinin farkında değildi. Aklındaki tek şey, Elara'nın gözleriydi.

“Benim zihnimle mi oynuyorsun?” diye sordu doğrudan konuya girerek.

“Uzun zamandır oynamıyorum,” diye cevapladı Elara. Gözleri dalgındı.

“En son ne zaman yaptın?”

“Düğün gününde.”

Coriane irkilerek gözlerini kırptırdı. *Çok uzun süre önce.*
“Ne? Ne yaptın?”

“Düşmeni sağladım.” Elara’nın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Elbisene takılıp düşmeni sağladım.”

“Sadece... bu kadar mı?”

“Evet.”

“Peki ya rüyalar? Kâbuslar?”

Elara hiçbir şey söylemedi. *Çünkü söyleyebileceği hiçbir şey yok,* diye düşündü Coriane. Ağlamamak için kendini zor tutarak derin bir nefes aldı. *Bu korkuların hepsi benim. Daima öyleydiler. Daima da öyle olacaklar. Saraya gelmeden önce de sorunluydum ve bu kadar zaman sonra hâlâ sorunluyum.*

“İçeri gir,” diye tısladı sonunda. “Bunların hiçbirini hatırlama.” Ardından arkasını dönerek, Elara’yı kontrol altında tutmak için çaresizce ihtiyaç duyduğu göz temasını kesti.

Elara uykudan uyanmışçasına gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. Aceleyle çıkıp partiye dönmeden önce Kraliçe’ye şaşkınlıkla baktı.

Coriane aksi yönde, balkonu saran taş tırabzanlara doğru ilerledi. Beline kadar sarkıp soluklanmaya ve çığlığını bastırmaya çalıştı. On iki metre kadar aşağısında fiskiyeler ve taşlarla dolu, yemyeşil bahçe vardı. Felç edici bir saniye boyunca aşağı atlama dürtüsüyle savaştı.

Ertesi gün, kendisine karşı kullanılabilecek her türlü Gümüş yeteneğine karşı korunmak için bir muhafız tuttu. Bütün bunları yapan Elara değilse de Merandus’lardan biri olmalıydı. Coriane zihninin kendi kendine kontrolden çıktığına,

fırtınada savrulan bir uçurtma gibi bir an mutluyken bir an sonra çıldırıldığına inanmıyordu.

Muhafızı, Arven Hanesi'nden Rane adında bir susturucuydu. Beyazlar içinde bir kurtarıcıydı ve kraliçesini tüm güçlere karşı korumak için yemin etmişti.

Bebegin adını gelenek olduğu üzere Tiberias koydular. Coriane bu durumdan hoşlanmamıştı ama Tibe'in ricası ve bir sonraki çocuklarının adını Julian koyacaklarına dair söz vermesi üzerine sesini çıkarmadı. Tombul bir bebektir, hemencecik gülümsüyor, sık sık kahkaha atıyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar büyüdü. Coriane oğluna, onu babası ve büyükbabasından ayırmak için Cal diyordu. Herkes de öyle demeye başladı.

Bebek, Coriane'in göğündeki güneşti. Zor günlerde karanlığı dağıtıyor, iyi günlerde dünyayı aydınlatıyordu. Savaş son birkaç haftada yeniden kızıştığı için Tibe cepheye gidiyordu ve Cal, annesini güvende tutuyordu. Sadece birkaç aylıktı ama krallıktaki her kalkandan daha iyiydi.

Julian oğlanın üzerine titriyordu; ona oyuncaklar getiriyor, kitaplar okuyordu. Cal bir şeyleri parçalarına ayırma, sonra da onları yanlış şekilde birleştirmeye eğilimliydi ve bu Coriane'in çok hoşuna gidiyordu. Uzun saatler boyunca, onun bozduğu hediyeleri bir araya getirip tamir ediyor, oğlu kadar kendisini de eğlendiriyordu.

"Babasından çok daha iri olacak," dedi Sara. Coriane'in sadece başnedimesi değil, aynı zamanda doktoruydu. "Çok güçlü bir çocuk."

Başka anneler bu sözlerden keyif alabilirdi ama Coriane korkuyordu. *Babasından daha iri, güçlü bir oğlan.* Bir Calore prensi, Alevli Taç'ın vârisi için bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu.

Asker olmayacak, diye yazdı en yeni günlüğüne. Ona bu kadarını borçluyum. Calore Hanesi'nin kızları ve oğulları çok uzun süredir savaşıyorlar, bu ülke çok uzun süredir savaşçı kral-lara sahip. Cephede... ve aynı zamanda içeride çok fazla savaş yaşadık. Böyle şeyleri yazmak suç olabilir ama ben bir kraliçeyim. Ben Kraliçe'yim. Ne düşünüyorsam söyleyebilirim ve yazabilirim.

Aylar geçtikçe Coriane çocukluk evini çok sık düşünmeye başladı. Malikâne, Provos valileri tarafından yıkılmıştı, Kraliçe'nin hatıraları ve hayaletleri yok olmuştu. Savaş, Boğaz'ın bombalanmış bölgelerine sınırlandırılmış olsa bile o bölge düzgün Gümüşlerin yaşayamayacağı kadar Gölbölge sınırına yakındı. Yalnızca birkaç Gümüş ölmüş olsa da Kızıllardan binlercesi ölmüştü. Krallığın her tarafından mecburi hizmete çağırılmış, hizmet etmeye ve savaşmaya zorlanmışlardı. *Benim krallığıma, diye düşündü Coriane. Kocam önüne gelen her mecburi hizmet yenileme belgesini imzalıyor, döngüyü asla bozmuyor ve sadece eline giren kramplardan şikâyet ediyor.*

Yerde bir çift ahşap bloku birbirine vururken tek dişiyile gülümseyen oğluna baktı. *O aynı olmayacak, dedi kendi kendine.*

Kâbusları ciddi anlamda geri dönmüştü. Bu seferkiler bebeğinin büyüdüğü, zırhını kuşandığı, komuta ettiği askerleri bir sis perdesinin ardına yolladığı kâbuslardı. O da onların peşinden gidiyor ve bir daha geri dönmüyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalarla günlüğünün sonndan bir önceki yazısını yazdı. Kelimeler sanki sayfaya kazınmıştı.

Üç gündür uyumamıştı, oğlunun öldüğü bir rüya daha görmeye dayanamazdı.

Calore'ler ateşin çocukları, alevleri kadar güçlü ve yıkıcılar ama Cal, kendinden öncekiler gibi olmayacak. Ateş yıkabilir, ateş öldürebilir ama aynı zamanda yaratabilir de. Yazın yanan ormanlar ilkbaharda yeniden yeşerecek, öncekinden daha güzel ve güçlü olacak. Cal'in alevleri savaşın küllerinden kökler çıkaracak ve büyütecek. Silahlar susacak, sis dağılacak ve askerler... hem Gümüş hem Kızıl askerler, evlerine dönecek. Yüz yıllık savaştan sonra oğlum barışı getirecek. Savaşırken ölmeyecek. Ölmeyecek. ÖLMEYECEK.

Tibe, Liman Körfezi'ndeki Vatansever Kalesi'ne gitmişti. Ama Arven Coriane'in kapısının önündeydi ve varlığı Kraliçe'nin içini rahatlatıyordu. *O buradayken bana hiçbir şey dokunamaz,* diye düşündü, Cal'in yumuşacık saçlarını okşarken. *Zihnimin içindeki tek kişi benim.*

Bebegi almaya gelen hemşire Kraliçe'nin tedirgin tavırlarını, titreyen ellerini, camlaşmış gözlerini fark etti ama hiçbir şey söylemedi. Bunu söylemek ona düşmezdi.

Bir gece daha gelip geçti. Uyku yoktu ama günlüğünde son bir yazı vardı. Her kelimenin etrafına çiçekler çizmişti; manolyalar.

Zihnimin içindeki tek kişi benim.

Tibe eskisi gibi değil. Taç onu değiştirdi, tam da korktuğun gibi. Ateş onun içinde; tüm dünyayı yakacak olan o ateş. Ve ateş senin oğlunun da içinde, kanını asla değiştirmeyecek ve asla tahta geçemeyecek olan Prens'te.

Zihnimin içindeki tek kişi benim.

Değişmeyen tek kişi sensin. Sen hâlâ tozlu odadaki unutulmuş, istenmeyen, uygunsuz küçük kızsın. Sen her şeyin kraliçesisin, güzel bir oğlanın annesisin, seni seven bir kralın eşisin ama hâlâ gülümseyecek gücü kendinde bulamıyorsun.

Hâlâ hiçbir şeysin.

Hâlâ bomboşsun.

Zihninin içindeki tek kişi sensin.

Ve sen değersiz birisin.

Hiçbir şeysin.

Ertesi sabah, bir hizmetçi düğün tacını kırılmış halde yerde buldu; incileri dağılmış ve altını yamulmuştu. Üstünde gümüş de vardı; geçen saatler içinde kararmış gümüşkan.

Ve Kraliçe'nin banyo suyu da aynı kanla kapkara olmuştu.

Günlük, tamamlanmadan sona erdi ve onu görmeyi hak edecek kimse tarafından okunmadı.

Sayfalarını ve içindeki kadının yavaş yavaş çöküşünü sadece Elara gördü.

Defteri de tıpkı Coriane'e yaptığı gibi yok etti.

Ve Coriane hiçbir rüya görmedi.

Delphic arşivleri ve Poyraz kütüphaneleri yakın tarihimizin Gümüş yanıyla dolup taşarken, Kızıl bir bakış açısı bulmak çok daha zor. Halile bu gibi belgeler ne bilimsel ne de iyi korunmuş; ben de bir tür Kızıl bakış açısıyla parçaları bir araya getirmeye başlamak için elimden geleni yaptım. Boynuz Dağı'nın mahzenleri araştırmamın bütünleyici bir parçasıydı ve yardımcı olmalarına rağmen onların kayıtlarında da eksikler vardı. En çok işime yarayan, benimle mümkün olan en iyi şekilde bağ kuran Kızıl Muhafızlar'la temaslarım oldu. Gümüşlerden farklı olarak çok sayıda Kızıl topluluk, geçmişlerini kendilerinden sonra gelenlere aktarma konusunda sözlü geleneğe bel bağlıyordu. Ne yazık ki bu bazı güvenilmez olabiliyor ve söz konusu kanıtı başka, daha somut delillerle teyit edebilmek için elimden geleni yaptım. Böylesi bir çabanın zorluğuna karşın, öncesinde neler yaşandığı ve bu dünya Kızıllarının başlarına neler geldiği unutulmasın diye geçmişimizin farklı bir yönünü koruyabilmek için elimizden geleni yapmayı oldukça gerekli görüyordum. Dolayısıyla, belgeler ve röportaj nüshalarının birleşiminden oluşan Kızıllara has kaynaklardan elime ne geçtiyse toplayıp bir araya getirdim.

Kızılların gördükleri iğrenç muamele sebebiyle en az bir Gümüş kadar suçlu olsam da, umarım bunun geleceğe bir faydası dokunur.

—JJ

(BAY ELLDON küçük ama parlak bir YAKUTU elinde çevirir)

ELLDON: Neredeyse 300 yıldır ailemde. Eskiden krallara, bu toprakların ilk krallarına hizmet ederdik. Kadim Calore'ler, Sezar ve vârisleri. Hizmetçilerine karşı iyiydi, öyle olduğunu söylüyorlar. Oğlu ise değildi. Bu, büyükbabamın büyükbabasının büyükbabası veya her kimse onun eline işte bu şekilde geçmiş. Eskiden daha fazlaymış. Bunlardan yapılmış bir kolye varmış. Ancak yıllar içinde satılarak, takas edilerek ya da kaybedilerek yok olmuşlar. Geriye kalan bir tek bu.

JACOS: Çalmış mı?

ELLDON: Almış. Kral'ın keyif teknesi batıyormuş. Kral kendi canını kurtarma çabasıyla Kızılları suya iterek emirler yağdırıyormuş. Yaşlı büyükbaba bundan hoşlanmamış. O karışada kolyeyi Sezarion'un boynundan koparıp onu denize atmış.

JACOS: Anlıyorum.

ELLDON: Kral senin akraban değildi, değil mi?

JACOS: Muhtemelen öyleydi.

(Bay Elldon yakutu uzatır.)

ELLDON: Geri istiyor musun?

JACOS: Zerre kadar istemiyorum.

Arkeon Kızıl
mıntıkasından Bay Ta
Elldon, büyükbabasın
YZ 44'te bir tekne
kazasında Kral
Sezarion'un boğularak
ölmesinden sorumlu
olduğunu iddia ediyor.

Arkeon'un dışındaki ormandan getirilmişlerdi. Kral I. Tiberias'ın fermanıyla Kızillara yeni inşa edilmiş fabrika topluluğuna taşınma fırsatı tanındı. Askerlikten muaf olacaklardı ve iş garantisi vadediliyordu. Çoğu, musluktan akan suyun, elektriğin, işin, bolluğun ve eğitim imkânlarının olduğu şehirde yaşama fırsatına hevesle atıldı.

dışında da
lamıştı. E
ihtiyaçları

On yıl
Şehir ismi
hızla çöktü.
Daha fazla
kalitesini
yayıldı. Gü
nın karşıla
ediyor ve
rılması vey
verilmiyordu.

HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR

BUGÜN
TAŞIN

BUGÜN TAŞIN
YENİ KENT
MUTLU KENT

~ KRAL TIBERIAS'IN KRALIYET FERMANI ~

Fabrika şehirlerine göç eden, aileleri de

TÜM KIZILLARA, ADILMAZLI
istihdam sağlanacak ve ASKERLİKTEN

MUAF tutulacaklar..

Bir konuda uzmanlaşın, refah içinde
yaşayın, kraliyete hizmet edin.

HÖLE OLUN

Merkez Gümmüşlerin denetiminde olmasına karşın çalışanlar Kızılardan oluşuyordu - denetimciler tarafından kayırılan veya daha az zorlayıcı merkilere gelmek için rüşvet verenlerden. Günlük notları diğer resmi belgelerle birlikte saklanıp görmezden geliniyordu.

Yeni Kent İdare Merkezi'nin Kayıtlarından:

YZ 1 Haziran 144: Hâlâ kuzeyden sürgün edilenler var. Eğitimsiz bireyleri istihdam etmek zor olmaktan ziyade tehlikeli. Dün ikisi dişliler arasında heba olurken bir diğeryse az kalsın silah bölümündeki bir depoyu ateşe veriyordu. Bakire Şelaleleri Kızıllarına, kendilerini ya da imalat sahalarında başkasını öldürmeyecek kadar hızlandırılmış eğitim verilmesini onaylamaları için denetimcilere taleplerde bulunduk ama hepsi reddedildi. Her türlü eğitim vardiya saatleri dışında, kendi isteğimiz doğrultusunda gerçekleştirilecek. Merkez, hayatta kalan iki yüz kadarını çalışmaya hazır duruma getirmek için şu an gönüllüleri organize ediyor. Birçoğu kuzeydeki topluluklarının geri kalanıyla askere çağırılacak yaşta olmadığı için on sekiz yaşından küçük ve ailelerinden ayrı. Özellikle küçük çocuklar için olmak üzere barınma koşullarını iyileştirme çabaları sürüyor.

Yukarıdakiler, III. Jülias'ın, oğlunun Kızıl haydutların ellerinde can vermesinin ardından Bakire Şelaleleri civarındaki Kızıl topluluklar üzerinde kurduğu baskıyla örtüşmektedir. Onları, köylerini harap etmeye ve sınırda hisar şehri Korvium'u kurmaya zorladı. Binlerce Kızıl ya Poyraz ordusuna çağırıldı ya da ceza olarak fabrika varoşlarına sürüldü.

Liman Körfezi'ndeki Kızıl Devriye
Kayıtlarından:

...Gümüşler artık av peşinde olduklarından şehrin her yanındaki halkımızı saklamak için elimizden geleni yapıyoruz. İttifak'a bağlı bir Kızıl olması dışında Kraliçe'nin erkek kardeşini kimin öldürdüğü bilinmiyor. Bildiğimiz kadarıyla İttifak'takileri köşeye kıştırıyorlar. Bir fısıltı içlerinden birine ulaşmış ve zavallı adamı kontrolü altına alıvermiş. Tüm güvenli yerler, kaçış rotaları. Çürük bir diş gibi beyninden sökölüp alınmış. İşbirliği yapmaya veya hiç olmazsa işbirliği yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyoruz. İttifak için elimizden pek bir şey gelmez. Bu konuda akıllıca davranmadılar. Hem de hiç ve bunun acısını çekeceğiz...

Kızıl Devriye subayının beyanı, YZ 197'de Kraliçe Andura'nın kardeşi ve vârisi Prens Marcos'ın suikastına göndermede bulunuyor. Liman Körfezi'ndeki bir Kızıl ayaklanması sonucunda öldürülmüş. Yukarıda sözü edilen "İttifak"ın, Kızıl Muhafızlar'ın bir öncülü olduğunu varsayıyorum.

Gölbölge'den çıkıp Nehir boyunca uzanan ve giderek artan hareketlilik Kızıl askerleri andırıyor. Güneye gitmeyip de doğuya sapmaları ve Çatal'da nehrin yukarısına yönelmeleri garip. Hepsi ödemelerini peşin yapıyor. Bu yıl aynı grubu ikinci kez taşıdım. Diğerleri de aynısını yaptıklarını söylüyorlar. ~~430~~ ~~440~~ ~~450~~ ~~460~~ ~~470~~ ~~480~~ ~~490~~ ~~500~~ ~~510~~ ~~520~~ ~~530~~ ~~540~~ ~~550~~ ~~560~~ ~~570~~ ~~580~~ ~~590~~ ~~600~~ ~~610~~ ~~620~~ ~~630~~ ~~640~~ ~~650~~ ~~660~~ ~~670~~ ~~680~~ ~~690~~ ~~700~~ ~~710~~ ~~720~~ ~~730~~ ~~740~~ ~~750~~ ~~760~~ ~~770~~ ~~780~~ ~~790~~ ~~800~~ ~~810~~ ~~820~~ ~~830~~ ~~840~~ ~~850~~ ~~860~~ ~~870~~ ~~880~~ ~~890~~ ~~900~~ ~~910~~ ~~920~~ ~~930~~ ~~940~~ ~~950~~ ~~960~~ ~~970~~ ~~980~~ ~~990~~ ~~1000~~ ~~1010~~ ~~1020~~ ~~1030~~ ~~1040~~ ~~1050~~ ~~1060~~ ~~1070~~ ~~1080~~ ~~1090~~ ~~1100~~ ~~1110~~ ~~1120~~ ~~1130~~ ~~1140~~ ~~1150~~ ~~1160~~ ~~1170~~ ~~1180~~ ~~1190~~ ~~1200~~ ~~1210~~ ~~1220~~ ~~1230~~ ~~1240~~ ~~1250~~ ~~1260~~ ~~1270~~ ~~1280~~ ~~1290~~ ~~1300~~ ~~1310~~ ~~1320~~ ~~1330~~ ~~1340~~ ~~1350~~ ~~1360~~ ~~1370~~ ~~1380~~ ~~1390~~ ~~1400~~ ~~1410~~ ~~1420~~ ~~1430~~ ~~1440~~ ~~1450~~ ~~1460~~ ~~1470~~ ~~1480~~ ~~1490~~ ~~1500~~ ~~1510~~ ~~1520~~ ~~1530~~ ~~1540~~ ~~1550~~ ~~1560~~ ~~1570~~ ~~1580~~ ~~1590~~ ~~1600~~ ~~1610~~ ~~1620~~ ~~1630~~ ~~1640~~ ~~1650~~ ~~1660~~ ~~1670~~ ~~1680~~ ~~1690~~ ~~1700~~ ~~1710~~ ~~1720~~ ~~1730~~ ~~1740~~ ~~1750~~ ~~1760~~ ~~1770~~ ~~1780~~ ~~1790~~ ~~1800~~ ~~1810~~ ~~1820~~ ~~1830~~ ~~1840~~ ~~1850~~ ~~1860~~ ~~1870~~ ~~1880~~ ~~1890~~ ~~1900~~ ~~1910~~ ~~1920~~ ~~1930~~ ~~1940~~ ~~1950~~ ~~1960~~ ~~1970~~ ~~1980~~ ~~1990~~ ~~2000~~ ~~2010~~ ~~2020~~ ~~2030~~ ~~2040~~ ~~2050~~ ~~2060~~ ~~2070~~ ~~2080~~ ~~2090~~ ~~2100~~ ~~2110~~ ~~2120~~ ~~2130~~ ~~2140~~ ~~2150~~ ~~2160~~ ~~2170~~ ~~2180~~ ~~2190~~ ~~2200~~ ~~2210~~ ~~2220~~ ~~2230~~ ~~2240~~ ~~2250~~ ~~2260~~ ~~2270~~ ~~2280~~ ~~2290~~ ~~2300~~ ~~2310~~ ~~2320~~ ~~2330~~ ~~2340~~ ~~2350~~ ~~2360~~ ~~2370~~ ~~2380~~ ~~2390~~ ~~2400~~ ~~2410~~ ~~2420~~ ~~2430~~ ~~2440~~ ~~2450~~ ~~2460~~ ~~2470~~ ~~2480~~ ~~2490~~ ~~2500~~ ~~2510~~ ~~2520~~ ~~2530~~ ~~2540~~ ~~2550~~ ~~2560~~ ~~2570~~ ~~2580~~ ~~2590~~ ~~2600~~ ~~2610~~ ~~2620~~ ~~2630~~ ~~2640~~ ~~2650~~ ~~2660~~ ~~2670~~ ~~2680~~ ~~2690~~ ~~2700~~ ~~2710~~ ~~2720~~ ~~2730~~ ~~2740~~ ~~2750~~ ~~2760~~ ~~2770~~ ~~2780~~ ~~2790~~ ~~2800~~ ~~2810~~ ~~2820~~ ~~2830~~ ~~2840~~ ~~2850~~ ~~2860~~ ~~2870~~ ~~2880~~ ~~2890~~ ~~2900~~ ~~2910~~ ~~2920~~ ~~2930~~ ~~2940~~ ~~2950~~ ~~2960~~ ~~2970~~ ~~2980~~ ~~2990~~ ~~3000~~ ~~3010~~ ~~3020~~ ~~3030~~ ~~3040~~ ~~3050~~ ~~3060~~ ~~3070~~ ~~3080~~ ~~3090~~ ~~3100~~ ~~3110~~ ~~3120~~ ~~3130~~ ~~3140~~ ~~3150~~ ~~3160~~ ~~3170~~ ~~3180~~ ~~3190~~ ~~3200~~ ~~3210~~ ~~3220~~ ~~3230~~ ~~3240~~ ~~3250~~ ~~3260~~ ~~3270~~ ~~3280~~ ~~3290~~ ~~3300~~ ~~3310~~ ~~3320~~ ~~3330~~ ~~3340~~ ~~3350~~ ~~3360~~ ~~3370~~ ~~3380~~ ~~3390~~ ~~3400~~ ~~3410~~ ~~3420~~ ~~3430~~ ~~3440~~ ~~3450~~ ~~3460~~ ~~3470~~ ~~3480~~ ~~3490~~ ~~3500~~ ~~3510~~ ~~3520~~ ~~3530~~ ~~3540~~ ~~3550~~ ~~3560~~ ~~3570~~ ~~3580~~ ~~3590~~ ~~3600~~ ~~3610~~ ~~3620~~ ~~3630~~ ~~3640~~ ~~3650~~ ~~3660~~ ~~3670~~ ~~3680~~ ~~3690~~ ~~3700~~ ~~3710~~ ~~3720~~ ~~3730~~ ~~3740~~ ~~3750~~ ~~3760~~ ~~3770~~ ~~3780~~ ~~3790~~ ~~3800~~ ~~3810~~ ~~3820~~ ~~3830~~ ~~3840~~ ~~3850~~ ~~3860~~ ~~3870~~ ~~3880~~ ~~3890~~ ~~3900~~ ~~3910~~ ~~3920~~ ~~3930~~ ~~3940~~ ~~3950~~ ~~3960~~ ~~3970~~ ~~3980~~ ~~3990~~ ~~4000~~ ~~4010~~ ~~4020~~ ~~4030~~ ~~4040~~ ~~4050~~ ~~4060~~ ~~4070~~ ~~4080~~ ~~4090~~ ~~4100~~ ~~4110~~ ~~4120~~ ~~4130~~ ~~4140~~ ~~4150~~ ~~4160~~ ~~4170~~ ~~4180~~ ~~4190~~ ~~4200~~ ~~4210~~ ~~4220~~ ~~4230~~ ~~4240~~ ~~4250~~ ~~4260~~ ~~4270~~ ~~4280~~ ~~4290~~ ~~4300~~ ~~4310~~ ~~4320~~ ~~4330~~ ~~4340~~ ~~4350~~ ~~4360~~ ~~4370~~ ~~4380~~ ~~4390~~ ~~4400~~ ~~4410~~ ~~4420~~ ~~4430~~ ~~4440~~ ~~4450~~ ~~4460~~ ~~4470~~ ~~4480~~ ~~4490~~ ~~4500~~ ~~4510~~ ~~4520~~ ~~4530~~ ~~4540~~ ~~4550~~ ~~4560~~ ~~4570~~ ~~4580~~ ~~4590~~ ~~4600~~ ~~4610~~ ~~4620~~ ~~4630~~ ~~4640~~ ~~4650~~ ~~4660~~ ~~4670~~ ~~4680~~ ~~4690~~ ~~4700~~ ~~4710~~ ~~4720~~ ~~4730~~ ~~4740~~ ~~4750~~ ~~4760~~ ~~4770~~ ~~4780~~ ~~4790~~ ~~4800~~ ~~4810~~ ~~4820~~ ~~4830~~ ~~4840~~ ~~4850~~ ~~4860~~ ~~4870~~ ~~4880~~ ~~4890~~ ~~4900~~ ~~4910~~ ~~4920~~ ~~4930~~ ~~4940~~ ~~4950~~ ~~4960~~ ~~4970~~ ~~4980~~ ~~4990~~ ~~5000~~ ~~5010~~ ~~5020~~ ~~5030~~ ~~5040~~ ~~5050~~ ~~5060~~ ~~5070~~ ~~5080~~ ~~5090~~ ~~5100~~ ~~5110~~ ~~5120~~ ~~5130~~ ~~5140~~ ~~5150~~ ~~5160~~ ~~5170~~ ~~5180~~ ~~5190~~ ~~5200~~ ~~5210~~ ~~5220~~ ~~5230~~ ~~5240~~ ~~5250~~ ~~5260~~ ~~5270~~ ~~5280~~ ~~5290~~ ~~5300~~ ~~5310~~ ~~5320~~ ~~5330~~ ~~5340~~ ~~5350~~ ~~5360~~ ~~5370~~ ~~5380~~ ~~5390~~ ~~5400~~ ~~5410~~ ~~5420~~ ~~5430~~ ~~5440~~ ~~5450~~ ~~5460~~ ~~5470~~ ~~5480~~ ~~5490~~ ~~5500~~ ~~5510~~ ~~5520~~ ~~5530~~ ~~5540~~ ~~5550~~ ~~5560~~ ~~5570~~ ~~5580~~ ~~5590~~ ~~5600~~ ~~5610~~ ~~5620~~ ~~5630~~ ~~5640~~ ~~5650~~ ~~5660~~ ~~5670~~ ~~5680~~ ~~5690~~ ~~5700~~ ~~5710~~ ~~5720~~ ~~5730~~ ~~5740~~ ~~5750~~ ~~5760~~ ~~5770~~ ~~5780~~ ~~5790~~ ~~5800~~ ~~5810~~ ~~5820~~ ~~5830~~ ~~5840~~ ~~5850~~ ~~5860~~ ~~5870~~ ~~5880~~ ~~5890~~ ~~5900~~ ~~5910~~ ~~5920~~ ~~5930~~ ~~5940~~ ~~5950~~ ~~5960~~ ~~5970~~ ~~5980~~ ~~5990~~ ~~6000~~ ~~6010~~ ~~6020~~ ~~6030~~ ~~6040~~ ~~6050~~ ~~6060~~ ~~6070~~ ~~6080~~ ~~6090~~ ~~6100~~ ~~6110~~ ~~6120~~ ~~6130~~ ~~6140~~ ~~6150~~ ~~6160~~ ~~6170~~ ~~6180~~ ~~6190~~ ~~6200~~ ~~6210~~ ~~6220~~ ~~6230~~ ~~6240~~ ~~6250~~ ~~6260~~ ~~6270~~ ~~6280~~ ~~6290~~ ~~6300~~ ~~6310~~ ~~6320~~ ~~6330~~ ~~6340~~ ~~6350~~ ~~6360~~ ~~6370~~ ~~6380~~ ~~6390~~ ~~6400~~ ~~6410~~ ~~6420~~ ~~6430~~ ~~6440~~ ~~6450~~ ~~6460~~ ~~6470~~ ~~6480~~ ~~6490~~ ~~6500~~ ~~6510~~ ~~6520~~ ~~6530~~ ~~6540~~ ~~6550~~ ~~6560~~ ~~6570~~ ~~6580~~ ~~6590~~ ~~6600~~ ~~6610~~ ~~6620~~ ~~6630~~ ~~6640~~ ~~6650~~ ~~6660~~ ~~6670~~ ~~6680~~ ~~6690~~ ~~6700~~ ~~6710~~ ~~6720~~ ~~6730~~ ~~6740~~ ~~6750~~ ~~6760~~ ~~6770~~ ~~6780~~ ~~6790~~ ~~6800~~ ~~6810~~ ~~6820~~ ~~6830~~ ~~6840~~ ~~6850~~ ~~6860~~ ~~6870~~ ~~6880~~ ~~6890~~ ~~6900~~ ~~6910~~ ~~6920~~ ~~6930~~ ~~6940~~ ~~6950~~ ~~6960~~ ~~6970~~ ~~6980~~ ~~6990~~ ~~7000~~ ~~7010~~ ~~7020~~ ~~7030~~ ~~7040~~ ~~7050~~ ~~7060~~ ~~7070~~ ~~7080~~ ~~7090~~ ~~7100~~ ~~7110~~ ~~7120~~ ~~7130~~ ~~7140~~ ~~7150~~ ~~7160~~ ~~7170~~ ~~7180~~ ~~7190~~ ~~7200~~ ~~7210~~ ~~7220~~ ~~7230~~ ~~7240~~ ~~7250~~ ~~7260~~ ~~7270~~ ~~7280~~ ~~7290~~ ~~7300~~ ~~7310~~ ~~7320~~ ~~7330~~ ~~7340~~ ~~7350~~ ~~7360~~ ~~7370~~ ~~7380~~ ~~7390~~ ~~7400~~ ~~7410~~ ~~7420~~ ~~7430~~ ~~7440~~ ~~7450~~ ~~7460~~ ~~7470~~ ~~7480~~ ~~7490~~ ~~7500~~ ~~7510~~ ~~7520~~ ~~7530~~ ~~7540~~ ~~7550~~ ~~7560~~ ~~7570~~ ~~7580~~ ~~7590~~ ~~7600~~ ~~7610~~ ~~7620~~ ~~7630~~ ~~7640~~ ~~7650~~ ~~7660~~ ~~7670~~ ~~7680~~ ~~7690~~ ~~7700~~ ~~7710~~ ~~7720~~ ~~7730~~ ~~7740~~ ~~7750~~ ~~7760~~ ~~7770~~ ~~7780~~ ~~7790~~ ~~7800~~ ~~7810~~ ~~7820~~ ~~7830~~ ~~7840~~ ~~7850~~ ~~7860~~ ~~7870~~ ~~7880~~ ~~7890~~ ~~7900~~ ~~7910~~ ~~7920~~ ~~7930~~ ~~7940~~ ~~7950~~ ~~7960~~ ~~7970~~ ~~7980~~ ~~7990~~ ~~8000~~ ~~8010~~ ~~8020~~ ~~8030~~ ~~8040~~ ~~8050~~ ~~8060~~ ~~8070~~ ~~8080~~ ~~8090~~ ~~8100~~ ~~8110~~ ~~8120~~ ~~8130~~ ~~8140~~ ~~8150~~ ~~8160~~ ~~8170~~ ~~8180~~ ~~8190~~ ~~8200~~ ~~8210~~ ~~8220~~ ~~8230~~ ~~8240~~ ~~8250~~ ~~8260~~ ~~8270~~ ~~8280~~ ~~8290~~ ~~8300~~ ~~8310~~ ~~8320~~ ~~8330~~ ~~8340~~ ~~8350~~ ~~8360~~ ~~8370~~ ~~8380~~ ~~8390~~ ~~8400~~ ~~8410~~ ~~8420~~ ~~8430~~ ~~8440~~ ~~8450~~ ~~8460~~ ~~8470~~ ~~8480~~ ~~8490~~ ~~8500~~ ~~8510~~ ~~8520~~ ~~8530~~ ~~8540~~ ~~8550~~ ~~8560~~ ~~8570~~ ~~8580~~ ~~8590~~ ~~8600~~ ~~8610~~ ~~8620~~ ~~8630~~ ~~8640~~ ~~8650~~ ~~8660~~ ~~8670~~ ~~8680~~ ~~8690~~ ~~8700~~ ~~8710~~ ~~8720~~ ~~8730~~ ~~8740~~ ~~8750~~ ~~8760~~ ~~8770~~ ~~8780~~ ~~8790~~ ~~8800~~ ~~8810~~ ~~8820~~ ~~8830~~ ~~8840~~ ~~8850~~ ~~8860~~ ~~8870~~ ~~8880~~ ~~8890~~ ~~8900~~ ~~8910~~ ~~8920~~ ~~8930~~ ~~8940~~ ~~8950~~ ~~8960~~ ~~8970~~ ~~8980~~ ~~8990~~ ~~9000~~ ~~9010~~ ~~9020~~ ~~9030~~ ~~9040~~ ~~9050~~ ~~9060~~ ~~9070~~ ~~9080~~ ~~9090~~ ~~9100~~ ~~9110~~ ~~9120~~ ~~9130~~ ~~9140~~ ~~9150~~ ~~9160~~ ~~9170~~ ~~9180~~ ~~9190~~ ~~9200~~ ~~9210~~ ~~9220~~ ~~9230~~ ~~9240~~ ~~9250~~ ~~9260~~ ~~9270~~ ~~9280~~ ~~9290~~ ~~9300~~ ~~9310~~ ~~9320~~ ~~9330~~ ~~9340~~ ~~9350~~ ~~9360~~ ~~9370~~ ~~9380~~ ~~9390~~ ~~9400~~ ~~9410~~ ~~9420~~ ~~9430~~ ~~9440~~ ~~9450~~ ~~9460~~ ~~9470~~ ~~9480~~ ~~9490~~ ~~9500~~ ~~9510~~ ~~9520~~ ~~9530~~ ~~9540~~ ~~9550~~ ~~9560~~ ~~9570~~ ~~9580~~ ~~9590~~ ~~9600~~ ~~9610~~ ~~9620~~ ~~9630~~ ~~9640~~ ~~9650~~ ~~9660~~ ~~9670~~ ~~9680~~ ~~9690~~ ~~9700~~ ~~9710~~ ~~9720~~ ~~9730~~ ~~9740~~ ~~9750~~ ~~9760~~ ~~9770~~ ~~9780~~ ~~9790~~ ~~9800~~ ~~9810~~ ~~9820~~ ~~9830~~ ~~9840~~ ~~9850~~ ~~9860~~ ~~9870~~ ~~9880~~ ~~9890~~ ~~9900~~ ~~9910~~ ~~9920~~ ~~9930~~ ~~9940~~ ~~9950~~ ~~9960~~ ~~9970~~ ~~9980~~ ~~9990~~ ~~10000~~ ~~10010~~ ~~10020~~ ~~10030~~ ~~10040~~ ~~10050~~ ~~10060~~ ~~10070~~ ~~10080~~ ~~10090~~ ~~10100~~ ~~10110~~ ~~10120~~ ~~10130~~ ~~10140~~ ~~10150~~ ~~10160~~ ~~10170~~ ~~10180~~ ~~10190~~ ~~10200~~ ~~10210~~ ~~10220~~ ~~10230~~ ~~10240~~ ~~10250~~ ~~10260~~ ~~10270~~ ~~10280~~ ~~10290~~ ~~10300~~ ~~10310~~ ~~10320~~ ~~10330~~ ~~10340~~ ~~10350~~ ~~10360~~ ~~10370~~ ~~10380~~ ~~10390~~ ~~10400~~ ~~10410~~ ~~10420~~ ~~10430~~ ~~10440~~ ~~10450~~ ~~10460~~ ~~10470~~ ~~10480~~ ~~10490~~ ~~10500~~ ~~10510~~ ~~10520~~ ~~10530~~ ~~10540~~ ~~10550~~ ~~10560~~ ~~10570~~ ~~10580~~ ~~10590~~ ~~10600~~ ~~10610~~ ~~10620~~ ~~10630~~ ~~10640~~ ~~10650~~ ~~10660~~ ~~10670~~ ~~10680~~ ~~10690~~ ~~10700~~ ~~10710~~ ~~10720~~ ~~10730~~ ~~10740~~ ~~10750~~ ~~10760~~ ~~10770~~ ~~10780~~ ~~10790~~ ~~10800~~ ~~10810~~ ~~10820~~ ~~10830~~ ~~10840~~ ~~10850~~ ~~10860~~ ~~10870~~ ~~10880~~ ~~10890~~ ~~10900~~ ~~10910~~ ~~10920~~ ~~10930~~ ~~10940~~ ~~10950~~ ~~10960~~ ~~10970~~ ~~10980~~ ~~10990~~ ~~11000~~ ~~11010~~ ~~11020~~ ~~11030~~ ~~11040~~ ~~11050~~ ~~11060~~ ~~11070~~ ~~11080~~ ~~11090~~ ~~11100~~ ~~11110~~ ~~11120~~ ~~11130~~ ~~11140~~ ~~11150~~ ~~11160~~ ~~11170~~ ~~11180~~ ~~11190~~ ~~11200~~ ~~11210~~ ~~11220~~ ~~11230~~ ~~11240~~ ~~11250~~ ~~11260~~ ~~11270~~ ~~11280~~ ~~11290~~ ~~11300~~ ~~11310~~ ~~11320~~ ~~11330~~ ~~11340~~ ~~11350~~ ~~11360~~ ~~11370~~ ~~11380~~ ~~11390~~ ~~11400~~ ~~11410~~ ~~11420~~ ~~11430~~ ~~11440~~ ~~11450~~ ~~11460~~ ~~11470~~ ~~11480~~ ~~11490~~ ~~11500~~ ~~11510~~ ~~11520~~ ~~11530~~ ~~11540~~ ~~11550~~ ~~11560~~ ~~11570~~ ~~11580~~ ~~11590~~ ~~11600~~ ~~11610~~ ~~11620~~ ~~11630~~ ~~11640~~ ~~11650~~ ~~11660~~ ~~11670~~ ~~11680~~ ~~11690~~ ~~11700~~ ~~11710~~ ~~11720~~ ~~11730~~ ~~11740~~ ~~11750~~ ~~11760~~ ~~11770~~ ~~11780~~ ~~11790~~ ~~11800~~ ~~11810~~ ~~11820~~ ~~11830~~ ~~11840~~ ~~11850~~ ~~11860~~ ~~11870~~ ~~11880~~ ~~11890~~ ~~11900~~ ~~11910~~ ~~11920~~ ~~11930~~ ~~11940~~ ~~11950~~ ~~11960~~ ~~11970~~ ~~11980~~ ~~11990~~ ~~12000~~ ~~12010~~ ~~12020~~ ~~12030~~ ~~12040~~ ~~12050~~ ~~12060~~ ~~12070~~ ~~12080~~ ~~12090~~ ~~12100~~ ~~12110~~ ~~12120~~ ~~12130~~ ~~12140~~ ~~12150~~ ~~12160~~ ~~12170~~ ~~12180~~ ~~12190~~ ~~12200~~ ~~12210~~ ~~12220~~ ~~12230~~ ~~12240~~ ~~12250~~ ~~12260~~ ~~12270~~ ~~12280~~ ~~12290~~ ~~12300~~ ~~12310~~ ~~12320~~ ~~12330~~ ~~12340~~ ~~12350~~ ~~12360~~ ~~12370~~ ~~12380~~ ~~12390~~ ~~12400~~ ~~12410~~ ~~12420~~ ~~12430~~ ~~12440~~ ~~12450~~ ~~12460~~ ~~12470~~ ~~12480~~ ~~12490~~

ALB. FARLEY: Yavaş başladı, küçük başladı. Fark edilmeyecek derecede. Bir köprünün çökmesiyle ulaşım ve konvoylar birkaç günlüğüne aksıyor. Hisar, silah sevkiyatını zamanında alamıyor. Birlik dışarı çıkamıyor. Programa yetişmek için çift mesai çalışmak zorundalar ve subaylar bıkmış ve bitkin haldeler. Biri yanlış bir adım atacak ve kafası yarılacak. Çocukları ziyarete gelecek ve ormanın içinde kaybolacak. O tarz şeyler.

JACOS: O tarz şeyler.

ALB. FARLEY: Biraz hasta görünüyorsun, Jacos. Bunun üzerine eğitim aldığını sanıyordum? Daha beterlerini gördüğünü sanıyordum?

JACOS: Sayfalardaki sözcükler ile bunları ilk elden duymak çok farklı şeyler, efendim. Yani bunun orduda başladığını mı söylüyorsunuz?

ALB. FARLEY: Doğru. Birimim bir Hisar görevine ya da belirli bir lejyona sevk edilmedi. Sudaydık. Savaşta ve öldürme konusunda iyiydik. Gümüşler nerede ihtiyaç varsa bizi oraya gönderiyordu. Ön cepheye... veya başka bir yere.

JACOS: Göl bölge içine mi?

ALB. FARLEY: Çoğunlukla sınıra ama evet. Her yana gönderildik.

JACOS: Sanırım şimdi biraz hasta görünme sırası sizde, Albay.

ALB. FARLEY: Sonunu da bu getirdi. Bizi, bizden olanların peşinden göndermeleri. Bize bir isyanı elimizden gelen her şekilde bastırtmaları. Çocuğu askere alınırken bir anneyi ondan çekip uzaklaştırmaları. Akla yatmıyordu.

JACOS: Tahmin edebiliyorum.

ALB. FARLEY: Bizi denetleyen Gümüş bir subay vardı ama içmeyi severdi. Yemeyi severdi. Hisarlardaki üst düzeylerle yaşamı severdi. Bulunmamız gereken yere gittiğimiz sürece bu esnada ne yaptığımızın bir önemi yoktu.

JACOS: Köprüleri uçurmak ve subayları öldürmek.

ALB. FARLEY: Doğru. Grubu küçük tuttuk. Önce sadece benim birimimdi. Hepimiz kuzeyden, soğuk ve çorak bir yerden gelmiştik. Orada yürümeyi öğrendiğinde avlanmayı da öğreniyordun. Bekçi başından beri yanımdaydı, Al da öyle. Nehircilerle en iyi bağlantımız oydu.

JACOS: Nehirciler mi?

ALB. FARLEY: İhtilafli Topraklar'ın yük taşıyıcıları ve kaçakçılarına verdiğimiz isim.

Sınırdan geçirme veya nehirde taşıma konusunda daha iyisini bulamazsın. Silahlarla yolculuk etme iznimiz yoktu ama ihtiyaç duyduğumuzda bizi silahlandırma konusunda başarılıydılar.

JACOS: Yani Bekçi ve Al kod adlı Komutanlık Generalleri biriminizin bir parçasıydı. Diğerleriyle nasıl tanıştınız?

ALB. FARLEY: Yıllar içinde yollarımız kesişti. Çoğu bizimle aynı şeyi yapıyorlardı. Bir iki haftadan öte pek plan yapmadan Gümüşleri sabote etmek. Bizi asıl bir araya getiren, bize bir hedef veren Saray ve Kuğu'ydu. Gümüşleri bizden daha iyi tanıyorlardı. Nasıl düşündüklerini, nasıl hareket ettiklerini biliyorlardı. Ayrıca, gerçekten bir fark yaratmak istiyorsak bunun bizi aşması gerektiğini biliyorlardı.

JACOS: Kesinlikle öyle. Hud'daki olayla ilgili konuşmak ister misiniz? Kuzeytoprakları'nın Boğulması olarak anılıyor.

(Yüzbaşı Farley uzun bir süre öylece bakar)

ALB. FARLEY: Hayır, kesinlikle istemem.

İhtilafli Topraklar Poyrazlılardan farklı bir takvim tutmasına ve nehir taşıyıcıları pek bilgin olmamasına rağmen girdilerini YZ 300'den sonrasında bir yere oturtabildim. Albay Farley'le konuşmamıza dayanarak, sınırda ilerleyen bu Kızıl askerlere kendisinin, General Bekçi, General Al ve Kızıl Muhafızlar'ın başlangıcının dahil olduğunu tahmin ediyorum.

JACOS: Avcı'dan önce Kızıl Muhafızlar'daki kod adınız neydi?

ALB. FARLEY: Kuzu'ydum. Babam da Koç.

JACOS: Katıldığınızda epey gençtiniz.

ALB. FARLEY: Evet.

JACOS: Ayrıca Gölbölge'deki görevlerinde babanıza yardımcı da oldunuz. Kilit pozisyonlara casuslar yerleştirmek, Gümüş ticareti ve ulaşımını sabote etmek, kaçakçılık yapmak, istihbarat toplamak suikastlar, vesaire.

ALB. FARLEY: Bunlar aynı zamanda benim görevlerimdi.

JACOS: Elbette. Ayrıca Poyraz'a sızmak için özel olarak seçildiniz.

ALB. FARLEY: Evet.

JACOS: Anneniz ve kız kardeşiniz öldüğünde kaç yaşındaydınız?

(Albay Farley yanıtlamaz)

JACOS: Hud'daki kazayla ilgili konuşmak ister misiniz?

ALB. FARLEY: Hayır, kesinlikle istemem.

BOYNUZ DAĞI VE YÜKSEKTEPE SAVUNMA MERKEZİ'NİN ASKERİ KAYITLARINDAN:

Gölbölge'deki casuslarımız kuzeyde ve Hud Körfezi'nin kıyılarında önemli bir olay bildirdiler. İstihbaratımıza göre, krallık çapında görülen birkaç saldırı ve sabotaj eyleminin izi sürüldüğünde sorumluların ücra bir köydeki küçük bir grup olduğu görüldü. Gölbölge Kralı güçle karşılık verdi ve ayaklanmanın ilk alevlerini gerçek anlamda söndürmek için körfezin sularını taşıdı. Hâlâ ölü sayısını bekliyoruz ama ön raporlara bakılırsa yüzleri bulmuş durumda. Doğru düzgün soruşturması ve geri bildirimde bulunması için bir casus gönderilmesi talebinde bulundum. Bu sözde grup, örgütlenmeleri ve boyutları oldukça ilgimi çekiyor. İyi koordine olmuş ve hareket edebiliyor görünüyorlar. Zekâlarından söz etmiyorum bile. Birkaçı yakalandı ama sorgu sırasında hiçbir açık vermediler. Gizli bilgilerin herkese verilmediği bir yapıları, oldukça militarist bir işleyişleri var gibi. Büyük resmi bilen yok. Nasıl karşılık vereceklerini göreceğiz.

Kuzeytopraklarının Boğulması, büyük olasılıkla YZ 315, bahar başları.

Jacos: Başta Mare Barrow etrafındakiler olmak üzere, son olaylarda azımsanacak bir rol oynamadığınızı görüyorum.

Bay Whistle: Abartılacak bir şey değildi. Kız iyi bir hırsız. Onun aşırıdıklarını satardım, çektiğim sıkıntıya göre az bir şey alırdım.

Jacos: Onu Albay Diana Farley ve Kızıl Muhafızlar'la da tanıştırdınız.

(Bay Whistle gözlerini kısar ve omuz silker.)

Jacos: İstedığınız kadarını anlatabilirsiniz, efendim. Her açıdan duymak için buradayım.

Whistle: Soyadımın gerçekten Whistle olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu bir kod ad. Buralarda kod adı olan bir tek Muhafızlar değil, hah.

Jacos: Anlıyorum.

Whistle: Bu daha büyük bir operasyonun bir parçası. Whistle ağı. Ülkenin her yanındaki çalıntı eşya satıcıları ve kaçakçılar birbirleriyle bağlantı halindeler. Güneydeki biri şeker taşır, biz kuzeydekiler bataryaları, o şekilde. Her şeyi idare ederken böylesi gerekiyor, bilirsin. Yoksa çatlaklardan nasıl sağ çıkardık?

Jacos: Kesinlikle katılıyorum. Kızıl Muhafızlar da Whistle ağına erken sızdılar, değil mi?

Whistle: Sızmak mı? Hayır, bizimle ortak oldular. Biz onların ilerlemelerine, istihbarat taşımalarına, erzak ve insan kaçırmalarına yardımcı olduk. Ancak kendimizden yine biz sorumluyduk. Kimse istemediği bir işi almıyordu. Anlaşma buydu ve Muhafızlar da buna uydular.

Jacos: Muhafızlarla ne zamandır çalışıyordunuz?

Whistle: Ah, ben mi? Çok değil. Sanırım iki yıldan az bir süredir. O Muhafızlar epey hızlı hareket ediyorlar. Harekete geçmeyegörsünler.

Jacos: Peki, Muhafızlar'dan önce? O zaman hayat nasıldı? Epey bir görmüş geçirmiş olduğunuzu varsayıyorum.

Whistle: Yaşlı göründüğümü mü ima ediyorsun?

(Bay Whistle kahkahayla güler)

Whistle: Evet, payıma düşeni gördüm. İyisiyle, kötüsüyle. Sütunkent çoğu yerden daha iyi. Biz bir fabrika şehri değiliz ve neyse ki şimdiye kadar hiç onlardan birinden geçmek zorunda kalmadım. Ancak yine de çocukların evlerinden

koparılıp götürülmesini izlemek zorundasın. Mektupların gelip bir ebeveynin dizleri üzerine çöktüğünü görmek zorundasın. Ben şanslıyım. Çocuğum yok. Ailem yok. Ayrıca iyi gizlendim. Dönüp bakan herhangi bir Gümüş karşısında kendimi bir işle meşgul göstermek için etrafı temizledim. En azından artık kimse bunu yapmak zorunda değil. Bir sonraki öğünde ne yiyecekleri veya hangi öfkeli Gümüş'ün gelip şehirlerini tarumar edeceği konusunda endişe duysalar da ordu konusunda endişelenmek zorunda değiller. Şikâyet ettiğimden değil. Muhafızlar'dan önce, savaştan önce her şey daha kötüydü. Daha iyi olabileceğini bilmiyorduk. Böyle bir umudumuz yoktu. Başkaldıran Kızıl-ların başlarına neler geldiğini biliyorduk. Başarısızlığa uğrayan ayaklanmaların akıbetini. Bir konuşma ya da gizli bir mektup için öldürülen kışkırtıcıların sonunu. Dünyayı değiştirmeye çalışmanın bir faydası yoktu. Çok büyük, çok güçlüydü ve Gümüşler daima bizden daha iyilerdi. Artık değil.

Jacos: Artık değil.

Whistle: Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.

ÇELİK YARALAR

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

GÖLLER Operasyonu, 3. Aşama, 61. Gün.

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: Solmary, GBG.

Kime: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

-GÖLLER Operasyonu planlanandan önce
tamamlandı, başarılı bulundu. PERYUS,
MISKIN ve NERON GÖLLERİNDEKİ kanallar
ve kilit noktalar Kırmızı Muhafızlar
kontrolünde.

-Ajanlar KAMÇI ve OPTİK, GEZİCİ ÜS ve KOMUTANLIK'a kanal açarak yakın teması koruyup GÖLLER'i yürütecek. Bekle-ve-raporla protokolü uygulanıyor, harekât emirleri bekleniyor.

-Yanlarında KUZU'yla DAVA'ya dönüyorlar.

-GÖLLER değerlendirme: Çatışmada ölenler: D. FERRON, T. MILLS, M. PERCHER (3).

Yaralananlar: ATİK, LADES (2).

Gümüş kayıpları (3): Yeşertici (1), Güçlükol (1), Deri şifacısı? (1).

Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

“Fırtına yaklaşıyor.”

Albay sessizliği bozmak için konuştu. İyi durumdaki gözü, kompartıman duvarındaki çatlaktan ufka dikilmişti. Diğer gözüyse ince bir kırmızı kan tabakasının ardından pek bir şey göremeyerek boş boş bakıyordu. Bu yeni bir durum değildi. Sol gözü yıllardır böyleydi.

Bakışlarını takip ederek takırdayan ahşaptaki aralıktan dışarı baktım. Birkaç kilometre ötede, ormanlık tepelerin ardında saklanmaya çalışan kara bulutlar toplanıyordu. Uzaktan gök gürledi. Önemsemedim. Sadece fırtınanın treni yavaşlatmamasını ve bizi burada bir saniye bile daha fazla saklanmak, yük vagonunun sahte döşemesi altında bir saniye bile daha fazla kalmak zorunda bırakmamasını umuyordum.

Gök gürültülü fırtınalar ya da anlamsız konuşmalara zamanımız yoktu. İki gündür uyumamıştım ve bu, yüzümden açıkça anlaşıyordu. Dava'daki üsse dönmeden önce biraz sessizlik ve birkaç saatlik dinlenmeden başka bir şey istemiyordum. Neyse ki burada yatmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Albay gibi ben de burada ayakta duramayacak kadar uzundum. İkimiz de uzanmak, loş bölmenin içinde elimizden geldiğince eğilmek zorundaydık. Yakında gece çökecekti ve bize eşlik edecek tek şey karanlık olacaktı.

Ulaşım aracımızla ilgili şikâyet edemezdim. Solmary'ye yaptığımız seyahatte yolculuğun yarısını meyve taşıyan bir mavnada geçirmiştik. Neron Gölü'nde çok oyalanmıştı ve yükün çoğu çürümüştü. Operasyonların ilk haftasını kıya-fetlerimdeki kokuyu çıkarmaya çalışarak geçirmiştım. Ayrıca Detraon'daki Göller Operasyonu'na ilk başladığımız haftadaki pisliği de asla unutamam. Bir sığır kamyonunda üç gün geçirdikten sonra Gölbölge başkentine çok uzak olduğumuzu keşfetmiştik. Baştan savma savunmalar yapamayacak kadar Boğaz'a ve savaşın ön cephesine yakındık ki bu, bilerek görmezden geldiğim bir gerçektir. Ama o zamanlar henüz subay değildim ve yeterli bilgi ya da destek olmadan bir Gümüş başkentine sızmak benim kararım değildi. Albay'ın kararıydı. O da o zamanlar sadece bir yüzbaşındı, Koç kod adını kullanıyordu, kanıtlayacağı ve uğruna savaşacağı çok şeyi vardı. Bense sadece peşinde dolaşıyordum, yeminli bir askerden daha fazlası değildim. Benim de kanıtlayacağım çok şey vardı.

Albay gözlerini kısarak manzaraya bakmaya devam etti. Amacı dışarı bakmak değil, bana bakmaktan kaçınmaktı. *Pekâlâ*. Ben de ona bakmaktan hoşlanmıyordum.

Düşmanlığımız olsun olmasın iyi bir takımdık. Komutanlık bunu biliyordu, biz de biliyorduk ve bizi sürekli birlikte göreve gönderip durmalarının nedeni buydu. Detraon, dava için bitmeyen yolculuğumuzdaki tek yanlış adımımızdı. Ve onlar için, yani Kırmızı Muhafızlar için tüm farklılıklarımızı her zaman kenara koyardık.

“Bu sefer nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı?” Tıpkı Albay gibi ben de ağırlaşan sessizliğe dayanamıyordum.

Kaşlarını çatarak duvardan uzaklaştı, hâlâ bana bakmıyordu. “İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun.”

İki senedir rütbesiz bir subaydım, öncesinde iki sene de Muhafızlar’ın yeminli askeriydim. Ve ömrümü Muhafızlar’ın gölgesinde geçirmiştım. *Elbette, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum*, diye diklenmek istedim.

Hiç kimse bilmesi gerekenden daha fazlasını bilmezdi. Hiç kimseye kendi operasyonu, kendi bölüğü, bir üstündeki amiri ötesinde bir şey söylenmezdi. Bilgi, sahip olduğumuz tüm silahlardan daha tehlikeliydi. Onlarca yıl içinde, yakalanarak Gümüş bir fısıltının eline düşen tek bir Kızıl yüzünden başarısız olan ayaklanmalar sonunda bunu artık öğrenmiştik. En iyi eğitilmiş askerler bile zihne yapılan bir saldırıya dayanamazdı. Daima çözümlerdi, sırları daima keşfedilirdi. Bu yüzden casuslarım ve askerlerim sadece bana, yani yüzbaşılara hesap verirdi. Ben Albay’a, o da Komutanlık’a... artık onlar her kimse, hesap veriyorduk.

Sadece ilerlememiz için gerekenleri bilirdik. Başka yeraltı organizasyonları başaramazken Muhafızlar'ın bu kadar uzun süre dayanabilmesinin sebebi buydu.

Ama hiçbir sistem mükemmel değildir.

“Yeni emirler almamış olman, bunların ne olabileceğine dair *fikrin* olmadığı anlamına gelmiyor,” dedim.

Yanağında bir kas seğirdi. Somurtmak mı yoksa gülmek için miydi, bilemiyordum. Ama ikincisi olduğunu sanmıyordum. Albay gülümsemezdi, gerçek anlamda hiç yapmazdı bunu. Uzun yıllardır yapmamıştı.

“Kendime göre şüphelerim var,” dedi uzunca bir andan sonra.

“Neymiş onlar?”

“Bana aitler.”

Dişlerimin arasından tısladım. *Tipik*. Kendime dürüst olmam gerekirse, büyük ihtimalle de en iyisi buydu. Gümüş av köpeklerinden, Muhafızlar'ın gizliliğinin ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar kıl payı kurtulduğum zamanlar olmuştu. Sadece benim zihnim bile isimler, tarihler, operasyonlar ve Gölbölge'de son iki senelik çalışmamızı sekteye uğratmaya yetecek kadar bilgiyle doluydu.

“Yüzbaşı Farley.”

Resmi haberleşme kanallarında unvanlarımızı ya da isimlerimizi kullanmazdık. Ele geçirilebilecek her türlü iletişim ortamında ben Kuzu olarak geçiyordum. Bu da başka bir savunmaydı. Mesajlarımızdan herhangi biri yanlış ellere düşerse ya da Gümüşler şifrelerimizi kırarsa, bizi izlemek ve geniş, kendini adanmış ağıımızı çözmekte çok zorlanacaklardı.

“Albay,” diye karşılık verdiğimde nihayet bana baktı.

Hâlâ tanıdık bir mavi tonundaki sağlam gözü pişmanlıkla parladı. Bedeninin geri kalanı yıllar içinde değişmişti. Fark edilecek ölçüde sertleşmişti, dayanıklı kasları, yıpranmış giysilerinin içinde lif lif, yılan gibi kıvrılıyordu. Benimkinden daha açık sarı saçları seyrelmeye başlamıştı. Şakaklarında beyazlar vardı. Bunu daha önce fark edemediğime inanamadım. Yaşlanıyordu. Ama yavaşlamamıştı. Aptallaşmamıştı. Albay her zamanki gibi katı ve tehlikeliydi.

Onun sakin, sessiz incelemesi karşısında kıpırdamadan bekledim. Onun gözünde her şey bir sınavdı. Ağzını açtığı anda sınavı geçtiğimi anladım.

“Poyraz hakkında ne biliyorsun?”

Sertçe sııttım. “Demek en sonunda dışarı açılmaya karar verdiler.”

“Şana bir soru sordum, Küçük Kuzu.”

Takma ismim çok komikti. Boyum neredeyse bir seksendi.

“Gölbölge gibi bir monarşi,” diye cevapladım. “Kızıl-lar çalışmak ya da mecburi hizmete gitmek zorunda. Sahil şeridini merkez almışlar ve başkentleri Arkeon. Neredeyse bir asırdır Gölbölge’yle savaş halindeler. Yamaç’la ittifakları var. Kralları Tiberias. Kaçıncıydı...”

“Altıncı Tiberias,” dedi. Azarlayan bir okul öğretmeni gibiydi; gerçi okula pek gitmemiştim. Bu da onun hatasıydı. “Calore Hanesi’nden.”

Ne kadar aptalca. Kafaları çocuklarına farklı isimler verecek kadar bile çalışmıyor.

“Yakıcılar,” diye ekledim. “Alevli Taç olarak adlandırılan taçta hak sahibiler. Gölbölge’nin nympa krallarının tam zıddı.” Fazlasıyla yakından tanıdığım bir monarşiydi; onların

hükümü altında bir ömür geçirmiştım. Krallıklarındaki sular kadar boyun eğmez ve tükenmek bilmezlerdi.

“Kesinlikle. Tam zıddı ama aynı şekilde korkunç.”

“O zaman içeriye sızmak kolay olacaktır.”

Tek kaşını kaldırarak içinde bulunduğumuz dar bölmeyi gösterdi. Neredeyse eğlenmiş gibi görünüyordu. “Sen buna kolay mı diyorsun?”

“Bugün henüz vurulmadım, o yüzden evet, kolay olduğunu söyleyebilirim,” dedim. “Ayrıca Poyraz ne kadar ki? Gölbölge’nin yarısı kadar değil mi?”

“Benzer nüfusa sahipler. Kalabalık şehirler, daha gelişmiş bir altyapı...”

“Hepsi bizim yararımıza. Kalabalıkların içinde saklanmak daha kolaydır.”

Rahatsız olarak dişlerini gıcırdattı. “Her şeye bir cevabın var mı?”

“İşimde iyiyimdir.”

Dışarıda yeniden gök gürledi, ses bu sefer daha yakından geldi.

“Demek Poyraz’a gideceğiz. Burada yaptıklarımızı orada da yapacağız,” diye bastırdım. Vücudum şimdiden beklentiyle uğulduyordu. Beklediğim şey buydu. Gölbölge, çarkın sadece bir dişiymiş, kıtadaki onlarca ulustan bir tanesiydi. Sınırların içinde kalmış bir isyan en sonunda başarısız olur, kıtanın diğer ulusları tarafından yok edilirdi. Ama daha büyük bir şey; iki krallık arasında bir dalga, Gümüşlerin lanet ayakları altında patlayacak bir temel daha... işte, bunun bir şansı olurdu. Ve yapmak zorunda olduğum şey için sadece şansa ihtiyacım vardı.

Belimdeki yasadışı silah hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemiştir.

“Unutmamalısın, Yüzbaşı.” Şimdi gözlerini bana dikmişti. Bunu yapmamasını dilerdim. *Kardeşime çok benziyor.* “Becerilerimizin gerçekten nereden geldiğini... Ne olarak başladığımızı ve nereden geldiğimizi.”

Topuklarımı altımızdaki tahtaya aniden, hızla vurdum. İrkilmedi. Öfkem onun için şaşırtıcı değildi.

Alayla sırtarak, “Nasıl unutabilirim?” dedim. Omzumun üstünden sarkan uzun, sarı örgümü çekiştirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Aynam bana bunu her gün hatırlatıyor.”

Albay’la girdiğim hiçbir tartışmayı kazanamazdım. Ama bu sefer en azından berabere kalmışız gibi hissettim.

Bakışlarını yeniden benden uzaklaştırarak duvara çevirdi. Güneşin son ışıkları içeri süzülüyor, yaralı gözündeki kanı aydınlatıyordu. Solmakta olan ışıktaki kıpkırmızı parıldıyordu.

İç çekişi anıların ağırlığıyla doluydu. “Bana da öyle.”

BU MESAJ GİZLİDİR

KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: Dava, GBG.

Kime: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

-KUZU’yla DAVA’ya dönüldü.

-ADELA'daki GBG Gümüş püskürtmesi
doğrulandı.

-Gözlem/müdahale amacıyla TATİL ve takımının
sevk edilmesi için izin talebi.

-PYRZ irtibat kapasitesini değerlendirmek
için izin talebi.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Dava, GBG'de KOÇ.

-TATİL'in sevki onaylandı. Sadece gözlem,
GİZLİ GÖZ Operasyonu.

-PYRZ'daki irtibat kapasitesi değerlendirme
talebi onaylandı.

-KIZIL AĞ Operasyonu öncüsü KUZU.

PYRZ'daki kaçakçılık ve yeraltı örgütleriyle
iletişim kuracak, WHISTLE karaborsa
ağına önem verecek. Emirler ektedir, sadece
KUZU görebilir. PYRZ'a bir hafta içinde
gönderilmeli.

-KOÇ, KALKAN Operasyonu'na öncülük edecek.
Emirler ektedir, sadece sen görebilirsin.
Ronto'ya bir hafta içinde gitmelisin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Dava, Gölbölge sınırındaki tek büyük şehirdi; girift oymalı duvarları ve kuleleri Kızılıkemik Gölü'ne tepeden bakıyor, görüş alanı Poyraz taşrasının derinliklerine kadar uzuyordu. Göl, su altında kalmış ve tamamı nymphe dalgıçlar tarafından talan edilmiş bir batık şehri gizliyordu. Bu arada Gölbölge'nin köle işçileri de kıyıda, suya batmış kalıntılarla ve Poyraz'ın vahşi doğasıyla alay edercesine Dava'yı inşa etmişlerdi.

Eskiden bütün savaşı Boğaz'ın terk edilmiş savaş meydanlarıyla sınırlı tutan Gümüşlerin nasıl aptallar olduklarını merak ederdim. Kuzey sınırı uzun ve dolambaçlıydı, bir nehirle ayrılırdı, iki yakası da çoğunlukla ormandı. Daima koruma altındaydı ama asla saldırı yapılmazdı. Elbette, kış aylarında karla kaplı, soğuk ve vahşi bir bölge olurdu ama ya ilkbaharın sonlarında ve yaz aylarında? *Şu anda?* Poyraz ve Gölbölge bir asırdır savaşıyor olmasaydı şehre her an bir saldırı bekleyebilirdim. Ama böyle bir şey hiç olmamıştı ve olmayacaktı da.

Çünkü savaş, gerçek bir savaş değildi.

Bir soykırımdı.

Kızıl askerler mecburi hizmete alınıyor, savaşıyor ve her yıl binlercesi ölüyordu. Onlara kralları için savaşmaları; ülkelerini, ailelerini savunmaları ve onların zoraki kah-

ramanlıkları olmasa ülkelerinin yıkılacağı, parçalanacağı söyleniyordu. Gümüşler ise arkalarına yaslanıyor, oyuncak birliklerini ileri geri oynatarak hiçbir işe yaramayan hamleler yapıyorlardı. Kızılar bunu fark edemeyecek kadar az, kısıtlanmış ve eğitimsizdi. Tüm bunlar mide bulandırıcıydı.

Bu, davaya ve Kırmızı Muhafızlar'a inanmamın binlerce nedeninden sadece bir tanesiydi. Ama inanç, kurşun yemeyi kolaylaştırmıyordu. Karnımdan yaralanmış ve lanet olasıca Albay'ın yardımını almadan yürüyemez halde Irabelle'ye döndüğüm son seferde olduğu gibi. En azından dinlenip iyileşmek için bir hafta zamanım olmuştu. Şimdiyse bizi yeniden göreve göndermelerinden önce burada muhtemelen yalnızca birkaç gün kalabilecektim.

Irabelle, en azından benim kısıtlı bilgilerime göre, bölgedeki en düzgün Muhafız üssüydü. Nehir boyunca, ormanın derinliklerine doğru dağılmış güvenli evler vardı ama Irabelle kesinlikle organizasyonumuzun atan kalbiydi. Kısmen yeraltındaydı ve tamamen gözden uzaktı; çoğumuz, mecbur kalırsak Irabelle'ye yuvamız diyebilirdik. Ama çoğumuzun Muhafızlar ve yanımızdaki Kızılar dışında yuva diyebileceği bir yeri yoktu.

Yapı, ihtiyacımız olduğundan çok daha büyüktü; dışarıdan birinin ya da bir istilacının içeride kaybolması muhtemeldi. Huzur bulmak için mükemmeldi. Birçok girişin ve koridorun baraj kapaklarıyla donatıldığını söylemeye gerek bile yoktu. Albay'ın tek bir emriyle tüm yapı, kendinden önceki dünya gibi sulara gömülüp boğulabilirdi. Bu yüzden yazları nemli ve serin, kış zamanı ise duvarları buzdan yapılmışçasına çok soğuk oluyordu. Mevsim ne olursa olsun tünellerde yürümeyi;

benden başka kimsenin hatırlamadığı loş, beton koridorlarda devriye gezmeyi seviyordum. Trende geçirdiğim zamandan ve Albay'ın suçlayıcı, kırmızı bakışlarından sonra serin hava ve önümde uzanan tünel, yaşayıp yaşayabileceğim tek özgürlüğün hafif bir dokunuşu gibiydi.

Silahımı parmağımda tembelce döndürüyordum, dengede tutmak dikkat isteyen bir işti ve ben de bunda iyiydim. Dolu değildi. Aptal değildim. Ama silahın ölümcül ağırlığı yine de rahatlatıcıydı. *Poyraz*. Silah dönmeye devam ediyordu. *Onların silah kanunları Gölbölge'den daha katı. Sadece kayıtlı avcılarının silah taşıma ruhsatı var. Ve onların sayısı da çok az. Aşmak için heveslendiğim bir engel daha. Daha önce Poyraz'a hiç gitmemiştim ama Gölbölge'ye benzediğini düşünüyordum. Gümüşler gibi aynı, tehlikesi aynı, cehaleti aynı. Bin cellat ve ipin ucunda sallanmayı bekleyen milyonlar.*

Bunun böyle olmasına *neden* izin verildiğini sorgulamayı uzun süre önce bırakmıştım. Ben çoğunluğun aksine, bir efendinin kafesinde yetişmemiştim. Diğerlerinin kurtuluş olarak gördüğü şey, benim gözümde delirici bir boyun eğmeydi. Sanırım özgürlüğe olan azimli inancım için Albay'a teşekkür borçluydum. Diğer tür-lüsünü düşünmeme asla izin vermemişti. Asla bizi yaratan şeyi kabullenmeme izin vermemişti. Tabii bunu ona asla söylemezdim. Teşekkürlerimi hak etmeyecek kadar çok şey yapmıştı.

Ama ben de yapmıştım. Bu adildi, sanırım. Ve ben de adalete inanmıyor muydum?

Ayak sesleri duyup başımı çevirirken silahı da belime sokup dikkatlice sakladım. Bir Muhafız yoldaş silahı umursamazdı ama Gümüş bir Güvenlik görevlisi kesinlikle umur-

sardı. Gerçi onlardan birinin bizi bu tünellerde bulmasını beklemiyordum. Asla bulamazlardı.

Indy selam vermeye zahmet etmedi. Birkaç metre ötede durduğunda zayıf ışıktaki yanık teninin üstündeki dövme-leri belli oluyordu. Bileğinden başlayan dikenler, kazınmış kafasına doğru uzanırken diğer kolundan aşağı da sarmaşığa benzer güller iniyordu. Kod adı Tatil'di ama Bahçe ona çok daha uygun olurdu. Albay'ın emrindeki yüzbaşılardan biriydi. Albay'a bağlı on yüzbaşı vardı ve her birinin emrinde sadık, yeminli askerlerden oluşan daha geniş müfrezeleri bulunuyordu.

"Albay seni ofisine çağırıyor. Yeni emirler," dedi. Ardından Irabelle'nin bu kadar derinliklerinde kimse bizi duymayacak olmasına rağmen sesini alçalttı: "Hiç mutlu değil."

Sııttım ve kızın yanından geçtim. Çoğu insan gibi o da benden kısaydı ve bana yetişmek için hızlandı. "Hiç mutlu oldu mu ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu farklı."

Kadının koyu renkli gözleri alışık olmadığı bir korkuyla parlıyordu. Bunu en son revirde, başka bir yüzbaşının başında dikildiği zaman görmüştüm. Merhamet kod adlı Saraline, rutin cephanelik baskınlarımızdan birinde yaralanıp bir böbreğini kaybetmişti. Hâlâ iyileşme sürecindeydi. Ameliyatını yapan cerrah, en hafif tabirle tir tir titremişti. *Senin suçun değil. Senin işin değil*, diye hatırlattım kendime. Elimden geleni yapmıştım. Kan görmeye alışkındım ve o anda elimizdeki en iyi sıhhiyeciy bendim. Yine de hayatımda ilk kez bir insan organını avuçlarımda tutmuşum. *En azından yaşıyor.*

“Yürüyor,” dedi Indy, yüzümdeki suçluluk ifadesini görerek. “Yavaş ama başarıyor.”

“Bu çok iyi,” dedim, haftalar önce yürümesi gerektiğinden bahsetmeyerek. Zihnimde yeniden, *Senin suçun değil*, yankılandı.

Ana merkeze döndüğümüzde Indy yanımdan ayrılarak revire yöneldi. Göreve çıkmak ya da görünüşe bakılırsa Albay’ın ayak işlerini halletmek dışında Saraline’in başından hiç ayrılmamıştı. Muhafızlar’a aynı zamanda katılmışlardı ve kız kardeşler gibi yakındılar. Ve sonrasında, artık kardeş *olmadıkları* açıkça belliydi. Kimse bunu umursamamıştı. İşler yapıldığı ve herkes sağ salim geri döndüğü müddetçe organizasyonun içindeki ilişkilere karşı herhangi bir kural yoktu. Şimdiye dek Irabelle’deki hiç kimse aptalca ya da duygusal davranarak davamızı tehlikeye atacak küçücük bir şey bile yapmamıştı.

Indy’yi endişeleriyle baş başa bırakarak Albay’ın beni beklediği tam tersi istikamete yöneldim.

Ofisinden harika bir mezar olurdu. Penceresiz, beton duvarlardan oluşuyordu ve ampulü hep yanlıştır zamanda patlayan bir lamba vardı. Irabelle’de işleri yönetebileceği çok daha iyi yerler vardı ama Albay sessizlikten ve kapalı alanlardan hoşlanıyordu. Çok uzun boyluydu ve alçak tavanlı odada dev gibi görünüyordu. Belki de odayı bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

Beni karşılamak üzere ayağa kalktığı anda başı tavana sürttü.

“Yeni emirler mi?” diye sordum, cevabı bildiğim halde. İki gündür buradaydık. Göller Operasyonu’nun müthiş ba-

şarısından sonra bile herhangi bir dinlenme süresi bekleyemeyeceğimizi biliyordum. Üç gölün de Gölölge'nin içlerine doğru giren ana kollarının hepsi artık bize aitti ve hiç kimse bunun farkında değildi. Bunun nasıl önemli bir amaca hizmet edeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun için endişelenmesi gereken kişi de Albay'dı, ben değil.

Albay katlanmış bir kâğıdı masanın diğer tarafından bana doğru itti. Kâğıt kenarlarından mühürlenmişti. Tek parmağımı kullanıp açtım. *Tuhaf*. Daha önce hiç mühürlü emirler almamıştım.

Sayfaya şöyle bir baktığımda her kelimeyle gözlerim kocaman açıldı. Komutanlık emirleriydi. En tepedendi, Albay'ı atlayıp doğrudan bana gönderilmişti.

“Bunlar...”

Tek elini kaldırıp beni susturdu. “Komutanlık, bunun sadece sana özel olduğunu söyledi.” Sesi kontrollüydü ama yine de içinde saklı öfkeyi hissettim. “Bu senin operasyonun.”

Sakin kalabilmek için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım. *Kendi operasyonum*. Her kalp atışımla hızlanan kanım kulaklarımda uğulduyordu. Gülümsememek için çenemi sıkarak dişlerimi gıcırdattım. Gerçekliğinden emin olmak için emirlere tekrar baktım. *Kızıl Ağ Operasyonu*.

Bir an sonra, bir şeyin eksik olduğunu fark ettim.

“Sizden bahsetmemişler, efendim.”

Kötü durumdaki gözünün üstündeki kaşını kaldırdı. “Bahsetmelerini mi bekliyordun? Ben senin *dadın* değilim, Yüzbaşı.” Ürperdi. Yüzündeki kontrol maskesi düşmek üzereydi ve zaten tertemiz olan masasındaki görünmeyen bir tozu silkelermiş gibi yaptı.

Küçümsemesine aldırmadım. “Pekâlâ. Sanıyorum sizin de kendinize ait emirleriniz var.”

“Evet var,” dedi aceleyle.

“O zaman ufak bir kutlama yapabiliriz.”

Albay küçümseyerek gülümsedi. “Poster kızı olmayı mı kutlamak istiyorsun? Belki de bir intihar görevi için neşeyle dans edersin?”

Şimdi gerçekten gülümsüyordum. “Ben bunu böyle görmüyorum.” Emirlerin yazılı olduğu kâğıdı yavaşça katlayıp ceketimin cebine soktum. “Bu gece, ilk bağımsız görevime içeceğim. Ve yarın da Poyraz’a hareket edeceğim.”

“*Sadece sen bilmelisin, Yüzbaşı.*”

Kapıya vardığımda başımı çevirip ona baktım. “Sanki çoktan bilmiyorsunuz.”

Sessizliği yeterli bir itiraftı.

“Ayrıca hâlâ size rapor veriyor olacağım yani bildirimlerimi Komutanlık’a siz ileteceksiniz,” diye ekledim. Onu biraz daha kışkırtmaktan kendimi alamıyordum. Dadı yorumu için bunu hak etmişti. “Buna ne deniyordu? Ah, evet. Aracı.”

“Dikkatli ol, Yüzbaşı.”

Başımı onaylarcasına sallayıp ofis kapısını açtığım sırada gülümsüyordum. “Daima, efendim.”

Neyse ki rahatsız edici bir sessizliğe daha fırsat vermedi. “Yayın ekibin seni kışlanda bekliyor. Gitsen iyi olur.”

“Umarım kamera karşısına geçmeye hazır görünüyordur.” Yapmacık bir kıkırdamayla böbürleniyormuş gibi yaptım.

Elini sallayarak beni huzurundan gönderdi. Hevesle dışarı çıktım ve Irabelle’nin koridorlarından heyecanla geçtim.

Şaşırtıcı olan, içimdeki heyecanın çok uzun sürmemesiydi. Yeminli askerlerden oluşan ekibimi bulup onlara iyi haberi verme niyetiyle kışlalara doğru koşmaya başlamıştım ama kısa süre sonra tempom yavaşladı ve sevincim tereddüde dönüştü. Ve korkuya.

Bize Koç ve Kuzu demelerinin, bariz nedeni dışında da bir açıklaması vardı. Daha önce Albay'ın peşinden gitmediğim bir göreve gönderilmemiştim. O her zaman yanımdaydı, asla istemediğim ama fazlasıyla aşina olduğum bir güvenlik ağı gibiydi. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtarmıştı. Burası yerine donmuş bir köyde olmamamın, her kış birer parmağımı ve her mecburi hizmet alımında sayısız arkadaşımı kaybetmememin sebebi kesinlikle oydu. Çoğu zaman aynı fikirde olmasak da daima görevimizi yerine getirir ve sağ kalırdık. Diğerlerinin başaramadığını biz başarırdık. Hayatta kalırdık. Şimdiyse bunların hepsini yalnız yapmak zorundaydım. Şimdi diğerlerini korumak, hayatlarının... ve ölümlerinin yükünü kendi omuzlarımda taşımak zorundaydım.

Bir anda durdum ve kendimi toparlamak için biraz bekledim. Serin gölgeler rahatlatıcı ve davetkârdı. Nemli duvara yaslandım ve soğuğun içime işlemesine izin verdim. *Ekibimi topladığımda Albay gibi olmalıyım. Ben onların yüzbaşısıyım, komutanlarıyım ve mükemmel olmalıyım. Hataya ya da tereddüde yer yok. Ne pahasına olursa olsun ilerlemeliyiz. Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*

Albay iyi bir insan olmayabilirdi ama muhteşem bir liderdi. Bu her zaman yeterli olmuştu. Şimdi ben de onun gibi olmak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Planım hakkında biraz daha düşündüm. Diğerleri birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

Kışlama girdiğimde başım dikti. Bu iş için neden seçildiğimi, haberi yaymak için Komutanlık'ın neden beni istediğini bilmiyordum. Ama iyi bir sebebi olduğundan eminim. Bayrağı bir kadının taşıması epey sarsıcı bir izlenim yaratırdı ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı. Gümüşler ölmeleri için cepheye eşit sayıda kadın ve erkek gönderse de bir kadın tarafından yönetilen bir isyancı grubu kolayca hafife alınırdı. Tam da Komutanlık'ın istediği gibi. Ya da sadece kendilerinden birindense önünde sonunda yakalanıp idam edilecek kişi olmamı tercih ediyorlardı.

Boynundaki dövmelerden anladığım kadarıyla varoşlardan kaçmış olan bir asker, önceden hazırlanmış kameranın önüne geçmem için eliyle işaret verdi. Bir başkası, bana kırmızı bir fular ve aylar boyunca duyulmayacak bir mesajın yazılı olduğu kâğıdı uzattı.

Ama mesaj duyulup Poyraz ve Gölbölge'nin her yanında yankılandığında, bir çekiç gibi inecekti.

Kameraların karşısına tek başıma geçtim, yüzüm gizlenmişti ve sözlerim çelik gibiydi.

“Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: Dava, GBG.

Kime: KOMUTAN SİLİNMIŞ.

-TATİL liderliğinde GİZLİ GÖZ takımı
ADELA'da direnişle karşılaştı.

-ADELA güvenli evi imha edildi.

-GİZLİ GÖZ değerlendirme: Çatışmada ölenler:
R. INDY, N. CAWRALL, T. TREALLER, E.
KEYNE (4).

Gümüş kayıpları: Sıfır (0).

Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 4. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Liman Körfezi, PYRZ.

Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-ADERONAK, ULUORMAN, BATAKLIK SAHİLİ
bölgelerinden sorunsuz geçiş.

-FENER bölgesinden zorlu geçiş, kalabalık
PYRZ askeri gücü.

-DENİZCİLER'le bağlantıya geçildi. Onların yardımıyla LİMAN KÖRFEZİ'ne girildi.

-DENİZCİLER'in lideri EGAN'la görüşüldü.

Değerlendirilmesi yapılacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Mutfakta her zaman fareler olduğunu bütün iyi aşçılar bilir.

Poyraz Krallığı da farklı değildi. Çatlakları ve yarıkları, Gümüşlerin “parazit” dediği şeylerle kaynıyordu. Kızıl hırsızlar, kaçakçılar, asker kaçakları, mecburi hizmetten kaçan gençler ya da yaşlanma “suçu”ndan cezalandırılmamak için kaçan, çelimsiz yaşlılar. Taşrada, daha da kuzeydeki Gölbölge sınırına yakın bölgelerde ormanda ya da küçük köylerde yaşıyor, kendine saygısı olan hiçbir Gümüş'ün yaşamaya tenezzül etmeyeceği yerlerde güven buluyorlardı. Ama Liman Körfezi gibi şehirlerde, yani Gümüşlerin güzel evlerde oturduğu ve çirkin kanunlara sahip olduğu yerlerde, Kızıllar çok daha çaresiz önlemlere başvuruyorlardı. Ben de öyle yapmak zorundaydım.

Patron Egan'a ulaşmak kolay değildi. Onun sözde meslektaşları, beni ve teğmenim Tristan'ı liman şehrinin duvarlarının altındaki labirent gibi tünellerden geçiriyordu. Hem benim hem de takip etmeye kalkışacakların aklını karıştırmak için aynı yollardan birkaç kere geçtik. Bize yolu gösteren yumuşak sesli ve keskin bakışlı hırsız Melody'nin neredeyse gözlerimizi bağlamasını bekleyecektim. Ama karanlık onun işini fazlasıyla görüyordu ve yüzeye çıktığımızda şehirden çıkış bir yana, kuzeyi bile zor bulacağımdan emindim.

Tristan, Kırmızı Muhafızlar'daki aldığı eğitim sayesinde, kolayca güvenen biri değildi. Yanımdan ayrılmıyordu ve elini, ceketinin içindeki uzun bıçağın sapından ayırmıyordu. Melody ve adamları, kendi sivri uçlu silahlarını göstermek için paltolarını ve şallarını geriye atarak bu açık tehdide gülüp geçtiler.

“Endişelenme, Sırık,” dedi, tek kaşını kaldırıp Tristan'ın uzun boyunu süzerek. “Gayet iyi korunuyorsunuz.”

Tristan öfkeyle kızardı ama yine de tutuşunu gevşetmedi. Ben de botumdaki bıçağın ve pantolonumun beline sıkıştırdığım silahımın varlığını unutmamıştım.

Melody yürümeye devam ederek bizi gürültülü, keskin bir balık kokusunun yükseldiği pazardan geçirdi. Kalın gövdesiyle, bize yol açan kalabalığı yarıp geçiyordu. Kolundaki kırmızı halat dolanmış mavi çapa dövmesi yeterli bir uyarıydı. O bir Denizci'ydi, Komutanlık'ın araştırmamı istediği kaçakçılık operasyonunun bir üyesiydi. Ayrıca verdiği emirlerden ve yanındakilerin bunlara uymasından, yüksek rütbeli ve saygı duyulan biri olduğu anlaşıyordu.

Kadının gözleri ileriye dönük olsa da onun da beni incelediğini hissettim. İşte bu yüzden ekibimin geri kalanını onun patronuyla tanışmak üzere şehre getirmemeye karar vermiştim. Onun operasyonunu değerlendirmek, hedeflerini tartmak ve Komutanlık'a raporlamak için Tristan ile ben yeterliydik.

Ancak belli ki Egan tam tersi bir yaklaşım benimsemişti.

Irabelle'deki üssümüz gibi bir yeraltı sığınağına götürülmeyi beklemiştim ama Melody bizi duvarları yıllar içinde tuzlu havayla aşınmış, eski bir deniz fenerine yönlendirdi.

Bir zamanlar ışııyla gemileri limana yönlendiren fener, şehir limana doğru genişlediği için artık denize çok uzaktı. Dışarıdan terk edilmiş görünüyordu; pencereleri panjurlarla örtülmüş ve kapıları parmaklıklarla kapatılmıştı. Denizciler buna aldırmadı. Bütün içgüdülerim dikkatli olmamız için çığlık atsa da onlar geldiklerini saklamaya bile gerek görmüyorlardı. Aksine, Melody dimdik bir duruşla bizi açık pazardan geçiriyordu.

Kalabalık bizimle birlikte balık sürüsü gibi ilerliyor; bizi gizliyordu. Deniz fenerine ve yıpranmış, kilitli kapısına kadar bize eşlik ettiler. Bu hareket yöntemini şaşkınlıkla izleyerek Denizciler'in ne kadar iyi organize olduklarını zihnime not ettim. Saygı gördükleri kadar sadakat bekledikleri de çok açıktı. Bu iki özellik de Kırmızı Muhafızlar için çok değerliydi; parayla ya da korku aracılığıyla elde edilemezlerdi. Kalbim hızla atıyordu. Denizciler gerçekten de değerli bir müttefik olabilirdi.

Fenerin içine güvenle girip sonsuz gibi görünen döner merdivene adım attığımda bir gerginlik hissettim. Gümüş şehirlerine sızıp caddelerinde kötü niyetlerle gizlice dolanmaya yabancı değildim ama bundan kesinlikle hoşlanmıyordum. Özellikle de başımıza gelebilecek herhangi bir şeye karşı aksi ama faydalı kalkanım Albay yanımda yokken...

"Güvenlikçilerden korkmuyor musunuz?" diye sordum, arkamızdan kapıyı kilitleyen Denizci'yi izlerken. "Burada olduğunuzu bilmiyorlar mı?"

Melody kıkırdadı. Şimdiden ondan fazla basamak çıkmıştı ve çıkmaya devam ediyordu. "Ah, burada olduğumuzu elbette biliyorlar."

Tristan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?" Bembeyaz kesilen yüzü benim düşüncelerimi yansı-
tıyordu.

Melody, "Dedim ki güvenlikçiler burada olduğumuzu biliyor," diye tekrarladı. Sesi fener kulesinin içinde yankılandı.

Ayağımı ilk basamağa koyduğum anda Tristan bile-
ğimi kavradı ve kendini kaybederek, "Burada olmamalıyız, Yüz..." diye mırıldandı. Bizi bu kadar uzun süredir koruyan kuralları ve protokolleri çiğneyip adımı söylemesine fırsat vermedim ve dirseğimi soluk borusuna bastırıp onu tüm gücümle aşağı ittim. Dengesini kaybederek düştü ve ince uzun bedeni birkaç basamağa serildi.

Yüzümü ateş bastı, kıpkırmızı oldum. Yabancıların önünde ya da değil, bu kesinlikle yapmak istediğim bir şey değildi. Tristan aşırı koruyucu olsa da iyi bir teğmendi. Hangisi-
nin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Denizciler'in önünde kendi saflarımızdaki anlaşmazlıkları belli etmek mi yoksa korktuğumuzu göstermek mi? İkincisi olduğunu umuyor-
dum. Hesaplı bir omuz silkmeye geri çekilip Tristan'a elimi uzattım ama özür dilemedim ve o da sebebini biliyordu.

Tek kelime etmeden merdivende peşimden geldi.

Melody basamaklarda önüne geçmemize izin verdi ama her adımımızda bakışlarını hissediyordum. Artık kesinlikle beni izliyordu. İfadesiz bir tavır takınarak ona aldırış etme-
dim. Albay gibi korkusuz ve anlaşılmaz görünebilmek için elimden geleni yapıyordum.

Fenerin tepesine ulaştığımızda tahta çakılarak kapatılmış pencerelerden Liman Körfezi'nin manzarası görünüyordu. Bir antik şehrin üstüne kurulmuş olan Körfez, eski bir bağlantı

noktasıydı. Dar patikaları ve virajları, araçlardan daha çok atlara uygundu ve ezilmemek için ara sokaklara dalmak zorunda kalmıştık. Bu gözetleme noktasından, ünlü limanın merkez alındığı şehirde devriye gezilemeyecek kadar çok ara sokak, tünel ve unutulmuş nokta olduğunu görebiliyordum. Kızıl nüfusunun yoğun olduğu da düşünülürse Liman Körfezi, Kırmızı Muhafızlar için mükemmel bir başlangıç noktasıydı. İstihbaratımız, isyan başladığında Poyraz'daki Kızıl ayaklanması için en etkili noktanın burası olduğunu doğrulamıştı. Hükümetin kesin bir hâkimiyet altına aldığı başkent Arkeon'un aksine, Liman Körfezi o kadar sıkı kontrol edilmiyordu.

Ama savunmasız da değildi. Denizin ortasına inşa edilmiş ve hem mükemmel bir yarım daire şeklindeki bölgeyi hem de dalgaları ikiye bölen bir askeri üssü vardı: *Vatansever Kalesi*. Poyraz ordusunun kara, deniz ve hava kuvvetlerini barındıran bir merkezdi ve Gümüş ordusunun üç birimine de hizmet vermesi açısından türünün tek örneği idi. Şehrin geri kalanı gibi, surları ve binaları beyaz, çatıları maviydi ve uzun, gümüş kuleleri vardı. Bulunduğum noktadan gördüklerimi ezberlemeye çalıştım. Bir gün işe yarayabilirdi. Neyse ki kuzeyde devam eden savaş yüzünden Vatansever Kalesi, etrafındaki şehirle hiç ilgilenmiyordu. Askerler surları korurken Güvenlik görevlileri de şehri hizaya sokuyordu. Raporlara göre, sadece kendilerinden olanları, yani Gümüş vatandaşları koruyorlardı ama Körfez'deki Kızılar kendi başlarının çaresine bakıyor, ayrı gruplar ve çetelerle düzeni sağlıyorlardı. Başlıca üç grup vardı.

Kızıl Devriye, polis teşkilatı gibiydi; Kızıllar arasında adaleti sağlıyor, Gümüş güvenlikçilerin ilgilenmediği meselelerde kanunları koruyup uyguluyorlardı. Kendi türümüne karşı işlenmiş suçları ve kavgaları yatıştırıyor, acımasız Gümüşlerin Kızılları daha fazla suistimal etmesine engel oluyorlardı. Yaptıkları iş şehrin güvenlikçileri tarafından biliniyor ve hatta izin veriliyordu; bu yüzden de onlara gitmeyecektim. Yaptıkları iş her ne kadar saygıdeğer olsa da Gümüşlerle fazla sıkı fıkı çalışıyorlardı.

Ancak çok övülen diğer bir çete olan Kurukafalar'dan da aynı şekilde çekiniyordum. Söylentilere göre fazla vahşilerdi ki bu normalde takdir edeceğim bir özellikti. İşlerini kanla hallediyorlardı ve kudurmuş bir köpeği anımsatıyorlardı. Yırtıcı, acımasız ve aptallardı; sık sık idam edildiklerinden üyeleri sürekli değişiyordu. Şehirde kendi bölgelerinin kontrolünü cinayet ve şantaj yoluyla sağlıyor ve sıklıkla rakip grup Denizciler'le anlaşmazlığa düşüyorlardı.

Yani bizzat incelemem gereken grupla.

“Sen Kuzu olmalısın.”

Arkamı dönerek göz alabildiğine uzanan ufuktan uzaklaştım.

Egan olduğunu düşündüğüm adam karşıdaki pencereye yaslanmıştı. Ya aşağıya düşmesini sadece eski püskü bir camın engellediğinin farkında değildi ya da bundan korkmuyordu. O da benim gibi rol kesiyor, elindeki kartları saklayıp sadece canının istediklerini gösteriyordu.

Buraya Tristan'la gelmemin sebebi belli bir izlenim yaratmaktı. Etrafını Melody ve bir grup Denizci'yle sarmış

olan Egan ise gücünü göstermeyi seçmişti. Beni etkilemek için. *Çok iyi.*

Kollarını kavuşturduğunda yara izleriyle dolu kaslı pazılarındaki birbirinin aynısı iki çapa dövmesi görüldü. Bana Albay'ı anımsatmıştı; gerçi ikisinin benzer hiçbir tarafı yoktu. Kısa boylu, tıknaz, geniş göğüslü Egan'ın güneş yanığı teni ve deniz tuzundan rengi açılmış uzun, örgülü saçları vardı. Hayatının yarısının teknelerde geçtiğinden hiç şüphem yoktu.

“Kod adın bu, değil mi?” diye devam etti Egan sırtarak. Dişlerinin çoğunu kaybetmişti. “Haklı mıyım?”

Ters bir tavırla omuzlarımı silktim. “Adımın bir önemi var mı?”

“Hiç önemli değil. Sadece niyetin önemli... Söyle bakalım, neymiş o?”

Onun sırtmasını taklit ederek ve eskiden fenerin bulunduğu boşluğa dikkat ederek odanın ortasına yürüdüm. “Bunları zaten bildiğini düşünüyorum.” Emirlerimde temasın önceden kurulduğu yazıyordu fakat boyutu belirtilmemiştir. Bu, yabancıların yazışmalarımızı bize karşı kullanmamaları için gerekli bir önlemdi.

“Evet, pekâlâ, seninkilerin hedeflerini ve taktiklerini gayet iyi biliyorum ama benim sorum sana. *Sen* ne için buradasın?”

Seninkiler. Kelime ani bir sancı gibi beynime işledi. Onu daha sonra çözecektim. Bu mide bulandırıcı atışma yerine yumruk yumruğa dövüşebilmeyi dilerdim. Bir bulmaca yerine mor bir gözü tercih ederdim.

“Hedefim açık bir iletişim kurmak. Siz bir kaçakçılık operasyonu yürütüyorsunuz ve sınır ötesinde arkadaşlar

edinmek iki taraf için de faydalı olacaktır.” Bir gülümseme eşliğinde parmaklarımı örgülü saçlarımda dolaştırdım. “Ben sadece bir elçiyim, efendim.”

“Ah, Kırmızı Muhafızlar’ın bir yüzbaşısına *sadece* bir elçi demezdim.”

Tristan bu sefer sakin kaldı ancak tüm eğitimime rağmen tepki verme sırası bendeydi. Gözlerimin kocaman açıldığı ve yanaklarımın kızardığı Egan’ın dikkatinden kaçmadı. Yardımcıları, özellikle de Melody, kendi aralarında gülüşecek kadar arsızdı.

Seninkiler. Kırmızı Muhafızlar. Bu adam bizimle daha önce karşılaşmıştı.

“O zaman ben ilk değilim.”

Yine manyakça bir sırıtış. “Hiç de değil. Sizin için mal taşımaya,” etki yaratması için duraksayarak Melody’ye baktı, “iki yıl önce başladık, değil mi?”

“Eylül 300, patron,” diye cevapladı kız.

“Ah evet. Bunun hakkında hiçbir şey bilmediğini anlıyorum, Koyun.”

Dişlerimi gıcırdatmamak ve homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. *İhtiyat*, diyordu emirler. Şu kendini beğenmiş suçluyu çürük kulesinden aşağı atmanın ihtiyattan sayılmayacağını düşündüm. “Bu şekilde çalışmıyoruz.” Yaptığım tek açıklama buydu. Egan kendini benden üstün görse, benden çok daha fazla bilgili olduğunu düşünse de yanılıyordu. Bizim ne olduğumuz, neler yaptığımız ve daha neler yapmayı planladığımızla ilgili hiçbir fikri yoktu. Beyni bunu algılayamazdı bile.

“Eh, yoldaşların iyi ödeme yapıyor, orası kesin.” Kolundaki ip gibi örülmüş, ince işçilik eseri gümüş bileziği şingirdatti. “Senin de aynısını yapmanı umuyorum.”

“İstenileni yaparsan evet.”

“O zaman istenileni yapacağım.”

Başımı sallamamla Tristan harekete geçti. İki uzun adımla yanıma ulaştığında o kadar hızlı ve sırık gibiydi ki Egan kakhaha attı.

“Yıldızlar aşkına, çubuk gibisin,” dedi adam. “Sana ne diye sesleniyorlar? Fasulye sırtığı mı?”

Dudağım seğirdi ama gülmedim. Tristan’ın iyiliği için. Ne kadar yemek yerse yesin, antrenman yaparsa yapsın, hiçbir şekilde kaslı görünemiyordu. Gerçi bunun onun için pek de bir önemi yoktu. Tristan bir tetikçiydi, keskin nişancıydı; kavgacı bir tip değil. Değeri, iyi bir tüfekte yüzlerce metre ötedeyken anlaşılıyordu. Kod adının Kemik olduğunu Egan’a söylemedim.

“Whistle dediğiniz ağ hakkında bilgi vermenizi ve bizi onlarla iletişime geçirmenizi istiyoruz,” dedi Tristan, taleplerimizi benim adıma seslendirerek. Albay’dan benimsediğim başka bir taktikti. “Şu kilit bölgelerde uygun temaslar arıyoruz.”

İşaretli bir haritayı uzattı; sade bir haritaydı ama önemli şehirlerin ve ülke boyunca uzanan kavşakların üstünde kırmızı noktalar vardı. Bunu bakmadan biliyordum. Endüstriyel varoşlar olan Gri Şehir ve Yeni Kent; başkent Arkeon; Delfi; askeri şehir Korvium ve aralarındaki çok sayıda küçük köy ve kasaba. Egan kâğıda bakmasa da kendinden emin bir tavırla başıyla onayladı.

“Başka?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

Tristan bana bakarak Komutanlık’tan gelen son emre uymamam için son bir fırsat verdi. Ama yapmayacaktım.

“Yakında kaçakçılık ağınıza ihtiyacımız olacak.”

“Çok kolay. Whistle’lar sayesinde tüm ülke avcunuzda olacak. İsterseniz buradan Korviyum’a ampul gönderip geri getirtebilirsiniz.”

Dişlerimi göstere göstere gülümsememe engel olamadım.

Ama Egan’ın sırtışı biraz soldu. Daha fazlası olduğunu biliyordu. “Ne taşıyacağız?”

Hızlı bir hareketle adamın ayaklarının dibine tetraş sikkeleriyle dolu bir kese attım. Hepsi de gümüştü. Onu ikna etmeye yeterdi.

“Doğru insanları.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 6. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Liman Körfezi, PYRZ.

Kime: SİLİNMIŞ’ta KOÇ.

-EGAN yönetimindeki DENİZCİLER’le anlaşıldı.

KIZIL AĞ 2. Aşama’nın yürütülmesi için

FENER bölgesi ulaşımı kullanılacak.

-Dikkat; DENİZCİLER, KM organizasyonundan
haberdar. PYRZ'da başka hücreler aktif.
Açıklama talep ediliyor mu?

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: SİLİNMiŞ.
Kime: Liman Körfezi, PYRZ'da KUZU.

-Önemsiz. KIZIL AĞ'a odaklan.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 10. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Albanus, PYRZ.
Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-FENER bölgesi boyunca/BAŞKENT VADİSİ'ne doğru WHISTLE ağıyla bağlantı kuruldu, 2.

Aşama için istekliler.

-BAŞKENT NEHRİ boyunca çalışmalar sürüyor.

-YAZKENT'e (Kral Tiberias+hükümetinin yazlığı) en yakın Kızıl şehri ALBANUS.

-Önemli mi? Değerlendirilecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Şehrin sakinleri buraya Sütunkent diyordu. Nedenini görebiliyordum. Nehir hâlâ yüksekti, ilkbaharda tepelerde eriyen karla kabarmıştı ve eğer yapılar uzun direklerin üstüne inşa edilmemiş olsaydı kasabanın çoğu sular altında kalırdı. Bir tepenin zirvesindeki arena, tüm kasabaya kaşlarını çatarak bakıyordu. Buranın sahibinin kim olduğunu ve bu krallığı kimin yönettiğini hatırlatan sağlam bir uyarıydı.

Burada Liman Körfezi ya da Limankent gibi daha büyük şehirlerdekine benzer duvarlar, kapılar ya da kan kontrolleri yoktu. Bu sabah askerlerim ve ben, kasabaya Kraliyet Yolu'ndan diğer tüccarlarla birlikte girmiştik. Gümüş bir güvenlikçi sahte kimliklerimize ilgisizce, şöyle bir bakarak geçmemiz için elini sallamış ve kuzularla dolu kasabasına bir kurt sürüsü salmıştı. Albanus'un konumu ve Kral'ın yazlık sarayına yakınlığı olmasaydı buraya ikinci kez dönüp bakmazdım bile. Burada işe yarar hiçbir şey yoktu. Gümüş yönetimine karşı isyan etmek şöyle dursun, yemek yemekte bile zorluk çeken yorgun oduncular ve aileleri vardı sadece.

Ama Yazkent'in nehrin birkaç kilometre yukarısında olması Albanus'u gözümde değerli kılıyordu.

Tristan, daha içine girmeden kasabayı ezberlemişti ya da en azından bunu denemişti. Ortalık yerde haritaya bakarsak yabancı olduğumuzu anlardı. Tristan hızla sola döndü. Biz de onu takip ederek asfalt Kraliyet Yolu'ndan, kabarmış nehir yatağını takip eden çamurlu, tekerlek izleriyle dolu yola saptık. Botlarımız çamura gömülüyordu ama kimse kayıp düşmedi.

Sütunlu evler solumuzda, Marş Yolu olduğunu düşündüğüm yol boyunca yükseliyordu. Nehre aylak aylak taş atan, kir pas içinde birkaç çocuk geçişimizi seyretti. İleride balıkçılar parıldayan ağlarını çekiyor, küçük teknelerini o günün avıyla dolduruyordu. Kendi aralarında gülüşüyorlardı; çalışmaktan mutlulardı. Onları mecburi hizmetten ve anlamsız savaştan koruyacak bir işleri olduğu için keyifleri yerindeydi.

Fener Bölgesi sınırındaki maden şehri Orienpratis'in Whistle'ı nedeniyle buradaydık. Kaçakçı kadın kendi ağlarından birinin Albanus'ta olduğuna, kasabanın hırsızları ve onların pek de yasal olmayan takasları için bir paravan görevi gördüğüne bizi ikna etmişti. Ama bize sadece Whistle'ın var olduğunu açıklamış, adamı ya da kadını nerede bulacağımızı söylememişti. Bunun nedeni bana güvenmemesi değil, Albanus'ta kimin çalıştığını gerçekten bilmemesiydi. Whistle ağsı da Kırmızı Muhafızlar gibi, kendi sırlarını kalkan olarak kullanıyordu. Bu yüzden gözümü dört açıp araştırmaya devam etmeliydim.

Sütunkent pazarı hareketliydi. Yakında yağmur yağacaktı ve herkes sağanak başlamadan işlerini halletmek istiyordu. Sol omzumun üstünden örgümü geri attım. Bir işaret. Muhafızlarımın ayrıldığını, her zamanki çiftler halinde hareket ettiklerini bakmama gerek olmaksızın biliyordum. Emirleri çok açıktı: Pazarı gözetle, olası ipuçlarını araştır, yapabilirsen Whistle'ı bul. Çantalarındaki cam boncuklar, piller, öğütülmüş bayat kahve gibi zararsız kaçak malları, paravana ulaşana kadar satmayı ya da takas etmeyi deneyeceklerdi. *Ben de öyle.* Belimde sallanan kesem küçük ama ağırdı ve pantolonumdan dışarı çıkardığım kaba pamuktan gömleğimin eteğinin altında saklıydı. İçinde kurşunlar vardı. Birbirine uymayan, farklı kalibrelerde, çalıntı gibi görünen kurşunlar. Aslında hepsi Poyraz'daki yeni güvenli evimizden geliyordu; yani Uluorman bölgesinin derinliklerindeki, büyük bir mağarada gizli zulamızdan. Ama kasabadaki hiç kimse bunu bilmiyordu.

Her zaman olduğu gibi Tristan hemen yanımdaydı. Ama burada çok daha rahattı. Küçük köyler ve kasabalar bizim standartlarımıza göre tehlikeli değildi. Gümüş Güvenlik görevlileri pazarda devriye gezseler de sayıları azdı ve ilgisizlerdi. Kızılların birbirinden bir şeyler çalmasını umursamıyorlardı. Cezalarını bir Gümüş'ün gözünün içine bakacak ya da onların kışlarını kaldırıp da meseleye dahil olmasını gerektirecek kadar cesur olanlara saklıyorlardı.

"Acıktım," dedim, berbat ekmekler satan bir tezgâha doğru dönerek. Fiyatlar bizim Gölbölge'de alışık olduğumuzdan çok yüksekti ama Poyraz'ın tahıl üretimi hiç iyi değildi. Toprakları tarım yapılamayacak kadar kayalıktı. Bu

adamın, hiç kimsenin alamadığı ekmekleri satarak kendini nasıl geçindirdiği tam bir gizemdi. Ya da diğer herkes öyle düşünebilirdi.

Ekmek fırıncısı, mesleğine göre fazlaca zayıftı ve biz pek umut vaat eden müşteriler gibi görünmediğimizden bize pek bakmadı. Dikkatini çekebilmek için cebimdeki sikkeleri şingırdattım.

Sonunda bakışlarını bize çevirdi, gözleri sulu ve kocamandı. Şehirden bu kadar uzaktayken para şingırtısı duymak onu şaşırtmıştı. “Elimdekiler gördüklerinden ibaret.”

Boş konuşmalarla vakit harcamıyordu. Onu şimdiden sevmiştim. “Şu ikisi,” dedim, elindeki en iyi iki somunu göstererek. Çıta pek de yüksek değildi.

Yine de kaşlarını kaldırdı. Ekmekleri aldı ve alışık olduğu hareketlerle somunları eski kâğıtlara sardı. Daha düşük bir ücret için pazarlık etmeden paraları ona uzattığımda şaşkınlığı daha da arttı. Elbette şüpheleri de.

“Sizi tanımıyorum,” diye mırıldandı. Bakışları geriye, yetersiz beslenmiş birkaç çocuğu azarlayan güvenlikçiye döndü.

“Tüccarız,” dedi Tristan. İleri uzandı, külüstür ekmek tezgâhının çerçevesine yaslandı. Gömleğinin kolu hafifçe geriye kayınca bileğindeki bir şey açığa çıktı. Bileğini, bulmak üzere buraya geldiğimiz Whistle’ların işareti olan kırmızı bir şerit sarıyordu. Bu onların dövmesinin sahtesiydi. *Ama fırıncı bunu bilmiyor.*

Adamın bakışları bir süre Tristan’ın üzerinde dolandı, sonra bana döndü. Demek ki görüldüğü kadar aptal değildi. “Peki, neyin ticaretini yapmak istiyorsunuz?” diye sordu,

somunlardan birini bana uzatırken. Diğeri hâlâ ondaydı. Bekliyordu.

“İvir zıvır,” diye cevapladım. Sonra da hafif ve alçak ama anlaşılır tonda bir ıslık çaldım. Bu iki notalı melodiyi bana görüştüğümüz önceki Whistle öğretmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayanlar için zararsız bir sestti.

Fırıncı ne gülümsedi ne de başıyla onayladı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “İşinizi karanlıkta daha iyi halledersiniz.”

“Her zaman öyle yaparım.”

“Değirmen Yolu’ndan aşağı, virajı dönünce. Bir karavan,” dedi fırıncı. “Günbatımından sonra ama gece yarısından önce.”

Tristan başıyla onayladı. Orayı biliyordu.

Ben de teşekkür etmek için başımı hafifçe eğdim ama fırıncı aynı şekilde karşılık vermedi. Bunun yerine parmakları benim diğer ekmek somunumun etrafında kıvrıldı ve ekmeği geri çekti. Tek bir hareketle kâğıdını yırttı ve alaycı bir tavırla kocaman bir ısırık aldı. Zayıf sakalına dökülen kırıntılarının her biri bir mesajdı. Param, ekmekten çok daha değerli bir şeyle takas edilmişti.

Değirmen Yolu, virajı dönünce.

Gülmemek için kendimi zor tutarak örgümü sağ omzumun üstünden öne çektim.

Pazarın her yerine dağılmış askerlerim arayışlarına son verdiler. Liderini takip eden bir balık sürüsü gibi birlik halinde hareket ediyorlardı. Pazardan çıktığımız sırada iki Muhafızımın homurtularını duymazdan gelmeye çalıştım. Anlaşılan birileri ceplerinde ne var ne yoksa aşırırmıştı.

“Tüm piller bir anda gidiverdi. Fark etmedim bile,” diye homurdandı Cara, çantasını sımsıkı kavrayarak.

Ona baktım. “İletişim cihazın?” Yayın yaptığı cihazı, bip ve klik sesleriyle mesajlarımızı ileten minik telsizi kaybolduysa başımız büyük dertteydi.

Neyse ki başını iki yana sallayarak gömleğinin üstüne yumruğunu hafifçe vurdu. “Hâlâ burada,” dedi. Başımla kısa bir onay verdim ve rahatlamayla iç geçirmemek için kendimi tuttum.

“Hey, benim bir sikkem kaybolmuş!” diye homurdandı kaslı Muhafızım Tye. Kız yara izleriyle dolu ellerini ceplerine soktu.

Bu sefer neredeyse kahkaha atacaktım. Usta bir hırsızı bulmak için pazara girmiştik ama bunun yerine askerlerim yankesicilerin avı olmuştu. Başka zaman olsa buna sinirle-nebilirdim ama omuzlarım minik kahkahalarla sarsılıyordu. Kayıp birkaç sikkenin planın genel çerçevesinde hiçbir önemi yoktu. Ne de olsa daha birkaç hafta önce Albay bu çabamıza intihar görevi demişti.

Ama başarıyoruz. Ve hâlâ hayattayız.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 11. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Albanus, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-ALBANUS/SÜTUNKENT'ten WHISTLE, 2.

Aşama'da işbirliğine gönüllü.

-YAZKENT/Kralın yazlık sarayında gözcüleri var.

-Ayrıca KORVIYUM'daki Kızıl Ordu'da bağlantılardan bahsetti. Takip edilecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Albanus'ta KUZU.

-Emirlerin dışında, çok tehlikeli. KIZIL AĞ sürdürülecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 12. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Sirakas, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-KIZIL AĞ 1. Aşama'nın amacı KM'yi mevcut ağlarla PYRZ'a sokmak. Ordu emirler dahilinde.

-Kızıl Ordu bağlantıları değerli. Takip edilecek. Mesajı KOMUTANLIK'a iletin.

-KORVİYUM'a ilerliyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Sirakas'ta KUZU.

-Beklemede kalın. KORVİYUM'a ilerlemeyin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Sirakas'ta KUZU, SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM'a ilerleyin. Bilgi ve 2. Aşama/
Varlıkların Tahliyesi için Kızıl Ordu'daki
bağlantıları değerlendirin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 12. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Korviyum, PYRZ.

Kime: KOMUTAN SİLİNMiŞ, SİLİNMiŞ'te Koç.

-Kabul edildi.

-Tehlikeli olmadığı çok belli.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: SİLİNMiŞ.
Kime: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

-Lütfen KIZIL AĞ'daki gelişmelere ısrarla karşı çıktığım kayıtlara geçirilsin. KUZU'nun tasmaşının kısa tutulması gerekiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNMiŞ.
Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-Kayıtlara geçirildi.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Boğaz'ın kokusunu buradan alabiliyordum. Kül, duman, cesetler.

"Hareketsiz bir gün. Henüz bomba yok." Tye gözlerini kuzeybatıdaki ufka ve uzaktaki, yalnızca bu anlamsız savaşın ön cephesi olabilecek koyu renkli pusa çevirmişti. Şu anda

karşı yakada olsak da Tye savaşa katılmıştı. Muhafız kız, Gölbölgeli efendiler adına savaşmıştı ve cephede geçirdiği dondurucu kışta bir kulağını kaybetmişti. Bu sakatlığını gizlemiyordu; sarı saçlarını sıkıca geride topluyor ve sözde sadakatinin yol açtığı mahvolmuş yarım kulağı herkesin görmesini sağlıyordu.

Tristan gözlerini kısarak uzun tüfeğinin dürbününden alanı üçüncü kez taradı. Karınüstü uzanmıştı, nemden yapış yapış olmuş ilkbahar çimlerinin arasında yarı gizlenmiş durumdaydı. Hareketleri yavaş ve sistematikti, hem Gölbölge'deki gür ormanlarda hem de Irabelle'deki atış alanında bolca pratik yapmıştı. Namlunun üstündeki çentikler; metaldeki minicik çizikler gün ışığında açıkça belli oluyordu. Toplamda yirmi iki taneydi; bu silahla öldürdüğü her Gümüş için bir tane. Sinir bozucu derecedeki paranoyasına rağmen tetik parmağı şaşırtıcı şekilde hiç titremezdi.

Tepedeki yerimizden, etrafımızı çevreleyen ormanlara hâkim bir manzaramız vardı. Birkaç kilometre kuzeybatıda kalan Boğaz, sabah güneşi altında bile sisliydi ve Korviyum da birkaç kilometre doğudaydı. Burada değil başka bir kasaba, hayvan bile yoktu. Siper hatlarına fazla yakın olduğundan askerden başkabilir canlı bulmak mümkün değildi. Ama onlar da Korviyum'dan geçip ön cephedeki siperlerde biten anayol Demir Yol'u tutmuşlardı. Son birkaç günde, sürekli hareket halinde olan, siperlerde yenilgiye uğramış askerlerin yerini alan ancak kendi ölü ve yaralılarıyla geri dönen Kızıl birlikler hakkında çok şey öğrenmiştik. Şafakta ve gece geç saatlerde ilerliyorlardı. Yol'a mesafemizi koruduğumuz halde geçişlerini duyabiliyorduk. Her birlikte

beş bin asker vardı; canlı hedef olmak için seçilmiş beş bin Kızıl erkek ve kız kardeşimiz. İkmal konvoylarının geçişini tahmin etmek ise zordu; belli bir program olmadan, ihtiyaç duyulduğu zamanlarda geliyorlardı. Kamyonları Kızıl askerler ve Gümüş subaylarla dolu oluyordu, gerçi bunlar işe yaramaz Gümüşlerdi. Bayat yiyecek ve yıpranmış bandaj dolu bir nakliyatı komuta etmenin onurlu hiçbir tarafı yoktu. İkmal konvoyları Gümüşler için bir ceza, Kızıllar içinse bir rahatlıktı. Hepsinden de iyisi, kamyonların koruması çok zayıftı. Gölbölge ordusunun Boğaz'ın diğer tarafında; kilometrelerce çorak arazinin, siperlerin ve patlayan silahların ardında olduğu kesindi. Bu yüzden geçiş sırasında kamyonlardaki kimse ağaçlara bakmıyordu. Hiç kimse çoktan elmascam duvarlarından içeri sızmış başka bir düşmandan şüphelenmiyordu.

Bu tepeden Demir Yol'u göremiyordum; ağaçların yaprakları çok sıkı ve asfalt yolun manzarasını kapatıyordu ama bugün Yol'u izlemiyorduk zaten. Askeri hareketlerden çıkaracağımız bilgilerle ilgilenmiyorduk. Bugün askerlerin kendileriyle konuşacaktık.

İç saatim bana gecikmiş olduklarını söyledi.

“Tuzak olabilir,” diye mırıldandı Tristan. Panik dolu düşüncelerini seslendirmeye bayılırdı. Gözünü tüfeğin dürbününe temkinli bir şekilde sıkıca bastırmıştı. Will Whistle bize ordudaki bağlantılarını anlattığından beri bir tuzak bekliyordu. Şimdi de o bağlantılarla buluşacağımız için her zamankinden daha gergindi; tabii böyle bir şey mümkünse. Böyle bir içgüdüye sahip olmak kötü değildi ama şu anda

bir yardımı dokunmuyordu. Risk, bu oyunun bir parçasıydı. Sadece kendi canımızı düşünürsek hiçbir sonuca varamazdık.

Ama sadece üç kişi olmamızın da bir sebebi vardı.

“Bu bir tuzaksa ondan kurtuluruz,” dedim. “Daha kötülerini de atlattık.”

Bu yalan değildi. Hepimizin kendine ait yara izleri ve hayaletleri vardı. Bazıları bizi Kırmızı Muhafızlar’a getirmişti, bazılarınınınsa sebebi Kırmızı Muhafızlar’dı. Ben ikisinin de acısını biliyordum.

Sözlerim Tristan’dan çok, Tye’aydı. Siperlerden kurtulmuş herkes gibi, o da üzerinde Gölbölge’nin mavi üniforması olmasa bile geri dönmekten hiç memnun değildi. Bunu asla dile getirmemişti. Ama ben anlıyordum.

“Hareketlenme var.”

Tye’la iyice çömeldik ve Tristan’ın bakışlarının olduğu tarafa yoğunlaştık. Tüfeğin ucu çok yavaş hareket ediyor, ağaçların içindeki bir şeyi takip ediyordu. Dört gölgeyi. *Sayınca azız.*

Ellerinin boş olduğunu göstermek istercesine avuç içlerini havaya kaldırarak bize yaklaştılar. Yol’daki askerlerin aksine bu dördünün üniformaları tersyüz edilmişti; her zamanki pas tonlarının yerine lekeli kahverengi ve siyah astarları görünüyordu. Orman için çok daha iyi bir kamuflajdı. Ayrıca isimleri ve rütbeleri de belli olmuyordu. Onların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sakin bir esinti çimleri hışırdattı. Yeşillik alan, taş atılmış bir göl gibi, tek sıra halinde yaklaşan dörtlüye doğru dalgalandı. Ayaklarına bakarak gözlerimi kısıtım. Liderlerinin ayak izlerine basmaya dikkat ediyorlardı. Herhangi birileri

iz sürerse buradan dört kişinin değil, sadece bir kişinin geçtiğini düşünecekti. *Akıllıca.*

Askerlere çenesi örse benzeyen bir kadın öncülük ediyordu. Tetik parmaklarının ikisi de yoktu. Ateş edemiyordu ama sert ve bıkkın ifadesine bakılırsa hâlâ askerdi. Tıpkı hemen arkasındaki sıska, bronz tenli ve saçları tamamen tıraş edilmiş kız gibi.

Peşlerinden iki adam geliyordu. İkisi de gençti, büyük ihtimalle mecburi hizmetlerinin ilk yılıydı. İkisinde de ne görünür bir sakatlık ne de yara izi vardı; demek ki yaralı numarası yaparak Korviyum'a dönüyor olamazlardı. Muhtemelen ikmal askerleriydiler. Cephane ve yiyecek kasalarını taşıyacak kadar şanslılardı. Ancak en arkadaki genç adam böylesi bir bedensel iş için çok narin görünüyordu.

Kel kadın on adım ötede durdu, elleri hâlâ havadaydı. İkimizin de hoşuna gitmeyecek kadar yakındı. Kendimi zorlayıp çimlerin üstünden kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapadım. Tye ve Tristan hareketsiz kaldılar; gizlenmiyorlardı ama kıpırdamıyorlardı da.

"Biz onlarız," dedi kadın.

Ellerimi kalçama, belimdeki silahın birkaç santim yakınına koydum. Açık bir tehdit. Onu sınamak için, "Bizi kim yolladı?" diye sordum. Arkamda Tristan yılan gibi gerginleşti. Öndeki kadın Tristan'ın tüfeğine bakmayacak kadar cesurdu ama diğerleri öyle değildi.

"Sütunkent'ten Will Whistle," diye cevapladı. Bu kadarı yeterli olmasına rağmen devam etti: "Annelerinden alınan çocuklar, katledilmeye gönderilen askerler, sayısız nesiller boyu köleleştirilenler. Hepsi ve her biri sizi bize yolladı."

Parmaklarımla sessizce tempo tutuyordum. Öfke iki taraflı bir kılıçtı ve bu kadının iki taraftan da kanı akmıştı. “Whistle yeterli. Peki, sen kimsin?”

“Kule Birliği’nden Onbaşı Eastree. Geri kalanımız gibi.” Arkasındakileri işaret ettiğinde diğerleri hâlâ Tristan’ı izliyordu. Tristan’a başımla işaret verdim ve tetik parmağı yalnızca biraz gevşedi. “Biz destek birliğiyiz, Korviyum’da mecburi hizmete alındık.”

“O kadarını Will açıkladı,” diye yalan söyledim hızla. “Peki, size benim hakkımda ne anlattı?”

“Buraya gelmemizi sağlayacak kadar çok şey. Uğruna kellemizi riske atmamıza yetecek kadar.” Ses, en arkadaki ince oğlandan çıkmıştı. Arkadaşlarının yanından ileri doğru eğildi. Gülümsemesi çarpık, alaycı ve soğuktu. Gözleri parıltıyordu. “Burada yakalanırsak cezasının idam olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Az öncekinden daha sert bir esinti oldu. Kendimi benzer şekilde boş boş sıırıtmaya zorladım. “Ah, hepsi o kadar mı?”

“Bunu hızlıca halletmek en iyisi olur,” dedi Eastree. “Siz isimlerinizi korumak isteyebilirsiniz ama bizim için bu anlamsız olur. Kanımızı ve yüzlerimizi biliyorlar. Bu Er Florins, Er Reese ve bu da...”

Çarpık gülümsemeli olan, kadın daha ismini söyleyemediği sıradan ayrıldı ve aramızdaki mesafeyi kapadı ama sıkımdan elini uzatmadı. “Ben Barrow. Shade Barrow. Ve hayatta kalmamı sağlasan iyi olur.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Söz veremem.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 23. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Korvium, PYRZ.
Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM istihbaratı ektedir: kale
istatistikleri, şehir haritası, tünel krokisi,
ordu programları/zaman çizelgeleri.
-İlk değerlendirme: Umut vaat edenler Onb.
E (hevesli, öfkeli, riskli) ve Asts. B (bağlı,
yakın zamanda astsubay olarak KORVİYUM'a
atanmış). Birliklere katılım ya da 2.
Aşama'ya uygunlar.
-İkisi de yemin etmeye hevesli ama onun
dışında PYRZ, GBG'deki KM varlığıyla ilgili
bilgisizler. KORVİYUM'da iki ajanımızın
olması açısından önemliler. Süreç ilerliyor,
yeni katılımlarda hızlandırma talep ediyoruz?

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Korviyum'da KUZU.

-Talep reddedildi. Onb. E ve Asts. B gerekli değil.

-KORVİYUM'dan çıkın. WHISTLE bağlantılarını/
KIZIL AĞ 2. Aşama varlıklarını değerlendirmeye
devam edin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Korviyum, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM istihbaratı KM davası için
hayati önem taşıyor. Burada bir süre
daha kalmak için izin talep ediyoruz.
KOMUTANLIK'a iletin.

-Onb. E ve Asts. B'nin güçlü adaylar
olduğuna kesinlikle inanıyorum.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNMiŞ.
Kime: Korviyum'da KUZU, SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-Talep reddedildi. Emirleriniz 2. Aşama/
Varlıkların Tahliyesi için 1. Aşama
değerlendirmelerine devam etmek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Korviyum, PYRZ.
Kime: SİLİNMiŞ'te DAVULCU.

-Kesinlikle itiraz ediyorum. KORVİYUM'da çok
fazla askeri varlık var, 2. Aşama nakilleri
için mutlaka değerlendirilmeli.
-Burada bir süre daha kalmak için izin talep
ediyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Korviyum'da KUZU.

-Talep reddedildi. Oradan ayrılın.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Protokol gereği, ince yazışma kâğıdını ateşe verdim. Komutanlık emirlerini gösteren noktalar ve çizgiler yanarak kül oldu. Bu hissi biliyordum. Kızgın bir öfke içimi yakıyordu. Ama Cara'nın iyiliği için ifadesiz kaldım.

Burnunun üstüne kondurduğu kalın çerçeveli gözlüğünün ardından bana bakıyordu. Seğiren parmakları, kendi okuyamadığı emirlere cevabımı göndermek için hazır bekliyordu.

"Gerek yok," dedim elimi sallayarak. Yalanım bir an ağzımda donakaldı. "Komutanlık kararından dönmüş. Kahlıyoruz."

Şu anda Albay'ın lanet olasıca kırmızı gözünün yuvasında deli gibi döndüğüne bahse girebilirdim. Ama emirleri aptalcaydı, dar kafalıydı ve artık Komutanlık da onun gibi düşünüyordu. Dava için, Kırmızı Muhafızlar için onlara

karşı gelinmeliydi. Onbaşı Eastree ve Barrow bizim için paha biçilmez kaynaklardı, ayrıca ihtiyacım olan bilgiyi bana ulaştırmak için hayatlarını riske attıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Muhafızlar'ın onlara 2. Aşama'da tahliye değilse bile bir yemin borcu vardı.

Onlar burada, her şeyin tam ortasında değiller, dedim kendime. Bu düşünce, itaatsizliğin acısını biraz olsun azalttı. Albay ve Komutanlık, Korviyum'un Poyraz ordusu için önemini ya da bilgilerimizin ne kadar değerli olabileceğini anlayamazdı. Sadece tünel sistemi bile harcadığım tüm zamana değerdi; kale şehrinin her köşesini birbirine bağlıyordu ve birliklerin gizlice ilerlemelerini sağlamakla kalmayıp Korviyum'un içine de fark edilmeden sızmaya olanak tanıyordu. Üstelik Barrow'un yüksek rütbeli bir Gümüş'ün emrinde çalışması sayesinde daha az önemli bilgileri de öğrenebiliyorduk. Örneğin; hangi subayların, Kızıl askerlerin gönülsüz eşlikçiliğini tercih ettiğini. Batıgöller bölgesi valisi ve şehrin kumandanı olan nympha Lord General Osanos'un, Poyraz Hava Kuvvetleri kumandanı Lord General Laris'le ailevi bir düşmanlığının olduğunu. Kimin ordu için vazgeçilmez olduğunu ve kimin rütbesinin sadece gösterişe yaradığını. Liste böyle devam ediyordu. Önemsiz rekabetler ve çıkar için kullanılacak zayıflıklar. Kurcalayabileceğimiz çok sayıda çürük.

Komutanlık bunları göremiyorsa kör olmalıydı.

Ama ben değilim.

Bugün duvarların ardına bizzat adım atacak ve gelecekteki devrimimize Poyraz'ın en kötü ne sunabileceğini görecektim.

Cara iletişim aygıtını katladı ve boynuna sarılı kordona tutturdu. Alet daima onun yanındaydı, kalbinin hemen yanında duruyordu. “Albay’a bile mi?” diye sordu. “Böbürlenmek için mesela?”

“Bugün değil.” En iyi sırıtışımı sergilemek için kendimi zorladım. Bu onu susturmaya yetti.

Ve beni de ikna etti. Son iki haftamız bilgi edinmek açısından adeta bir altın madeninde geçmişti. Önümüzdeki iki hafta da kesinlikle öyle geçecekti.

İletişim kuracağımız zamanlarda kullandığımız havasız, panjurlu odadan kendimi dışarı attım; terk edilmiş evde dört duvarı ve sağlam bir çatısı olan tek yer burasıydı. Korviyum’da geçirdiğimiz süre boyunca güvenli ev olarak kullandığımız bu yerin geri kalanı da işimizi gayet iyi görüyordu. Olabildiğince geniş olan salon tuğla duvarlarla çevriliydi ama duvarlardan biri paslanmış tenekeden çatısıyla birlikte çökmüştü. Bir zamanlar muhtemelen yatak odası olan daha küçük odanın çatısı bile yoktu. Umurumuzda olduğundan değildi tabii. Kırmızı Muhafızlar daha beterlerini atlatmıştı ve geceler nemli olmasına rağmen hava sıcaklığı mevsim normallerinin üzerindeydi. Poyraz’a yaz geliyordu. Naylon çadırlarımız yağmuru dışarıda tutsa da nemli havaya bir şey yapamıyordu. *Bu hiçbir şey, dedim kendime. Hafif bir rahatsızlık sadece.* Ama yine de boynumdan aşağı ter damlacıkları süzülüyordu. *Ve henüz öğlen bile olmadı.*

Artan nemin yarattığı yapış yapış hissi görmezden gelmeye çalışarak örgümü başımın tepesinde topladım ve bir taş gibi başıma sardım. Hava böyle giderse hepsini kesip atabilirdim.

“Gecikti,” dedi Tristan, camsız bir pencerenin önündeki gözetleme yerinden. Gözleri hiç sabit durmazdı; sürekli tarar, bir şeyler arardı.

“Esas gecikmeseydi endişelenirdim.” Barrow son iki haftada hiçbir toplantımıza zamanında gelmemiştir.

Cara köşede oturan Tye’ın yanına gelerek kendini neşeyle yere bıraktı. Silahlarını temizleyen Tye’ınkiyle yarışır bir dikkatle gözlüğünü temizlemeye başladı. Görünüşleri birbirine çok benziyordu, ikisi de açık kumral saçlı Gölbölgelilerdi. Benim gibi onlar da mayıs sıcağına yabancı olduklarından gölgelerde yan yana gelmişlerdi.

Tristan sıcaktan o kadar etkilenmiyordu. Aslen Yamaçlıydı, ılık kışların ve kuru yazların çocuğuydu. Sıcaklık onu rahatsız etmiyordu. Aslında değişen mevsimin tek göstergesi çoğalıyor gibi görünen çilleriydi. Kollarını ve yüzünü her geçen gün daha fazla kaplıyorlardı. Ayrıca saçları da daha uzundu ve koyu kırmızı tutamları nemle birlikte kıvrılıyordu.

“Ben de aynısını söyledim ona,” dedi Rasha diğer köşeden. Koyu tenli yüzüne düşen saçlarını örerek kendini oyalıyor, siyah lülelerini eşit parçalara ayırmaya dikkat ediyordu. Tristan’ınki kadar uzun olmasa da en az onun kadar iş görmüş tüfeğini duvara yaslamıştı. “Yamaç’ta hiç uyumadıklarını düşünmeye başladım.”

“Uyku alışkanlıklarımı öğrenmek istiyorsan sadece sorman yeterli Rasha,” diye karşılık verdi Tristan. Bir anlığına omzunun üstünden, kızın siyah gözlerine bakmak için başını çevirdi ve anlamlı anlamlı bakiştılar.

Dalga geçmemek için kendimi zor tuttum. “Sizi ikiniz, hevesinizi ormana saklayın,” diye homurdandım. *Yerde uyumak*

yeterince zor, bir de hışırdayan çadırları duymaya ihtiyacımız yok. “Keşif ekibi hâlâ dışarıda mı?”

“Tarry ve Shore tepeye tırmanıyor, akşamüstünden önce dönmezler. Büyük Coop ve Martenson da öyle.” Tristan ekibimizin geri kalanını parmaklarıyla sayıyordu. “Cristobel ve Küçük Coop bir-iki kilometre ötede, ağaçların arasında senin Barrow elemanı bekliyorlar ve anlaşılan bir süre daha bekleyecekler.”

Başımı onaylarcasına salladım. Her şey yerli yerindeydi.

“Komutanlık gelişmelerden mutlu mu?”

Elimden geldiğince pürüzsüz bir tonda, “Olabilecekleri kadar mutlular,” diye yalan söyledim. Neyse ki Tristan gözetleme yerinden bana doğru dönmedi. Boynumdan yukarı doğru yükseldiğini hissettiğim kızarıklığı fark etmemişti. “İyi istihbarat veriyoruz. Harcadığımız zamana kesinlikle değiyor.”

“Eastree ya da Barrow’a yemin ettirecekler mi?”

“Bunu nereden çıkardın?”

Omuzlarını silkti. “Üye yapmayı düşünmediğimiz bir ikili için fazla uzun süredir bizimle çalışıyorlar. Yoksa onları 2. Aşama için mi önerdin?”

Tristan’ın burnunu sokmak gibi bir niyeti yoktu. İyi bir teğmendi, hatta şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi ve tamamen sadıktı. Neyi kurcaladığından haberi yoktu ama yine de can yakıyordu.

Sorularından kaçtığımı belli etmemek için elimden geldiğince yavaş yürüyerek, “Hâlâ üzerinde çalışıyorum,” diye geveledim. “Mülkün etrafında bir tur atacağım. Barrow’u gördüğünüzde beni çağırın.”

“Tamamdır patron,” cevabı yankılandı odadan.

Sakin tutmak için neredeyse savaş verdiğim adımlarla yeşil ağaçların altına ulaşmam sonsuzluk kadar uzun sürdü. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. *Bu onların iyiliği için. Onlara yalan söylemek, emirlere itaatsizlik etmek herkesin iyiliği için. Albay’ın bunları anlayamaması senin suçun değil. Senin suçun değil.* Bunu tekrarlamak beni rahatlattı ve sert bir içki gibi sakinleştirdi. Yaptığım ve yapacağım her şey dava uğrunaydı. Hiç kimse bunun aksini söyleyemezdi. Onlara Poyraz’ı gümüş bir tepside sunduğumda hiç kimse bir daha benim sadakatimi sorgulayamayacaktı.

Her zamanki somurtmanın yerini yavaş bir gülümseme aldı. Ekibim neyin yaklaşmakta olduğunu bilmiyordu. Tristan bile. Komutanlık’ın bu krallık için neler planladığını ya da bir şeyleri harekete geçirmek için neler yaptığımızı bilmiyorlardı. Vinlayan kamera aklıma gelince sıırıttım. Onun önünde söylediğim sözler... Yakında tüm dünya onları duyacaktı.

Buradaki ormanları sevmiyordum. Çok sakin, çok sessizdi ve havada hâlâ kül kokusu vardı. Yaşayan ağaçlara rağmen burası ölü bir yerdi.

“Yürüyüş için güzel bir zaman.”

Düşünmeden, içgüdüsel olarak silahımı şakağına dayadım. Her nasılsa Barrow irkilmedi bile. Sadece alaycı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı.

“Gerçekten çok aptalsın,” dedim.

Kıkırdadı. “Öyle olmalı, senin ayak takımını isyancı kulübünün peşinde dolanıp durduğuma göre.”

“İşe geç kaldım.”

“Ben zamanlama özürlüğü tercih ederim.”

Keyifsiz bir gülüşle silahımı kılıfına yerleştirdim ama elimi üstünden çekmedim. Gözlerimi kısarak ona baktım. Genellikle kamufle olmak için üniformasını tersyüz ederek giyerdi ama bu sefer zahmet etmemişti. Ceketini kan kadar kırmızı, koyu renkli ve yıpranmıştı. Yeşilliklerin arasında göze çarpıyordu.

“Seni bekleyen iki gözcüm vardı.”

“İşlerinde o kadar da iyi değiller demek ki.” Yine o gülümseme. Başka biri olsa Shade Barrow’un sıcakkanlı, samimi ve güler yüzlü olduğunu düşünürdü. Ama tüm bunların altında bir soğukluk vardı. Demir gibi bir soğukluk. “Her zamanki yoldan geldim.”

Alayla gülerek ceketine vurdum. “Gerçekten mi?”

İşte. Gözleri, donmuş kehribar parçaları gibi parıltıydı. Shade Barrow’un da sırları vardı. Tıpkı diğer herkes gibi.

“Ekibime geldiğini söyleyeyim,” diye bastırdım, Barrow’un zayıf bedeninden bir adım uzaklaşarak. Hareketlerimi izliyor, sessizce değerlendiriyordu. Yalnızca on dokuz yaşındaydı, askeri hizmette bir yılını yakın zamanda doldurmuştu ama eğitimi kesinlikle başarılıydı.

“Bekçi köpeğine demek istiyorsun.”

Ağzımın bir köşesi kıvrıldı. “Adı Tristan.”

“Doğru, Tristan. Kızıl saçlı, tüfeğine tutkalla, ayrılmayacak şekilde yapıştırılmış.” Barrow bana yol verdi ama çiftlik evine giderken hemen peşimden geliyordu. “İlginç. Senin yanında bir Güneyli görmeyi asla beklemezdim.”

“Güneyli mi?” Barrow’un hiç de yanlış olmayan tahminine rağmen sesim titremedi.

Adımlarını hızlandırdı ve neredeyse topuklarıma basacak kadar yaklaştı. Dizkapaklarına tekmeyi indirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Yamaçlı. Öyle olmalı, kelimeleri uzatarak konuşmasından çok belli. Bu o kadar da büyük bir sır değil. Çetenin geri kalanının nereli olduğu da belli. Hepiniz Gölbölgelisiniz, değil mi?”

Omzumun üstünden ona baktım. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Ve sen de oldukça kuzeydensin sanırım. Haritalarımızın uzanamadığı kadar uzaktan,” diye konuyu irdeledi. Bundan hoşlandığı hissine kapıldım; sanki bulmaca çözüyordu. “Gerçek yaz geldiğinde çok eğleneceksin; günler uzayıp sıcaklık iyiden iyiye çöktüğünde. Fırtına bulutlarının asla çözülmediği ve havanın insanı boğmakla tehdit ettiği günler gibisi yoktur.”

“Neden siperde olmadığın belli,” dedim kapıya ulaştığımız sırada. “Ön cephelerde şaire ihtiyaç yoktur.”

Piç gerçekten de bana *göz kırptı*. “Eh, hepimiz vahşi olamayız.”

Tristan’ın tüm uyarılarına rağmen Barrow’un peşinden silahsız olarak gittim. Eğer Korviyum’da yakalanacak olursam yanlış zamanda yanlış yerde bulunan basit bir Poyrazlı Kızıl’mışım gibi kendimi savunabilirdim. Ama Gölbölge tabancam ya da çok kullanılmış av bıçağım yanımda olursa bunu yapamazdım. O zaman yakalandığım yerde idam edilirdim. Sadece izinsiz silah taşıdığım için değil, üstüne bir de Gölbölgeli olduğum için. Büyük ihtimalle beni bir fısıltının önüne atarlardı ve bu tüm olasılıkların en kötüsüydü.

Çoğu şehrin duvar ve sınırlarının etrafı küçük kasaba ve mahallelerle dolu olurdu ama Korvium tek başına duruyordu. Barrow bir ağaç sırasının sonunda durdu ve kuzeydeki bir tepenin etrafındaki açıklık alana baktı. Ben de gözlerimle kale şehrini tepeden taradım ve işe yarar unsurları zihnime not ettim. Korvium'un çalıntı haritalarını incelemiştim ama kendi gözlerimle görmek bambaşka bir olaydı.

Siyah granitten surların üstünde parıldayan sivri uçlu demirlerin yanı sıra Gümüş yeteneklerinin kullanımı için yerleştirilmiş diğer "silahlar" göze çarpıyordu. Sütun kalınlığında yeşil sarmaşıklar, bir düzine ya da daha fazla gözetleme kulesini sarıyordu, bir hendekteki koyu renkli su, tüm şehri çevreleyen borularla taşınıyordu ve parmaklıkları sivri dişler gibi saran metal çatalların arasına tuhaf aynalar yerleştirilmişti. Bunların Gümüş gölgeler için olduğunu tahmin ediyordum; ışığı yönetebilme yeteneklerini desteklemek için konulmuştu. Ve elbette ki çok sayıda geleneksel silah vardı. Simsiyah gözetleme kuleleri, üstlerine yerleştirilmiş ve civardaki her şeye ateş etmeye hazır durumdaki ağır silahlar ve toplarla doluydu. Surların ardındaki binalarsa, alan dar olduğu için göğe doğru yükseliyordu. Tepeleri altın ve gümüşle süslü yapılar simsiyahtı ve parlak gün ışığının altında bir gölge gibi görünüyorlardı. Haritalara göre şehir bir tekerleğe benziyordu; yollar, orduların toplandığı ve idamların düzenlendiği ana meydandan, tekerleğin ispitleri gibi dallara ayrılıyordu.

Demir Yol, doğudan batıya şehri boydan boya geçiyordu. Yolun batısı sakindi. Akşamüstünün bu geç vakitlerinde hiç kimse geçmiyordu. Ama yolun doğusu, çoğu yanakları

beyazlamış soyluları ve güvenlikçileri kaleden dışarı taşıyan Gümüş araçlarıyla kaynıyordu. Sonuncu ve en yavaş araç en yakındaki ikmal kenti Rokasta'daki pazara giden Kızıl sevkıyat konvoyuydu. Tekerlekli araçlarla, atların çektiği arabalarla giden, hatta yaya ilerleyen hizmetçilerin hepsi, sadece birkaç gün sonra dönüşte tekrar kat edecekleri halde bu kırk kilometrelik yolculuğu yapıyordu. Ceketimden dürbünümü çıkardım ve hırpani konvoyu izledim.

Bir düzine araç ve bir o kadar da at arabasının yanında otuz kadar da Kızıl yürüyordu. Hepsi de aynı hizada ve yavaş bir tempoda ilerliyordu. Gittikleri yere ulaşmalarının en az dokuz saat süreceğini tahmin ediyordum. Tam bir işgücü israfiydi ama onların bunu umursadığından şüpheliydim. Üniformaların sevkıyatını yapmak onları giymekten çok daha güvenliydi. Ben onları izlerken konvoyun son aracı da doğu kapısından ayrıldı.

“Duacı Kapısı,” diye mırıldandı Barrow.

“Ha?”

Dürbünüme parmağıyla vurdu, ardından işaret etti. “Oraya Duacı Kapısı diyoruz. İçeri girdiğinde bir an önce ayrılmak için dua edersin. Dışarı çıktığındaysa bir daha asla geri dönmek için.”

Kendimi tutamayarak hıhladım. “Poyraz’ın dini keşfettiğini bilmiyordum.” Sadece başını iki yana sallamakla yetindi. “O zaman kime dua ediyorsunuz?”

“Sanırım hiç kimseye. Sonuçta hepsi kelimelerden ibaret.”

Korviyum’un gölgesinde, her nasılsa Shade Barrow’un bakışlarında bir samimiyet belirdi.

“Beni o kapıya götürürsen sana kendi duamı öğreteceğim.” *Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.* Barrow sinir bozucu olsa da yakında bir Muhafız olacağına dair bir his vardı içimde.

Bana, ona baktığım kadar dikkatle bakarken başını hafifçe yana eğdi. “Anlaştık.”

“Yine de bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyorum. En iyi şansımız o konvoydu ama maalesef sen... ne diyordun ona? Zamanlama özürlüsün.”

“Hiç kimse mükemmel değildir. Ben bile,” diye cevap verdi kendini beğenmiş bir sırıtışla. “Ama seni bugün içeri sokacağımı söylerken ciddiydim.”

Onu tepeden tırnağa süzüp tavrını değerlendirdim. Barrow’a güvenmiyordum. Kimseye gerçek anlamda güvenmezdim. *Ama risk almak bu oyunun bir parçası.* “Vurulmama neden olmayı mı düşünüyorsun?”

Sırıtışı genişledi. “Sanırım bekleyip görmen gerekiyor.”

“Pekâlâ o halde, bunu nasıl yapacağız?”

Beni şaşırtarak uzun parmaklı elini bana doğru uzattı. Şaşkınlıkla bakakaldım. *Kapılardan kıkırdayan çocuklar gibi el ele tutuşup geçmemizi mi bekliyor?* Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturdum ve arkamı döndüm.

“Pekâlâ, artık yürümeye başlayalım...”

Barrow gözlerimi bir fularla örttüğünde gözüme kara bir perde indi.

Yapabilseydim çığlık atar ve beş yüz metre geriden bizi takip eden Tristan’a seslenirdim. Ama aniden ciğerlerimdeki hava boşaldı ve her şeyin büzüldüğünü hissettim. Daralan dünyadan ve Barrow’un sırtımdaki ılık göğsünden başka

hiçbir şey hissetmiyordum. Zaman büküldü ve her şey düştü. Ayaklarımın altındaki toprak eğildi.

Betona çok sert çarptım ve zaten sarsılan beynim daha da sarsıldı. Çarpmayla birlikte gözümdeki bağın kaymasının da bir faydası olmadı. Gözümün önündeki karanlıkta siyah noktalar uçuşuyordu ve her şey sürekli dönüyordu. Onlarla birlikte dönmediğime ikna olabilmek için gözlerimi yeniden kapamam gerekti.

Ayağa kalkmaya çalışırken ellerim su olmasını umduğum kaygan ve soğuk bir şeye değdi. Doğrulamadan arkaya devrildim ve zorlukla gözlerimi açtığımda kendimi nemli bir karanlığın içinde buldum. Noktalar önce azaldı, sonra tamamen yok oldu.

“Kahrolası bu da ne!..”

Dizlerimin üstünde doğrulup arkama döndüm ve midemde ne varsa boşalttım.

Barrow, ellerini sırtıma koyup yatıştırıcı olduğunu düşündüğü dairesel hareketlerle ovalamaya başladı. Ama dokunuşu tüylerimi diken diken ediyordu. Öğürmelerim bitince tükürdüm ve ondan uzaklaşabilmek için kendimi zorlayarak titrek bacaklarımın üstünde ayağa kalktım.

Beni dengede tutmak için elini uzatsa da eline vurarak uzaklaştırdım. Bıçağımın yanımda olmasını çok isterdim.

“Sakin bana dokunma!” diye hırladım. “Bu da neydi? Ne oldu? *Neredeyim?*”

“Dikkat et, neredeyse bir filozofa dönüşeceksin.”

Asitli saframı ayağının dibine tükürüp, “Barrow!” diye tısladım.

Sinirlenmiş bir öğretmen edasıyla iç geçirdi. “Seni su borusu tünellerinden geçirdim. Ağaçlığın orada birkaç tane var. Gözlerini bağlamak zorundaydım. Tüm sırlarımı ifşa edemem ya.”

“Kıçımın boruları! Bir dakika önce dışarıda dikiliyorduk. Hiçbir şey bu kadar hızlı hareket edemez.”

Barrow sırtıtışını bastırmaya çalıştı. “Başını çarptın,” dedi uzunca bir süre sonra. “Aşağı kayarken bayıldın.”

Bu, kusmamı açıklardı. *Beyin sarsıntısı*. Yine de şimdiye dek kendimi hiç bu kadar tetikte hissetmemiştim. Birkaç saniye önceki tüm mide bulantısı ve acı aniden sona ermişti. Dikkatlice başımı elleyip bir şişkinlik ya da hassas bir nokta bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

Benim incelememi tuhaf bir dikkatle izliyordu. “Sekiz yüz metre öteden, Korviyum kalesinin altına başka bir şekilde mi geldiğimizi düşünüyorsun?”

“Sanırım hayır.”

Gözlerim loş ortama alıştığında bir erzak kilerinde olduğumuzu anladım. Boş raflardaki toza ve yerdeki bir karış suya bakılırsa, terk edilmiş ya da unutulmuş bir kilerdi. Yerdeki kusmuğa bakmamaya çalıştım.

“Al, şunları giy.” Karanlıkta bir yere dikkatlice ama kolayca bulunacak şekilde gizlenmiş kirli bir kıyafet öbeği çıkardı. Bana doğru fırlattığı giysiler yoğun bir toz ve kokuyla birlikte göğsüme çarptı.

“Harika,” diye mırıldandım ve katlarını açınca karşımda kurallara uygun bir üniforma buldum. Çok eskiydi, yamalıydı ve üstündeki lekeler kim bilir ne lekesiydi. Rütbesi basit, siyah çerçeve içinde tek bir beyaz çizgiyle belirtilmişti. Düşük

rütbeli piyade er. *Yürüyen bir ceset.* “Bunu kimin cesedinden arakladın?”

Gözlerinde bir anlığına yine o soğuk kıvılcımlar belirdi. “Üzerine olacaktır. Endişelenmen gereken tek şey de bu.”

“Pekâlâ.”

Daha fazla tantana yapmadan önce ceketimi, sonra da yıpranmış pantolonumu ve gömleğimi çıkardım. İç çamaşırlarım cicili bicili değildi, birbiriyle uyumsuzdu ve neyse ki temizdi ama yine de Barrow ağzı hafif açılmış halde bakakaldı.

“Sinek mi yakalıyorsun Barrow?” diye alay ettim üniformanın pantolonunu giyerken. Loş ışığın altında paslı borular gibi kırmızı ve yıpranmış görünüyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı ve önce başını, sonra da vücudunu diğer tarafa döndürdü. Sanki mahremiyeti umursuyormuşum gibi. Boynundan yukarı yükselen kırmızılığı görünce sııttım.

Üniformanın üst kısmının fermuarını çekerken, “Askerlerin kadın vücudu görünce bu kadar utanacaklarını düşünmezdim,” diye üsteledim. Üniforma biraz dardı ama yine de uydu. Daha dar omuzlu ve kısa biri için yapıldığı belliydi.

Hızla arkasını döndü. Kızarıklığı yanaklarına ulaşmıştı ve onu daha genç gösteriyordu. *Hayır*, diye fark ettim, *onu kendi yaşında gösteriyor.* “Ben de Gölbölgelilerin bu kadar rahat olduğunu bilmiyordum.”

Ona gözleri kadar soğuk bir şekilde gülümsedim. “Ben Kırmızı Muhafız’ım çocuk. Bizim çıplaklıktan daha önemli endişelerimiz var.”

Aramızda bir şey titreşti. Bir hava akımı... ya da belki başımdaki yaranın ağrısı geri dönüyordu. *Evet, öyle olmalı.* Ardından Barrow kahkaha attı.

“Ne var?”

“Bana kız kardeşimi anımsatıyorsun.”

Sırıltma sırası bendeydi. “Onu da mı gizlice gözetliyordun?”

Duymazdan gelerek zerre irkilmedi. “O da senin gibi, Farley. Tavırları seninkiler gibi. Aynı şekilde düşünüyorsunuz.”

“Zeki bir kız olmalı.”

“Kesinlikle öyle olduğunu sanıyor.”

“Çok komik.”

“Sanırım çok iyi arkadaş olurdunuz.” Ardından bir an duraksayarak hafifçe başını eğdi. “Ya da birbirinizi öldürebilirdiniz.”

Kısa süre içinde ikinci kez istemedem de olsa Barrow’a dokundum. Bu seferki, ellerinin sırtımda olduğu zamanki kadar yumuşak değildi; koluna hafifçe yumruk attım. “Haydi harekete geçelim,” dedim. “Ölü bir kadının giysileri içinde dikilip durmaktan hoşlanmıyorum.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

—Yüzbaşı, emirlerine dön. KOMUTANLIK buna müsamaha göstermeyecektir. —KOÇ—

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

KALKAN Operasyonu, 2. Aşama, 29. Gün.

Ajan: Albay SİLİNMIŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMIŞ.

Kime: SİLİNMIŞ'te DAVULCU.

-KUZU'yla 2 gündür bağlantı yok.

-Müdahale etmek için izin talebi.

-KALKAN çizelgenin ilerisinde. Ada #3

kullanıma hazır ama ulaşım sorunlu.

Hesaplanandan daha fazla tekneye ihtiyaç var.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMIŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: KOMUTAN SİLİNMIŞ.

Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-Müdahale izni onaylandı, konumuyla ilgili bilgi gönderilecek.

- Gerek görüldüğü takdirde güç kullanılsın.
- Kızı sen önermiştin. Böyle devam ederse senin suçun olacak.
- KIZIL AĞ'ı 2. Aşama'ya geçirin. Nakil için diğer ekiplerle birlikte çalışın.
- #3 için başka ulaşım seçenekleri araştırılacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

—KUZU, kışını hemen hizaya sok yoksa kelleni uçuracaklar. —KOÇ—

Ateşe atılan bir başka mesaj daha.

“Büyüleyici,” diye mırıldandım Albay'ın kelimelerinin yanmasını izlerken.

Bu sefer Cara sormaya zahmet etmedi bile. Ancak dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve kafasındaki soruları sormamak için kendini tutuyordu. Resmi ya da değil, herhangi bir mesaja cevap vermeyeli beş gün geçmişti. Bir şeyler döndüğünün kesinlikle farkındaydı.

“Cara...” diye başladım ama elini kaldırdı.

“Benim yetkim yok,” dedi. Benimkilerle buluşan bakışları ürkütücü bir vahşilikteydi. “Ve sen doğru olduğunu düşün-

düğün sürece bizi nasıl bir yola sürüklediğini de öğrenmek istemiyorum.”

İçimi bir sıcaklık kapladı. Bunu göstermemek için elimden geleni yapsam da ufacık bir gülümsemeye engel olamadım. Omuzlarına dokunup teşekkür edercesine sıktım.

“Bu kadar da duygusallaşmayın, Yüzbaşı.” Kıkırdayarak iletişim aletini yerine kaldırdı.

“Tamam.” Dikleştım ve ekibimin geri kalanıyla yüzleşmek için arkamı döndüm. Buharlar çıkan bir ara sokağın köşesinde toplanmışlardı, özel yazışmalarım için bana alan tanıyarak biraz uzakta bekliyorlardı. Varlığımızı gizlemek için Tristan ve Rasha kapüşonlarını başlarına geçirerek yüzleri caddeye dönük halde kaldırımın kenarına oturmuşlardı ve ellerini öne uzatarak para ya da yiyecek dileniyorlardı. Herkes başka tarafa bakarak yanlarından geçip gidiyordu.

“Tye, Büyük Coop.” Seslendiğim ikili bir adım öne çıktı. Tye başını öne eğip sağlam kulağını bana doğru uzattı. Büyük Coop ise lakabını hak ediyordu. Fıçı gibi göğsü ve iki metreden uzun, kaslı bedeniyle kardeşi Küçük Coop’un neredeyse iki katı boyutlarındaydı. “Cara’nın yanında kalın ve ikinci telsizi hazır durumda bekletin.”

En yeni ganimetimizi almak için elini hevesle uzattı. Barrow, Korviyum depolarından birinci sınıf, teknisyen yapımı, uzun menzilli ve güvenli üç telsiz çalmıştı. Birini onlara uzattım; bir tanesi bende, sonuncusu ise Barrow’daydı. Onun da temasta olması gerekebilirdi. Gerçi şimdiye kadar ihtiyacı olmamıştı. Onun irtibatlarının çetelesini tuttuğumdan da değildi. Barrow bir bilgi paylaşmak istediğinde genelde hiçbir uyarı yapmadan ve çiftlik evinin çevresine diktiğim

tüm gözcüleri atlatarak birdenbire beliriyordu. Ama bugün onun sinsice yaklaşamayacağı kadar uzak bir yerde; kırk kilometre doğuda, Rokasta'nın ortasıındaydık.

“Diğerlerine gelince. Cristobel ve Küçük Coop; siz tepeden gözcülük yapacaksınız. Yükseklerde ve gizli kalın. Her zamanki işaretleşmeyi kullanacağız.”

Cris dişsiz ağzını göstererek sırttı. On iki yaşında Dava'da bir malikânede hizmet ederken “sırıtmalarının” karşılığında Gümüş efendisinin verdiği cezanın sonucuydu. Küçük Coop da en az onun kadar hevesliydi. Tuğladan bir duvara benzeyen ağabeyinin yanında ürkek bir fare gibi görünse de aslında çelik gibi bir omurgaya sahip, yetenekli bir ajandı. Başka bir şey söylememe gerek kalmadan işe koyuldular. Küçük Coop bir su borusuna tutunarak sokaktaki tuğla duvara tırmanırken Cris de bir parmaklığa tırmanarak kendini dar bir pervaza doğru çekti. İkisi de Rokasta'nın çatılarından bizi takip etmek üzere dakikalar içinde gözden kayboldu.

“Geri kalanınız, hedeflerinizi takip edeceksiniz. Kulaklarınızı açık tutun. Hareketleri ezberleyin. Doğum günlerinden ayakkabı numaralarına kadar her şeyi öğrenmek istiyorum. Sahip olduğumuz sürede ne toplayabilerseniz toplayın.” Kelimelerim tanıdıktı. Herkes neden bu keşif görevine çıktığımızı biliyordu. Ama bu bir yemin gibiydi, bizi birbirimize bağlayan son ipti. *Yani kendi itaatsizliğine bağlayan, demek istiyorsun.*

Yumruklarımı sıktım ve kimse görmeden tırnaklarımı avcuma batırdım. Batma hissi bu düşünceleri silmeme yardımcı oldu. Sokakta esen rüzgâr da... Çöp kokuyordu ama en azından serindi ve Eris Gölü'nden kuzeye doğru esiyordu.

“Korviyum ikmal konvoyu hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek içlerine sızmamız o kadar kolay olur.” *Albay bana buradan ayrılmamı söylese de bu, burada olmamız için yeterince iyi bir sebep.* “Kapılar güneş battığında kapanıyor. Bir saat içinde toplanma noktasına geri dönün. Anlaşıldı mı?”

Başlarını uyum içinde sallayarak onayladılar; gözleri parlak, canlı ve hırslıydı.

Birkaç blok ötede bir saat kulesi dokuz kere çaldı. Hiç düşünmeden yürümeye başlayarak arkamda sıra olmaya başlayan Muhafızlarımı geçtim. Tristan ve Rasha en son gelenlerdi. Teğmenim tüfeği olmadan çıplak gibi görünüyordu ama bir yerlerine bir silah sokuşturduğundan ve büyük olasılıkla sırtındaki terle ıslandığından emindim. Şehrin Kızıl bölgesinden geçen bir anayol olan caddeye doğru ilerledik. Şimdilik güvendedik, etrafımız Kızıl evleri ve işyerleriyle çevriliydi ve geçişimizi görebilecek sadece birkaç Gümüş güvenlikçi vardı. Liman Körfezi'nde olduğu gibi Rokasta da Gümüşlerin yapmadığını yapmak için kendi Kızıl Devriye'sine sahipti. Hepimiz aynı yere gidiyorduk ama ekibim çiftlere ayrılarak aramıza mesafe koydu. Şehrin merkezine kaba saba bir saldırı timi bir yana, çete halinde bile girmek yanlış olurdu. Tristan yine yakınımda kalıyor, onları Demir Yol'a yönlendirmemi izliyordu. Yol, Korviyum'da olduğu gibi Rokasta'yı da ikiye bölüyor, bir vadiden geçen nehir misali tam ortasından ayırıyordu. İşlek caddeye yaklaştıkça trafik de arttı. Geç kalan hizmetçiler efendilerinin evlerine ulaşmak için aceleyle ilerliyordu, gönüllü devriyeler gece görevlerinden dönüyordu ve aileler çocuklarını virane okullara doğru itip kakıyordu.

Elbette ki geçtiğimiz her sokakta güvenlikçi sayısı artıyordu. Gümüş işlemeli siyah üniformaları da, bellerindeki parlak silahları ve copları da ilkbaharın son günlerindeki sert güneşin altında fazla ölümcül duruyordu. Sanki yanlışlıkla bir Kızıl'la karıştırılma riskleri varmış gibi üniformaya ihtiyaç duymaları komikti. Bizden biri gibi görünmeleri... *mümkün değildi*. Altından görünen mavi-gri damarlarıyla hayattan arındırılmış gibi görünen tenleri gayet ayırt ediciydi. Dünya üzerinde bir Gümüş kadar soğuk hiçbir Kızıl yoktu.

Rasha on metre önümüzde o kadar ani durdu ki partneri Martenson neredeyse kadının üstüne yuvarlanacaktı. Kızın, Babalık'tan on beş santim daha uzun olduğu düşünülürse bu büyük başarıydı. Yanımda yürüyen Tristan gerildi ama düzeni bozmadı. Kuralları biliyordu. Hiçbir şey Muhafızlar'ın üstünde değildi, şefkat duygusu bile.

Gümüş paralı askerler, bir çocuğu kollarından sürüklüyordu. Oğlan havaya tekmeler savuruyordu. Ufak bir çocuktu, on sekiz yaşından küçük olmalıydı. Tıraş olmaya başladığından bile şüpheliydim. Oğlanın yalvarışlarını duymamak için elimden geleni yapsam da annesinin feryatlarından kaçınamıyordum. Yanında iki çocuğuyla askerlerin peşlerinden gidiyor, babaları da ağırbaşlı bir tavırla arkalarından geliyordu. Kadın oğlunun gömleğine tutunmuştu ve mecburi hizmete götürülmesine son kez direnmeye çalışıyordu.

Tüm cadde sanki nefesini tutmuş gibi bu bilindik trajediyi izliyordu.

Bir çatırtı sesi yankılandı ve anne morarmakta olan yanağını tutarak geriye savruldu. Paralı asker ne parmağını

oynatmış ne de zalim işinden gözlerini kaldırıp bakmıştı. Bir telki olmalıydı ve kadına vurmak için yeteneğini kullanmıştı.

“Daha kötüsünü mü istiyorsun?” diye bağırdı kalkmaya çalışan kadına.

“Yapma!” dedi oğlan, kalan son özgür sözcüklerini de yalvarmak için harcayarak.

Bu böyle gitmeyecek. Bu böyle devam edemez. İşte, bu yüzden buradayım.

Yine de bu oğlan ve annesi için hiçbir şey yapamamak beni hasta ediyordu. Planımızı uygulamaya koymuştuk ama bu çocuk için yeterince hızlı değildi. *Belki de hayatta kalır,* dedim kendime. Ama ince kolları ve askerin ayakları altında ezilen gözlüğü, bunun tam tersi olacağını söylüyordu. Çocuk, birçokları gibi ölecekti. Bir siperde ya da çölde, sonunda yapayalnız bir şekilde.

“Bunu izleyemem,” diye mırıldandım ve başka bir sokağa saptım.

Uzunca, garip bir tereddütten sonra Tristan peşimden geldi.

Rasha'nın da onun gibi peşimden geldiğini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ama onu anlıyordum. Rasha iki ablasını da Gölbölge mecburi hizmetinde kaybetmişti ve aynı kaderle karşılaşmadan hemen önce evden kaçmıştı.

Rokasta'nın surları ve Demir Yol'un uçlarını tutacak kapıları yoktu. Girmesi kolay olsa da bu bizim görevimizi zorlaştırıyordu. İkmal konvoyu Yol'dan geliyor ama yayaların birkaçı konvoydan ayrılarak aynı yöne doğru farklı kısa yollara giriyordu. Başka bir gün olsa ekibim sadece uzun

yolculuğun yorgunluğunu atlatmak için uyumaya giden bu Kızilları evlerine kadar takip ederek saatlerini harcardı. Ama bugün değil. Çünkü bugün İlk Cuma'ydı. Temmuz Oyunları günüydü.

Aldığımız istihbarat doğruysa, bu saçma ama çok etkili bir Poyraz geleneği idi. Hemen her şehirde bulunan ve şehrin üstüne gölgeler düşüren arenalar ayda bir kez kan saçıyordu. Kızillar burada olmaya ve Gümüş şampiyonların sahne sanatçıları gibi keyifle darbelerini takas edip yeteneklerini karşılaştırmalarını izlemeye mecburlardı. Gölbölge'de böyle bir uygulama yoktu. Gümüşler bize hava atmaya gerek duymuyordu çünkü Poyraz tehdidinin hikâyeleri, herkesi dehşete düşürmeye yetiyordu.

“Bunu Yamaç'ta da yapıyorlar,” diye mırıldandı Tristan. Arenanın girişini çevreleyen gezinti yolunun dökme beton çitlerine yaslanmıştı. Birbirimizle uyum halinde etrafı tarıyorduk; birimiz daima kendi hedeflerimizi izlerken diğerimizin gözü Rokasta Arenası'nın açık ağzına doğru insanları yönlendiren bir grup güvenlikçideydi.

“Oradaki adı Oyun değil Gösteri. Ayrıca sadece izlemek zorunda da değiliz. Bazen Kızilları da dövüştürüyorlar.” Bugünkü organize karmaşanın içinde bile sesindeki nefret titreşimlerini duyabiliyordum.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak omzunu hafifçe dürttüm. “Birbirleriyle mi dövüşüyorlar?” *Kızilları öldürmek mi yoksa Gümüşler tarafından öldürülmek mi?* Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

“Hedefler harekete geçti,” diye homurdandı.

Şu anda yaya trafiğini aksatan bir grup pasaklı çocukla meşgul olan güvenlikçilere son bir bakış attım. "Gidelim." *Ve bu yarayı da diğerleriyle birlikte çürümeye bırakalım.*

Tristan'ın yanında duvara dayalı durduğum yerden uzaklaştım ve kalabalığa karışırken gözlerimi ilerideki dört kırmızı üniformadan ayırmamaya çalıştım ama bu kolay değildi. Korviyum'un bu kadar yakınındayken ya Boğaz'daki siperlerde yerlerini almak için ilerleyen ya da takip ettiğimize benzer farklı konvoylara katılan çok fazla Kızıl asker vardı. Ama bu bitkin görünümlü ve üçü bronz, biri koyu tenli dört adam, birbirinin yanından ayrılmıyordu. Onları takip etmiştik. Konvoyda ne taşıdığını bilmediğim bir at arabasına binmişlerdi ve diğerleriyle birlikte geri döndüklerinde at arabası boştu. Yanlarında güvenlikçilerin ve Gümüşlerin olmamasından taşıdıkları yükün silah ya da cephane olmadığını anlamıştım. Benzer yüzlerine ve tavırlarına bakılırsa bronz tenli üç adam kardeşti. Aynı anda tükürmelerini ve kışklarını kaşımalarını izlemek neredeyse komikti. Parlak mavi gözlü, iriyarı dördüncü adam ise daha sakince kaşınıp duruyor, diğerlerinden daha çok gülümsüyordu. Kulak kabarttığım kadarıyla sanırım ismi Crance'ti.

Arenanın kemerli girişinden kedi gibi sessiz adımlarla geçtik, hedeflerimizi duyacak ama fark edilmeyecek kadar yakındık. Tepemizde titreşen göz kamaştırıcı elektrikli ışıklar, dışarıdaki gezinti yerini iç bölüme bağlayan yüksek tavanlı salonu aydınlatıyordu. Sol tarafta kalabalık, birbirini takip eden maçlara bahis yatırmayı bekleyen Kızılar nedeniyle yoğunlaşmaya başladı. Tepelerindeki panolarda dövülecek Gümüşler ve kazanma olasılıkları yazıyordu.

FLORA LEROLAN, İMHA, 3/1

MADDUX THANY, TAŞDERİ, 10/1

“Bir dakika bekleyin,” dedi Crance, diğerlerini bahis panolarının önünde durdurarak. Bronz adamlardan biri sırtarak ona katıldı. İkili ceplerini karıştırarak bahislere yatıracak bir şeyler arandılar.

Aynı şeyi yapıyormuş gibi görünerek Tristan’la artan kalabalığın içinde bir-iki metre ötelerinde durduk. Gelişmiş askeri ekonomi çoğunu aç kalmaktan kurtardığı için bahis panoları Rokasta Kızıkları arasında çok popülerdi. Kalabalığın içinde temiz giysilerini gururla taşıyan, hali vakti yerinde birkaç tüccar ve işletme sahibi de bulunuyordu. Kendi bahislerini seçiyor ve birkaç mat bakır sikkenin arasında birkaç gümüş tetrark bile yatırıyorlardı. Rokasta Arenası’nın küçümsenmeyecek bir cirosu olduğuna bahse girebilirdim ve bu bilgiyi Komutanlık’a iletecektim. *Tabii beni hâlâ dinlerlerse.*

“Haydi ama! Bahislere bir bak! Kolay para!” Yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle Crance panoları ve bahis veznelerini gösteriyordu. Peşlerindeki diğer ikisi ikna olmamış görünüyorlardı.

“Taşderiler hakkında bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?” diye sordu uzun olan. “İmha onu patlatarak çakıl taşlarına ayırır.”

“Keyfin bilir, Horner. Ama ben Korviyum’dan onca yolu, arenada oturup sıkılmak için tepmedim.” Crance ve yanındaki arkadaşı ellerinde bahis fişleriyle Horner ve diğer adamın

yanından ayrıldılar. Cüssesine rağmen Crance kalabalığı şaşılacak kadar ustalıkla yarıp geçiyordu. Hatta fazla iyiydi.

Tristan'ın dirseğine dokunarak, "Onları izle," diye mırıldandım ve başımı önde tutmaya dikkat ederek oradan ayrıldım. Burada endişelenmemize yetecek kadar çok kamera vardı. Önümüzdeki birkaç hafta planlandığı gibi gidecekse, şimdiden yüzümü gizlemeye başlamalıyım.

Onu, Crance kâğıdı gişeye uzatırken gördüm: Bahis veznesinin camına kolunu sürttüğünde gömleği sıyrıldı ve dövmesi ortaya çıktı. Koyu teniyle neredeyse bütünleşmiş gibi görünse de şekli çok belirgindi. Bunu daha önce de görmüştüm. Mavi çapa. Kırmızı halat.

Bu konvoy üzerinde çalışan tek ekip biz değildik. Denizciler'in de içeride bir adamı vardı.

Bu çok iyi. Bunu kullanabiliriz. Geri dönmek için yolu açmaya çabalarken zihnim deli gibi çalışıyordu. Bilgi karşılığında ödeme yaparız. Muhafızlar işe daha az dahil olur ama aynı sonuçları alırız. Denizci muhtemelen yalnız çalışıp işleri tek başına yürütüyor. Crance'i bize katılmaya ikna edebiliriz, böylece Denizcilerin içinde gözümüz olur. İpleri elimizde tutmaya başlarız ve çeteyi yavaş yavaş Muhafızlar'a transfer ederiz.

Tristan uzun boyuyla kalabalığın bir baş üstünden hâlâ iki hedefi izliyordu. Yanına koşup her şeyi anlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ancak aniden aramıza bir engel girdi. Kel bir adam ve kaşlarının arasında tanıdık bir ter tabakası. *Gölbölge*li. Kaçmama ya da bağırmama fırsat kalmadan bir el arkamdan boğazıma sarıldı. Beni sessiz tutacak kadar sıkı, nefes

almama yetecek kadar gevşekti ve beni yanımda Keltoş'la birlikte kalabalığın içinde sürüklemeye yetecek sertlikteydi.

Başka biri olsa debelenir ya da karşı çıkardı ama ben bunu yapmamam gerektiğini iyi biliyordum. Burada Gümüş güvenlikçiler her yerdeydi ve onların "yardım"a koşmaları riskini almak istemiyordum. Bunun yerine kendime ve Tristan'a güvendim. O izlemeye devam etmeliydi, bense mutlaka kurtulmalıyım.

Kalabalığa kapıldık ama ben hâlâ beni kimin iteklediğini göremiyordum. Keltoş'un gövdesi beni ve beni tutan kişinin boynuma doladığı fuları gizliyordu. Fuların kırmızı olması tuhaftı. Sonra tırmanmaya başladık. Basamaklardan yukarı, arena zemininden yükseğe, çoğunluğu boş olan taş sıralara doğru.

Ancak o zaman salıverildim ve oturmaya zorlandım.

Yumruklarım sıkılı ve dövüşmeye hazır halde hiddetle arkamı döndüğümde karşımda öfkeme oldukça iyi hazırlanmış olarak bana dik dik bakan Albay'ı buldum.

"Suçlarına bir de komutanına saldırmayı mı ekleyeceksin?" dedi. Neredeyse mırıldamıştı.

Hayır, eklemeyeceğim. Somurtarak yumruklarımı indirdim. Dövüşerek Keltoş'tan kurtulabilirdim ama Albay ve onun çelik gibi kuvvetiyle kendimi sınamak istemiyordum. Bunun yerine elimi kaldırarak kırmızı fuların altında hassaslaşmış tenimi ovaladım.

"Morarmayacak," dedi.

"Senin hatan. Bir mesaj vermek istediğini sanıyordum. Hiçbir şey, morarmış bir boyundan daha iyi 'derhal hizaya gir' mesajı vermezdi."

Kırmızı gözü parıldadı. “İrtibatı kestiğinde peşini bırakacağımı mı düşündün? Mümkün değil, Yüzbaşı. Şimdi bana burada neler döndüğünü anlat. Ekibin ne durumda? Hepiniz birden yaramazlık yapmaya mı karar verdiniz yoksa firar edenler oldu mu?”

“Hiç kimse firar etmedi,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. “Hem de hiçbiri. Ayrıca hiçbiri yaramazlık da yapmıyor. Hâlâ emirlere uyuyorlar.”

“En azından birileri bunu yapıyor.”

“Siz bunu kabul etseniz de etmeseniz de ben hâlâ operasyonu sürdürüyorum. Burada yaptığım her şey dava için, Muhafızlar için. Senin de dediğin gibi, burası Göl bölge değil. Whistle ağını devreye sokmak önemli olabilir ama Korviyum da öyle.” Gittikçe kalabalıklaşan arenada sesimi duyurmak için tıslarcasına konuşmak zorunda kalıyordum. “Burada yavaşça ilerleme stratejisine güvenemeyiz. Burada her şey çok merkezi. İnsanlar bizi fark edecek ve biz hazır olamadan kökümüzü kazıyacaklar. Gümüşlerin bizi örtbas edemeyecekleri bir yerden sert ve büyük bir darbe vurmaliyiz.”

Biraz olsun avantaj kazanmaya başlamıştım ama çok değildi. Yine de Albay’ın sesinin titremesini durdurmaya yetmişti. Öfkeliydi ama sinirden kudurmuyordu. Hâlâ ikna edilebilirdi.

“Zaten seni tam da bu nedenle çekmiştik,” dedi. “Bunu hatırladığını varsayıyorum.”

Bir kamera ve yüzümün yarısını kaplayan kırmızı bir fular. Bir elimde silah, diğerinde yeni dikilmiş bir bayrakla ezberlediğim kelimeleri bir dua gibi tekrarlamıştım. *Ve Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*

“Farley, biz bu şekilde çalışıyoruz. Hiç kimse bütün kartları elinde tutmuyor. Hiç kimse işin tamamını bilmiyor. Önde olmamızı ve sağ kalmamızı buna borçluyuz,” diye atağa geçti. Bunları başka biri söylese yalvarıyormuş gibi görünebilirdi. Ama bu Albay için söz konusu değildi. O rica etmezdi. Sadece emrederdi. “Ama inan bana, Poyraz için planlarımız var. Ve bunlar senin istediğinden çok da uzak şeyler değil.”

Aşağıda, Oyun’un şampiyonları arenanın tuhaf, gri kumlarına çıkıyordu. Savaşçılardan ilki, taşderi Thany’nin kocaman kaya göbeği vardı ve eni neredeyse boyuna eşitti. Zırha ihtiyacı yoktu ve beline kadar çıplaktı. Diğer şampiyon bir imhaydı ve her zerresiyle yeteneğini yansıtıyordu. Birbirine kenetlenmiş kırmızı ve turuncu levhalardan oluşan bir elbise giyen kadın, coşkun bir alev gibi dans ediyordu.

“Peki, bu planlar Korviyum’u da kapsıyor mu?” diye fısıldadım Albay’a dönerek. Anlamasını sağlamalıydım. “Bu şehirde başka bir operasyonumuz daha olsa bunu göremeyecek kadar kör müyüm ben? Öyle bir operasyon yok. Burada benden başka kimse yok. Ölüme mahkûm olan her Kızıl’ın... *hem de her birinin* geçtiği o kaleyi benden başka umursayan hiç kimse yok. Önemsiz olduğunu nasıl düşünebilirsiniz?”

Aklıma Onbaşı Eastree geldi. Gri yüzü, gri gözleri ve sert kararlılığı. Kölelikten bahsetmişti çünkü bu dünya bundan ibaretti. Kimse bunu söylemeye cesaret edemese de Kızılların olduğu şey buydu. *Köleler ve mezarlar.*

Albay ilk defa diline hâkim oldu. *Bu iyi yoksa o dilini koparabilirim.*

“Komutanlık’a dön ve onlara Kızıl Ağ’ı başka birine devretmelerini söyle. Ah, ayrıca Denizciler’in de burada olduğunu ilet. Onlar bizim gibi öngörüsüz değiller.”

Bir yanımı bu itaatsizliğim karşısında bir tokat yemeyi bekliyordu. Bunca yıl boyunca onunla hiç bu şekilde konuşmamıştım. Hatta... hatta kuzeydeyken bile. Eskiden ev dediğimiz o donmuş yerde bile. Ama o zamanlar çocuktum. Avcı olmaya çalışan, önemli hissetmek için tavşanların içini temizleyen ve kötü kapanlar hazırlayan küçük bir kızdım. Artık o kız değildim. Artık yirmi iki yaşında, Kırmızı Muhafızlar’da bir yüzbaşıydım ve hiç kimse, Albay bile bana şu anda yanıldığımı söyleyemezdi.

“Eee?”

Uzun, sıkıntılı bir andan sonra ağzını açtı. “Hayır.”

Aşağıdan gelen patlamanın sesi öfkemle aynı şiddetteydi. Dövüşle birlikte nefesini tutan kalabalık, üzerine oynanan bahislerin hakkını vermeye çalışan ufak tefek imhayı izliyordu. Ama Denizci haklıydı. Taşderi kazanacaktı. Kadının ateşinin karşısında bir dağdı ve dayanacaktı.

“Ekibim benimle birlikte kalacaktır,” diyerek onu uyardım. “Gururun uğruna on iyi asker ve bir yüzbaşı kaybedeceksin, Albay.”

“Hayır Yüzbaşı, Kızıl Ağ’ı başka birine devretmeyeceğiz,” dedi. “Ama Komutanlık’tan Korviyum operasyonu talep edeceğim ve bir ekip hazırladıklarında o ekip senin yerini alacak.”

Hazırladıklarında. “Hazırlarlarsa” değil. Buna inanmakta neredeyse güçlük çekiyordum.

“O zamana kadar Korvium’da kalıp bağlantılarıyla çalışmaya devam edebilirsin. İlgili tüm bilgileri her zamanki iletişim kanallarından aktaracaksın.”

“Ama Komutanlık...”

“Komutanlık senin sandığından çok daha açık görüşlüdür. Ve her nedense sana çok değer veriyorlar.”

“Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum.”

Sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Bakışları arenanın zeminine çevrildi ve taşderinin genç imhayı ikiye ayırmasını izledi.

Her nasılsa mantığı beni her şeyden daha çok sinirlendirdi. Böyle anlarda, onun eskiden nasıl biri olduğunu hatırladığım zamanlarda ondan nefret etmek zorlaşıyordu. Tabii ki sonra geri kalan her şeyi hatırlıyordum. Bize, ailemize ne yaptığını. Bizim kadar korkunç olmayan ve onun yarattığı canavardan sağ kurtulamayan annemi ve kız kardeşimi.

Onun benim babam olmamasını diledim. Bunu defalarca dilemiştim.

“Kalkan nasıl gidiyor?” diye mırıldandım, düşüncelerimi geçiştirmek için.

“Zamanlamanın ilerisinde.” Ufacık bir gurur kırıntısı bile yoktu, sadece gerçeği söylüyordu. “Ama nakilleri başlattığımızda ulaşım sorun olabilir.”

Yani benim operasyonumun ikinci aşamasını başlattığımızda... *Varlıkların* tahliye ve naklinin Kırmızı Muhafızlar’a faydalı olması bekleniyordu. Sadece davaya yemin eden Kızılar değil; ateş edebilen, bir araç kullanabilen, okuyabilen ve dövüşebilenler de olacaktı.

“Bunları bilmemeliyim...” diye başladım ama beni susturdu. Keltoş'u saymazsak konuşacağı kimsenin olmadığı hissine kapıldım. *Artık ben de olmadığımı göre...*

“Komutanlık bana üç tekne verdi. Üç. Üç teknenin tüm adayı insanla doldurmaya ve operasyonel hale getirmeye yardımcı olacağını sanıyorlar.”

Beynimin içinde bir yerlerde bir ampul yandı. Aşağıda taşderi savaşçı, kollarını zaferle yukarı kaldırıyordu. Deri şifacıları imha kızla ilgileniyor, kırık çenesini ve ezilmiş omuzlarını hızlı dokunuşlarla iyileştiriyorlardı. *Crance bu duruma mutlu olacak.*

“Komutanlık pilotlardan bahsetti mi?” diye sesli düşündüm.

Tek kaşını kaldıran Albay bana döndü. “Pilotlar mı? Ne için?”

“Korviyum'un içindeki adamımın bize teknelerden daha iyi bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum ya da öyle bir şey çalmamız için bir yol gösterebileceğini.”

Başka biri olsa bu fırsat karşısında gülümserdi ama Albay onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

“Yap bakalım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMIŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: Rokasta, PYRZ.
Kime: KOMUTAN SİLİNMIŞ.

-KUZU ile bağlantı sağlandı. Ekibi hâlâ iş başında, kayıp yok.

-Değerlendirme: KORVIYUM bir operasyona değer. Önerim MERHAMET. Acele olmasını öneririm. KUZU devredecek ve KIZIL AĞ'a dönecek.

-KUZU, KALKAN için ve tahliye/nakil için
hayati öneme sahip istihbarat gönderecek.
-Pozisyonumuza dönüyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: KOMUTAN SİLİNMiŞ.
Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ, Korvium, PYRZ'da
KUZU.

-KORVİYUM önerisi dikkate alınıyor.
-Yüzbaşı Farley KIZIL AĞ'a iki gün içinde
geri dönecek.
-KOMUTANLIK ceza konusunda kararsız.
-İstihbarat bekleniyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Korviyum, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ, KOMUTAN SİLİNMiŞ.

-Bir hafta süre talep ediyorum.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

-Sen gerçekten aptalın tekisin, evlat -KOÇ-

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ, Korviyum, PYRZ'da
KUZU.

-Beş gün. Daha fazla pazarlık yapılmayacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Çiftlik evinde her nasılsa yuvamda gibi hissetmeye başlamıştım.

Çökmüş çatısına, rutubetli çadırlara ve ormanın sessizliğine rağmen. Irabelle'den beri ilk defa bir yerde bu kadar uzun süre kalıyordum ki orası da hep askeri bir üstü.

Oradaki askerler benim için aileye en yakın kişiler olsa da soğuk beton duvarları ve labirent gibi koridorlarıyla üs bir konaklama yerinden fazlası olamamıştı. İdman yapabileceğim ve bir sonraki görevi bekleyebileceğim bir yerdi sadece.

Ayrıca mezar kentin gölgesinde, ölüm sahasının hemen dibindeki bu harabe ise farklıydı.

Cara'ya, "Bu kadar," dedim ve duvara yaslandım.

Başıyla onayladı ve iletişim cihazını kaldırdı. "Sizi yeniden konuşurken görmek güzel."

Tam gülecekken Tristan'ın nazik vuruşuyla kapı numarası yapan döküntü sallandı. "Misafirimiz var."

Barrow.

"Görev çağırıyor," diye homurdandım ve hızla odadan çıkarken dar alanda Cara'ya hafifçe çarptım. Kapıyı sertçe çekerek açtığımda Tristan'ı çok yakında ve her zamanki gergin enerjisi tavan yapmış halde bulduğuma şaşırdım.

"Keşif ekibi bu sefer onu yakalayabildi," dedi. Başka zaman olsa bu durum onu gururlandırırды ama fazlasıyla tetikteydi. Nedenini biliyordum. Barrow'un geldiğini asla göremezdik. *O zaman bugün neden gördük?* "Önemli bir durum olduğunu işaret etmiş..."

Tristan'ın arkasındaki ev kapısı çarpılarak açıldığında iki yanında Cris ve Küçük Coop'la, yüzü kıpkırmızı kesilmiş Barrow'u gördüm.

Dehşete düşmüş yüzüne bir kere bakmam yeterliydi.

"Dağılın!" diye bağırdım.

Hepsi bunun ne anlama geldiğini ve nereye gideceklerini biliyorlardı.

Çiftlik evinin içinde adeta bir kasırga koptu ve yuva hissini de yanında götürdü. Silahlar, erzaklar, teçhizatlarımız göz açıp kapayıncaya kadar çantalara, bavullara yerleştirildi. Cris ve Küçük Coop çoktan ormana dalmışlardı; tırmanabildikleri kadar yükseğe çıkacaklardı. Aynaları ve kuş ötüşleriyle ormandaki diğerlerine mesajı vereceklerdi. Tristan uzun tüfeğini doldurduğu sırada ekibin geri kalanını da yönlendiriyordu.

Aniden yanımda beliren Barrow, “*Zaman* yok, şimdi geliyorlar!” diye tısladı. Dirseğimi hiç de nazik olmayan bir tutuşla yakaladı. “Gitmek zorundasınız!”

Parmağımı iki kere şaklattım. Ekibim itaat etti ve paketlenmemiş ne varsa her şeyi bıraktı. Sanırım yol boyunca birkaç çadır çalmak durumunda kalacaktık ama bu, endişelerimin en küçüğüydü. Parmaklarımı bir kez daha şaklattım ve silahtan çıkan mermiler gibi hepsi dışarı fırladı. Cara, Tye, Rasha ve diğerleri kapıdan, çökmüş duvarın içinden çıkarak tüm hızlarıyla her yöne dağıldılar. Orman hepsini yuttu.

Tristan beni bekliyordu çünkü görevi buydu. Barrow da bekliyordu çünkü... çünkü nedenini bilmiyordum.

“*Farley*,” diye tısladı. Kolumu yeniden çekti.

Gerekli her şeyi aldığımıza emin olmak için son kez etrafa göz attım, sonra ağaçlara doğru hızla kaçtım. İki adam da peşimden geliyor, ağaç köklerinden ve çalıların üstünden atlarken yanımda koşuyorlardı. Kalbim kulaklarımda atıyor, hızlı bir davul gibi gümbürdüyordu. *Daha kötülerini de atlattık. Daha kötülerini de atlattık.*

Sonra köpekleri duydum.

Animoların kontrol ettiği av köpekleri. Kokumuzu alıp takip edeceklerdi ve çevikler koşup bizi yakalayacaktı. Eğer şanslıysak asker kaçağı olduğumuzu düşünürlerdi ve bizi ormanda öldürürlerdi. Düşünmezlerse... kara şehir Korvium'da bizi ne gibi dehşetlerin beklediğini hayal dahi edemiyordum.

"Suya doğru gidelim," dedim zorlukla. "Kokuyu kaybederler!"

Ama nehir neredeyse bir kilometre ilerideydi.

Tek umudum çiftlik evini ararken biraz oyalanmalarıydı, böylece kaçmak için biraz zaman kazanırdık. En azından ekibimin geri kalanı daha ilerideydi ve dağılmışlardı. Hiçbir sürü hepimizi birden takip edemezdi. Ama ben... biz, en taze ve en yakındaki kokular? Kolay avdık.

Kaslarım alev alev yanmasına rağmen kendimi zorladım ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar hızlı koştum. Ama bir dakika, *sadece bir dakikacık* sonra yorulmaya başladım. Keşke deli gibi atan kalbim kadar hızlı koşabilseydim.

Tristan hiç ihtiyacı olmadığı halde benimle birlikte yavaşladı. "Bir dere var," diye tısladı güneyi işaret ederek. "Nehrin bir kolu, daha yakında. Sen o tarafa git."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben nehre ulaşabilirim. Sen başaramazsın. Ve ikimizi de aynı anda takip edemezler."

Gözlerim kocaman açıldı. Şaşkınlıkla neredeyse tökeleyecektim ama Barrow beni yakalayarak boğum boğum bir kökün üstünden atlamama sertçe yardım etti. "Tristan..."

Teğmenim sadece gülümsedi, sırtına astığı tüfeğini okşadı ve işaret etti: "Şu yoldan, patron."

Daha onu durduramadan, yapmaması için emir veremeden ağaçların arasına daldı ve gittikçe kötüleşen zeminde uzun bacaklarının ve alçaktaki dalların yardımıyla hızla uzaklaştı. Arkasından bağıramazdım. Nedense yüzüne bile iyice bakamamıştım. Sadece yeşilliklerin arasında parıldayan dağınık, kızıl saçlarını gördüm.

Barrow beni adeta sürüklüyordu. Rahatlamış görüldüğünü düşündüm ama bu doğru olamazdı. Özellikle de yüz metre geride bir köpek ulurken. Ve tepemizdeki ağaçlar eğiliyormuş, dalları iğrenç parmaklar gibi bize uzanıyormuş gibi görünürken. *Korucular. Animolar. Çevikler. Gümüşler ikimizi de yakalayacak.*

“Farley.” Aniden elleriyle çenemi kavrayarak beni şaşırtıcı sakinlikteki yüzüne bakmaya zorladı. Altın rengi gözlerinde titreşen bir korku vardı elbette. Ama içinde bulunduğumuz durum düşünülürse bu yeterli değildi. Korkusu benimki gibi değildi; ben dehşete düşmüştüm. “Bağırmayacağına söz vermelisin.”

“Ne?..”

“Söz ver.”

İlk köpeği gördüm. Midilli boyutlarında bir tazıydı, ağzından salyalar damlıyordu. Ve hemen yanında, rüzgârı andıran gri bir sis ete kemiğe büründü. *Çevik.*

Yeniden Shade’in bedenini benimkine bastırıldığını hissettim, sonra pek o kadar zevkli olmayan bir şey gerçekleşti. Dünya daraldı, döndü, boşlukta öne doğru eğildik. Her şey birleşti, kasıldı ve yeşil yıldızlar gördüğümü sandım. Belki de ağaçlardı. İlk olarak o tanıdık mide bulantısını hissettim. Bu sefer beton zemin yerine bir nehir yatağına indim.

Öksürdüm, ağızımdaki suyu ve safrayı tükürdüm. Bağırma veya kusma isteğimi ya da her ikisini birden bastırmaya çalışıyordum.

Barrow yanıma diz çöktü, bir elini kaldırmıştı.

“Ah, sakın bağırma.”

Ben de kustum.

“Sanırım şu anda bu daha tercih edilebilir,” diye mırıldandı. Nezaket göstererek, sararmış yüzüm dışında başka yerlere bakıyordu. “Üzgünüm. Galiba biraz daha alıştırmaya ihtiyacım var. Ya da belki sen çok hassassın.”

Çağlayarak akan su benim temizleyemediğim pisliği alıp götürdü ve soğuk su, bana bir fincan acı kahveden daha iyi geldi. Tepemizi örten ağaçlara bakarak dikkat kesildim. Bunlar söğüttü, birkaç saniye önce altında durduğumuz meşeler değildi. *Hareket etmiyorlar*, diye düşünüp rahatladım. *Burada korucular yok. Köpekler de. Ama o zaman... biz neredeyiz?*

“Nasıl?” diye fısıldadım hırıltılı bir sesle. “Sakın borulardan geçtik deme.”

Shade Barrow’un kalkanı az da olsa indi. Birkaç adım gerileyerek benden uzaklaştı ve akıntının üstündeki bir kayaya oturdu. “Aslında bir açıklamam yok,” dedi sanki bir suçu itiraf edermişçesine. “En iyisi... En iyisi sana göstereyim. Bağırmayacağına dair bir kez daha söz vermelisin.”

Aptal gibi başımı sallayarak kabul ederken başım döndü; hâlâ dengemi bulamamıştım. Bağırmak bir yana, akıntının içinde doğrularak oturmayı bile zor başarmıştım.

Derin bir nefes aldı ve oturduğu kayayı eklemeleri beyaza dönene kadar sıktı. “Pekâlâ.”

Ve sonra gitti. Hayır... kaçmamıştı ya da saklanmamıştı ya da oturduğu kayadan aşağı düşmemişti. Bir an vardı ve sonra *yoktu*. Gördüğüm şeye inanamayarak gözlerimi kırptırdım.

“Buradayım.”

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse yine kuscaktım.

İşte, oradaydı; karşı kıyıda dikiliyordu. Sonra aynısını yeniden yaptı ve kayaya dönüp bir kere daha yavaşça oturdu. Belli belirsiz gülümsemesinin içinde ufacık bir neşe kırıntısı yoktu. Gözleri kocaman açtı, koskocaman. Ben birkaç dakika önce korktuysam o şu anda dehşetten tamamen taş kesilmişti. Ve öyle de olmalıydı.

Çünkü Shade Barrow bir Gümüş’tü.

Hiç düşünmeden silahımı çektim ve gözümü kırpmadan nişan aldım.

“Çığlık atamasam da seni vurabilirim.”

Kızardı; bir şekilde yüzü ve boynu kırmızıya döndü. *Bir yanılısama, bir numara. Kanı o renkte değil.*

“Bunun işe yaramaması için birkaç sebep var,” dedi, silahımdan başka yere bakmaya cesaret ederek. “Birincisi, namlun suyla dolu. İkincisiyse eğer fark etmediysen...”

Bir anda kulağımın dibindeydi ve akıntının içinde yanıma çömelmişti. Eliyle ağzımı kapamasa şaşkınlıktan tiz bir çığlık atacaktım. “...ben oldukça hızlıyım.”

Rüya görüyorum. Bu gerçek değil.

Sersemlemiş vücudumu çekiştirerek beni ayağa kalkmaya zorladı. Onu itmeye çalıştım ama bu bile başımı döndürmeye yetti.

“Ve üçüncüsü de köpekler artık kokumuzu alamasa da silah sesini kesinlikle duyacaklardır.” Ellerini sımsıkı tuttuğu omuzlarımdan çekmemişti. “Bu yüzden, o küçük stratejini yeniden gözden geçirmeye ne dersin, Yüzbaşı?”

“Sen Gümüş müsün?” diye fısıldadım tutuşundan kurtularak. Bu sefer düşmeden önce kendimi toparlayabilmiştim. Korviyum’da olduğu gibi bulantı yine hızla geçiyordu. *Yeteneğinin bir yan etkisi. Gümüş yeteneğinin. Bunu bana daha önce de yaptı ve farkına bile varmadım.* Bu düşünce beynimi delip geçti. “Bunca zaman boyunca?”

“Hayır, hayır. Sürekli söyleyip durduğun şafak kadar Kızıl’ım.”

“Bana yalan söyleme.” Silahım hâlâ elimdeydi. “Bunların hepsi, bizi yakalayabilmek için bir numaraydı. O avcıları ekibimin peşine senin taktığına bahse girerim!”

“Sana bağışlamak yok *dedim.*” Ağzını açıp dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes verdi. O kadar yakınımdaydı ki gözlerinin beyazındaki ince damarları görebiliyordum. Kırmızıydılar. *Bir yanılsama, bir numara,* diye tekrarladım yeniden. Ama aklıma gelen onunla ilgili anılarım uyarı doluydu. Benimle kaç kere yalnız buluşmuştu? Kızıl kanlı Onbaşı Eastree üzerinden bize bilgiler göndererek bizimle kaç hafta çalışmıştı? Tuzak kurmak için eline kaç kez fırsat geçmişti?

Yapamıyorum. Tüm bunlara bir anlam veremiyorum.

“Ve hiç kimse beni takip etmedi. *Açıkçası* beni hiç kimse takip edemez. Sizi kendi başlarına buldular. Rokasta’daki ajanlarla ilgili bir şeyler söylediler, hepsini tam anlayamadım.”

“Yani sen hâlâ Korviyum’da güvendesin ve hâlâ onlarla birlikte mi çalışıyorsun? *Onlardan biri* olarak?”

Sabrı birden taştı. “Sana söyledim, ben Gümüş değilim!” diye kükredi bir hayvan gibi. Geri çekilmek istedim ama kendimi hareket etmeden yerimde kalmaya ve ondan korkmadığımı göstermeye zorladım. *Gerçi korkmak için haklı nedenlerim var.*

Kolunu öne doğru uzattı, titreyen parmaklarıyla gömleğinin kolunu sıyırdı. “Kes beni.” Ben sormaya fırsat bulamadan başını onaylarcasına sallayarak cevabımı verdi: “Kes. Beni.”

Botumdaki bıçağımı çıkarırken parmaklarımın en az onunkiler kadar titremesi şaşırtıcıydı. Bıçağı derisine bastırdığımda irkildi. *En azından acıyı hissediyor.*

Bıçağın altından kan süzüldüğünde kalbim duracak gibi oldu. *Şafak gibi Kızıl.*

“Bu nasıl olabilir?”

Yukarı baktığımda onun da sanki bir şey ararcasına yüzüme baktığını gördüm. Gözlerinin parıldamasından, aradığını bulduğunu anladım.

“Gerçekten bilmiyorum. Bunun ne olduğunu ya da benim ne olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim onlardan biri değilim. *Sizden* biriyim.”

Yoğun bir an boyunca ekibimi, ormanı, görevimi, hatta önümde dikilen Shade’i bile unuttum. Dünya yeniden eğiliyor gibiydi ama bu seferki onun yeteneğinden kaynaklanmıyordu. Bu çok daha fazlasıydı. Bir evrimdi. Bir değişimdi. Ve kullanılacak bir *silah*ti. *Hayır, benim zaten çok kere kullandığım bir silah. Bilgi almak için, Korviyum’a gizlice sızmak için. Shade Barrow olduğu sürece Kırmızı Muhafızlar herhangi bir yere gidebilir. Her yere gidebilir.*

Protokolleri bu kadar çok ihlal etmişken daha fazla kuralı çiğnemekten kaçınmam gerekirdi. Ama aynı zamanda... *Bir taneden daha ne çıkar ki?*

Parmaklarımı yavaşça bileğine sardım. Hâlâ kanıyordu ama bunu umursamadım. *Gayet uygun.*

“Kırmızı Muhafızlar’a yemin edip kendini adar mısın?”

Gülmesini bekledim. Bunun yerine yüzü taş gibi oldu.

“Tek bir şartla.”

Kaşlarımı o kadar kaldırdım ki saç diplerimle birleşmiş olmalıydı. “Muhafızlar pazarlık yapmaz.”

“Bu Muhafızlar’dan değil, senden bir istek,” diye yanıtladı. Göz açıp kapamaktan daha hızlı hareket eden bir adama göre dünyanın en yavaş adımlarını atıyordu. Maviyi, altın rengiyle buluşturup göz göze durduk.

Merakım ağır bastı: “Neymiş o?”

“Adın ne?”

Adım. Diğerleri kendi isimlerini kullanmayı umursamazdı ama bu benim için geçerli değildi. Adımın bir önemi yoktu. Sadece kod adlar ve rütbeler gerçekten önemliydi. Annemin bana nasıl seslendiği kimsenin umurunda değildi. En çok da benim. Bu her şeyden öte, bir yükü; onun sesinin ve eskiden yaşadığımız günlerin bir anımsatıcısıydı. Albay’a baba dediğimiz ve Kırmızı Muhafızlar’ın sadece avcılarının, çiftçilerin ve kaçak askerlerin boş hayallerinden ibaret olduğu günlerin. Adım annemdi, kız kardeşim Madeline’di ve artık kimsenin yaşamadığı kasabadaki donmuş toprağa kazılmış mezarlarıydı.

Shade beklentiyle bakıyordu. Parmaklarımın arasında pıhtılaşan kanına aldırmadan elimi tuttuğunu fark ettim.

“Adım Diana.”

Gülümsemesi ilk defa gerçektir. Ne bir şaka ne de bir maske vardı.

“Bizimle misin, Shade Barrow?”

“Seninleyim, Diana.”

“O zaman Kızıl bir şafak...”

Sesi benimkine katıldı.

“...gibi yükseleceğiz.”

BU MESAJ GİZLİDİR KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 34. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Hareket halinde.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ, KOMUTAN SİLİNMiŞ.

-DELFi'ye gitmek üzere KORViYUM'dan ayrılıyor. Rota boyunca WHISTLE noktalarında duraklayacağız.

-Bir hafta içinde 2. Aşama'ya geçmeyi planlıyoruz.

-KORViYUM operasyonuna tavsiyemiz:

KORViYUM güvenlikçileri ormanda “haydutlar ve asker kaçakları” olduğuna inanıyor.

-Ekte KORVIYUM'daki yeni yemin etmiş ajanımız Asts B (kod adı: GÖLGE) tarafından temin edilmiş DELFİ merkezli Hava Filosu hakkında detaylı bilgi bulunuyor.

-Onb. E'nin de yemin altına alınmasını öneririm.

-GÖLGE'nin KM irtibatı ben olacağım.

-GÖLGE benim kararım doğrultusunda KORVIYUM'dan çıkacak.

-KORVIYUM değerlendirme: Çatışmada ölenler: G. TYE, W. TARRY, R. SHORE, C. ELSON, H. "Büyük" COOPER (5)

Çatışmada kaybolanlar: T. BOREEVE, R. BINLI (2).

Gümüş kayıpları: Sıfır (0).

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-Hava istihbaratı başarılı. DELFİ Operasyonu uygulamada.

-ARKEON ve Şehir #1 arasında tren
kullanıma hazır.

-SEHER Operasyonu için üç haftalık geri
sayım başlasın.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

-Senin kız epey cesurmuş. -DAVULCU-

-Kız yüzünden askerlerimiz öldü. -KOÇ-

-Aldığı sonuçlara değer. Ama tavırları
bambaşka bir mesele.

-DAVULCU-

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 2. Aşama, 54. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Albanus, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

-BAŞKENT VADİSİ WHISTLE ağı işlevsel.

ALBANUS'ta, yeminli WHISTLE ajanı WILL'le
tahliye süreci başlatıldı.

-2 haftada 30 varlık nakledildi.

-GÖLGE hâlâ KORVIYUM'da. İstihbarat:
Birlikler siper hatlarından çekiliyor,
boşluklar bırakıyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Bu leş kokulu karavandan nefret ediyordum.

Çit ustası ihtiyar Will sanki kokuya engel olabilecekmiş gibi bir mum yakmıştı. Bu, sadece içerisini daha sıcak ve çok daha boğucu yapıyordu. Yine de pis kokuya rağmen kendimi rahat hissediyordum.

Sütunkent endişeye gerek olmayan, hareketsiz bir kasabaydı. Aslında burası Shade'in doğduğu yerdi ama kız kardeşi dışında, buradan çok fazla bahsetmezdi. Yine de onlara yazdığını biliyordum. Daha bu sabah son mektubunu kendi ellerimle postaneye bırakarak "postalamıştım". *Bir mektubu ulaştırmak için ordudan daha güvenilir bir yol*, demişti bana ve haklıydı da. Bunu yalnızca iki hafta kadar önce yazmıştı ve bu, herhangi bir Kızıl postasının bir yere ulaşabildiği bir aylık süreden çok daha kısaydı.

"Eee, bu görüşmemizin, yoldaşlarıma nehirden ve karadan Liman Körfezi'ne taşıttığınız *yeni kargolarla* bir ilgisi var mı?" Will bana dik dik baktı, gözleri yaşına göre oldukça parlaktı. Ama sakalı ve vücudu geçen aya oranla incelmışti. Yine de bir cerrahinki gibi hiç titremeyen elleriyle kendine bir fincan çay koydu.

Çok sıcak bir karavanın içinde sıcak çay içmek istemediğimden teklifini nazikçe reddettim. *Nasıl uzun kollu giyebiliyor?* "Ne duydun?"

“Duydum işte bir şeyler.”

Bu Whistle’lar çok kurnazdı. “Doğru duymuşsun. İnsanları tahliye ediyoruz ve Whistle ağı bu operasyonun ayrılmaz bir parçası. Senin de aynı şekilde bize katılmanı umuyorum.”

“Böyle bir şey yapacak kadar aptal mıyım?”

“Eh, yemin ederek kendini Kırmızı Muhafızlar’a adayacak kadar aptaldın. Ama daha fazla ikna edilmek istiyorsan...” Sırıtarak cebimden beş gümüş tetrark çıkardım. Daha masaya değmeden sikkeleri havada kaptı ve parmaklarının arasında yok etti. “Her parça için daha fazlası gelecek.”

Yine de kabul etmiyordu. Önünde sonunda katılmadan önce tüm Whistle’ların yaptığı gibi o da tüm numaralarını sergileyecekti.

“İlk reddeden sen olursun,” dedim kurnaz bir gülümsemeyle. “Ve ortaklığımız son bulur.”

Önemsemiyormuşçasına elini salladı. “Siz olmadan da gayet iyi idare ediyorum zaten.”

“Öyle mi?” Gülümsemem genişledi. *Will blöf yapmayı beceremiyor.* “Pekâlâ, o zaman. Ben gideyim ve senin... karavanına bir daha uğramayayım.”

Tam yerimden kalkacakken beni durdurmak için ayağa fırladı. “Kimi taşımayı planlıyorsunuz?”

Yakaladım seni.

“Varlıkları. Davamız için değerli olabilecek insanları.”

Parlak gözleri karardı. *Bir ışık oyunu.*

“Peki, bunun kararını kim veriyor?”

Sıcağa rağmen sırtımda buz gibi bir ürperti hissettim. İşte, her zamanki anlaşmazlığa varmıştık. “Ülkenin her yanında operasyonlarla bu insanları arıyoruz. Ben de bunlara

dahilim. Değerlendirme yapıyoruz, adaylarımızı öneriyoruz ve onay bekliyoruz.”

“Sanırım yaşlılar, hastalar ve mecburi hizmete çağırılan çocuklar önerilenler arasında yer almıyor. Gerçekten ihtiyacı olanları kurtarmaya gerek yok.”

“Eğer değerli nitelikleri varsa...”

“Hah!” Yanakları kızaran Will yere tükürdü. Kızgın yudumlarla çayını kafasına dikti. Neyse ki içeceği onu sakinleştirmiş gibiydi. Boş bardağı masaya koydu ve çenesini düşünceli bir tavırla ellerine dayadı. “Sanırım umabileceğimizin en iyisi bu.”

Yeni bir yol açıldı. “Şimdilik.”

“Pekâlâ.”

“Ah, ayrıca büyük olasılıkla burada bir sorun olmayacaktır ama yarın gördüğün tüm Gümüşlerden uzak durmanı tavsiye ederim. Hiç mutlu olmayacaklar çünkü.”

Yarın. Bunun düşüncesi kanımı alevlendiriyordu. Komutanlık ve Albay’ın ne planladığını bilmesem de benim yayınımlı içerdiğinden ve bayrağımızı dalgalandırmaya değer bir şey olduğundan haberdardım.

“Sormalı mıyım?” Will gergin bir sırtışıla baktı. “*Sen* biliyor musun ki zaten?”

Kahkaha attım. “Çaydan daha sert bir şeyin var mı?”

O cevap veremedi, birileri karavanın kapısını çalmaya başladı. Will ayağa fırlayınca neredeyse fincanı düşürüyordu. Fincanı ustalıkla yakaladım ama gözlerim yaşlı adamdaydı. Tanıdık bir korku dalgası bedenimi sardı ve hareketsiz oturarak bekledik. Ama sonra hatırladım: *Güvenlikçiler kapı çalmaz.*

“Will Whistle!” dedi bir kız sesi. Will rahatlamayla az kalsın yere yığılacaktı ve benim gerginliğim de uçup gitti. Tek eliyle karavanı ikiye bölen perdenin arkasına geçmemi işaret etti.

Emrine uyarak kız kapıyı açmadan saniyeler önce kendimi gizledim.

“Bayan Barrow!” dediğini duydum yaşlı adamın.

Bin kron. Yol kenarındaki hana geri dönerken içimden küfrettim. *Kişi başına.* Neden bu kadar yüksek bir rakam söylediğimi bilmiyordum. Kızı görmeyi kabul etmem bile daha az şaşırtıcıydı. *Shade’in kız kardeşi, kesin o.* Ama ya ona yardım edebileceğimi, arkadaşını ve onu mecburi hizmetten kurtaracağımı söylemem? Tanımadığım iki gence; büyük olasılıkla yanlarındakilerin de öldürülmesine sebep olacak bu iki hırsıza söz vermem? Ancak nedenini içten içe biliyordum. Rokasta’daki annesinden sürüklenerek alınan oğlanı hatırlamıştım. Aynısını, bu gece bana yalvaran kız da Shade ve diğer iki ağabeyi alınırken yaşamıştı. *Mare, onun adı Mare.* Kendisi ve büyük ihtimalle erkek arkadaşı olan başka bir çocuk için yalvarmıştı. Sesinde çok fazla insanı duymuş ve görmüştüm. Rokastalı anneyi. İzlemek için duran Rasha’yı. Kaçmak istediği yerin çok yakınında ölen Tye’i. Cara’yı, Tarry’yi, Shore’u, Büyük Coop’u. Hepsi de ölmüştü; hayatlarını riske atmışlardı ve Kırmızı Muhafızlar’ın her zaman ödettiği belli olan bedeli ödemişlerdi.

Zaten Mare de o parayla geri dönemezdi. Bu imkânsız bir görevdi. Yine de Shade’e ve bizim için yaptıklarına bu kadarını borçluydum. Onun istihbaratına karşılık kız kar-

deşini mecburi hizmetten kurtarmak çok küçük bir bedeldi. Ayrıca kız bana ne kadar getirirse getirsin doğrudan dava için harcanacaktı.

Tristan benimle Sütunkent ve han arasındaki yolda buluştu. Yol boyunca onun burada, talihsiz ekibimizden geri kalan Rasha, Küçük Coop ve Cristobel'le birlikte beni bekleyeceğini tahmin etmiştim.

"Başarılı mıydı?" diye sordu, kalçasındaki silahını gizlemek için paltosunu dikkatlice düzeltirken.

"Çok," diye cevapladım. Bunu şaşırtıcı bir zorlukla söylemiştim.

Tristan beni burnunu sokmaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun yerine konuyu değiştirdi ve Korviyum telsizini uzattı. "Barrow son bir saattir mesaj yolluyor."

Yine sıkılmış. Shade'e telsizin resmi işler ve acil durumlar için olduğunu, beni gıcık etmek için kullanmaması gerektiğini kaç kere söylediğimi sayamamıştım. Yine de sırtışıma engel olamadım. En azından Tristan'ın önünde gülümsediğimi belli etmemek için dudaklarımı sıkıp telsizi kurcalamaya koyuldum.

Alıcıyı çalıştırdım ve rasgele gibi görünen bir ritimle tıklamaya başladım. *Buradayım*, yazmıştım.

Yanıtı o kadar hızlı geldi ki neredeyse telsizi elimden düşürüyordum.

"Farley, çıkmalıyım." Sesi küçük hoparlörden çatlak geliyordu. "Farley? Korviyum'dan hemen uzaklaşmalıyım."

Sırtım panikle ürperdi. "Tamam," diye yanıtladım zihnim deli gibi çalışırken. "Sen... sen kendin çıkamıyor musun?"

Tristan olmasaydı ona açık açık sorardım. Neden sıçrayarak kendini o kâbus kaleden çıkaramıyordu ki?

“Benimle Rokasta’da buluş.”

“Tamam.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu 2. Aşama, 56. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Rokasta, PYRZ.

Kime: SİLİNMiŞ’te KOÇ.

-ARKEON bombalaması için tebrikler.

-GÖLGE’nin tahliyesi için ROKASTA’dayız.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KALKAN Operasyonu, 2. Aşama, 60. Gün.

Ajan: Albay SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMiŞ.

Kime: Rokasta’da KUZU.

-Devam edin. GÖLGE'yi DAVA'ya gönderin.
KIZIL AĞ'a EN KISA SÜREDE geri dönün.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Buraya gelmek tahmin ettiğimden uzun sürmüştü. Yalnız geldiğimden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Arkeon'daki bombalamadan sonra seyahat etmek, bizim her zamanki kanallarımızla bile zorlaşmıştı. Whistle kargo gemilerine ve araçlarına rastlamak çok güçleşmişti. Rokasta dahil, şehirlere girmek büyük çaba gerektiriyordu. Kızılar girişlerdeki farklı noktalarda ya kimlik kartlarını göstermek ya da kan vermek zorundaydı ki benim ne pahasına olursa olsun bu kontrol noktalarından kaçınmam gerekiyordu. Her ne kadar tüm ülkeye Kırmızı Muhafızlar'ın varlığını ilan ettiğim kayıta yüzümü gizlemiş olsam da işimi şansa bırakamazdım.

Saçlarımı bile kazımıştım; yayında açıkça görünen uzun, sarı örgümle vedalaşmıştım.

İkmal konvoyunda çalışan Denizci Crance beni içeri kaçak olarak sokmak zorunda kalmıştı ve bunu kabul etmesi için çok fazla bağlantı kullanmam gerekmişti. Yine de şehre tek parça halinde ve telsizim kemerime sıkıca tutturulmuş halde girebildim.

Kızıl mintikası. Pazarkorusu.

Shade'in buluşmak istediği ve benim de gitmem gereken yer orasıydı. Yüzümü kapamaya ya da gizlemeye kalkışmadım çünkü bu, kimliğime dair ipucu verebilirdi. Bunun yerine güneş gözlükleri takıp yüzümün videoda görünen tek kısmını sakladım. Yine de her adımında kendimi risk

altında hissediyordum. *Risk*, oyunun bir parçası. Ancak her nasılsa bu korkum kendim için değildi. Kırmızı Muhafızlar için üzerime düşeni, hatta fazlasını yapmıştım. Şu anda ölsem başarılı bir ajan olarak anılırdım. Adım birilerinin yazışmalarında geçerdi; büyük ihtimalle Tristan olurdu bu, Albay'ın okuması için iletişim cihazına tıklanırdı.

Acaba yas tutar mıydı?

Hava bulutluydu ve sanki şehrin ruh hali de havayı yansıtıyordu. Bombalama herkesin dilindeydi, herkesin gözlerindeydi. Kızılarda umut ve üzüntünün tuhaf karışımı hissediliyordu ve bazıları açıkça Kırmızı Muhafızlar hakkında fısıldaşıyordu. Ama çoğu, özellikle de yaşlı olanlar, çocuklarını azarlıyor, bu saçmalığa inandıkları için onlara kızıyor ve bunun kendilerine çok daha büyük dertler getireceğini söylüyordu. Durup onlarla tartışacak kadar aptal değildim.

Pazarkorusu Kızıl bölgesinin derinliklerindeydi ama yine de Gümüş Güvenlik görevlileriyle kaynıyordu. Bugün ava çıkmış kurtlar gibi görünüyorlardı; silahları kılıflarında değil, ellerindeydi. Büyük şehirlerde ayaklanmalar çıktığını duymuştum, Gümüş vatandaşlar en yakınlarındaki Kızılların peşine düşmüştü ve Kırmızı Muhafızlar'ın eylemlerinden herkesi suçluyorlardı. Ama içimden bir ses bu güvenlikçilerin benim halkımı korumak için burada olmadıklarını söylüyordu. Tek amaçları korku aşılama ve bizi sessiz kalmaya zorlamaktı.

Ama onlar bile fısıldaşmaları durduramıyordu.

“Onlar kim?”

“Kırmızı Muhafızlar.”

“Daha önce hiç duymamıştım.”

“Gördün mü? Batı Arkeon alevler içinde...”

“...ama hiç kimse yaralanmamış...”

“...daha çok dert açacaklar...”

“...çok, çok kötü zamanlar...”

“...bunun için bizi suçluyorlar...”

“Onları bulmak istiyorum.”

“Farley.”

Sonuncusu kulağıma sıcak bir nefes gibi doldu, sesi kendi yüzüm kadar tanıdıktı. İçgüdüsel olarak döndüm ve Shade'e sarılarak ikimizi de şaşırttım.

“Seni görmek de güzel,” diye mırıldandı.

“Haydi, seni buradan çıkaralım,” diye mırıldandım geri çekilirken. Ona düzgünce baktığımda son birkaç haftanın onun için pek de iyi geçmediğini anladım. Yüzü solgundu, ifadesi bitkindi ve göz çevresinde koyu halkalar belirmişti. “Ne oldu?”

Kolunu benimkine doladı ve pazarda işine gücüne koşturan kalabalığın içinde beni yönlendirmesine izin verdim. Herkes gibi görünüyorduk. “Transfer edildim, ön cepheye, Fırtına Birliği'ne.”

“Ceza mı?”

Shade olumsuz anlamda başını salladı. “Bilgi aktardığım için değil. Hâlâ sızıntının benden kaynaklandığını ya da her şeyi Muhafızlar'a aktardığımı bilmiyorlar. Hayır, bu emir garipti.”

“Nasıl garip?”

“Bir generalin isteğiymiş. Üst düzeyde birinin. Özellikle *beni* istemiş, astsubayı olarak. Çok mantıksız. Tıpkı mantıksız olan *diğer şey* gibi.” Gözlerini anlamlı anlamlı kıstı, ben de başımla onayladım. “Sanırım biliyorlar ve sanırım benden kurtulmak istiyorlar.”

Sertçe yutkundum ve onun fark etmemesini umdum. Onun için hissettiğim korku profesyonellik dışında hiçbir şekilde yorumlanmamalıydı. “O zaman seni önce biz idam edeceğiz, kaçtığını söyleyip firar ettiğin için vurulduğunu söyleyeceğiz. Eastree diğer firarilere yaptığı gibi senin için sahte evraklar düzenleyebilir. Ayrıca artık senin yerini değiştirmemiz gerekiyordu zaten.”

“Nereye gideceğim hakkında bir fikrin var mı?”

“Sınırın dışına, Dava’ya gideceksin. Senin yeteneğinle bu çok da zor olmayacaktır.”

“Ben yenilmez değilim. Yüzlerce kilometre sıçrayamam hatta, yani o kadar uzağa giderken *yönümü* de bulamam. Sen yapabilir misin?” diye mırıldandı.

Gülümsemeden duramadım. *Crance işe yarayabilir.* “Sanırım sana bir harita ve bir de rehber verebilirim.”

“Sen gelmiyor musun?” Sesindeki hüznü hayal etmiş olmalıydım.

“Önce halletmem gereken başka işler var. Dikkat et,” dedim, ilerideki bir grup güvenlikçiyi görünce. Shade’in beni tutan kolu gerildi ve beni kendine doğru çekti. *Mecbur kalırsa sıçrayacak ve ben de yeniden botlarımın üstüne kusacağım.*

“Bu sefer beni kusturmamaya çalış,” diye homurdandım. Çarpık çarpık gülümsedi.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Güvenlikçiler, Kızıl pazarındaki tek ekran gibi görünen kırık bir ekrana yoğunlaşmışlardı. Resmi yayınlar için kullanılıyordu ama izlediklerinin resmi bir tarafı yoktu.

“Kraliçedenemesi’nin bugün olduğunu unutmuşum,” dedi içlerinden biri, ileri doğru eğilip görüntüye gözlerini

kıсарak bakarken. Görüntü sık sık bulanıklaşıyordu. “Bizim için daha iyi bir ekran ayarlayamadın mı, Marcos?”

Marcos sinirlenerek bembeyaz kesildi. “Burası Kızıl bölgesi, ne bekliyordunuz ki? Beğenmiyorsanız devriyeye geri dönmekte serbestsiniz!”

Kraliçedenemesi. Bu kelimeyle ilgili bir şeyler hatırlıyordum. Buraya gelmeden önce Albay’ın emriyle okuduğum, Poyraz hakkında kabaca birleştirilmiş bilgilerde yazıyordu. Prensler... ve onlara prenses seçmekle alakalı bir şeylerdi galiba. Bu fikir karşısında burnumu kırıştırdım ama her nasılsa gözlerimi gittikçe yaklaştığımız ekrandan alamıyordum.

Ekranda yeteneklerini gösteren, siyah deriler içinde bir kız vardı. *Mıknatıs*, diye düşündüm çünkü içinde bulunduğu arenadaki metalleri ustalıkla idare ediyordu.

Ama bir anda ekranda kırmızı bir parıltı oldu ve mıknatıs kızla onun gösterisini izleyen diğer Gümüş soyluları ayıran elektrik kalkanının üzerine sertçe çarptı.

Güvenlikçiler aynı anda nefeslerini tuttular. Hatta bir tanesi arkasını döndü. “Bunu izlemek istemiyorum,” diye inledi; sanki kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Shade olduğu yere mihlanmıştı, gözlerini ekrandan almaksızın kırmızı lekeyi izliyordu. Beni daha sıkı tutup izlemeye zorladı. *Lekenin bir yüzü var. Kız kardeşi.*

Mare Barrow.

Şimşek, kızı tamamen yutarken Shade yanımda buz kesti.

“Bu onu öldürmeliydi.”

Shade’in elleri titriyordu ve titremeler bütün bedenini sarmadan ara sokakta çömelmek zorunda kaldı. Ben de yanında diz çöktüm, bir kolum titreyen omuzlarındaydı.

“Bu onu öldürmeliydi,” dedi yeniden. Gözleri kocaman açılmıştı ve boş boş bakıyordu.

Bu sahneyi zihninde tekrar tekrar oynattığını bilmem için ona sormama gerek yoktu. Kız kardeşi Kraliçedenemesi arenasına düşmüştü. Nereden bakılırsa bakılsın ölümüne düşmüştü. Ama Mare ölmemişti. Kamerada çarpıldığı görünmüştü ama ölmemişti.

“O yaşıyor, Shade,” dedim, yüzünü benimkine çevirerek. “Sen de gördün. Ayağa kalktı ve koştu.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Şimdi ironiye gülmenin sırası değildi. “Bir zamanlar ben de sana aynı şeyi sormuştum.”

“O zaman o da farklı.” Gözleri koyulaştı, bakışlarını benden başka tarafa çevirdi. “Ve *onların* yanında. Ona yardım etmeliyim.”

Ayağa kalkmaya çabaladı ama şoku hâlâ atlatamamıştı. Elimden geldiğince nazikçe onu geri oturttum ve bana yaslanmasını sağladım.

“Onu öldürecekler, Diana,” diye fısıldadı. Sesi kalbimi acıttı. “Bunu şu anda bile yapıyor olabilirler.”

“Nedense bunu yapmayacaklarını düşünüyorum. Yapamazlar. Herkes onu gördükten, Kızıl bir kızın şimşeklerden kurtulduğunu izledikten sonra olmaz.” *Önce bunu açıklamaları gerekiyor. Bir hikâye uydurmaları. Tıpkı biz artık bunu yapmalarına engel olana dek bizi örtbas etmek için uydurdukları hikâyeler gibi.* “Kardeşin bugün kendi bayrağını dikti.”

Aniden ara sokak çok küçük gelmeye başladı. Shade sadece bir askerin başarabileceği, kararlı bir bakışla bana döndü. “Kız kardeşimi orada tek başına bırakmayacağım.”

“Yalnız olmayacak. Bundan emin olacağım.”

Bakışları, içimde hissettiğim kararlılığı yansıtırcasına sertleşti.

“Ben de.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

ŞİMŞEK Operasyonu, 2. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMiŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Yazkent, PYRZ.

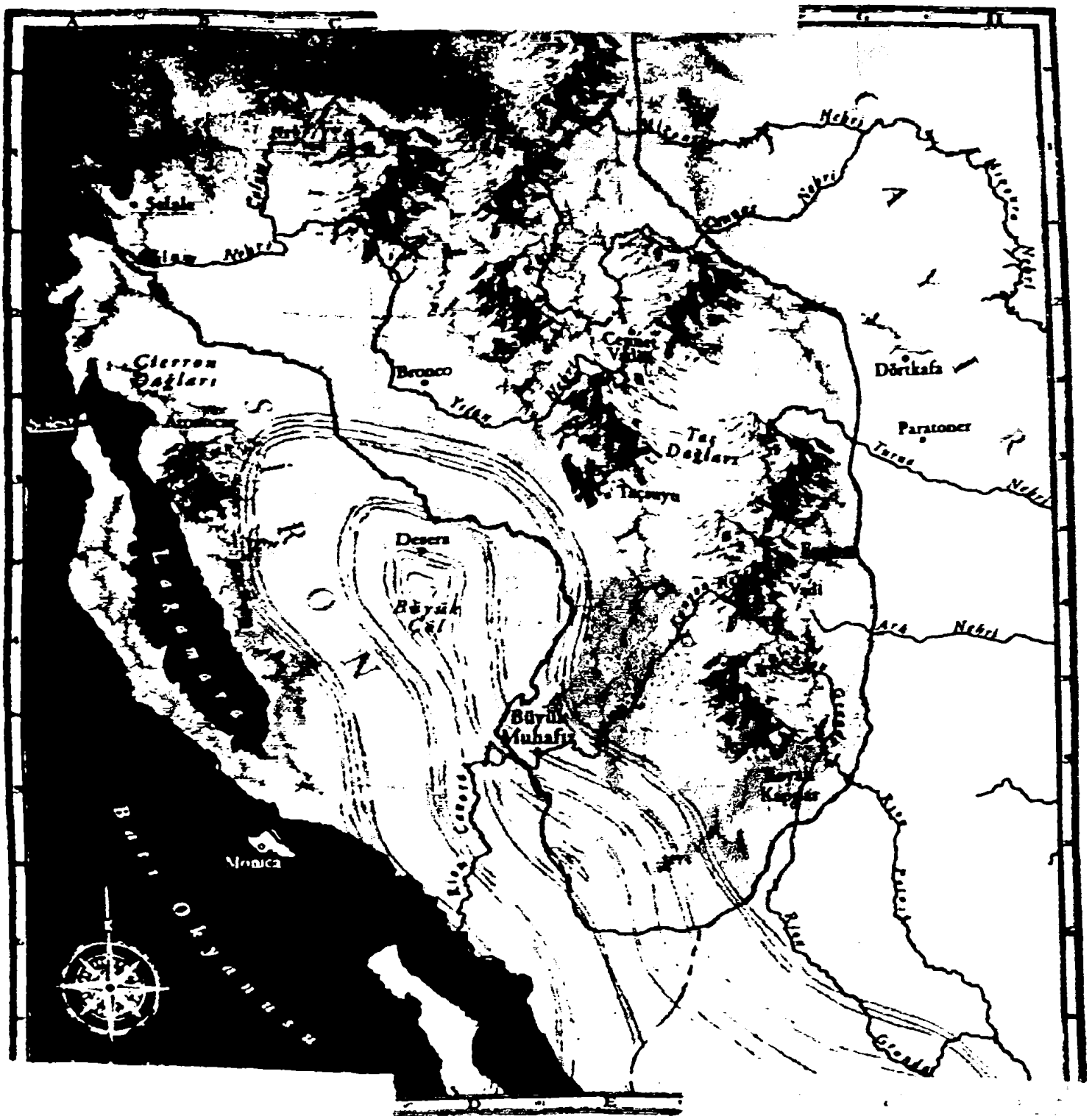
Kime: KOMUTAN SİLİNMiŞ.

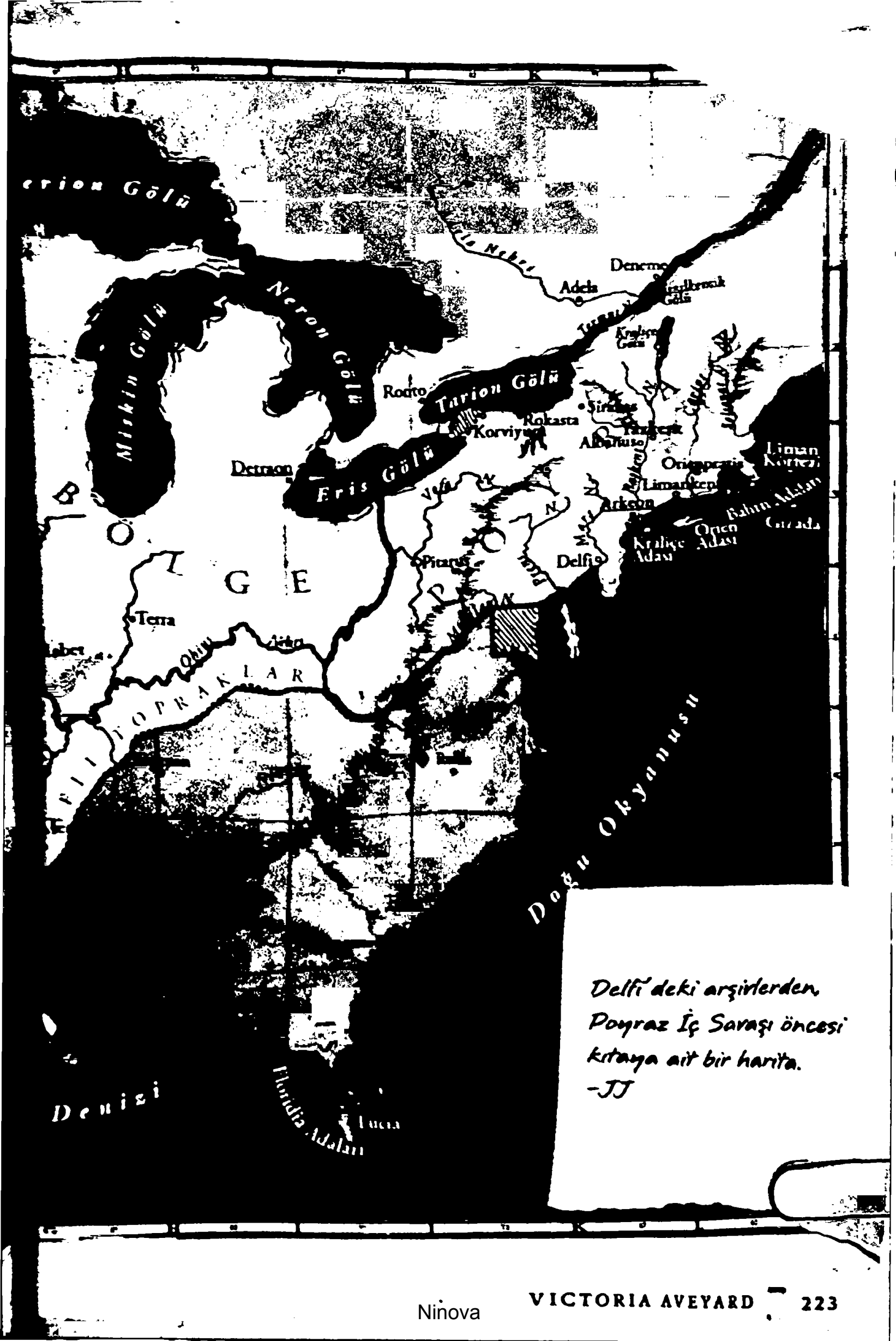
-Operasyon devam ediyor. MARE BARROW, WHISTLE WILL ve ALBANUS'taki KEMİK'le iletişime geçti, KM'a yemin etti. GÖLGE kozu başarılı oldu.

-Ajan HİZMETÇİ, GÜNEŞ SARAYI'ndaki irtibatı olacak.

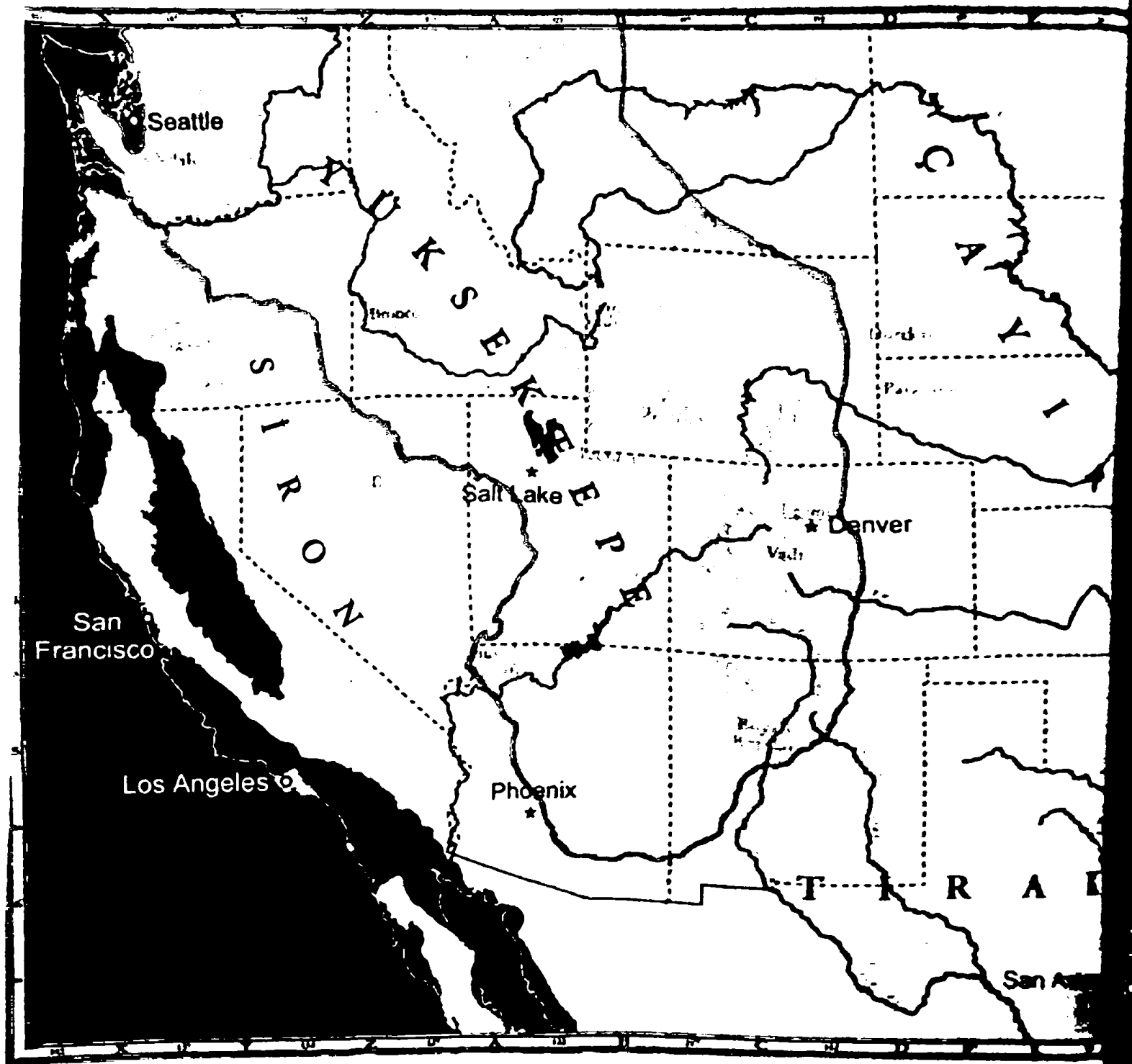
-Ajan KÂHYA GÜNEŞ SARAYI içinde yeni üye alımı hakkında bağlantı kurdu, incelenecek.

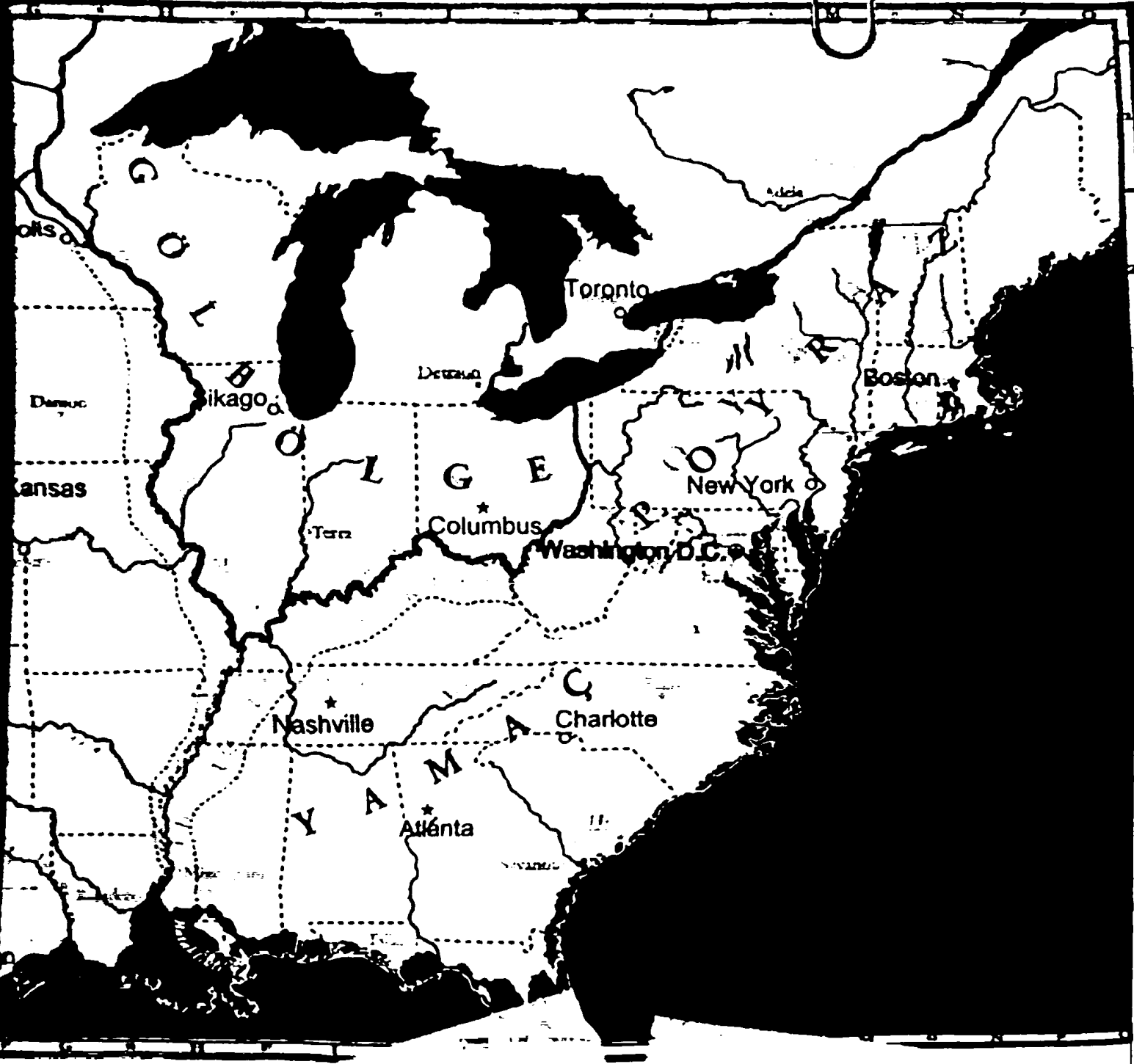
KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Delfi'deki arşivlerden,
Poyraz İç Savaşı öncesi
kıtaya ait bir harita.
-JJ

Delfi'den, Boynuz Dağı'ndan alınan kaynaklardan ve kendi koleksiyonumdan yararlanarak yaşadığımız dünyanın altında yatan eski dünyanın bir haritasını çıkarmak için elimden geleni yaptım. Bu sadece ilk girişim ve uzun zamandır kayıp olan sınırlar ve şehirlerin doğru şekilde dahil edilmesi için daha fazla araştırma yapılması şart.

—JJ

Ninova

10/10/10

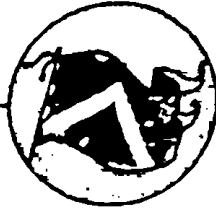
10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

KITA HÜKÜMETLERİ İNCELEMESİ

JULIAN JACOS tarafından derlendi ve değerlendirildi

NOTLAR:

Hem Delfi'deki Poyraz tarih arşivlerinden hem de Cumhuriyet'in Boynuz Dağındaki mahzenlerinden elde edilen kita hükümetleri koleksiyonu. Siron hükümeti, Çayır'ın ve Tiraks'ın belli kısımlarıyla ilgili son bilgilerin tek teyidi Uçurum bölgesinin ayrılmasının öncesinde YZ 321'in başlarına ait. O yüzden bu incelemeyi, ilgili yıla kadarki tüm uluslar için özetledim.
—J. Jacos

POYRAZ KRALLIĞI, yüksek otoritenin tek bir yönetenin elinde olduğu mutlak monarşidir. Calore Hanesinin Gümüş yakıcıları üç yüz yılı aşkın bir süredir kraliyetin idaresini ellerinde tutuyorlar. Onlarınki, modern bir devlet olarak kuruluşundan beri Poyraz'ı idare eden tek hanedan.

Kral Maven Calore, babası **KRAL VI TIBERIAS** öldürüldüğünde tahtı devralmasının ardından şu an Poyraz'ın on sekiz yaşındaki hükümdarı. Ağabeyi **VII TIBERIAS** öldürme olayından sorumlu tutularak infazdan *En basit haliyle.*

kaçtıktan sonra Poyrazi terk etti. Poyrazın bazı çevrelerinde, VII. Tiberias, Kral Maven'in genç krallığının istikrarsızlığını pekiştirerek meşru kral olarak görüldü.

Kral Maven Gölbölge'yle bir barış anlaşması imzalayarak komşu ülkeler arasında onlarca yıl süren savaşa nokta koydu. Gölbölge Kraliçesi Cenra ve Kral Orrec'in ikinci kızı Prenses Iris Cygnet'le evlenecek.

Ulusal hükümete katılım Soylu Haneler'in üyeleri ve Poyraz asaletiyle sınırlı. Bölgesel yönetimler aile üyeleri içinde el değiştiriyor ve bir bölge yönetimi-

Jacos'un son elli yıl da böylesine büyük bir başarı elde ettiği tek Hane. nin bir haneden başka bir haneye geçmesi çok ender rastlanan bir durum. Krallığın sekiz bölgesinin valileri düzenli olarak kralla toplantılar düzenlemekte ve kendilerine, bölgelerinde büyük bir kontrol imkânı sağlanmakta. Ancak şu an sayıları yirmi üçü bulan, her bir Soylu Hane'nin üst düzey lordları ve leydilerine daha büyük bir kontrol imkânı sunuluyor. Elllerinde bulundurdıkları güce, toprağa ve kaynaklara bağlı olarak daha büyük etki gücüne sahip olan belli başlı hanelerin bulunduğu konseyde herkes Kral'a tavsiyelerde bulunuyor.

Toplum, Gümüşleri ve Kızılları ayıran kanlara göre yapılanmış ve bu doğrultuda teşkilatlanmıştır. Gümüşler soyluluk ve ortak sınıf içinde daha büyük bir ayrışmaya giderlerken, bir yandan da soylu ve avam Gümüşler arasındaki evlilik yasak olmadığı için bu katmanlaşma belirsiz bir hal alabilmekte. Avam

Gümüşler için gerek beceri, gerek varlık artışı, gerekse evlilik yoluyla üst sınıfa geçiş mümkün. ←

Mümkün
fakat
tavsiye
edilmez.

Kızıl toplum hükümette hiçbir temsili bulunma-
yarak tamamen kısıtlanmış durumda. Poyraz'ın Kızıl
vatandaşları on sekiz yaşından büyük tüm Kızılların
istihdam edilmesini ya da Poyraz ordusuna alınmasını
şart koşan mecburi hizmete tabi. Teknisyen Kızılların
askere alınmalarının, doğdukları şehri terk etmeleri-
nin veya mesleklerini değiştirmelerinin yasak olduğu
fabrika şehirleri dışındaki çoğu Kızıl topluluğunda
işsizlik bir mesele. Askerlik görevi terhise veya bir
Kızıl yaralanma yüzünden fiziksel olarak hizmet
edemeyecek duruma gelinceye kadar belirli izin ara-
lıklarıyla onlarca yıl sürüyor.

Eğitim, mesleklerine veya askerlik hizmetlerine
hazırlanmaya odaklanmış Kızıllar arasında genellikle
zayıf. Poyraz'da Kızıl seyahatinde bir kısıtlama söz
konusu olsa da bunu tam anlamıyla dayatmak imkân-
sız. Güney sınırındaki Kızılların, Gümüş baskın bir
hükümetin bulunmadığı tek sınır ülkesi olan İhtilafı
Topraklar'a geçmeleri duyulmamış şey değil. →

Ya da
herhangi
bir
hükümetin.

Karaborsalar, suç örgütleri ve yeraltı ticareti Kı-
zıl çoğunluklu topluluklarda gelişiyor. Liman Körfezi
gibi şehirlerde Kızıl topluluklar Gümüşlerin dahil
olmayacakları şekilde teşkilatlanıp kendi yasalarını
yürürlüğe koyuyorlar.

Farklı kesimler arası evlilikler yasalara aykırı ve birbirlerine karışmaları her iki tarafta da uygun bulunmuyor. Kızılar doğuştan bir kan kaydına tabiler. Kan örnekleri iz sürme ve kontrol amaçlarıyla Poyraz hükümetine sunuluyor. Ne var ki kan kaydının, Kızıl nüfusunda yenikan olgusunun yükseliğine zemin hazırlayan bir kaymayı başlatmasının Poyraz yetkililerince anlaşılmasının onlarca yıl önce başladığı öne sürülmekte.

GÖLBÖLGE KRALLIĞI yüksek otoritenin tek bir yönetenin elinde olduğu mutlak monarşidir. Cygnet Hanesi'nin Gümüş nympha'ları şu an Gölbölge tahtını ellerinde tutuyorlar. Cygnet ağacının farklı dallarından gelen **KRALİÇE CENRA** ve **KRAL ORREC**'le, hanedanlık oldukça geniş. Kraliçe Cenra monarşinin başında bulunuyor ve Gölbölge'de âdet olduğu üzere vârisi **PRENSES TIORA**'nın, soyun devamı için Gölbölge sınırlarından ayrılmaya izni yok. Kraliçe Cenra da büyük bir gereksinim duyulduğu zamanlar dışında ülke sınırlarına hapsolmuş durumda.

Gölbölgeli Gümüşler çehresiz, isimsiz, hepsi güçlü düzinelerce tanrının panteonuna dayalı inançlarıyla oldukça dindardır. İnsanlar, genelde su veya havuzların etrafına kurulmuş mabetlerde ibadet ederler. Gölbölgeli inancının kökleri denge ve ahirete dayanır. Gümüş Gölbölgeliler ölümlerini kendi becerileri doğrultusunda

gömerler ve yapılan kötülüklerin ölümünden sonra cezalandırılacağı söylenir. Kızıl Gölbölgeliler bu inancı benimsemezler ve onların inancına ilişkin çok az şey bilinmektedir. İnançsız oldukları için değil, çok sayıda inançları olduğu ve toplulukları içinde dikkatle korunduğu için.

Gölbölge ve Poyraz arasındaki uzun süreli savaş, Kral Maven'in önerdiği bir barış anlaşmasıyla sona erdi. Ardından Kral Maven, iki ülkede de patlak vermek üzere olan Kızıl ayaklanmasına karşı müttefik ^{onların} uluslar arasında kurulacak yeni bir bağı güçlendirmek ^{tanımıyla} maksadıyla Prenses Iris Cygnet'le evlendi. Kızıl bir isyan örgütü olan Kızıl Muhafızlar Gölbölge'de başlayıp iki milletle de mücadele için Poyraz sınırından içeri sızmıştı.

Çalkantılı geçmişlerine rağmen Poyraz ve Gölbölge, hükümette hizmet eden soylu Gümüşler, az da olsa hâlâ varlığını sürdüren yukarı doğru hareketlilikleriyle avam Gümüşler ve ciddi biçimde kısıtlanmış Kızıl yurttaşlarla benzer toplumlara sahip. Gölbölge'deki fabrika şehirlerinin sayısı Poyraz'a göre daha az ve Kızıl işçileri genellikle tarım işlerinde çalıştırıyor. Gölbölge'de gıda bolluğu olmasına karşın Kızıl topluluklarda elektrik kıtlığı yaşanıyor.

YAMAÇ PRENSLİĞİ oligarşik bir aristokrasidir. Ulusun idaresi, her biri kendi topraklarına, ailelerine ve elleri altında bulunan kaynaklara sahip prens ve prensesler tarafından paylaşılmaktadır. Nihayetinde Yamaç hükümdarlığı ülkenin en güçlü prens ya da prensesine devredilir. Zaman zaman askeri güçle el konulmasına rağmen oligarşi bu pozisyonu halkoyuyla seçebilir. Halihazırda bu unvan, kıyıya ve verimli tarım arazilerine kıymetli erişimiyle Yamaç'ta en büyük paya sahip olan Altülkeli PRENS BRACKEN'e ait. Yamaç sınırlarındaki diğer üst düzey Gümüş soylular arasında PRENS DENNIARDE, PRENSES ANA ve PRENSES MARRION yer alır. Bracken'in en güçlü destekçilerinden biri olan PRENS ALEXANDRET, Poyraz ve Yamaç arasında bir zamanlar güçlü olan ittifaka usule aykırı bir baskı uygulamasıyla Poyraz krallığı ziyareti sırasında öldürüldü.

Kuzeydeki krallar bilmese de Prens Bracken, şu an Yüksektepe Cumhuriyeti'nin yardım ettiği Kızıl Muhafızlar'ın kontrolü altında. Varlıkları Kızıl Muhafızlar ve Yüksektepe'nin emrine amade. Altülke'deki askeri üssü, ikisinin de doğuya ulaşmasını sağlıyor.

Poyraz ve Göl bölge'deki gibi, Yamaç'ta bulunan Kızıl-ların hayatları da ciddi anlamda kısıtlanmış durumda ve nüfusun büyük bir kısmı tarım ya da sanayi üretiminde çalışıyor. Yamaç da hem ordularını güçlendirmek hem de Kızıl nüfusunu kontrol etmek için askeriyeyi kullanıyor.

ÇAYIR TOPRAKLARI geniş coğrafyası ve merkezi bir nüfusu olmayışı yüzünden doğudaki komşularıyla kıyaslandığında garip bir yer. Hükümetleri yalnızca bir feodal kraterokrasi olarak tanımlanabilir. Güçlüler bu uçsuz bucaksız ovalarda hüküm sürer. Savaş lordları ve leydileri değişen derebeyliklerini güç ve kurnazlıklarıyla kontrol ederler ve toprakları genellikle Gümüşler arasında nesilden nesile aktarılır. Bir savaş lordunun oğlu, babasının topraklarının idaresini kazanacağı gibi kaybedebilir de. Bu sebeple kan bağları ve hanedanlıklar Yamaç topraklarındaki Gümüşler için çok önemli değildir. Hatta Yamaç hükümdarları haleflerini bazen kan bağları olanlar dışından da seçerler.

Yamaç sınırları içinde sırasıyla şu hükümdarlar tarafından kontrol edilen dört ana toprak parçası yer alır: Bir rüzgârbükücü olan savaş leydisi HENGE, KUMLUTEPELER olarak bilinen Ark Nehrinden Crane Nehrinin kuzeyindeki düzlüklere kadarki bölgeyi idare eder. Derebeyliği düzenli olarak, hem çatışma hem barış zamanında, Yüksektepe'den sürülmüş Gümüş akıncılarla mücadele halindedir. Ovanın ortasındaki bir kaya oluşumu olan PARATONER'de küçük bir şehirden sorumludur.

Daha kuzeyde taşderi savaş lordu CARHDON, dört adamın dev başları biçiminde oyulmuş kutsal ve haf bir dağın ortasında DÖRTKAFA olarak bilinen geniş toprakların hükümdarıdır. Erozyonun etkisiyle

bu oluşumlar çatlamış ve dağılmış heyulalara dönüşerek isimleri ve yüzleri zaman içinde yitip gitmiştir.

Çevik savaş lordu RIONO, Yamaç'taki en değerli tarım arazisinin kontrolünü elinde bulundurur ve Mi-zoura şehrinden yönetir. YÜREK adındaki toprakları İhtilaflı Topraklar'la kargaşalı bir sınırı paylaşır ve derebeyliğinden kaçma girişiminde bulunan Kızılları infaz etmesiyle tanınır. Yürek, Çayır toprakları, Tiraks, Yamaç, Gölbölge ve İhtilaflı Topraklar'ın kesişiminde yer alır, bu yüzden kaotik bir konumdadır.

Son olarak, bir nympa olan savaş leydisi NEEDA, Ulu Nehir boyunca İhtilaflı Topraklar ve Gölbölge'yle ince bir sınır paylaşan Geminas şehrinden AYNA bölgesini yönetir. Needa'nın, Gölbölge hükümdarları olan Cygnet Hanesinin uzaktan kuzeni olduğu rivayet edilir ve Kızılları açıkça sınırı aşp kaçmaya ve derebeyliğini işletmeye teşvik eder.

Çayır'daki Kızıllar genellikle doğdukları topraklara bağlıdırlar ve arazinin ya da düzlüğün o bölümünü idare eden Gümüşlere aittirler. Gümüşler ise buna karşılık feodal hiyerarşideki savaş lordları ve leydilerine sadakat yemini borçludurlar. Bu yüzden Yamaç'taki çoğu Kızıl az bir eğitimle bu hizmeti yerine getirmekle yükümlüdür. Yaşam süreleri komşu milletlerdeki mevki-daşlarından daha kısadır ve İhtilaflı Topraklar'daki Kızılların çoğu Çayır'dan gelen mültecilerden oluşur.

BAĞIMSIZ YÜKSEKTEPE CUMHURİYETİ Gümüş derebeyleri ve krallar tarafından yönetilen daha küçük birkaç dağ krallığının çöküşüyle kurulmuştur. Yeni hükümet, kan ayrılığının her iki tarafından halkların temsiline dayanır. Temsilcileri, Kızıl ve Gümüşlerin eşit sayıda yer aldığı Halk Meclisi'nde hizmet etmek üzere Cumhuriyet bünyesindeki topluluklar arasından seçilir. Devletin başındaki kişi Başbakan olarak bilinir ve ilk başbakan doğrudan Halk Meclisi tarafından seçilmişken, daha sonra ulusal oy kullanımına geçilmiştir.

BAŞBAKAN DANE DAVIDSON halihazırda Bağımsız Cumhuriyet liderliği görevini birkaç yıldır devam ettirmektedir. Kendisi Poyraz'da doğmuş ve yenikanların kökünü kazıma girişiminde bulunan Poyraz ordusundan firar ettikten sonra Yüksektepe'ye kaçan bir yenikan kalkandır.

Yüksektepe, ancak topyekun iç savaş sonrasında başarıya ulaşmış kan eşitliğinin hüküm sürdüğü kıtadaki tek millet olduğundan eşsiz bir yere sahiptir. Dağ krallıklarının çöküşünü ve Yüksektepe'nin kuruluşunu takiben Cumhuriyet'te kalmayı seçen Gümüşler bu yeni statükoyu idame ettirmek için yemin ettiler. Kendilerine savaşlardan önce veya savaşlar esnasında işledikleri her türlü suç için af çıktı. Bu yaklaşım, Cumhuriyet'in iyiliği için tahtından feragat eden eski **TETONIA** krallığının Gümüş prensi **LEONIDE RADIS** tarafından desteklendi. Kendisi şu an Meclis'te temsilci olarak hizmet etmektedir. *İşgüdülerim beni yanıltmazsa gelecekte de başbakanlık için adaylığını koyacaktır.*

Siron sınırındaki Büyük Çöl ve kuzeybatıda hâlâ kaotik olan volkanik faaliyet yüzünden Yüksektepe nüfusunun çoğu doğuda yoğunlaşmıştır. Başkent EGEMEN en büyük şehirken onu KRONSUYU, BRONCO ve BOYALI KAPILAR izler. ŞELALE liman şehri, Batı Okyanusu'ndaki tek Yüksektepe arazisidir.

Hem coğrafya hem ulusal sınırlar yüzünden Bağımsız Cumhuriyet'e ulaşmayı ümit eden herkes için Yüksektepe'ye geçiş oldukça zordur. Ancak çoğunluğu komşu Çayır'dan *Başbakan'dan bir ziyaret ayarlamasını rica etmek gerek.* olmak üzere geniş göçmen nüfusları burada varlığını sürdürmekte. Yüksektepe, kan eşitliği olan bir toplumu kabul etmeye istekli herkese açık sınır politikası uygulamaktadır. Göç eden Gümüşler, Kızılardan daha ayrıntılı bir incelemeye tabi tutulsalar da Bağımsız Cumhuriyet'in kapıları onlara da her zaman açık. Tüm insanların eşitliğini dikte eden ve kıskıncı insanlarn değeri alçaltma amaçlı konuşmayacaklarına veya eylemleri kısıtlayan kan yasalarını uygulamayacaklarına yemin etmek zorundalar. Kan eşitliğini hiçe sayma girişiminde bulunan Gümüşlere sürgünden idama uzanan caydırıcı yaptırımlar uygulanır.

Gümüş idaresindeki uluslar gerek yenikanların varlığını tanımadıkları, gerek onları kayıtlara dahil etmeye başlamadıkları için kesin rakamı vermek mümkün olmasa da, en yüksek yenikan nüfusunun Yüksektepe'de bulunduğu söyleniyor. Çoğu yenikan, mülteci ve büyük olasılıkla yeni yurtlarını savunmak için Yüksektepe ordusuna katılıyorlar.

Çoğunlukla Boynuz Dağı mahzenlerinde tutulan bilgiler dolayısıyla, Yüksektepe ordusu teknolojik olarak oldukça gelişmiştir. Bağımsız Cumhuriyet aynı zamanda askere alımları destekler ve çoğu vatandaş askeriye hizmet eder. Yüksektepe'yi kuran savaşlar, çoğu zihinde hâlâ tazeliğini korurken, çoğu vatandaş kendi yaşam tarzlarını baskı altındaki Kızıl kardeşlerine de yaymaya isteklidir. Yüksektepeliler ülkelerinden ve dünyayı özgürleştirme görevlerinden ortak bir şekilde gurur duymaktadır.

Gölbölge gibi SIRON da dini olarak güçlü köklere sahiptir ve krallık hem bir monarşi hem de bir teokrasidir. Hükümdar ve Güneşin Sesi olarak bilinen dini lider birlikte yönetir. Taç giyme töreninden önce Siron'un müstakbel hükümdarının, Güneşin Sesi tarafından kutsanması ve kabul edilmesi gerekmektedir, bu da asırlardır birçok haleflik krizine yol açmıştır. Gümüşlerin daha az olduğu ve topraklarında tanrılar gibi tapıldıkları bin yıldan uzun bir geçmişe dayanan hanedanlıklarıyla kıtadaki en uzun süreli monarşi Siron'a aittir.

Siron'un kralı, uzun soluklu Finix Hanedanlığı'ndan yakıcı ILFONSO FINIX'tir. Güneşin Sesi ise hiçbir soylu kandan gelmeyen yetenekli bir gölge olan Gümüş kadın SERENNA'dır. Hem taç hem de dini liderlik vasfı,

insanlığın dünyada güneşe en yakın bulduğu iki şey ateş ve ışık olduğundan sırasıyla bir yakıcı ve bir gölgeye geçmek zorundadır.

Yüksektepe'de olduğu gibi Siron'un kuzeybatı kıyısı da büyük miktarda volkanik faaliyete maruz kalır. Lagamara olarak bilinen geniş iç deniz ekonomilerinin merkezi olduğu kadar Siron dini için de kutsaldır. Denizde balıkçılık sektörü, kıyılarıdaysa tarım inanılmaz verimlidir.

Kızılar şehrin dış kesimlerinde olduğu kadar kıyılardaki balıkçı topluluklarında yoğunlaşan nüfuslarıyla hem çiftliklerde hem de denizde çalışır. Kızılar mevcut koşullarda zorla askere alınmazken, Siron'un bunu savaş zamanlarında yaptığı görülmektedir. Büyük Çöl'ün sert iklimi yüzünden çoğu Kızıl asla Yüksektepe'ye geçme girişiminde bulunmaz ya da geçmeyi denerken ölür.

Hem Güneşin Sesi hem de monarşinin merkezi, Lagamara sınırındaki dev bir yarımadaının ucundaki kutsal Solest şehrinde bulunur. Orada yaşayanlar bu noktadan hem güneşin doğuşunu hem de batışını görebilirler ve bu kutsal zamanlarda güneşe tapabilirler.

Siron hem mesafe hem de Büyük Çöl sayesinde doğu ülkelerinin savaşlarından büyük ölçüde uzak kalmıştır. Genellikle güney sınırlarındaki Tiraks'la muhatap olurlarken, Yüksektepe'yle sallantılı bir tarafsızlığı sürdürürler.

TİRAKS KRALLIĞI, gücün, krallığı beraber yöneten üç Gümüş hanedanlığın üç dalına verildiği bir triyarsıdır. Savaşa girip girmemek gibi krallığın genelini ilgilendiren kararlar oybirliğiyle verilir fakat her Kral veya Kraliçe Triyark kendi topraklarından sorumludur. Çünkü krallık, çeşitli hava koşulları ve yer şekilleriyle o kadar geniştir ki, büyük yerleşimlerin dışındaki Kızıllar genellikle Gümüş derebeyleri tarafından rahat bırakılırlar. Batı sınırı boyunca ve güney çölünün iç kısımlarında sadece Kızılların yaşadıkları yerleşim bölgeleri olduğuna dair söylentiler var.

Batının Triyark Kraliçesi MAILUNA TORMAS, Rion Pecos'a'nın batısındaki çöl, dağlar ve yeşillik alanlardan Siron'la sınır güneybatıya uzanan bölgenin hükümdarıdır. Kraliçe, aksi takdirde çorak olacak toprakların canlandırıcı yağmur fırtınaları ve sellerle verimli hale gelmesini sağlayan yeteneğiyle ailesinin geri kalanı gibi bir fırtınadır. Tormas soyu son bir asırda Tiraks çölünü kısım kısım dönüştürerek tarıma elverişli hale getirmiştir.

Kuzey'in Triyark Kralı, yüz yaşını epey aşkın olan ama kendisini yaşlanmaz ve neredeyse ölümsüz kılan bir yeteneğe sahip kan şifacısı AMBROSIN'dir. Ambrosin, kendi başlarına Poyraz'a hükümdarlık eden iki kadından biri olan Kraliçe ANDURA CALORE'nin oğludur. Kendisi kraliçenin oğlu olmasına rağmen babasının kan şifacısı yeteneğini almış ve bu sebeple

Calore halefîyetinden çıkarılmıştır. Onu inkâr eden haneye karşılık olarak soyadını tanımaz ve kaderini başka yerde aramıştır. Çayır sınırından Rion Roja'ya kadarki kısmı idare eder ve başkenti VIGIA sıklıkla Kumlutepeler, akıncılar veya bazen ikisinin birden saldırısına maruz kalır.

İç Kesim'in Triyark Kraliçesi BELLEZ ALLIRION üç triyark içinde en güçlüsüdür ve Tiraks nüfusunun büyük bir kısmını Cuatracastela'daki başkentinden yönetir. Toprakları Tiraks kıyısından Rion Roja ve Rion Pecos arasında iç kesimlere kadar uzanır. Kraliçe sadece yakın geleceği görebilen yetenekli bir kâhin değil, aynı zamanda güney topraklarında güzelliğiyle .nam salmış biridir.

Tiraks, İhtilaflı Topraklar'ın suç örgütleriyle alenen ticaret yapan tek ulustur. Triyark Kral Ambrosin'in gemilerinin, Ulu Nehir'de nehir kaçakçılarıyla ortaklaşa hareket etmesine izin veren bir anlaşması bile vardır.

İHTİLAFLI TOPRAKLAR anarşidir.

Kışkırtıcı

ARKA DÜNYA

BİR

Ashe

Henüz yirmi yaşındaydım ama hem mürettebat hem kaptan olarak gördüğüm kaçış günlerinin haddi hesabı yoktu. Hep aynıydı.

Bu da ötekiler gibi başladı. Yoğun, leş kokulu, gürültülü. Nehrin Gölbölge yakasındaki bakımsız rıhtımlar boyunca bir yığın surat ve sallanan el; yüzlerce ağız yalvarırcasına açılmış, parmakları el çantalarını ya da işe yaramaz kâğıt paralarını sımsıkı tutuyordu. Hepsi de aynı şeyi isteyen bir sürü ses yalvarıyordu. *Bizi götürün. Bizi nehrin aşağısına götürün. Beni batıya, güneye veya kuzeye götürün, geldiğim yer dışında her yer olur.* Yanan bir salın halatlarından yukarı kaçmaya çalışan sıçanlar gibi.

Eskiden Kraliyettoprakları'nın Gümüş hâkimiyetindeki bölgelerini terk etmeye istekli olanlar sadece nehrin aşağısına bakan Kızillardı. Geride bıraktıklarından daha iyi bir hayat arayışıyla Bağımsıztopraklar ve adı çıkmış Nehircilere göğüs

germeye hazırlardı. Oysa şimdi öyle değildi. Doğu krallıklarının yukarı ve aşağı yakalarına hastalık gibi yayılan bir savaş söz konusuydu. Gümüşler bile buna duyarsız değillerdi. Bir kısmı kaçıyordu ama kaçanlar da geri kalanımız gibi kaçıyordu. Bunu niyeysen teselli edici buluyordum.

Nehircilerin çoğu Kızıl'dı. Aramızdaki birkaç Gümüş daha güneyde, ya Tiraks sınırında ya da Ulu Nehir'deki birkaç kurulu şehirde yaşıyordu. Bu kadar kuzeye gelmekle uğraşmıyorlardı. Ne zamanlarına ne de akrabalarıyla yüzleşme riskine değerd. Kime bağlılık yemini ederlerse etsinler, yalnızca alt edebileceklerini bildiklerine karşı savaşmaya istekli bencil korkaklardı.

Ayrıca Kızıl Nehircilerin çoğu Gümüşleri teknelerine almazdı. Çoğumuz onlardan, yeteneklerinden, karakterlerinden nefret ederdik. Ne kadar iyi para öderlerse ödesinler, çekilecek sıkıntıya da baş ağrısına da değmezdi.

Bu benim için geçerli değildi. Bir kaçış gününde hiçbir renk yoktu. Ne Kızıl ne Gümüş. Teknemde önemli olan tek şey paraydı.

Rıhtımlara bakarak kafamda hızlı bir hesap yaptım. Altı kişiyi alabilirdim, nehrin yukarısındaki sınırdan aldığım mallarla bile sığarlardı. Birkaçı ufak tefek çocuk olsa daha iyiydi. En iyisi aileydi. Tek varış noktası, birlikte çalışıp birbirilerini kolaçan etmeleri daha olasıydı. Başlarını belaya sokma ihtimalleri daha düşüktü. *Sakin iş, sakin nehir*. Babamın eski sözleri, suyun karşısındaki bağırışların üzerinden süzülen bir Gölbölge duası gibi yükseldi.

Gölbölge yakasındaki ağaçların arasından vuran şafak ışığı karşısında kısık gözlerle mavnamın armasına yaslandım.

Risk alarak rıhtımlarda yüzüstü bırakılmış en az iki yüz kişinin geçiş umudu olmuştum. Benimki de dahil, bekleyen sadece üç tekneyle, çoğu umduğunu bulamayacaktı.

Burası Geminas şehir limanı, Memphis adaları, Mizostium Kapıları ya da Ulu Nehir boyunca uzanan ana kesişim noktaları gibi yoğun kavşaklardan biri bile değildi. Ancak Ohius'un bu kısmı, şimdi Poyraz'a karşı isyan etmiş Uçurum bölgesi sınırına en yakın rıhtımlara sahipti. Kızıl mülteciler ve Gümüş kaçaklar son birkaç ayda akıntıya kapılmış yapraklar gibi nehrin aşağısına akın ediyorlardı. Doğuda işler kesat olmalıydı zira işim hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Seçme şansım olsa yolcu taşımak yerine dürüst kaçakçılığı tercih ederdim. Navlunlar laf yetiştirmezdi. Oysa şimdi sığ teknem, bir kısmı Poyraz kraliyeti, diğer kısmı Gölbölge kralı ve kraliçesinin mavi çiçeğiyle damgalı kasalarla doluydu. Ne taşıdığımı sormuyordum ama tahmin edebiliyordum. Gölbölge'den tahıl, varoşlardaki Poyraz fabrikalarından yeni çıkma bataryalar. Mazot, şişe şişe alkol. Hepsi de nehrin aşağısındaki güneğe veya nehrin yukarısındaki batıya götürülecek çalıntı mallardı. Dönüş yolculuğunda yerlerine Yüksektepe dağı damgalı sandıklar alacağıma bahse girerdim. Görünen o ki her tekne, kuzeydoğuda mücadele eden isyancılara silah ve mühimmat ulaştırmak üzere Ark Nehri'nden Ulu Nehir'e gidiyordu. En iyi para, silah taşımacılığındaydı ama en risklisi de oydu. Kraliyettoprağı devriyelerinin çoğu Nehircilere rüşvet karşılığında geçiş izni veriyordu ama silah taşıyorsan bu geçerli değildi. Öyle bir durumda, şanslıysan mermi yerdin veya devriyelerin canı sıkılmışsa payına düşen, Gümüş işkencesi olurdu.

Küçük mürettebatını ve benim üzerimizdekiler dışında bugün teknemde silah yoktu. Bağımsız topraklar silahsız girilecek yer değildi.

Benimki kadar sığ, güçlü akıntılarda yol alabilecek, nehir ve derelerin değişken derinliklerinden geçebilecek şekilde inşa edilmiş diğer iki mavna, teknenin sancak tarafında bekliyordu. İhtiyar Toby, ilkyazın nemine rağmen boynuna bağladığı kırmızı yamalı bir fularla teknesinin burun kısmından el sallıyordu. Kırmızı Muhafızlar'a katılmıştı, artık neredeyse tamamen onlar için çalışıyordu. Teknesine yolcu almayı bekliyordu, bir anlaşma yapmış olmalıydı. Kim bilir nerelere giden, ajan muhafızlar falan.

Başımı iki yana salladım. O muhafız tayfası için uğraşmaya değmezdi. İnsanı silah kaçakçılığından daha hızlı öldürtürlerdi.

Diğer kaptan Hallow güvertesinden bana, "Kaçaklarını önce sen seçmek ister misin, Ashe?" diye seslendi. Benim yaşımdaydı ve bir korkuluk gibi ince uzundu ama benim için önemi yoktu. Kası boya tercih ederdim. Saçlarımdan gözlerime ve nehrin yıprattığı, ceplerimdeki yaralı, bronzlaşmış ellerime kadar her yanımda esmerken o açık tenliydi. Babalarımız Kapılar'da, nehrin aşağısında birlikte çalışırdı. Birlikte ölmüşlerdi.

Başımı iki yana salladım. "Sıra sende," diye yanıtladım ona sırtıtarak. İkimiz de iki yıl önce teknelerimizi kazandığımızdan beri ilk seçim hakkını hep Hallow'a verirdim.

Önce bana, sonra mürettebatına onaylarcasına başını salladı. Mürettebatından iki kişi mavnayı, suyun en derin olduğu ve akıntının dümdüz aktığı nehrin ortasına doğru

çevirmek için uzun direklerden yardım alarak harekete geçti. Üçüncüsü, kaçakçısı, mavnanın yanına bağlanmış daha küçük tekneye atladı. Emin ellerle teknenin bağını çözdü ve birkaç metre geride durmaya dikkat ederek rıhtımlara kürek çekti.

Gölbölge yönetmelikleri işimize engel olmamakla birlikte işleri bizim için kolaylaştırmıyordu. Hiçbir Nehircinin, sınırların katı bir şekilde çizilmiş olduğu nehrin bu yakasına adım atmasına izin yoktu. İşimizi ya suda yapmak zorundaydık ya da nehrin bizden taraftaki yakasında. Bu rıhtımda devriye, hatta karakol bile yoktu ama yine de tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi. Bugünlerde hiçbir şey önceden kestirilemiyordu.

Kaçakçı kıyıda birbirini itip kakan kaçak kalabalığına seslenerek karşılıklı pazarlıklara başladı. Silahını, kalabalığın görebileceği şekilde hazır tutuyordu. Madeni paraların sağa sola sallandığı, Kraliyettoprakları'nın her yanından kâğıt paraların rüzgârda dalgalandığı parmaklar havadaydı. Hepimizin iyi bildiği işaretleri kullanarak elleriyle Hallow'a işaret etti, Hallow da işaretle ona yanıt verdi. Kısa bir süre sonra üç Kızıl, eşyalarıyla beraber sığ sulara atladı. Sırık gibi gençler kardeş gibilerdi. Muhtemelen Poyraz'daki askerlik görevinden kaçıyorlardı. Ebeveynleri tarafından sevilen ve rüşvetle sınırı geçip bir mavnaya binecek kadar parası olan tüccar sınıfından olmalıydı. *Şanslı piçler*, diye düşündüm. Genellikle asker kaçaklarının sunacakları bir şey olmazdı ve bazen buna ek olarak bir Gümüş devriye peşlerine düşerdi. Asker kaçaklarını ve firarileri almaktan nefret ederdim. *Zorlu iş, zorlu nehir.*

Hallow çok geçmeden yolcularını alıp aceleyle tekneye döndü. Bugün tekneye sadece üç kişi aldığına göre çok miktarda kaçak navlunu olsa gerekti. Mavnalarımızın büyüklüğü aynıydı ve yükledikleri arasında neler olduğunu merak ediyordum. Hallow benim kadar dikkatli değildi. Nehrin onu istediği yere götürmesine izin verirdi.

Bana köpekdişinin yerindeki altın dişini göstererek abartıyla gülümsedi. Ağzımın diğer tarafında aynısından bende de vardı. “Hepsini senin için hararetlendirdim, Kaptan,” diye seslendi nehrin kesilmeyen gürültüsü üzerinden.

Tayfama başımla işaret verince tekne hareketlendi ve Hallow’unkinin yerini aldı.

Kaçakçım Koca Ean, iri cüssesi teknenin neredeyse yarısını kaplayarak küçük teknedeki yerini almıştı bile.

“Altı,” diye mırıldandım teknenin yan tarafına yaslanarak. “Tercihimin ne olduğunu biliyorsun.”

Elini sallamakla ve kürek çekerek mavnadan uzaklaşırken homurdanmakla yetindi. Birkaç güçlü hamlenin ardından tekneyi Hallow’un, kaçaklarını aldığı rıhtımın zıt yönüne çevirdi.

Elimi gözlerime siper ederek arkasından dikkatle baktım. Nehrin ortasından, iyi olan yüzleri bizzat seçebiliyordum. *Sakin nehir.*

Dört kişilik etekleri çamurlu mavi cüppeler giymiş bir grup rıhtımın ucundan, yaklaşması için ona işaret ediyordu. Birbirine ve iki çocuğa sarılmış iki kadın gördüm. Yetişkinler muhtemelen iyi bir Gümüş evinde hizmetçiydi. Takas edecek daha değerli bir şeyleri olmasa bile paraları olacağı

kesindi. Yanlarında efendilerinden çalınmış mücevherler, süslü bıçaklar olabilirdi.

Koca Ean'a işaret ettim, onlara yaklaşmasını söyledim ama o çoktan kıyıda dikilen başka bir kaçağa odaklanmıştı. Düzinelerce kaçak ona doğru eğilip yalvarmasına veya pazarlık etmesine rağmen, o, kalabalıkta sadece birine işaret etti. Pruvadaki yerimden kaçağı olabildiğince tartmaya çalışarak gözlerimi kısıtım.

Üzerine fazla büyük gelen kirli bir paltonun kapüşonunu başına geçirmiş, uzun bir kızdı. Paltonun etekleri yıkık dökük rıhtıma sürünüyordu neredeyse. Neredeyse.

Palto, ayaklarına tam oturan ve kaliteli deri botlarını gizlemeye yetmiyordu.

Şafak ışığının vurduğu parmakları arasında gerçek bir altın para ışıldarken dişlerimi sıktım.

Biri Koca Ean'ın dikkatini çekme çabasıyla sertçe kızın omzuna çarptı ama kız yerinden kıpırdamadı. Kız, Koca Ean'a benim duyamadığım bir şey söyledi.

Koca Ean arkasına dönüp bana baktı. *Bedelin on katını ödeyecekmiş, altınla*, dedi işaretle.

İşaretine yine işaretle yanıt vererek hemen, *Al onu*, dedim.

Koca Ean elini sallayarak mesajı ilettil ve kız hiç çekinmeksizin rıhtımdan atlayarak kalça hizasına kadar suya girdi. Göz açıp kapayınca kadar Koca Ean'ın teknesine çıktı ve artan sıcağa rağmen paltosuna sarındı. Kapüşonunun içine sokmadan önce ısıltılı düz siyah saçları gözüme ilişti.

Midem kasıldı, tanıdık bir endişeye kapıldım. Şimdiden içime kuşku düşmüştü ama gözlerinin içine bakıncaya kadar emin olamayacaktım.

Koca Ean, sunduğumuza karşılık ödemeleri gereken miktardan fazlasını ödeyen varlıklı tüm kaçaklara yaptığı gibi, küçük teknenin geri kalanını doldurmadan tek başına kızı mavnaya taşıdı. Kızı incelemem, birkaç günlük yolculuk için neden bu kadar çok altın saçtığını anlamam ve taşıma riskine değip değmeyeceğini görmem gerekiyordu. Değmezse onu nehre geri atar ve kıyıda kendi haline bırakırdım.

Yardım almadan ve her tarafa su damlatarak kaçakçı teknesinden mavnaya çıktı. Paltosu yakından lağım gibi kokuyordu. Koca Ean'a ve direkçilerim Gill ve Riette'e kenarda durmalarını işaret ederek kıza yaklaşırken burnumu buruşturdum. Kendisi çıkarmayınca kapüşonunu onun yerine ben indirdim.

Gözleri gümüş damarlı, teni soğuk bir bronz tonundaydı. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

Ağır Yamaç aksanının ağırlaştırdığı alçak sesiyle ağzından çıkan tek şey, "Altının yarısı şimdi, yarısı Kapılar'da," oldu. Yanaklarındaki çiller çekik, siyah gözlerinin altına serpiştirilmiş yıldızlar gibiydi. "Uyar mı?"

Eğitimli, zengin ve iğrenç paltosuyla bile asildi. Hat-
tın en sonuna, Ulu Nehir'in denizle buluştuğu Mizostium Kapıları'na gitmek istiyordu.

Dişlerimi sıktım. "Adın ne ve nehirlerde ne iş yaparsın?"

Hiç çekinmeden, "Size ulaşım için para ödüyorum, soru sormanız için değil," diye yanıtladı.

Dudak bükerek elimle kaçakçı teknesini işaret ettim. "Şartlarım işine gelmiyorsa kendine başka bir mavna bulabilirsin."

Yanıtı kamçı gibi hızla geldi. Yine hiç çekincesi yoktu. Kendine dair şüphesi de. Bunu nasıl yaptığının farkında mı diye merak ettim.

“Adım Lyrisa,” dedi, başını hâlâ dik tutarak. Bana gözle-riyle azarlarcasına bakıyordu. İçimden bir ses onun da benim gibi hayatı boyunca aşağılandığını söylüyordu. “Altülke’nin kan prensesiyim ve bir an önce Mizostium Kapıları’nda ol-
mam gerek.”

Az kalsın onu hemen oracıkta nehre geri atacaktım. Elimi durduran tek şey kızın eğitimli ve ölümcül yeteneği artık her neyse onun tehlikesiydi. Gill onun arkasında dire-ğini iyice sıktı. Riette daha akıllıydı. Kızın eli kalçasındaki silaha gitti, silahı tutan kılıfın düğmesini açtı. Gümüşler mermilere bağışık değildi. *Çoğu değildi.*

Keşke ben de kendi silahıma uzanabilseydim ama bunu yaparken beni görürdü. “Babanın Gümüş avcılarından kim, daha da önemlisi kaç seni takip ediyor?”

Sonunda bir an da olsa bocaladı. Bakışlarını güverteye indirdikten sonra tekrar gözlerime çevirdi. “Babam öldü.”

Ağzımın bir köşesi soğuk bir sırıtişla yukarı kalktı. “Baban Yamaç’ın hükümdar prensi, şu an Uçurum bölgesiyle savaşta. Biz Nehirciler sandığınız kadar aptal değiliz.”

“Bracken benim dayım, annemin kardeşi,” diye karşılık verdi. Gözleri kısıldı ve yeteneğinin ne olabileceğini merak ettim. Beni ve mürettebatımı kaç farklı şekilde öldürebileceğini. Onun gibi birinin kendisini nehrin aşağısına götürmemize nasıl ihtiyaç duyabileceğini veya bunu neden yaptığını merak ettim. “Babam öleli altı yıl oluyor. Ben yalan söylemem ve imasına bile sinirlenirim, Kızıl.”

Kanna; Gümüşlüğünden gelen yalan söyleme, hile yapma ve bizi istismar etme eğilimine rağmen ne gözlerinde ne de sesinde yalan emaresi görüyordum. Dikkatli bakışlar altında kıpırdamıyordu bile. Tüm Kızıl içgüdülerim isyan etse de ona doğru eğilerek bir kez daha, “Kaç avcı?” diye sordum.

Lyrisa yerinden kıpırdamadı; ne geri çekiliyor ne de meydan okumama karşılık veriyordu.

“Hiç. İsyançıların saldırısına uğradığımızda bir konvoyla birlikte Gölbölge’ye doğru kuzeye yolculuk ediyordum.” Başparmağıyla omzunun üzerinden nehir kıyısını işaret etti. Esintiyle ısıltılı, siyah saçlarından bir tutam omzunun üzerinden savruldu. “Bir tek ben sağ kurtuldum.”

Aha. Taşlar yerine oturdu. “Dayının, senin de diğerleriyle beraber öldüğünü zannetmesini istiyor olmalısın?”

Yüzü hiçbir duyguyu ele vermeden onaylarcasına başını salladı. “Evet.”

Kendisini tanıyan herkesçe ölü bilinen ve o şekilde kalmak isteyen, krallığını terk etmiş bir Gümüş prenses. En hafif tabirle merakımı cezbetmişti.

Belki de her kaçış günü bir değildi.

Kararımı zaten vermiştim. Ederinin on katı teklif edilen altın, nehirde epey yol götüreceği gibi mürettebatım içinde de oldukça değer görürdü. Diğerleri adına bir şey diyemezdim ama payıma düşenin çoğunu saklaması için anneme gönderecektim. Omuzlarımı Prenses’ten uzaklaştırarak kenara çekildim ve ona güverteyi açtım. Elimle, stoklanmış navlunların desteklediği alçak bankları işaret ettim.

Gözlerim hâlâ nehirde duran kaçakçı tekneme çevrilirken, "Oturacak bir yer bul ve ayak altında dolama," dedim ona. "Ean, mavi pelerinli aile. Ne teklif ediyorlar bir sor."

Lyrisa sakın bir tavırla yerinden kıpırdamadı. İsteddiğini almaya alışkındı. "Kaptan, size nehrin aşağısına bir tek beni götürmeniz için para ödüyorum. Acele etmem gerek."

"Hayhay, Gümüş," diye yanıtladım dönüp mavnanın kenarına yaslanarak. Ean aşağıda, mavnaya tekrar binmeye hazır bir vaziyette tek eliyle halat merdiveni tutuyordu. Lyrisa kolları önünde kavuşturulmuş halde bir yere otururken Ean'a gitmesi için elimle işaret ettim.

Sesim olması gerekenden yüksek çıktı.

"Ean, mavi pelerinliler."

Mavnamda sadece bir kaptan vardı.

İKİ

Ashe

Hareket ettiğimiz anda leş kokulu paltosunu nehre attı ve paltonun akıntıda süzülüp nehir kıyısındaki köklere dolanmasını seyretme zahmetinde bulunmadı bile. Sürüklenirken arkasında çamur ve daha beter pislikler bırakarak suyu kirletiyordu. Kan veya dışkı ya da her ikisi birden olsa gerekti. Sormakla uğraşacak değildim. Gümüşleri daha önce de taşımıştım ve onlarla mesafemizi koruduğumuzda nehir sakın akardı.

Tekneye aldığımız Kızıl aile de bunun farkındaydı. İki çocuğunu, bakışlarından kaçarak Yamaç prensesinden uzak tutan biri siyah, diğeri açık tenli bir çift anneydiler. Onunsa umurunda değil gibiydi, dirseklerini geriye yaslamış, diğerlerinin yokluğu sayesinde geniş ortamın tadını çıkarıyordu.

Gill elinde uzun direk ile yandaki yerinden ona öfkeli bir bakış attı. Bizi kayalıkların ve yüksek nehir yatağının çevresinden geçirerek sistematik bir şekilde itiyordu. Gümüşlere nefreti hepimizinkinden fazlaydı ama öfkesini kontrol altında

tutuyordu. Mavnanın pruvasına doğru yanından geçtiğim sırada omzunu hafifçe sıktım.

“Sadece Kapılar’a kadar,” diye mırıldandım, ona hedefimizi hatırlatarak. Akıntı ve devriye bakımından şansımız yaver giderse yalnızca iki hafta sürerdi. Kapılar’a daha kısa sürede vardığım olmuştu ama mavnayı ya da mürettebatı zorlamamayı tercih ederdim. Ayrıca nehir sakın olacağa benziyordu. İşleri olması gerekenden karmaşık hale getirmenin anlamı yoktu.

“Kapılar’a kadar,” diye yineledi. Söylenmemiş sözleri duymak zor değildi. *Bir saniye fazla değil.*

Onaylarcasına başımı salladım. Yamaç prensesi yakında gitmiş olacaktı.

Kapılar’a giden yolu yaralı avuçlarımızın içi gibi, mavnanın güvertesi gibi bilirdik. Ohius’tan kesişim noktasına kadarki kısım en kötüsüydü. Sağımızda, yani kuzey yönünde, su kenarına kadar Kraliyettoprakları’nın sınır hattı olan Gölbölge kıyısı; sol tarafta, yani güneyde, Bağımsıztopraklar uzanıyordu. Bu denli kuzeydoğuda ormanlık bölgeler ve çoğunu ot bürümüş araziler vardı. Bir Gölbölge devriyesi burada bizi durdurmaya kalkışırsa karaya kaçmak dışında bir seçeneğimiz yoktu. Mavnalar hızlıydı ama araç taşıtlarından hızlı değildi ve güçlü bir nympa nehri bize karşı çevirmeye karar verirse hiçbir faydası yoktu. Şimdiye dek yalnızca bir kez suyun geri püskürttüğünü hissetmiştim ve yeterli olmuştu. Aynısını bir daha yaşamaya niyetim yoktu.

Diğer mavnalar ve kaptanların ilerleyişiyle bizimkini kıyasladım. İhtiyar Toby geride kalarak çoktan görüş açımızdan çıkmıştı. Kırmızı Muhafızlar işi, ağır ilerlemesini veya

sınır boyunca birçok yerde durmasını gerektiriyor olmalıydı. Böyle bir işi olduğu için ona kesinlikle gıpta etmiyordum. Aynı şekilde, sözleri kulağı ne kadar okşasa da o isyancılarla aynı kaderi paylaşmaya da hiç niyetim yoktu. İşleri veya nehri sakinleştirmedikleri kesindi.

Hallow yaklaşık yüz metre ilerideydi, mavnası suda usulca ilerliyordu. Muhtemelen Ohius ve Ulu Nehir'in birleştiği kesişim noktasına varıncaya kadar görüş açımızda olacaktı. Sonra bir iki gününü nehrin yukarısına doğru kuzeye çıkmak için navlunlardan kurtulmakla geçirecekti. Kapılar'a kadar onu bir daha görmeyecektim.

Pruvadan bakınca ileriye, yarıya kadar kesilmiş buğday ve mısır tarlalarının uzandığı Gölbölge'yi görebiliyordum. Yaz yaklaşıyordu ve sonbahara kadar bu tarlalar kış için dümdüz edilecekti. Her yıl işçilerin önünden geçerken Kızılların uzaktaki derebeyleri için çalışıp ter dökmelerini izliyordum. Bazen bizi gördüklerinde kıyıya koşar ve onları almamız için yalvarırlardı. Hiç almazdık. Devriyeler fazla yakındı ve çiftçilerin çok az paraları vardı. Yine de birkaçı yaz boyu kıyıda tekneler yaparak kendi kendilerine yola çıkardı. Gümüşlere görünmemek kaydıyla onlara mümkün olduğunca yardım ederdik.

Yolcu çocuklardan biri kıvrırcık kahverengi saçlarının çevrelediği altın yüzündeki iri gözleriyle koşarak yanıma gelirken güvertedeki hızlı, hafif adımlarla düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. Küçük kız korkmuş görünüyordu. Çocuğu sakinleştirmek için ona sııttım. İhtiyacım olan son şey çığlık atan bir çocuktu. Hemen sııtarak ağzımı işaret etti, sonra kendi dişini gösterdi.

“Beğendin mi?” diye mırıldandım, dilimi altın ön dişim üzerinde gezdirerek. Memphis’da bir dövüşte kırılan dişimin yerini almıştı. Kazandığım bir dövüş.

“Dişin parlak,” diye bağırdı heyecanla. Ancak sekiz yaşındaydı.

Güverteye, bankın üzerinde sıkış tepiş oturan annelerine baktım. Endişeyle izliyorlardı. Çocuk evlat edinilmiş veya kadınlardan birinin çocuğu olabilir mi diye merak ettim. Muhtemelen ikinci seçenektir. Bakışları, daha solgun tenli kadınla aynıydı, gözlerinde aynı parıltı vardı.

Çocuğu nazikçe ailesine doğru ittim. Çocuk ne kadar sevimli olsa da gerektiğinden fazla etkileşime girmek istemiyordum. Böylesi daha kolaydı. “Gidip oturmalısın. Benim burada halletmem gereken işler var.”

Kıpırdamadan hâlâ bana bakıyordu. “Sen kaptansın,” dedi ısrarcı bir şekilde.

Şaşkınlıkla ona baktım. Mavna mürettebatının çalışanları tanımlayan herhangi bir rütbesi veya unvanı olmasa da güvertedeki konumum belliydi. “Evet.”

“Kaptan ne?”

Başımı sallayıp bu kez beraberimde gelmek zorunda kalsın diye çocukla ben de yürüyerek onu tekrar iteledim. Sırf gitsin diye, “Ashe,” dedim.

“Ben de Melly.” Sonra bir eli aniden benimkine yapışarak sesi fısıltı halinde alçaldı. “Teknede bir Gümüş var.”

“Farkındayım,” diye mırıldandım, parmaklarımı onunkilerden sıyrarak.

Bankların üzerindeki aylak görüntüsüne rağmen Yamaç prensesinin izlediğini gördüm. Bakmıyormuş gibi yaparak kirpiklerinin altından bize bakıyordu. İyi taktikti. Zekiceydi.

“Onun binmesine niye izin verdin?” Küçük kız teknenin geri kalanı veya biri duyar mı diye endişe etmeden devam etti.

Riette kenardaki yerinden direğe yön verirken pis pis sırtarak bana baktı. Yüzümü ekşiterek karşılık verdim. Nedenise kaçak çocukların hep çekim alanlarına giriyordum ve bir şekilde buna izin veriyordum.

“Sizin binmenize niye izin verdiğem aynı sebepten,” dedim kestirip tersleyerek. *Bırak da işimi yapayım, çocuk.*

“Onlar tehlikeli,” diye geri fısıldadı. “Onları sevmiyorum.”

Sesimi alçaltma zahmetine girmedim bile. Gümüş prenses duyarsa duysundu. “Ben de.”

Yanlarına ittiğimde Kızıl annelerden soluk tenli olanı neyse ki kızına uzandı. Kadının buğday rengi kısa saçları vardı. “Melly adına özür dilerim, efendim,” dedi çocuğu yanına çekerek. Korku değil, saygı duyuyordu. “Şimdi kıpırdamadan yerinde otur.”

Kısaca onaylarcasına başımı salladım. Yolcuları, özellikle de iç savaştan kaçanları azarlamak âdetim değildi. “Ortalıkta dolaşmayın yeter.”

Küçük oğlanlarına sımsıkı sarılan diğer Kızıl anne içten bir şekilde gülümsedi. “Elbette, efendim.”

Efendim sözü tuhafıma gidiyordu. Bu benim mavnam ve benim mürettebatım, bu da zor kazanılmış nehrim olmasına rağmen alışmamıştım. Her ne kadar doğru olsa da, her ne kadar bunu hak etsem de; iki yetişkin kadının bana böyle hitap etmesi hâlâ garip geliyordu.

Çiftin yanından ayrılırken Prenses'in yanından geçtim. Hâlâ boylu boyunca uzanmış, gereğinden daha geniş yer kaplıyordu. Gümüş dikkatle beni süzmek için çenesini kaldırdı. Yetersizlik veya değersizliğe dair düşüncelerin hepsi yok oldu. Saygımı hak etmeyen biri varsa, o da bir Gümüş'tü.

Samimiyetimi kaybederek dikkatli bakışları altında kasatı kesildim.

"Ne zaman yiyoruz, Ashe?" diye sordu, bir eliyle boş boş banka vurarak. Tepede şiddetini artıran yaz güneşi, diğer elini gözlerine siper etmeye zorluyordu.

Ashe.

Kızıl çocuk, annelerinden birinin yanından eğilerek benden önce sinirlendi.

"O bir kaptan, hanımefendi," dedi sesi titreyerek. Onu düzeltmek bir yana, bir Gümüş'le konuşmasının bile kim bilir ne kadar cesaret istediğini hayal edemiyordum. Günün birinde ondan da iyi bir mavna kaptanı olurdu.

Annesi onu hemen geri çekerek susturdu.

Gümüş'ün ağırına gider diye biraz yerimi değiştirerek çocukla ikisinin arasına girdim.

Ancak o, gözlerini üzerimden ayırmaksızın öylece duruyordu.

"Günbatımında yeriz," dedim sakince.

Dudakları kıvrıldı. "Öğle yemeği yok mu?"

Banktaki Kızıl annelerden biri yavaşça ayağını kaydırarak çantasını göz önünden çekti. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Elbette yolculuk için kumanya getirecek sağduyuya sahiptiler.

“Biz derken, mürettebatımı kastettim,” dedim Gümüş’e, her bir sözcük ağzımdan bıçak keskinliğinde çıkarak. “Kendin için yiyecek getirmedi mi?”

Bankın üzerine vuran eli durdu ama yumruğunu sıkmadı. Kalçamdaki silahın ağırlığını hissettim. Kendi vatanından kaçan çaresiz bir Gümüş’ün yemek uğruna bize saldırmasını beklemiyordum ama tetikte olmaktan zarar gelmezdi. Gümüşler reddedilmeye alışkın değillerdi ve zorluklar karşısında iyi tepki verdikleri söylenemezdi.

Beyaz, düzgün dişlerini göstererek yüzünü ekşitti. Doğal olamayacak kadar mükemmellerdi. Hepsini söktürüp deri şifacısına yenilerini çıkarttırmış olmalıydı. “Ödediğim paranın yemeği de karşılayacağından eminim.”

“Anlaşmamız böyle değildi. Ancak istersen yemek için ödeme yapabilirsin,” dedim. Verdiği para hız, sessizlik ve soru sormamak içindi. Yemek için değil. Ayrıca ödediği paraya rağmen pazarlık yapacak kişi bendim, o değil. “Bu kesinlikle bir seçenek.”

Gözlerini üzerimden ayırmaksızın elini kemerine asılı para kesesine uzattı. Geri kalan altını tartarak metalin belli belirsiz şıkırtısını dinledi. Az bir miktar değildi. Ancak karınını doyurmak için bile ödeme yapmaya tereddüt ediyordu.

Prences parasını daha fazlası için, *daha kötüsü için*, nehirde daha uzun bir yolculuk için saklıyordu. Yolculuğunu Kapılar’da sonlandırmayı planlamadığına, mavnamdaki tüm navlunlar üzerine bahse girerdim. Güverteme ilk adım attığında olduğu gibi yine merakımı cezbettiler.

İfadesi tamamen değişti. Havayı kokladı ve bir saray mensubu ya da kâhyaymışım da azat edilmişim hissine

kapıldım. Değersiz bir Kızıl'dan kurtulma isteğini hatırlarcasına parmaklarından biri seğirdi. Gölbölge ve Gümüş egemenliğinin bulunmadığı nehrin Bağımsıztopraklar yakasına bakmak için başını çevirerek, "Ohius boyunda herhangi bir yere demir atıyor musunuz?" diye sordu. Ormanlık alan sabah güneşinde bile karanlık içindeydi. Sorusu ve merakı bir an kafamı karıştırdı.

Prenses Lyrisa akşam yemeği için avlanmayı planlıyordu.

Onu bir kez daha süzdüm, artık üzerinde montu yoktu. Giysileri de botları kadar iyiydi, lacivert bir üniforması vardı. Ne bir mücevher ne bir aksesuvar taşıyordu. Görebildiğim kadarıyla silahı da yoktu, demek ki avını yakalamak için yeteneği kâfiydi. Soylu Gümüşlerin savaş için askerler kadar eğitim gördüklerini, spor ve onur için dövüşmek üzere eğitildiklerini biliyordum. Böylesine güçlü birinin mavnamda olduğu düşüncesi beni inanılmaz huzursuz ediyordu.

Ancak parasını reddedecek veya onu kızdırmaktan vazgeçecek kadar değil.

Keskin bir gülüşle geriye doğru bir adım attım. Gözleri kısıldı. "Yarıdan sonra kesişim noktasına varıncaya kadar demir atmıyoruz," dedim.

Bir eli öne fırladı ve madeni para güneşte bir altın ışıltısıyla süzüldü. Kendi zaferimin ve gizleyemediği kibrinin tadını çıkararak parayı yakaladım.

Yanından uzaklaşırken omzumun üzerinden, "Sizi burada ağırlamak bir zevk, Prenses," diye seslendim.

Günbatımı karanlığın içinde yüzüyormuşuz gibi görününceye dek her gölgeyi uzatarak nehri kan kırmızısına çe-

virdi. Pruvadaki Gill başıboş keresteler veya sürüklenen kum yığınlarına dikkat ediyordu. Cırcırböcekleri kıyıdan, kurbağalar sığ sulardan sesler çıkarıyorlardı. Ohius'ta sessiz bir geceydi, sakın bir akıntı bizi güneydoğuya çekiyordu. Zamanım geldiğinde böyle bir gecede ölmeyi umuyordum.

Koca Ean akşam yemeğini dağıttığında Gümüş'ün, yemeğimizin kalitesi karşısında tereddüt etmesini bekliyordum. Berbat sayılmazdı ama elimizdeki erzak Prenses'in alışık olduğu standartlarda değildi. Ancak tek kelime etmeden önüne koyulanı aldı, ardından bankında kendi başına sessizce yedi. Tuzlanmış kuru et ve sert bisküviler boğazından Yamaç'taki kaliteli tatlılar kadar rahat geçiyora benziyordu.

Geri kalanımız yemek için sandıkların üzerinde veya güvertede daire şeklinde dizilerek bir araya toplandık. İki çocuk –Melly ve adının Simon olduğunu öğrendiğimi ağabeyi– karınları tok bir halde annelerine yaslanmış uyuyorlardı. Daria ve Jem adlı ebeveynleri yiyeceklerini, bir kısmını bize teklif etmeden önce eşit bir biçimde paylaştılar.

Riette aralıklı dişlerini gösteren kocaman sırtışıyla herkesten önce davranıp teklifi geri çevirdi. Kadın, mavnanın fersiz ışığında, nehir yaraları daha belirgin, bitkin görünüyordu. Benden on yaş büyüktü ama mavna hayatına yeniydi. Sadece bir yıldır benim güvertemdeydi. Bağımsıztopraklar'da doğmuş, herhangi bir tabiiyet ya da boyunduruk altına girmeden büyümüştü. Tıpkı benim gibi, tıpkı Hallow gibi. Biz Bağımsıztoprak Kızılları olarak farklıydık.

Riette bir bisküviyle çocukları işaret ederek nazikçe, "Uzun yoldan mı?" dedi kadınlara.

Saçları ve gözleri barut gibi kara olan koyu tenli kadın, Jem, onaylarcasına başını salladı. “Evet,” dedi. Tek eli dalgınlıkla Melly’nin lülelerini okşadı. “Ama Melly ve Simon üstesinden geldi. İhtilâflı Topraklar’a ulaşmak uzun sürdü.” *İhtilâflı*. Kraliyettopraklılar bize böyle derdi. Sanki bizimki onların idaresinden bağımsız, kendi başına bir ülke değil de Gümüşlerin, uğruna savaştığı bir şeymiş gibi. “Ta Arkeon’dan geldik.”

Gözümün önünde bir harita canlandı. Arkeon yüzlerce kilometre uzaktaydı. Bir yandan ağzımdaki kuru et parçasını çiğnerken konuştum. “Hizmetçiler.”

“Öyleydik,” diye yanıtladı Jem. “İsyancılar Kral’ın düğününe saldırdığında o karışıklıkta saraydan ve şehirden kaçmak kolay oldu.”

Nehirde haberler hızlı yayılırdı, bir ay önce Poyraz Kralı ve talihsiz düğününde olanları duymuştuk. Kral kurtulmuştu ama Gümüşler, Kırmızı Muhafızlar’ın ve Yüksektepe birliklerinin gücünü kesinlikle hissetmişlerdi. O zamandan bu yana işler sadece daha kötüye gidiyordu; Poyraz’daki iç savaştan, Kırmızı Muhafızlar isyanından, Yüksektepe’nin kararlı bir şekilde doğuya ilerleyişinden haberdardık. Tüm bu gelişmelerin haberleri önünde sonunda savaş akımıyla taşınarak nehrin aşağısına yayılıyordu.

Grubumuzun dışından bir ses duyuldu.

“Maven’in hizmetinde miydiniz?” diye sordu Prenses. Mavnanın fersiz ışığında esrarengiz bir şekilde Jem’e bakıyordu.

Jem kadının bakışları altında sinmedi. Dişlerini sıktı. “Daria mutfakta çalışıyordu. Ben hanımefendinin hizmetçisiydim. Kral’la muhatap değildik.”

Gümüş yılmıyordu, yemeğini unutmuştu. “O halde karısına. Gölbölge prensesine.”

“Kendisinin doğrudan ona hizmet edecek, ülkesinden gelen hizmetçileri vardı.” Jem omuz silkti. “Ancak ben de bir kraliçe hizmetkârıydım ve Kraliçe yokken tutsağa hizmet ediyordum. Elbette doğrudan değil –hiçbir Kızıl’ın, yanına yaklaşmasına izin verilmezdi– ama onun çarşaflarını, yemeğini, o tarz şeyleri getirip götürürdüm.”

Koca Ean kısa sakalındaki bisküvi kırıntılarını temizleyerek bağdaş kurduğu bacaklarını silkeledi. “Tutsak mı?” dedi şaşkınlıkla gözlerini kısarak.

Prenses’in sesi katıydı. “Mare Barrow’dan bahsediyorsun.”

Bu, Koca Ean’ın şaşkınlığına bir yenisini daha ekledi. Bir açıklama için Riette’e baktı. “O kim?”

Kadın gözlerini devirip ona bakarak sesli bir iç çekti. “Kırmızı Muhafız kız.”

“Ah, tamam,” diye yanıtladı Koca Ean. “Şu Prens’le kaçan.”

Riette’in ağzından öfkeli bir ses daha yükseldi. Ona vurdu. “Hayır, aptal, yeteneği olan. Şimşek. Bir Gümüş gibi ama değil. Onu nasıl unutabilirsin?”

Koca Ean dev omuzlarını silkmekle yetindi. “Bilmem. Bir prensle kaçan Kızıl kulağa daha ilginç geldi.”

“İkisi aynı kişi,” diye homurdandım, ikisinin de çenesini kapayarak.

Haber alıyor olmamız doğru düzgün veya tamamen doğru aldığımız anlamına gelmiyordu. Bazı Nehirciler ve

Bağımsıztopraklılar günlerini, Kraliyettoprakları'na hâkim olan kaos içinde ve sınırlarımızın dışında neler olup bittiğini açıklığa kavuşturmakla geçirirlerdi. Şahsen, benim dedikodularla işim olmazdı, gerçeğin ortaya çıkmasını beklerdim. Hallow bunlara benden daha çok ilgi duyardı ve bilmem gereken ne varsa bana anlatırdı.

“Ayrıca Barrow bir tutsak değil,” diye ekledim. “Kızıl kız Kırmızı Muhafızlar'ı ve gündemlerini yerdiğinde nehrin ta yukarısındaydım ve yayınlarından birini görmüştüm. Üzerinde mücevherler ve ipek vardı, Kral'ın nezaketinden ve merhametinden bahsediyordu. Poyraz kralıyla kendi isteğiyle bir araya geldi.”

Yamaç Prensesi bankında otururken su bardağının içine doğru şiddetli bir kahkaha attı.

Gözlerimi ona çevirdiğimde sırtarak bana bakıyordu. “Bunda komik bir şey mi var?”

Beni şaşırtarak sorumu yanıtlayan Jem oldu. “Kız kesinlikle tutsaktı, efendim. O konuda hiç şüphe yok.” Daria yanında ciddiyetle başını salladı. “Günlerinin çoğunu, muhafızlı ve zincirli halde bir odada kilitli geçiriyordu ve ancak o entrikacı oğlan çocuğu onunla oynamak veya ortalığı karıştırmak için kızın sesini kullanmak istediğinde odadan çıkarılıyordu.”

Karşılığı ince olsa da huzursuzluğa kapıldım. Eğer doğruysa, bu hayal edemeyeceğim bir cezaydı. Şimşek kızı zihnimde daha net canlandırmaya çalıştım. Yayını, sesini hatırlıyordum ama yüzü belirsizdi. Daha önce görmüştüm, biliyordum. Kahverengi saçlı, keskin bakışlı. Ancak hayalimde canlananlar bundan ibaretti. Aynısı Kraliyettoprak-

ları'nı yöneten krallar için de geçerliydi. Genç bir oğlan Poyraz'ı yönetiyordu, her yanı mücevher kaplı Prens Bracken Yamaç'ın yönetimini elinde tutuyordu, bir nympa kral ve kraliçe ise Gölbölge'yi yönetiyordu.

Jem hâlâ dikkatle bana bakıyordu, şimşek kız namına azarlanmış gibi hissettim. Kabahat bendeydi. Bir şeylerin dışında kalmaya, dikkatimi gözümün önündekine vermeye çalışıyordum. Dünyadaki büyük ve korkunç insanlarla uğraşmıyordum. Onlarla ilgili, sadece hayatta kalacak ve önde olacak kadar bilmem gereken neyse onu biliyordum, başka bir şey değil. Görünüşe göre o bile kusurluydu.

Yemeğime kaldığım yerden sessizce devam ettim.

"Onları tanıyor muydunuz?" diye sordu Jem, Prenses'e böyle bir soru yöneltecek kadar cesur bir şekilde.

Yanıtlamasını beklemiyordum. Bu dünyada bir sürü Gümüş vardı ama hepsi o kadar soylu ya da önemli değildi. Özellikle de Bağımsıztopraklar'dakiler. Arkamızdaki dünyayı şekillendiren uzak isimleri tanımazlardı. Ancak kadın beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Ağzının bir kenarı acımasız bir gülüşle yukarı kalktı. "Maven'la ve sürgündeki kardeşiyle tanıştım. Müttefik kralıkların çocuklarıyken, uzun zaman önceydi. Gölbölgeli Iris'i tanıdığımı söyleyemem." Sesi katılaşıp gibi oldu. "Ancak ailesini gayet iyi bilirim."

Montunu attığı gibi suyunun geri kalanını da nehre fırlattı, mavnaya çarpıp karanlığa karışmasını izledi. Bir daha ağzını açmadı.

ÜÇ Lyrisa

Daha iyi yerlerde yattığım olmuştu ama daha beterlerinde de yatmıştım.

Mavna bankının cılız minderi krallığıma, bana ait tek alana dönüştü. Bu daha önce, her şeyin elimden alınma tehdidiyle verildiği dayımın evindeyken gördüklerimden fazlasıydı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde muhafızın paltosunu keşke atmasaydım da yıkasaydım veya üzerindikileri ayıkласaydım diye hayıflandım. Nehrin üzerinde hava serinledi, titreyerek uyumaktan başka çarem yoktu. Doğru, o paltonun içinde bir adam ölmüştü. Ancak bu, hâlâ iş görmediği anlamına gelmiyordu.

Belki bir Kızıl bulur ve temizletirdi.

Belki de Orrian bulur ve izini sürerdi.

Bu düşünce beni gece havasından daha çok ürpertti.

Hayır, dedim kendime. Orrian yüzlerce kilometre uzakta olduğunu zannediyor. Muhafızlarının kalanıyla beraber, tatlı

Magida'yla beraber, bir çukurda yakılmış bir ceset daha. Bir pusunun, Kırmızı Muhafızlar veya Yüksektepe'nin ya da her ikisinin birden öldürdüklerinden. Kıyıma uğramış Gümüşler, şu an verdiğimiz onca savaşın bilançosundan daha fazla ölü. Kaçmayı sürdürürsen seni asla bulamayacak. Bu nehirde güvendesin.

Buna az kalsın inanacaktım.

Şafaktan önce uyandığımda omuzlarımın ve ayaklarımın etrafında, beni yabancı bir sıcaklıkla sarmalayan bir örtü vardı. Neredeyse babam ölmeden ve Gelgitderesi'ni temelli terk etmeden önceymiş ve evdeymişim, gerçekten evimdeymişim gibiydi. Ancak bu altı yıl önceydi, eskide kalmış bir anıydı, imkânsızdı.

Gözlerimi kırıştırdım ve anımsadım.

Sayıcı azınlıkta olduğum, etrafımdaki herkes tarafından nefret edildiğim ve varacağım bir yerimin olmadığı bir Kızıl Nehirci mavnasındaydım. Kaçan ölü bir kız.

Her nefeste hissetsem de korku burada işime yaramazdı. Bu Kızıllar arkada yatan ve belki hâlâ gelmekte olan şeyden korktuğumu bilmemelilerdi.

Bunun üzerine kucağıma örtülmüş eski püskü, yumuşak örtüye dudak büker gibi yaparak çenemi havaya kaldırıp doğruldum. Sanki bu, hak etmediğim bir nezaket değil de, dünyadaki en aşağılayıcı şeymiş gibi.

Güverteye göz gezdirmeden önce arkamızda boylu boyunca uzanan Ohius şeridine baktım. Dünküyle aşağı yukarı aynı görünüyordu. Çamurlu su, yeşil kıyılar, kuzeyde Gölbölge, güneyde İhtilaflı Topraklar. İkisi de boştu, görünürde ne bir insan ne de şehir vardı. Nehrin iki yanı da bu kadar yakın

olmayı istemiyor, aralarında kilometreler olan birkaç rıhtım noktası haricinde mesafelerini koruyorlardı.

“Bir şey mi arıyorsun?”

Kendini beğenmiş kaptan iki metre ötede küpeşteye yaslanarak kollarını önünde kavuşturmuş, bacaklarını birbirinin üzerine atmış, tamamen bana dönük duruyordu. Şafak sökmeden önceki yarı karanlıkta bile kalçasındaki silah görölüyordu. Alaycı bir yıldız gibi parıldayan o aptal altın dişiyle sırtacak kadar küstahtı.

Soğuk bir sesle hızlıca, “Sadece ne kadar yol katettiğimizi anlamaya çalışıyorum,” diye yanıtladım. “Teknen yavaş.”

Adam istifini bozmadı. Dün saçları güneşte neredeyse koyu kızıl parlıyordu. Şimdi sabahın ilk ışığında ise siyahtı, düzgün bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Vücudunun geri kalanını, suyun üzerinde geçen yılların etkisiyle koyulaşmış, çilli esmer tenini süzdüm. Halat izlerini, yaralı ellerini. Parmaklarının sert olduğuna bahse girerdim.

“Teknem işini iyi yapıyor,” dedi. “Direkler ve motorla gereken sürede yol alıyoruz.”

Kesemde gitgide azalan madeni paralar zihnimde ağır basıyordu. *Ona teklif ettiğimden çok daha azını ödeyebilirdim. Aptal. Salak.* “Sana daha iyisini yapman için ödüyorum.”

“Nedenmiş o?” Başını eğerek seri bir hareketle kendini küpeşteden öne itti. Adamın sinsisi bir hali vardı. Av olmaktan bir adım ötede olmasına rağmen bir avcıydı. “Senin gibi bir Gümüş’ün benim nehirlerimde ne işi var?”

Dişlerimi sıkıp çenemi kaldırdım. Dayımın, annemin ve sabrımı denemeye çalışabilecek başka bir soylu Gümüş’ün

önünde, birçok Gümüş mahkemesinde güvendiğim otoriter maskeyi kuşandım. Kaptan üzerinde işe yaramıyordu.

Geniş bedeniyle önümde dikiliyordu. Birçoğundan uzundu ve çalışmaktan kaslı bir yapısı vardı. Arkasında cı-lız mürettebatının geri kalanı görevlerinin başına geçmeye başlamıştı. Kaptan faydalı bir işle uğraşüyor mu diye merak ettim. Doğrusu mavnaya bindiğimizden beri ne direği tuttuğunu ne de teknenin dümenine dokunduğunu görmüştüm. Görünüşe bakılırsa tek yaptığı şey yolcu ve navlunlarından gözünü ayırmamaktı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi. “Bana soru sormam için para ödemiyorsun.”

Onu parçalamamak için kendimi zor tuttum. “Evet, öyle.”

Gümüş olduğumu biliyordu. En iyi ödeyen yolcusu olduğumu biliyordu. Birçok bakımdan tehdit teşkil ettiğimi biliyordu. Yine de öne doğru bir adım attı ve cüssesiyle teknenin geri kalanının görüntüsünü kapayarak önümde durdu.

“Bu mavnayı ve bu mürettebatı tehlikeye atacaksan, bilmem gerek.”

Soğuk bir ifadeyle ona baktım. Adamın geri adım attığı yoktu fakat zihni diline ayak uydururken bakışları az da olsa tereddüt etti. Yeteneğimin ne olduğunu bilmiyordu. Neler yapabileceğimi bilmiyordu. Onu, yolcularını ya da mürettebatını nasıl öldürebileceğimi bilmiyordu.

Örtüyü kollarına tutuşturdum. “Burada tehlikede olan tek şey sensin.”

Bir an bile düşünmeden örtüyü koltuğunun altına alıp döndü. Ayıcığının yanından geçerken, başparmağıyla beni işaret etti. “Ean, onu en son doyur.”

Hantal Kızıl canavar kendisine emredildiği gibi yaptı. Mürettebata yemek dağıtılırken en son benim yanıma geldi ve yanında buharı tüten bir fincan koyu kahveyle akşam yediğimizin aynısından verdi. En azından güzel kokuyordu ve tadını çıkarmak için ağırdan aldım. Ayak parmaklarıma kadar titredim.

Yemeğimin ortasında Kızıl küçük kızın, yeni uyanan annelerinin yanından bakarak dikkatle beni izlediğini fark ettim. Kendisinden bir iki yaş büyük ağabeyi hâlâ örtülerin arasına kıvrılmış, bankın altında uyuyordu. Kızın gözlerinin içine bakınca dikkatli bakışlarım karşısında korkup hemen başını çevirdi.

İyi. En azından korkan biri var.

Güneş yükselirken tekneyi ağır adımlarla arşınladım.

Önceki gün şafak sökmeden çok önce ormanlık alanda uyanmış, diğer birçoklarıyla birlikte nehri geçmek için yalvarmaya köhne rıhtıma gitmiştim. Korkuyordum; açtım. Bir tekne bulur muydum, yoksa geri mi çevrilirdim bilmiyordum. Rahatlamış hissetmem gerekirdi. Altımızda durmadan devinen nehrin bana biraz huzur vermesi gerekirdi.

Vermiyordu.

Kendimi toparlamak için mavnanın boş yürüme alanında bir aşağı bir yukarı yürüyerek huzursuzluğumu üzerimden atmaya çalıştım. Önceki gün banktan kalkmamıştım, bacaklarımı açmam gerekiyordu. Zaten mavnada bunun için pek bir alan yoktu. Tekne uzundu ama dardı, en geniş kısmı beş metre ya var ya yoktu ve bir uçtan diğer uca uzunluğu otuz metreden azdı. Yük ambarı, kaptan kamarasıyla bir-

likte güvertenin altındaki her yeri kaplıyordu. Başka bir şey yapmıyor gibi görünse de, Ashe'in ara ara oraya daldığını, sonra bir haritayla ya da ona benzer bir şeyle çıktığını görmüştüm. Nehir sürekli değişiyor, su yatağı boyunca kendine yeni yollar açıyor olmalıydı. Devrilmiş kütükler, yeni karakollar, Gümüş kontrol noktaları. Ashe ve mürettebat hepsini biliyor ve sürekli izliyordu.

Ancak arkaya bakmıyorlardı. Bunu yapmayı bilen sadece bendim.

Giysiler benim değildi ve üzerime tam oturmuyordu. Göğsü dar, kolları kısıydı. Giysilerini aldığım Gölbölgeli muhafızdan uzundum ama bedenime en yakın olan oydu. Her hareketimde bir dikişini patlatacağım diye korkuyordum. Önceleri vücut kıvrımlarımla övünürdüm. Artık övünmüyordum. Düşünecek daha önemli şeylerim vardı. Bir sonra duracağımız rıhtımda üzerime daha uygun bir şeyler almayı aklımın bir köşesine yazdım.

Nehrin coğrafyasını gayet iyi biliyordum. İhtilaflı Topraklar haritalarımızda yer alıyordu ama benim krallığımdakinden çok daha detaysızdı. Memphia ve Mizostium şehirlerini biliyordum, ikisi de nehrin aşağısındaydı. İtiraf etmeliydim ki nehirden bile olsa o şehirleri görmeye istekliydim. Güzel ama surlarla çevrili, tek bir kan tarafından yönetilen Gümüş hükümdarlıklarının kurdukları şehirleri biliyordum. Tercihen olmasa da tabii ki Kızıl varoşları görmüştüm. Acaba İhtilaflı Topraklar'daki şehirlerin hangisi daha iyiydi.

Keşke başıma bela olan yaptığım bu korkunç seçim olmadan, kaçmadan daha iyi koşullar altında görebilseydim.

Hayır, kaçmıyorum. Korkaklar kaçar, ben korkak değilim. Bir korkak geride kalır. Bir korkak, Orrian'ı bekler, onu ve önceden belirlenmiş kaderi kabullenir.

Serin bir esinti suyu dalgalandırıyor, güneşin tam öğle vakti sıcaklığını dengeliyordu. Bir öpücük gibi hafifçe etrafımı sardı, gözlerimi kırıştıtararak kapadım.

Ardından yanımda birinin durmasıyla güverte gıcırdadı ve dişlerimi sıkıp kendimi sinir bozucu kaptanın sözlerinin devamına hazırladım.

Ancak gelen Kızıl hizmetçilerden biriydi. Adı Jem olsa gerekti. Benden kız kardeşi kadar korkmayan oğlu kadının yanında duruyordu. Çocuk siyah iri gözleriyle küstahça bana bakıyordu.

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek, “Selam,” diye mırıldandım.

Oğlan seri bir hareketle selam verdi. Bir çocuk için garipti.

Annesi yanında, gözleri şefkatle oğluna çevrilmiş, bakmayı sürdürüyordu. Kadın, oğlunun kız kardeşi gibi altın sarısı saçlarını havalandırdı. Bir saray hizmetçisi eğitimine sadık kalarak benimle konuşmadı, ilk ben konuşmasaydım konuşmayacaktı.

“Şu an İhtilaflı Topraklar'dayız,” dedim ona. “Protokole uygun davranmak zorunda değilsin. Konuşmak istiyorsan konuşabilirsin.”

Kadın elini oğlunun omzuna koyarak bakışlarını Göl-bölge'nin başladığı uzak kıyıya çevirdi. “Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın, Gümüş?”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Öyle olsun.”

Benim gibi ve onun gibi birini yan yana görmek tuhaf olmalıydı. Gümüş bir prenses ve Kızıl bir hizmetçi, aramızda da çocuğu. İkimiz de kaçıyorduk. İkimiz de bu nehrin ve mürettebatın insafına kalmıştık. Birçok yönden aynı şeydi.

Şu dünyanın deveranı ne garipti. Doğudaki savaşlar bitmemiş olabilirdi, kazanılmış veya kaybedilmiş olabilirdi ama şimdiden değişimi getirdikleri kesindi.

Savaşa istekli değildim. Dünyanın hiçbir yerinin arkamda olmasını istemiyordum. Çekilmez yıldırım kızlar, cinayete kurban giden krallar. İsyan eden Kızıllar, sürgündeki Gümüşler. O kaosun ne tür bir yere dönüşeceği konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Ancak geleceği düşünecek zamanım yoktu. Geriye bakmak zorundaydım. Gözcülük etmek zorundaydım.

Kızıl hizmetçiyi durduğu yerde bıraktım ve nehir sağa sola kıvrılırken gözlerimi üzerinden ayırmaksızın ayaklarımı sağlam bir biçimde yere sabitleyerek sonraki birkaç saati teknenin arkasında geçirdim. Mavna büyük ölçüde sessizdi. Kızıl kaptan alçak sesle mürettebatıyla konuşarak saatte bir iki defa talimat veriyordu. Direklerde yara izli bir kadın ve sırik gibi bir adamdan oluşan mürettebat işlerini iyi yapıyorlardı. Nefes alıp veren dağ gibi tip soluk soluğaydı, aşağıda kim bilir ne yapıyordu. Poyraz hizmetçileri daha ziyade kızlarını gözlerinin önünden ayırmamaya odaklanmış bir halde mavnanın ta diğer ucunda aralarında konuşuyorlardı. Oğlan daha idare edilebilirdi. Ben arkada ayağa kalkınca o da ileri bakarak ön tarafta ayağa kalktı. Hiç konuşmuyordu.

Nehir nazikçe ve öldürücü bir şekilde küpeştenin üzerinden uzanıp onu aşağı çekerken de sesini çıkarmadı.

Oğlanın bacakları, küçük ayakları sağa sola sallanarak yan taraftan aşağı inerken Daria tam zamanında döndü. Kadın bağıırıyordu ama oğlanı kapan şeyin ne olduğunu bilerek çoktan harekete geçtiğim sırada kadının sesini duymuyordum.

Bu bir dalga değildi. Nehirlerde dalga olmazdı.

Bir tür akıntı veya nehrin en hızlı akan yeri de değildi.

Bu tasarlanmış, yönlendirilmiş, *yapılmış* bir şeydi.

Sebebi Orrian'dı.

Sebebi bendim.

Mavnada ilerlediğim sırada bir el beni durdurmaya çalışarak kolumu yakaladı ama hiç düşünmeden sıyrıldım. Gözücuyla baktığımda kaptanın betinin benzinin attığını gördüm. İleride direkçiler iki kat hızla çalışıyor, tekneyi çeviriyor ve seyrimizi yavaşlatıyorlardı. Onlara bağıırıp durmamalarını söylemek; hızlanmalarını, ne yaparlarsa yapmalarını ama yavaşlamamalarını söylemek istiyordum.

Fakat o zaman da çocuk boğulacak.

Bilincime işleyen yeterince ceset vardı, hem Kızıl hem Gümüş.

Suya ilk atlayan, daha doğrusu çabalayan, iriyarı adam oldu. Nehir onu püskürterek güverteye geri fırlattı. Mürettebat dehşet içinde bakmaya devam ediyordu. Benim bildiğimi onlar da biliyorlardı.

Kaptanın sesi bir yerlerden, "Lyrisa, *yapma...*" dedi, teknenin kenarından suya daldığım sırada.

Nehir beni geri fırlatmadı. İsteddiği şeyi yapıyordum.

Beklediğimden daha sığ sulardaydık ve akıntı omuzlarıma dokunuyordu. Beni daha derine, daha hızlı akan suya

ve daha güçlü akıntıya itmeye çalışarak üzerime abandı. Kaslarımı kilitleyerek yeteneğimin açığa çıkmasına izin verdim. İstemezsem hiçbir şey beni yerimden kıpırdatamazdı ve nehir taşa çarpar gibi etrafımda açıldı.

Mavnada bağırganlar vardı. Tek kelime duymuyordum.

Çocuk birkaç metre ötede, gözleri açık, ağzından karcıklar çıkararak su yüzeyinin altındaydı. Hâlâ hayattaydı, mücadele ediyordu. Güçlkle yanına gidip ince kollarına ve bacaklarına uzandım. O yemdi. Bunun farkındaydım.

Orrian kafadan çatlaktı, manyağın tekiydi. Elimden gelse onu ikiye ayırırdım.

Ellerim sıkıca çocuğun omuzlarını kavradı, onu aşağıda tutan suyun yapay basıncını hissedebiliyordum. Babamın ve ailesinin yanındaki eğitimimi anımsayarak zihnimde hesaplamaya çalıştım. Fazla sert çekersem çocuğu parçalayabilirdim. Ellerimin arasında ezebilirdim. Ancak yeterince çekemezsem de su onu bırakmazdı.

Zaman yoktu.

Bir çift el daha katılarak beni sıçrattı.

Kaptan her yanına suyun akın ettiği kıpkırmızı bir yüzle tepemizde duruyordu. Nehir onu tekneye geri atmıyordu, sağlam bir biçimde durarak çocuğu çekiştiriyordu. Ancak çocuk yerinden kıpırdamıyordu.

Kaptan ancak bir Nehircinin edeceği bir küfür etti.

Dişlerimi sıktım ve çektim.

Çocuk hastalıklı bir sesle birden yüzeye çıktı ve öksürerek nehir suyunu püskürttü. Küçük kolları şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde bana tutundu. Su bizi gafıl avlama niyetiyle üzerimize çarptı. Kaptanın omzundan tutarak tek elle

uzandım. Elimin altında öfkeli akıntıda az kalsın dengesini yitiriyordu. Ancak onu sabit tuttum.

Sonra mavnadan Gölbölge kıyılarına doğru net bir silah sesi yankılandı.

Etrafımızı saran nehir sakinleşerek serbest kaldı.

“Çekil,” diye söylendim, kaptanı teknesine doğru iterek.

Çocuk hâlâ bir kolumdayken hiç zaman kaybetmedim. Tüy gibi hafıftı. Ağırlığını hissetmiyordum bile. Neticede bir güçlükoldum. Gıdasız kalmış on yaşında bir çocuğu taşımak hiçbir şeydi.

Kaptan beni işe yaramaz biriymişim gibi teknenin küpeştesine itti. Ona gülerek yakasından tuttum ve teknenin kenarına fırlattım.

Arkasından ben gittim, tek elim hem kendimi hem oğlanı mavnaya çıkarmak için yeter de artardı bile.

Annesi onu kuru örtülere sararken, oğlan hâlâ su tükürerek öksürüyordu.

Mavna mürettebatı küpeştede yaylım ateşini sürdürürken kaptan yük ambarının arkasındaki dümene fırladı. Teknenin dümenini çevirdi ve motoru tam gaz çalıştırarak altımızda bağırtdı. Çok olmasa da hızlandık.

Direkçilerden biri tek kelime etmeden bana bir tüfek uzattı.

Harika bir atıcı olduğum söylenemezdi ama nasıl savunma yapılacağını bilirdim, yaptığım şey de tam olarak bu oldu.

Orrian'ın avcıları kıyıda gözden saklı tek bir ağaçlığın ve sazlığın içinde kümelenmiş olmalılardı. *Bekliyorlardı*. Mavna mürettebatıyla aynı ritimde peş peşe ateş etmeye devam ettim.

Biri şarjör doldururken, öteki görevi devralıyor ve mavnaya bir sonraki dönemeçten kıvrılacak kadar zaman tanıyordu.

Gölbölgeliler de silahsız değillerdi fakat kalın küpeşterleri siper olarak kullandığımız için daha iyi saklanıyorduk. Nehrin karşısından fırlayıp beni bağırtarak gerisingeri Gölbölge'ye sürükleyecek bir çevik bekliyordum. Belki de mavnanın motorunu parçalayacak bir mıknatıs. Nehir kenarı bitkilerini bize karşı çevirecek bir korucu. Ancak görünüşe göre şimdiye dek pusuya yatan sadece bir nymphea'ydı. *Orrian beni almaya tek başına mı gelmiş? Beni geri götürmek için bundan fazlası gerekmediğini bildiğinden mi kendisine yardım etmesi için Kızıl muhafızlarla geziyor? Yoksa Gümüş arkadaşlarıyla birlikte beni yavaş yavaş ağlarına düşürerek eğleniyorlar mı?*

Koltuğumun altına sıkıca yaslanmış tüfekte her atışta dişlerim birbirine çarpıyordu.

İlk başta siluetin bir ışık oyunu olduğunu sandım. Sazlıklar ve yapraklardaki güneş sanki garip bir gölge yaratıyordu. Ancak sonra ne olduğu su götürmezdi. Orrian elli metre öteden bile görülen o şeytani gülüşüyle bitkileri tek eliyle araladı. Nişan aldım ve ıskaladım, mermi suya saplandı. Sırıltısı daha da genişledi. Beni tehdit etmek için sözcüklere ihtiyacı yoktu. Gülüşü yeterliydi.

Mavna dönemeçten saparken kaptan duyamadığım bir şey bağırdı ama yine de rahatladım. Diğer mavna kaptanı arkadaşı teknesini nehrin ortasında durdurmuş bizi bekliyordu.

Yüklenmiş ve bekleyen kargo yatağında, siyah demir bir örümcek gibi sabit bir ağır makineli tüfek duruyordu. Yanındaysa yılan gibi kıvrılmış mermiler.

Şimdi nehrin dönemeci ardına saklanmış, görüş açımının dışında kalan ağaçlarla her şey sessizliğe bürünmüştü. Silah sesi yoktu, tek duyduğum güm güm çarpan kalbim ve mavnadaki herkesin kesik nefesleriydi.

Kaptan mavnayı arkadaşının teknesine yanaştırırken bir saldırı daha bekleyerek gözlerimi arkadan ayırmıyordum. Tayfalar karınca gibi özenle çalışarak tekneleri hızlıca birbirine bağlıyorlardı.

Melly alçak sesle ağlamaya başladı.

Güvertenin tahtaları ağır adımlar altında titrediği sırada dikkatim hâlâ nehrin üzerinde, görüş açısının dışındaki ağaçların oradaydı. Kaptanın sesi kulağımda uğuldarken, nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim.

“Yalan söyledin, güçlüköl.”

DÖRT

Lyrisa

Bir tehlike olmadığım konusunda yalan söylemiştim. Kimsenin beni takip etmediği konusunda yalan söylemiştim. Yalan, yalan, yalan.

“Yalancılığa bozulan bir kaçakçı, ha? Çok etkileyici,” dedim kaptanla aramdaki mesafeyi biraz açmak için geri adım atarak. Tüfek hâlâ kolumun altındaydı, gözlerini tüfeğin namlusunda gezdirdi. Onu geri alacak kadar hızlı olup olmadığını tartıyordu.

Kararı onun yerine ben verip silahı göğsüne bastırdım. “Şimdilik bizimle işleri bitti.”

Jem, hâlâ güvertede büzüşmüş haldeki oğlunun başında duruyordu. Öfkeyle bana baktı. “*Kim olduklarını* açıklamayı düşünüyor musun, Gümüş? Oğlumu öldürmeye çalışanları?”

Aniden hem bu mavnadaki hem de bizimkine bağlı diğer mavnadaki bir düzine gözün beni izlediğini fark ettim. Öteki kaptan, başparmaklarını kemer halkalarına geçirilmiş, makineli tüfeğinin ardında duruyordu. Bana pis pis bakan

bir iskelet gibiydi. Böyle izlenmek sinir bozucuydu, içimi huzursuzluk kapladı.

Direkçilerimizden biri –kadın olan, Riette– ağır ağır konuşarak, “Anlaması zor değil,” dedi. “Prenses saraydan sıkılmış, dayısı da karşılarna kim çıkarsa çıksın gözünün yaşına bakmaksızın onu geri getirmeleri için askerlerini yollamış.”

Kaptan Ashe gözlerini kıstı. “Nehrin Gölbölge yakasındaydılar. Sen ise Prens Bracken’in Altülke’sinden uzaktasın.” Tekrar yaklaşarak beni küpeşteye sıkıştırdı. “Takip etmesi epey uzun bir yola benziyor. O Gümüşleri Hisar’dan buraya kadar atlatmış olamazsın.”

Hayır, sadece sınırdan buraya kadar atlatmıştım.

Kaptan kaşlarını çatarak beni tekrar süzdü. Gözleri giysilerime bu kez takıldığında Gölbölgeli üniformam nehir suyuyla ıslanmıştı. Yakamdan tuttu ve iki kaba parmağı arasında kumaşı sıktı. Dengemi koruma çabasıyla elini geri ittim.

Bakışları öfkeliydi; bana da kendisine de kızgındı. “Bir konvoyla gezmiyordunuz, Prenses, isyancıların saldırısına da uğramadınız.”

Bir Kızıl’ın anlamasını beklemiyordum. Onlar bunun bizim için ne demek olduğunu, doğduğun gün satılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmezlerdi.

Genç kaptanın yanından geçerken, “Para sende kalsın,” dedim dişlerimi sıkarak. “Buradan sonra yola kendi başıma devam ederim.”

Beni durdurmaya yeltenerek tekrar yakamdan tuttu. İstesem elinden kurtulurdum. Gözümü bile kırpmadan elini

paramparça edebilirdim. Ashe de bunun farkındaydı. Ancak bu ona engel olmadı. O şeytani altın diş parıldayarak korkunç bir şekilde bana göz kırpıyordu.

“Onun kim olduğunu ve mürettebatımı neyin içine sürüklediğini söyleyeceksin.”

“Yoksa ne olur, Kızıl?” dedim tükürürcesine. “Seni rahat bırakacağım. Paranı ödedim. Ne önemi var?” Neredeyse bana vurmasını bekledim, hamlesine engel olmayacaktım. Midemdeki bu yabancı rahatsızlık hissiyle mücadele etmek için her şeye razıydım. Gözlerimi benim aptallığım yüzünden ölmek üzere olan sırlıslıkam küçük çocuktan değil de kaptandan ayırmamak için ne gerekiyorsa yaptım. Yine de bakmaktan kendimi alamadım.

Koca Ean başını iki yana salladı ve kaptan yerine cevap verdi. “Siz gitseniz bile teknenin izini sürmeyecekler mi sanıyorsunuz, hanımefendi?” Sakalını kaşıdı. “Bana kalırsa sürecekler.”

Yanılmıyordu. Orrian kinci, aşağılık ve Kızıl hayatını hepten yok sayan biriydi. Gölbölgeli prensin içinde öyle çok öfke vardı ki, geri kalanı da nefretti.

“Gittiğimi belli edeceğim,” dedim cılız bir sesle, sözcükler daha ağızımdan çıkmadan etkisini yitirerek. Bu hepimizin fark ettiği kötü bir mazeretti.

Eli gevşemesine rağmen kaptan yakamı hâlâ bırakmamıştı. Sesinde bir çaresizlik tınısı olmasına rağmen, “Karşımızdaki kim?” diye homurdandı.

“Adı Orrian Cygnet. Gölbölge prensi, nympha kraliçesinin bir kuzeni, kendisi de bir nympha.” Botlarıma odaklandım. Yere bakmak konuşmama yardımcı oluyordu. Acımalarını

veya öfkelerini görmek zorunda kalmazsam, doğruyu söyleyebilirdim. “O korkunç biridir –şiddet yanlısı, kindar bir canavar– ve ilk nefesimi aldığımdan beri ona evlilik yemi-niyle bağlıyım.”

Hor gören bakışlarıyla karşılaşmayı bekleyerek önce Kızıl hizmetçilere baktım. Oğulları ölümden dönmüştü. Benden nefret etmeleri gerekiyordu. Ancak diğerlerinden önce yumuşamışlardı ve bu, bende kusma isteği uyandırdı. Gümüş canavarların neye benzediklerini bizzat biliyorlardı.

Onların merhametini hak etmiyordum. İstemiyordum da.

“Sınırı geçerken bir Gölbölgeli muhafızı atlattın,” diye tahminde bulundu direkçi Gill.

Çenemi sıkarak ileri yaşlı Nehirciye döndüm. “Sınırı geçerken Gölbölgeli muhafız öldürdüm.”

Kaptan elini yanmışçasına geri çekti. “Kaç muhafız?”

“Altı. Evden beri bana eşlik eden yoldaşımı da sayarsak yedi.” En eski dostum Magida aklıma gelince ağzımda bir acılık hissettim. Parmaklarım arasında gümüş kanı vardı; ağzı, asla sarf edemeyeceği sözcükleri çıkarmaya çabalıyordu. “Benim kaçmama yardım ederken öldü. Fakat onu benim öldürdüğüm de söylenebilir.”

Diğer mavnadaki mürettebatta bir uğultu başlayarak sırayla kaptanlarına kadar uzandı. Adam gergin bir şekilde kıpırdandı. “Ashe, gitmesine izin vermelisin,” diye seslendi. “Nehirden ayrıldığını gittiğin her yerde duyurursun.”

Dişlerini sıkkan kaptan karşılık vermedi. Bunun nasıl bir risk olacağını o da benim kadar iyi biliyordu. Cevapsız bıraktığım sorunun yanıtını ararcasına bana baktı.

“Ashe, burada sıcak kargom var. Nehir sakın de olsa zorlu da olsa senin yanıdayım ama taşıdığım şeyle yakalanırsam...” diye sürdürdü diğer kaptan, şimdi yalvarırcasına. Orrian ve çetesinin her an nehirden atlamasını bekliyordu. Yersiz bir içgüdü değildi.

Orrian Gölbölgeli kraliçe veya kızları kadar güçlü değildi ama yine de ürkütücüydü. Bütün nehri bize karşı çevirenese de deneyeceğine şüphe yoktu.

Bir elini koyu saçlarında gezdirerek düşünürken Ashe’in yanağında bir kas oynadı. Fark etmeden ben de aynısını yaparak saçımı yüzümden geri çektim.

“Seni takip etmeyeceğini düşünsem çoktan gitmiştim,” diye itiraf ettim sessizce, gerçekten öyleydi. Bu mavnaya binmekle buradaki her bir kişiyi hedef göstereceğimi biliyordum. “Başka kimseyi almamanı söylememin bir sebebi vardı,” diye ekledim dişlerim arasından tıslayarak, sırf kaptana laf sokmak ve vicdan azabımı yatıştırmak için.

Saldırgan bir tavırla tekrar bana döndü. Bağırmasını bekledim. Fısıltı halindeki homurdanması korkunçtu. “En başından beri yalan söyledin, Lyrisa. Bunu benim üzerime yıkayım deme. Neden kaçtığını bilseydim, şu an hâlâ o rıhtımda bekliyor olurdun.”

“Eh, artık biliyorsun,” diye yanıtladım hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak. Beni mavnadan atacak olursa hapı yutmuştum. Orrian birkaç saat içinde izimi sürer ve beni zorla Gölbölge başkentine geri götürürdü. “Bu mavnanın kaptanı sensin. Karar senin.”

Riette elinde hâlâ tüfekte bize doğru bir adımı attı. Çatışma sırasında iki sıkı örgüsü açılmış, saçı kahverengi bir

bulut halinde yüzünün etrafına saçılmıştı. “Onu bağlayabiliriz. Gölbölge yakasındaki bir kayalığın üzerine bırakır ve yolumuza devam ederiz.”

Tehdit öyle gülünçtü ki kahkaha atmaktan kendimi alamadım. “Beni *neyle* bağlayacaksınız? Ben bir güçlükolum.”

Yüzü kızararak hemen geri çekildi. “Sadece bir öneri.”

“Onu bırakmamalıyız,” diye karşı çıktı Gill. “O Gümüş’ün tekrar saldırma ihtimaline karşı takas ya da yardım için onu elimizde tutalım derim.”

“Seni gömmeye yardımı olur desek daha doğru,” diye söylendi Riette.

Etrafında mürettebatı konuşmaya devam ederken kaptan akıntı gibi geçmesini bekledi. Birdenbire bağırarak hepsini susturdu. “Hallow, mavnanda dört kişilik daha yer var mı?”

Diğer kaptan tereddüt etti. Halihazırda navlun, mürettebat ve kendi yolcularıyla dolu teknesini gözden geçirdi. “Evet, sanırım,” dedi uzun bir aradan sonra.

Ashe hiç vakit kaybetmeden döndü. Güvertenin karşısındaki Daria, Jem ve çocuklara el sallayarak Hallow’un teknesini işaret etti.

“Eşyalarınızı alın. Artık kaptanınız o,” dedi, sözcükler emrin ağırlığıyla titreyerek. Sonra aynı hararetle mürettebatına baktı. “Nehrin kesişim noktasına doğru yola çıkıyoruz. Ulu Nehir’de izimizi kaybettiririz. Kendi sınırları dışında olacak. Prensesini bu kadar çok istiyorsa bırakalım Bağımsıztopraklar’da mücadele versin.”

Prensesini. Bu sözcük, ima ettiği şey ve doğruluğu karşısında midem bulandı. Ashe haklıydı: O iğrenç insana ait-

tim; kendimi bildim bileli ona ait olmuştum. Bu konuda ne dersem diyeyim bir anlamı yoktu.

Yine de bu Kızıları uyarma ihtiyacı duyuyordum. "Sınırlar Orrian'ı yıldırmayacaktır," dedim Ashe'in peşinden giderek.

Bir an öfkeyle yüzüme baktı. "Aptal gibi bir halim mi var?" Küpeşteye yaslanarak Hallow'un mürettebatına ve kendisinininkine seslendi. "Yanından geçtiğiniz her tekneye ve sandala, topraklarımızda bir Gölbölge prensi olduğu haberini salın. Bu, kelle avcılarını harekete geçirir."

Kafam karıştı. Gözlerimi kısıtım. "Kelle avcıları mı?"

"Bağımsız topraklar'daki tek kanunsuzlar, kaçakçılar mı sanıyorsun?" dedi uğursuz bir sırıtışla bana bakarak. "Doğru kelle avcıları prensinden haberdar olurlarsa, o seni yakalamadan önce onu yakalarlar."

Orrian'ı durdurmak için ne tür bir kelle avcısı ekibi gerekeceğini hayal etmeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım. *Ancak Gölbölge'den uzakta, yanında sadece muhafızlarıyla, krallığının hiçbir yardımı olmadan...* Bu kesinlikle bir başlangıçtı.

Dudağımı ısırdım, sonra onaylarcasına başımı salladım. Tek elimle tüfeği işaret ettim.

Ashe tüfeği hemen geri verdi.

"Hiç değilse bir planımız var."

İki mavna Orrian'in saldırı noktasıyla aramıza güvenli bir mesafe koyarak nehrin aşağısına doğru hızla yola koyuldu. Bu bölgede saklanacak başka yer yoktu ve Orrian araçla ilerlemek zorundaydı. Yolların birkaç kilometre kuzeyde olması bize arayı açmak için zaman veriyordu. On beş dakikada bir durup Hallow'a, önümüze geçmesi için zaman

tanıdık. Saatler geçtikçe nehrin en düz kısımlarında bile diğerleri görünmeyinceye dek tekneler arasındaki mesafe açıldı. Motor ve güçlenen akıntı sayesinde bizim hızımız da arttı. Gümüş kronlarının suyun iki yakasındaki hiçbir diyarda geçmediği, Ohius'un Ulu Nehir'le buluştuğu kesişim noktasına yaklaşıyor olmalıydık.

Her saniye, kafatasımın içini tırmalayan bir saat gibi sesler çıkarıyordu. Bu his karşısında dişlerimi sıktım. Saldırının üzerinden iki saat geçti. Üç. Dört. İçimden bir ses Orrian'ın bundan keyif aldığını söylüyordu. Yemeğiyle oynamayı hep sevmişti. Umut alışık olduğum bir şey değildi ve kaptanın her ne kadar nehrine ve adamlarına inancı var gibi görünse de benim olamazdı.

Çocukların tekneden indiklerine seviniyordum, aynı şekilde annelerinin de. Hiç olmazsa aklım onlarda kalma-yacaktı. Denklemden firari bir Gümüş yokken bile yeterince tehlikeli bir yolculuktaydılar.

Kaptan bu kez daha az tavırlı bir şekilde yanıma geldiğinde onları düşünüyordum. Dirseklerini küpeşteye dayayarak teknenin kış tarafına yaslandı. Kollarını sıvayınca daha fazla yara izi ve geçmekte olan morluklar belli oluyordu. Nehir hayatı bu insanlar için hiç kolay değildi.

“Demek Orrian Cygnet.” Sesindeki küçümseme bana yönelttiğinden bile çoktu.

Ellerime bakarak derin bir iç çektim. Parmaklarım eğri büğrüydü; yetenek eğitimimde defalarca kırılmaktan deri şifacıları bile tamamen düzeltememişlerdi. “Kraliyet soyundan, tahta yakın ama istediği kadar yakın değil.”

Öğleden sonranın parlak ışığında bile Ashe'in yüzüne bir gölge düştü. "Onu iyi tanıyorsun."

"Yeterince iyi tanıyorum." Tatsız karşılaşmalarımızı anımsayarak omuz silktim. Korkunç bir adam olduğunu hemen belli ederdi. "Birkaç defa bir araya geldik ve karakterinde noksanlar olduğunu gördüm."

"Anladığım kadarıyla dayın aynı fikirde değildi."

Alaycı bir gülüşle başımı iki yana salladım. "Ah, Orrian'ın huyunu bilir. Umursamıyor, o kadar." Yanımda Ashe'in yüzü kızarınca şaşırdım. Kızılar çok ilginç, çok duygusaldı. "Gümüşler hakkında ikinci elden haber almanız nasıl yaşadığınızı bildiğiniz anlamına gelmiyor."

Alaycı bir bilgiçlikle karşılık verdi. "Demek altı kişiyi öldürüp kaçtın."

Gerçeği bile bile, "Söylesene, sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye çıkıştım. Yanıtım hızlı ve sertti. Sözcükler aramızda asılı kalırken, gözlerine bakabilmek için karşısına geçip çenemi kaldırdım. Gördüğüm şey, Kızıl kaptan yerine yüzleri tanınmaz halde yere serilmiş altı ceset oldu. Yanlarında Magida da vardı, cesedi küller içindeydi.

Tereddüt etmedi. Ashe ne kendinden ne de niyetinden şüphe edecek biriydi. "Ben de aynısını yapardım." Sonra parmağını yüzüme dokunduracak kadar cesaretle, bir çocuğu azarlayacakmış gibi bana doğru eğildi. *Neredeyse aynı yaştayız.* "Ancak masum insanları buna bulaştırmazdım."

"Gerçekten mi?" Dudak bükerek sesimi yükselttim. "Peki ya arkadaşın? Şu an kaçak silah taşıyor, değil mi? Hem de teknesinde yolcular varken. Aynısını hiç yapmadığını mı söylüyorsun?" Yüzündeki kızarıklık koyulaştı ve oynadığı-

mız aptal oyun her neyse bir sayı öne geçtiğimi biliyordum. Üstelemeyi sürdürdüm. “Bir Kızıl’ın bu istikamete kaçak silah taşınması garip. İç savaş ve Kırmızı Muhafızlar arkamızda kaldı.”

Kaptanın buna verecek kurnaz veya akıllıca bir yanıtı yoktu. Kabadayılığı bir anlığına da olsa sarsıldı. Arkadaşının batıya silah kaçırdığını, dolayısıyla Gümüşler için silah kaçırdığını muhtemelen bilmiyordu bile. Tirakslılar, Çayır lordları, hatta belki daha batıdaki akıncılar için silah kaçakçılığı yaptığını; gözlerini kırpmadan onu öldürecek olanlara top metali sattığını bilmiyordu.

Belki de Kızıl nehir halkını, onların beni anladıkları kadar az anlıyordum.

Ashe sonunda, “Sizinle bizim aramızda bir fark var,” diye çıkıştı. “Biz hayatta kalmak, hayatımızı kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaparız. İçinde yaşadığımız sarayla aynı fikirde olmadığımız için değil.”

Sözcükler bir çekiç darbesi gibi indi. Göğsümün derinlerinde yüreğim parçalandı.

Çocukken babamın bana öğrettiği ilk şey kendine hâkim olmaktı. Genç güçlükollar bile kontrol olmadan öldürebilirlerdi, bu nedenle sinirlerimi kontrol altında tutmayı erken yaşta öğrenmiştim. O katı eğitim olmasa Ashe’in yüzüne vurup kafasını omuzlarından ayırabilir veya en azından ağzından dişlerini dökebilirdim.

Ani öfkemi saray maskemin ardına gizlemeyi başardım.

“Sizinle bizim aramızda bir fark var,” diyebilirdim sonunda, sözcükleri yineleyerek. “Senden bunu veya beni anlamayı beklemiyorum.” Sonra tek ve sakinleştirici bir nefes alarak

duygularımı bastırdım. Bilmesi gereken, ikimizi ve bu mavnayı hayatta tutacak şeyi ona söyleyecektim. “Orrian saraydaki arkadaşlarıyla avlanır. Hepsi de ayyaş, aptal, başkalarının acısından zevk alan soylu salaklardır. Yanındakilerin onlar olduğundan şüpheleniyorum. Avlanma ve içki keyifleri sayesinde şu an hayattayız.”

Ashe kaşlarını çattı. “Henüz.”

“Henüz,” diyerek kabul ettim. Bir elimi daha saçları-
mın arasına götürdüm, sonra hızlıca bir atkuyruğu yaptım. Önüme gelmese daha iyiydi. Ashe hareket ettiğim sırada beni bir tehditmişim gibi inceleyerek izliyordu. Gözlerinin içine baktım. “Sahiden onlara izini kaybettirebileceğini düşünüyor musun?”

Mavnada yeterince uzun zaman geçirdiğim söylenemezdi ama en yüksek hızının bir prensi alt edebileceğinden kuşkuluydum. Neticede bir *teknedeydik*. Bu, yollarımızı ciddi anlamda kısıtlıyordu.

Şüphelerime rağmen Ashe görünüşe bakılırsa kendine güveniyordu. Burası onun alanıydı ve burayı iyi tanıyordu. “Onun gibi adamların içten içe korkak olduklarını düşünürüm ve kendi krallığının güvenli sınırları ötesinde izini sürmeyecektir.”

“Normalde bu düşünceye katılırdım,” dedim. “Ancak Orrian gururludur. Beni kaybetmekse gururunu zedeliyor. İşte buna izin vermez.”

Ashe’in yüzü bir tür öfke seğirmesiyle yine gerildi. Duyulur duyulmaz bir sesle homurdandı. “Sakin iş, sakın nehir.”

Başımı yana eğdim. Bu bir duayı, aptal bir Gölbölgelinin savaş öncesi mırıldanabileceği bir şeyi andırıyordu. “Nedir o?”

Omuz silkti. “Hayatta hep uyduğum bir söz.”

Gerginliği biraz olsun azaltmak için cılız bir sesle, “Hay aksi,” dedim. İşe yaramadı, yanımda kopmaya hazır bir tel gibi kaskatı duruyordu. Sırtımı tekrar mavnaya vererek hafifçe döndüm.

Beni taklit ederek başını, arkamızda hummalı bir biçimde çalışan mürettebatına çevirdi.

“Çocuğu neden kurtardın?” dedi birdenbire. Sesi de görüntüsü kadar genç gibi çıktı. Bir kaptan değil de, ergenlikten henüz çıkmış genç bir adam gibi. Kararsız, şaşkın. Hayatında ilk kez çapası veya yolu olmadan köklerinden koparılmış.

Dudağımı ısırdım. *Çocuğu neden kurtardın?* Bir yanım yine sinirlendi. Bir Kızıl’a bu soruyu sorar mıydı? Biz Gümüşleri o denli kalpsiz ve şefkatsiz mi görüyordu? *Aksini düşünmemesi için ona bir sebep mi verdik?*

“Sen de suya atladın,” diye yanıtladım sonunda. “Çocuğu neden kurtardın?”

Yanakları kızardı.

“Biliyor musun,” dedim, “beni gerçekten bırakabilirdin. Eminim Orrian sırf garazından bir Kızıl mavnasını takip etmezdi.”

Nedenini anlamadım ama gevşedi, kaslı omuzlarındaki yoğun gerginlik geçti.

“Muhtemelen etmezdi,” dedi kabul ederek. Sonra beni şaşırtarak omzuyla omzumu dürttü. “Neyse ki ahlaki pusulam seninkinden daha iyi.”

BEŞ

Ashe

Aptal. Aptal. Aptal. Aptal.

Onu nehre atıp kurtulmam gerekirdi. Bıraksaydım da prensi onu bulup çıkarana kadar suda çırpınıp dursaydı. Onu mavnamdan ve mürettebatımdan alıp götürmesine izin verseydim. Ancak nedense *yapamıyordum*. Riette ve Gill delirmişim gibi bana bakıyorlardı. Koca Ean'ın yüzünde kendinden büyük aptal bir sırıtış vardı. Üçü de muhtemelen aynı şeyi düşünüyorlardı. O berbat Gümüş belasına tutulduğumu ve onu gitmesi gereken yere götürünceye dek hepimizin hayatını riske atmaya hazır olduğumu sanıyorlardı.

Dile getirilmese bile bu itham tüylerimi ürpertmeye yetmişti.

Sakin iş, sakın nehir.

Bu iş birdenbire lanet olası zor bir nehirde lanet olası zor bir işe dönüşmüştü.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak ben pruvayı gözlerken onu da teknenin kış kısmına göz kulak olmaya bıraktım. Akıntıdaki kayalıkları ve başıboş engelleri, özellikle Riette ve Gill'e göre, olması gerekenden çok daha fazla işaret ediyordum. Sonraki birkaç dönemeçte onlara dadılık yapmama izin vererek sinirlerimi görmezden gelecek kadar iyiydiler.

Güneş batıda ufka yaklaşarak önümüzde alçalıyordu. Ağaçlar Bağımsıztopraklar kıyısında sıklaşıyordu ve açıklık, boş Gölbölge arazileri kuzeye doğru uzanıyordu. Akıntı altımızda hızlandı. Her saniye çalıntı, her nefes bir iç çekişti.

Sabaha nehrin birleşme noktasına varmış olurduk, onu bırakacağım yer orasıydı. Onu gemimizin peşinde nehirde pusuya yatmış bir Gölbölge prensi varken Kapılar'a bu şekilde götürmem mümkün değildi. Kim bilir, adam nehir yatağını kurutup bizi istediği gibi vurmak için çamura saplanmış halde bırakabilirdi. Gümüşler daha beterlerini yapmışlardı. Biliyordum. Bizzat görmüştüm. Onların gözünde insan değildik. Sadece kullanılıp atılacak şeylerdik.

Gümüş kız da bizi öyle görüyordu. O yüzden buradaydı, nehrin aşağısına ulaşmak amacıyla bizi kullanmak için.

Peki, çocuğu neden kurtardı?

Onu boğmaya veya zorla götürmeye hazır bir nympa olduğunu bile bile nehre atlamıştı. Üstelik bunu, tanımadığı, sessiz bir Kızıl çocuk için yapmıştı. Kızıl bir hizmetçinin oğlu için, hiçbir şey ve hiç kimse için. Bir Gümüş prenses, başına gelebilecekleri bile bile onu kurtarmak için o suya atlamıştı. Tehlikeyi bile bile. Aldığı bu risk ve bu riski kimin için aldığı bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Keşke yapmamış olsaydı. O zaman başına ne geleceğini umursamazdım.

Başımı iki yana salladım. *Saçma.*

Sınırlar açıldığında onu birleşim yerindeki rıhtımda bırakacaktım. Ona bir fırsat tanıyacaktım.

Onun bize asla tanımadığı bir fırsat.

Kıç kısmında bir gözetleme kulesi gibi tetikte, sırtı hâlâ mavnaya dönüktü. Keşke bıraksaydım da Ohius rıhtımlarında diğerleriyle birlikte nehri geçmek için yalvarsaydı. O zaman benim değil, bir başkasının derdi olurdu.

Belki de zalim bir adamın elinde kafese kapatılmış yarı ölü bir hayat sürerdi.

Aptal. Aptal. Aptal. Aptal.

Gençken annem bana eski kitap koleksiyonundan hikâyeler okurdu. Babam ölmeden önce bu kitapları nehirde bulup veya rıhtımlardan satın alıp anneme getirirmiş. Çoğu onlarca kez yeniden basılmış, nesilden nesle aktarılmış, çevrilmiş ve çoğaltılmıştı. Savaşçıları, kralları, imkânsız canavarları, cesaret ve macerayı konu alan hikâyelerdi. İmkânsızlıkları yenen Kızıl adam ve kadınların hikâyeleri. Keşke o hikâyeleri hiç bilmeseydim. Bunlar aptallar içindi.

Şimdi ben de kesinlikle bir aptal gibi davranıyordum.

Bir Nehirci olarak kendimi en güvende hissettiğim yer daima su olmuştu ama hayatımda ilk kez bu geçerli değildi. Işıkları açık tutmaya cesaret edemeyip ay ışığıyla idare ediyorduk. Neyse ki bu gece dolunay vardı, hareket etmemize olanak sağlayacak kadar aydınlıktı. Riette ve Gill'in nöbetleşe uyumasına izin verdim, akıntı değişirse diye biri

daima hazır olmalıydı. Koca Ean da, mavnayı topluca terk etmemiz gerekirse diye kürek çekmeye hazır bir biçimde kaçak teknesinde uyuyordu. Benim uyumak gibi bir planım yoktu, kafam yarım yamalak çatışma planlarıyla doluydu. Prenses de uyumuyordu.

Lyrisa, Gölbölgeli prensin avlanmayı sevdiğini söylemişti. Avının can havliyle kaçışını izlemekten keyif alıyor olmalıydı. Acaba o an da ses çıkarmadan hareket ederek sudaki gölgelerin ve siluetlerin arasında bizi izliyor muydu? Daha önce bu tarafta devriye gezen Gümüşlerin yanlarından geçtiğim olmuştu. Yaptığım işte iyiydim. Ancak onlara daima sus payı verilebilirdi veya kandırılabilirlerdi. Onlar yetiştirilip de yetenekleri doğrultusunda eğitilmiş soylu Gümüşler değillerdi. Tahıl, alkol veya yasadışı silahtan çok daha değerli şeylere aç, kanlarında intikam akan Gümüşler değillerdi.

Bir iki kez kıyının ötesinde uzaktan kahkahalar duyar gibi oldum. Tarlalarda esen rüzgâr veya bir balık sıçraması da olabilirdi. Belki de hiçbir şey değildi. Her gürültü saçma bir şekilde sinirlerimi bozuyordu. Gece yarısı olduğunda dişlerimi, sıkıştığım çenemin arasında kırılacaklarmış gibi hissettim.

Ay tepeye yükseldiğinde Lyrisa geminin kıçındaki görev noktasından ayrıldı. Adımları sessiz ve dengeliydi ama hangi tahtalara basmaması gerektiğini, hangisinin gıcırdayıp inlediğini bilmiyordu. Onca çabasına rağmen hareket ettiğini duyuyordum, nehir de duyuyordu.

Görev başında yarı uyanık haldeki Gill, ona, sadece benim görebildiğim öfkeli bir bakış attı.

Sessizce ilerleyerek güvertenin ortasında ona katıldım. Küpeşteden sarkarak gözlerini kısıp karşı kıyıdaki karanlığa

baktı. Ay ışığı yarı uzun mısırlara vuruyordu, burası nehri izleyen biri için mükemmel bir gizlenme noktasıydı.

“İstersen uyuyabilirsin,” diye fısıldadım, duyulur duyulmaz bir sesle. *Uyusan iyi olur. Yarın seni bırakıyorum. Dinlenmelisin. Suçluluk hissi midemi tırmaladı.*

Lyrisa başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz.” Sonra başını tek eline yaslayarak iç çekti. Görmeksizin karanlığa baktı dikkatle. “Bundan zevk alıyor. Orrian.”

Tüm Kızıllar gibi ben de Gümüşlere karşı derin bir nefret duyuyordum. Ancak o adam, son günlerde hissetmediğim ayrı bir iğrenme duygusunu tetiklemişti. “Bir Gümüş’ün yapacak daha iyi ve daha ilginç işleri olduğunu zannedersin. En son baktığımda devam eden bir savaş vardı.”

Gülümsemesini bekledim. O ise sanki sinmişti. Şimdi ona bakınca yeteneğini, parmaklarını kıpırdatarak beni ve bu mavnayı nasıl ortadan ikiye bölebileceğini neredeyse unutuyordum.

“Bugünlerde her yerde savaş var,” dedi. “Kuzeyde, güneyde, doğuda.”

“Batıda yok mu?” Buna doğru denemezdi. Sırf laf olsun, gözlerimi açık tutabileyim diye söylemiştim. Biz bile Çayır sınırlarındaki akıncılardan, bayraksız ve bağlılığı bulunmayan Gümüş serserilerden haberdardık. Çayır savaş lordları sürekli değişim halindeydi. Tiraks triyarkları birbiriyle sürekli sürtüşüyordu. Önümüzdeki dünyada da, arkada bıraktığımız dünyada da sessiz bir yer yoktu.

“Batıda yok,” diye mırıldandı Lyrisa. “Burada, nehirlerde Yüksektepe’yi duydun mu?”

Ah.

“Bağımsız Cumhuriyet.”

“Öyle diyorlar.” Fısıltısı kesilerek duraksadı. “Sence bu doğru mu?”

Doğru olduğunu düşündüğüm ile doğru olduğunu bildiğim şey birbirinden çok farklıydı. Cumhuriyet dedikodularının çoğu, kendi vatandaşlarının söyledikleri bile birbiriyle çelişen, farklı hikâyelerdi. “Öyle duydum. Kızıllar, Gümüşler, başka her kim varsa. Hepsi bir arada, eşit.” Bunu derken tereddüt ettim. Nedense onu yanlış yönlendirmek veya yersiz bir umuda kapılmasını istemiyordum. “Ancak her duyduğuma kulak asmam. Bazen yanlış anlarım.”

“Gideceğim yer orası.” Sesi kararlılıkla sertleşti. “En azından gitmeye çalıştığım yer orası.”

Paralarını niye saydığı şimdi anlaşılıyordu. Parasını başka bir uzun yolculuk için saklıyordu. “Kapılar’dan sonra.”

“Planımda Ark’a geçmeye çalışmak vardı ama orada kalabalık çok. Kırmızı Muhafızlar, Çayır orduları, akıncılar. Doğudaki Gümüş ittifakı doğrudan Yüksektepe’ye saldır- maya karar verirse, o rotaya yönelecekler.” Lyrisa her adımı küpeştenin ağaç damarlarında çizerek gösterirken kendi haritalarımdakine benzer görüntü zihnimde canlandı. “Mizostium’da bir tekne kiralayacağım. Tiraks Denizi’ni aşacağım. Beni Rion Granda’dan nehrin yukarısına götürecek bir tekne daha bulacağım. Oradan da dağlara ve özgürlüğe.”

Sesli bir nefes verdim. “Uzun bir yolmuş.” *Herhalde, aptal.*

İstifini bozmadı. “Bedeline değer.”

Parasını dikkatli harcamalıydı. Peki ya hayatını? Ona kendisini nasıl bir tehlikenin beklediğini söylemek istiyordum; üstelik bu sadece Gölbölgeli bir prensten gelecek bir

tehlike de değildi. Triyarklar, akıncılar... sonra Cumhuriyet'e vardığında. Neden bir Gümüş prensesi kabul etsinlerdi ki?

Bir ödleğ gibi hissederek bunun yerine sadece, "Bunu uzun zamandır planlıyorsun," demekle yetindim.

Omzunu silkti. Ay ışığı aşağıdaki sudan yansıyarak yüzünde dalgalandı. Yanaklarındaki koyu renk çilleri ortaya çıkararak gözlerindeki kalkıklığı belirginleştirdi. Etten değil de taştan yapılmış gibiydi.

"Pek sayılmaz. Kaçmak istediğimi biliyordum ama o kadar. Poyraz'a saldırılarında Yüksektepe kendisini ele verinceye kadar hiçbir planım yoktu. Tek bildiğim şey kaçmam gerektiğiydi." Yüzünde hiç kıpırtı yoktu ama elleri gergindi, parmaklarını birbirine kenetliyordu. "Şimdi farklı bir fırsat daha var."

"Kızılarla eşit olduğun bir toprak."

Hızla bana döndü. Bakışlarında anlam veremediğim bir sertlik vardı. "Duyduğuma göre İhtilaflı Topraklar da öyleymiş."

"Biz Bağımsıztopraklar deriz. Ayrıca keşke öyle olsaydı. Tıpkı Kraliyettoprakları'ndaki gibi orada da bir bölünmüşlük söz konusu. Burada Gümüşlerin merhametinde yaşamıyor olabiliriz fakat kesinlikle birbirimizden ayrı yaşarız, dünyalarımız nehirde bile ayrıdır." Cumhuriyet'in de gizliden gizliye aynı olduğundan şüpheleniyordum. Bölünmüş ve zayıf. "Şunu söylemeden geçemeyeceğim, daha önce hiç kötü bir evlilik uğruna bunca şeyden vazgeçmeye gönüllü bir Gümüş'le tanışmamıştım."

Gümüş'ün gözleri iki çizgi halinde kısıldı ve haddimi aştığımı hissettim. Ürperdim. *Aptal.*

“İster Kızıl ister Gümüş olsun, erkekler kadınların hayatlarını anlamakta hep zorlanmışlardır.”

Onaylarcasına başımı sallamakla yetindim. Başka ne yapsam yeni bir hata olacakmış gibi hissediyordum. Nihayet konuyu değiştirme umuduyla, “Annem de buna katılırdı,” dedim. Konuşmanın sona ermesini istemiyordum. Hiç olmazsa bu gecenin dehşetini dağıtmaya yardımcı oluyordu. “Mizostium’da, Doğu Kapısı’nın yakınında yaşıyor.”

Lyrisa ne yaptığımı anladıysa da buna engel olmadı. Tekrar dönüp nehre baktı. “Orası... şehrin iyi tarafı mı?”

“Çoğundan daha iyi.” Bu doğrudu. Doğu Kapısı rahattı, kökleri derinlere uzanan güçlü bir topluluktu. Kızıl caddeler, Gümüş caddeler. Güzel bahçeler ve çeşmeler. Nedenini bilmiyordum ama kendimi, mavnanın güvertesinden bile olsa Lyrisa’ya orayı gösterirken hayal ettim. Bu düşüncüyü geldiği gibi hızla aklımdan çıkardım. Bir an önce ondan kurtulacaktım. “Şehir kendi kendini yönetiyor, bazı kısımlarıysa gerçek anlamda kanunsuz.”

“Bağımsız topraklar kesinlikle adının hakkını veriyor,” dedi diplomatik bir tınıyla. Önceye kıyasla daha Gümüşvari bir havaya büründü. Bu onun kim olduğunun, benim kim olduğumun bariz bir anımsatıcısıydı. Birçok anlamda aramızda çok net bir ayrım olduğunu gösteriyordu. “Daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hiç düşünmeden hızla, “Göreceksin,” diye yanıtladım.

Dudakları kıpırdayarak acı bir tebessüm halinde kıvrıldı. “En azından birimizin buna inanması güzel.”

“Lyrisa...”

Elini sallayarak hızlıca geçiştirdi. Bu defa o kadar dışlayıcı gelmedi. “İş o noktaya varırsa, Orrian dizginleri ele alırsa, bir şekilde mürettebatın ve senin yolunuza taş koyacak bir şey olursa...” Doğru sözcükleri bulmaya çalışarak duraksadı. “Bana haber ver. Buna son vereyim.”

Ayın altında aynı görüldüğümüzü ayırımsadım. Onun kanyla benimki aynı renk olabilirdi. Kendisine izin vermemi, teslim olmayı, götürülmeyi bekleyerek bana bakarken onu seyrettim. Bunu yapmalıydım. Riette’in hayatı için, Gill’in, Koca Ean’ın, kendi hayatım için.

Omzumu silkerek nehre dönerken sözü uzatarak, “Hayır,” dedim.

Loş ışıkta büyüyen gözbebekleriyle gözleri birdenbire açıldı. Burun delikleri öfkeyle genişledi. “Anlayamadım?” dedi neredeyse bağırarak.

Göz kırparak küpeşteden geri çekildim. “Kızılların ortak özelliklerinden biri... sizi gıcık etmek için yaşarız. Ayyaş bir prene bu hazzı yaşatmayacağım. Bu dünyada sahip oldukları ona yeter.” Kendime engel olamadan elim koluna dokundu. Parmaklarımdan sırtıma kadar elektriğe kapılmış gibi hissettim. “Sana sahip olamayacak.”

Onu arkamda öksürerek bırakırken sırtımı dik ve adımlarımı sessiz tutmaya odaklandım. Yanaklarım yanıyordu. Gill’in yanından geçerken karanlığa minnettardım.

Ashe, neden böylesin?

Sanırım duyulur duyulmaz bir sesle, “Âşık,” diye fisıldadı. Gölbölgeli prens bizi takip etmese onu itip nehre atardım. Bunun yerine yaklaşması için işaret ettim. Sonra kafamda tasarladığım planı fisıldadım.

ALTI *Ashe*

Bazen Gümüş ve Kızıl arasında fark ettiğimden daha çok farklılık olup olmadığını merak ederdim. Daha önce hiç Gümüş tanımamıştım ya da buna aldırış etmemiştim. Farklardan biri elbette kandı: Rengi ve renginin getirdikleri. Anlayamadığım veya idrak edemediğim yetenekler. Müthiş bir hız; su, ateş, metal, hayvanlar veya hava durumu üzerindeki kontrolleri ya da Lyrisa'nınki gibi üstün güç. Ancak bunun ötesi var mıydı? Bizden farklı; daha sert, zalim ve şiddete eğilimli mi doğuyorlardı, yoksa sonradan mı öyle oluyorlardı? Önceleri ilk ihtimalin doğru olduğunu düşündüm. Şimdiyse o kadar emin değildim.

Nehirde nice uykusuz gece geçirmiştim. Yorgunluğa alışkındım. Ya Lyrisa için de aynısı geçerliydi ya da zayıflıklarını gizleme konusunda yetenekliydi. Sanırım ikisi de.

Güneş tanıdık kıyılarda ve genişleyen nehir boyunca uzanan medeniyet emarelerinde yükseliyordu. Nehirlerin

birleştigi yer ana geçiş noktalarından biriydi ve rıhtımlar, Bağımsıztopraklar kıyılarının kökleri ve otları arasından belirmeye başladı. Kuzeyde Gölbölge hâlâ çoğunlukla tarlalardan ibaret olsa da yol yaklaşıyordu. Daha kuzeydeki Mabet'ten, Ohius ve Ulu Nehir'in birleştigi noktada bir çıkmaza doğru kıvrılıyordu. Gölbögeliler cesaret ederlerse Bağımsıztopraklar'a girebilirlerdi.

Prens ve geveze avcıları nerede olabilirler diye merak ettim. *Şu an bizi izliyorlar mı? Yakındalar mı? Umarım bundan keyif alıyoursundur, pislik.*

Gecenin sabaha dönmesiyle irili ufaklı diğer tekneler de bize katıldı. Bazıları, bir zamanlar benim iyi bildiğim bir meşgale olan, direklerin başında çocukların durduğu sallardan halliceydi. Bir şeyler atarlar umuduyla mavnaların yanlarına üşüşüyorlardı. Birkaç elma attım, rahatlatıcı, tanıdık bir ritüeldi.

Koca Ean teknesinden birkaçına el sallayarak yanına çağırdı. Civarda bir Gölbölge prensi olduğunu ve onu soymayı ya da fidye karşılığı kaçırmayı düşünebilecek kimse-
lere iyi bir ödül verileceğini söyleyerek planımızı uyguladı. Islak ve yanık tenli çocuklar hevesle haberi yaymak üzere kâh rıhtımlarına geri kürek çektiler kâh tekne trafiğinin içinde ilerlediler.

Lyrisa metrelerce öteden fark edilebilen solgun, porse-
len tenli bir Gümüş değildi. Teni soğuk bakır tonundaydı ama yine de tedbir alıyordu. Şapkayı nereden bulmuştu bilmiyordum ama saçını toplayıp önünden çekmişti. Üze-
rine oturmayan üniformasına rağmen bir prenesten ziyade mavna mürettebatındanmış gibi görünüyordu. Kılık değiş-

mini tamamladıktan sonra başımla onayladım. Riette bile onaylarcasına başını salladı.

Güneş şimdiden havayı ısıtmıştı, günün nemli ağırlığını hissedebiliyordum. Bizi ne kadar uzun bir yaz beklediğini hayal edebiliyordum.

Elimi gözlerime siper edip birleşim noktasının emaresine bakındım... ufukta bir şerit halindeki kahverengi Ulu Nehir'in çamurlu dalgalarıyla Ohius'un boz mavisinin buluşması. Normal rotam beni akıntının güçlü ve hızlı olduğu nehrin ortasına doğru götüreceken, mavnamı Bağımsız topraklar kıyılarına olabildiğince yakın tutmaya çalışıyordum. Hızımızı yavaşlatıyordu ama Gölbölge'den en az sekiz yüz metre açıkta ve bir nymphe'nin aleyhime döndürebileceği derinlikteki sudan uzak tutuyordu. En kötüsü yaşandığı takdirde, hiç olmazsa kıyıya çıkma şansımız vardı.

Bir kısmı suyun üzerine kurulmuş, nehirlerin birleştiği noktanın hemen güneyinde hareketli bir pazar vardı. Orrian tekrar saldırmadan önce bizi oraya götürebilir ve rıhtıma yanaşabilirsem... *Onu bırakacak mıyım?* Dün gece kolay bir kararmış gibi görünüyordu.

Dişlerimi sıktım. Bunu zamanı gelince düşünürdüm. Şimdilik önümüzdeki suya ve biz pazara varmadan önce Orrian ortaya çıkarsa ne yapacağımıza odaklandım. Mürettebat planı uyguluyordu, her şey yerli yerindeydi. Lyrisa da öyle ama o planın sadece bir kısmını biliyordu.

Silah daima benim yanımda olacaktı, tüfeklerimizi gözden uzakta, küpeştelere yerleştirmeye dikkat ediyorduk. İlk kez, elimizin altında geniş bir mühimmatla birlikte silah

kaçakçılığı yapıyor olsaydım diye hayıflandım. Erzaklarımız kısıtlıydı.

Birleşme noktası her geçen saniye yaklaşıyor, kalbim bizi ileri sürükleyen akıntıyla yarışıyordu. Nehirde motoru açıp kıyı trafiğinden uzağa açılmamızı sağlayacak manevrayı yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Sinirlerim buna daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordum. Bir saat? Bir dakika? Bu dayanılmazdı.

Teknesi nehrin iç kısımlarına yönelen başka bir mavna kaptanı bağırarak selam verdiğinde yüreğim ağzıma geldi.

Lyrisa teknenin kışındaki nöbetini bırakıp bu kez tüfeği bir kolunun altına sıkıştırmış halde yanıma geldi. Gözlerini kıyı boyunca gezdirerek rıhtımları ve sudan uzağa kurulmuş tek tük yerleşimleri inceledi. Daha önce böyle bir şey gördüğünü sanmıyordum.

“Planı hatırlıyor musun?” diye sordum.

Kısa bir hareketle başını salladı. Neredeyse bozulmuştu. “Elbette.”

“Etrafa Orrian’la ilgili haber yayıyoruz, Hallow’a da önümüzde giderken aynısını yapmasını söyledim.” Nehir her saniye hızlanarak akmaya devam ediyordu. “Böyle yerlerde haber çabuk yayılır.”

Bu onu biraz rahatlattı. “Güzel. Umarım şansımız yaver gider.”

“Ben ikisinin de meraklısı değilim.”

“Umut ve şansın mı?” İçten bir tebessümle sırtıttı. “Ben de.”

Sanırım onu tetikleyen, Lyrisa’nın gülüşü oldu.

Nehir berrak mavi gökyüzüne doğru su duvarları püs-kürterek ve dehşet dolu bir an bizi kafese alarak etrafımızda gök gürültüsü gibi patladı. Sanki dev bir el nehrin yüzeyine vurmuş ve çevremizdeki akıntıyı bozmuştu. Su yükseldiği gibi hızla geri dökülerek bizi kemiklerimize kadar sıırıslıklam eden bir gürültüyle çarptı. Gill'in direği elinde kırılınca Riette kendisinininkini güverteye atıp yerine tüfeği aldı. Koca Ean gözlerini çoktan kuzeyin ta ilerisindeki Gölbölge kıyılarına dikmişti. Elimizdeki hiçbir silahın ulaşamayacağı menzildeydi.

Lyrisa daha iyi biliyordu.

“Bağımsıztopraklar'da!” diye bağırdı kıyıyı göstererek. Öyle yakındı ki uzansam dokunacaktım.

Dönmemle birlikte kaskatı kesildim.

Sekiz kişilerdi; suyun sığ tarafındaki Gölbölgeli prensin etrafını çevrelemiş yedi Gümüş soylu. Gümüşlerden birinin –bir kadın– köpekleri vardı, salyaları akan iki tazi burunlarını tekneye ve Lyrisa'ya doğru çevirmişti.

Orrian Cygnet iskelet gibi zayıf ve direk gibi uzundu, uzuvları kâbus gibiydi. Teni solgun ve sağlıksız, koyu renk saçlarıysa ıslak ve yüzünü geren sıkı bir örgüyle arkadan toplanmıştı. Gözlerinin rengini seçemiyordum ama şeytani ve keskin gülüşünü görebiliyordum. Giysileri koyu maviydi, nehir renginde. *Daha önce hiç maviden korkmamıştım*, diye geçirdim içimden delice bir düşünceyle.

Arkadaşları gibi onun üzerinde de bir silah ve bir kılıç vardı ama en büyük silahı etrafımızı çevreliyordu.

“Haydi, Lyrisa, eğleneceğin kadar eğlendin,” diye bağırdı sadece Prenses'e bakarak.

Lyrisa karşılık vermeye tenezzül etmeyerek başını dimdik tuttu. Mavna akıntıda dururken bile kıpırtılı nehirde imkânsız bir biçimde sabitti.

Etrafımızdaki tekneler ve sallar Orrian'ın gücünün yaydığı dalgaların etkisiyle böcek gibi kaçıyordu. Beti benzi atmış, ağzı bir karış açık Nehircilerin hepsi öfkeli bir nympha'nın emarelerini bilerek kâh olanları dehşet içinde izliyor kâh kaçmak için teknelerine dönüyorlardı. Kıyıda yürüyen birkaç Bağımsıztopraklı sürünerek ağaçların arasına girip gözden kayboldu.

Elim kalçama uzandı ve olabildiğince yavaş ve sessizce silahımı çıkardım. Gümüşler fark etmemişe benziyorlardı. Orrian'ın arkadaşları bir şişeyi aralarında gezdirerek soğuk kahkahalar atıyorlardı. İçlerinden biri elindeki hançeri çeviriyordu. Yeterince hızlı olursak üç veya dördünü vurup öldürebilirdik. Ancak geri kalanı bir tavşanın üzerine atılan şahinler gibi üzerimize üşüşür ve bizi paramparça ederdi.

Orrian ilk kez, Kızılara bakmak için eğilerek dikkatini mürettebata çevirdi. Bakışları üzerime sabitlenmeden önce pis pis sırtarak tekneme baktı.

“Tanrılar aşkına, siz kaçakçılar her geçen yıl biraz daha gençleşiyorsunuz,” dedi kahkaha atarak.

Lyrisa gibi ben de bir şey demedim. Bu onu çileden çıkardı.

Suyun içine bir adım attı. Hayır, içine değil. *Üzerine*. Onu karşılamak üzere yükselen yeni bir akıntıyla nehre merdiven gibi tırmanıp benimle göz göze gelecek şekilde tam karşımda durdu.

“Sana diyorum, delikanlı,” dedi alaycı bir gülüşle, yüzüme fazla sert olmayan bir tokat atarak. Amacı canımı yakmak değil, beni aşağılamaktı. Farkındaydım. Yanaklarım yanıyordu.

Arkamda mürettebatın hareketlenerek silahlarına uzandığını duyabiliyordum. Orrian’ın sürüsü de aynısını yaparak suyun içine ilerledi. Tam da Lyrisa’nın tahmin ettiği gibi, gruptaki tek nympa oydu.

Lyrisa küpeştenin başında gerildi. “Orrian,” diye uyardı.

Bu onu eğlendirdiği kadar öfkesini de körükledi. Bana bir tokat daha attı. “Ne zamandan beri Kızıl sıçanları umursar oldun, Lyri?” Korkunç Prens küçümseyerek ona sırtıttı. “Aptal kız, benden kaçabileceğini nasıl düşündün? Kirs’a’dan ve onun kancıklarından,” diye ekledi kıyıdaki tazılara doğru kahkaha atarak. Gümüş kadın kıkırdama ile havlama arası bir ses çıkarırken tazıları da aynı şekilde tepki verdi.

Orrian sırtıttı ama kıpırdamadı. Nehirle onu kontrol altına alabilirdi ama önce korkunç bir acıya katlanması gerekecekti. Haklı çıkmıştım. Tam bir ödlekti.

Orrian sırtıttı ama kıpırdamadı. Nehirle onu kontrol altına alabilirdi ama önce korkunç bir acıya katlanması gerekecekti. Haklı çıkmıştım. Tam bir ödlekti.

Birbirlerine öyle nefretle bakıyorlardı ki tekneyi ateşe verecekler diye korktum.

Güzel.

“Artık tanıştığımıza göre...” dedim iç çekerek tabancamı kaldırırken. Orrian’ın soyluları kıyıda saldırıya hazır duruyorlardı. Ta ki ben silahın soğuk metalini Lyrisa’nın şakağına dayayıncaya kadar. “Haydi pazarlığa oturalım, olur mu?”

Bir an herkes kaskatı kesildi. Lyrisa'nın yüzü bembeyaz oldu; gözleri kocaman ve korkmuş bir şekilde hızla bana çevrilirken dudakları sessizce kıpırdadı. Orrian ikimizi de tükürük içinde bırakarak anırırcasına kahkaha attı. Lyrisa bileğini hâlâ bırakmamıştı ama öylesine canı yanmış bir şekilde ve suçlarcasına bana bakarken şaşkınlıkla eli gevşemişti. Bana bakışı karşısında az kalsın bocalıyordum.

Prens hâlâ sudan basamak üzerinde durarak, "Ha ha!" diye inledi. "Ne gösteriydi ama. Ah, bravo, sıçan... bravo!" Sonra omzunun üzerinden, onun kadar gürültüyle kıkırdayıp gülen arkadaşlarına baktı. "Duydunuz mu? Lyri muhtemelen bu sıçana *para ödemiştir*, o da şimdi gelmiş onu bana geri satmaya çalışıyor! Hakkını teslim edeyim, akıllıymışsın," diye ekledi bana dönüp parmağını sallayarak.

"Dokuz canlıyım," dedim. Bir kahkaha daha patlattı.

"O halde söyle bana, dokuz canlı," dedi alaycı bir gülüşle, "neden şimdi onu yanıma alıp sefil tekneni batırmayayım ve seni arkamda boğulmaya bırakmayayım?"

Yanıtı gayet açıkmiş gibi gözlerimi kırpiştirarak ona baktım. "Çünkü onu öldürürüm. Yanında hiç mıknatıs yok ve bu menzilden bir mermi oldukça hızlı ilerler." Sonra bileğine baktım, Lyrisa'nın parmakları tenini hâlâ sımsıkı kavırıyordu. "Beraberinde elini de alıp götürebileceğinden adım gibi eminim."

Kolay avı elinden kaçırmış bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. Bir gayretle küpeştenin üzerinden adımını atıp ıslak botlarıyla güverteme çıktı. Lyrisa, beni de beraberinde iterek geri çekilmek zorunda kalınca sırtı göğsüme yaslandı. Ancak elini asla gevşetmiyordu.

“Bırak, Lyri,” diye hırıldadı yüzüne.

Lyrisa daha da sıktı ve Orrian’ın alnı ter içinde kaldı. Nasıl bir uçurumun tepesinde durduğunu anımsatacak derecede canını yakıyordu. Soyluları arkasından suda ilerleyerek güverteye atlamak üzere mavnanın yanına yanaştılar. Sayıca neredeyse ikiye bir bizden üstündüler, Kızıllar karşısında hiçbir Gümüş’ün ihtiyaç duymadığı bir orandı. Riette ve Gill silahlarını ikisi üzerinden ayırmasa da korkuyorlardı, namluları titriyordu.

Orrian tepesinde dikilmesine ve silahım kafasına yaslanmış olmasına rağmen Lyrisa istifini bozmuyordu. Yakalanmış ve köşeye sıkışmış olmasına rağmen teslim olmayı hâlâ reddediyordu.

Mürettebat arkamda daha önce konuştuğumuz gibi ilerliyordu. Yük ambarına giderken aşağıdaki döşeme kapağı Koca Ean’ın botuyla aralık duruyordu.

“Lyrisa,” dedi Orrian. Sesindeki bu hızlı değişim karşısında şaşırdım. Sözcükler şimdi ağzından tatlı bir tınıyla çıkıyor ve adını müşfik bir saygıyla söylüyordu. Prenses gibi o da kolaylıkla bir maskenin arkasına gizlenebiliyordu. Bu beni korkutuyordu. “Bunları geçmişte bırakalım, hayatım. Evlilikten önce korkmak, yeni bir ülkeden ve yeni bir hayattan çekinmek olağan bir durum. Ben bu yaşananları unutmaya hazırım, hatta bunun için sana teşekkür ederim!” Boştaki eliyle manyakça bir sırtışla arkadaşlarını işaret etti. “Yıllardır bu kadar eğlenmemiştik. O yüzden bırak haydi, kesendeki paradan ne kaldıysa adama ver de şu leş tekneden inelim. Ha?”

“Ne kadar azsınız,” diye yanıtladı Lyrisa, gözleri kendisine pis pis bakan soyluların yüzlerine çevrilerek. Hepsini tanıyor olmalıydı. “Üstelik zayıfsınız. Damarlarınızdaki kana bile değmezsiniz. Ayyaşlar ve aptallar. Elinden gelenin en iyisinin bu olmasına şaşırdım, Orrian. Seni bir prens sanmıştım.”

“Seni güçlükol kalta...”

Lyrisa homurdanarak elini çevirdi ve Orrian’ın bileğini kırdı, kemiklerin kırılma sesi nasıl olduysa adamın çığlıklarından daha yüksek çıkmıştı. Şimdi eklem yerinden sararak sadece derinin tuttuğu elini kavrayarak dizlerinin üzerine çöktü. Bu görüntü karşısında neredeyse kusacaktım ama kendimi tutup silahı Lyrisa’nın başından Orrian’inkine çevirdim.

Soylular hazırdaki silahları ve yetenekleriyle saldırıya geçmişlerdi bile. Koca Ean arkamdan annemin sesi kadar sıcak gelen metal şıkırtısıyla çakmağının kapağını açtı.

Bir el ateş etmek üzere tetiği sıktım.

Ancak silah takıldı.

“Kahretsin,” diye fısıldadım.

Orrian parçalamaya hazır bir şekilde bana baktı. Nehir beni ezmeye istekli bir duvar gibi tüm öfkesiyle kabarak arkasından yükseldi.

Neler olduğunu anlayamadan hızla kıyıda suyun derinliklerine doğru ilerleyerek havada süzülüyordum. Neden sonra fark ettim: Lyrisa beni bir bebek gibi fırlatmıştı. Bir çocuğun salını teğet geçerek suya çakılmadan önce nefes alacak zamanı zor buldum. Yürümeyi öğrendiğimde yüzmeyi de öğrenmiştim ve kolaylıkla suyun yüzeyine çıktığım sırada Koca Ean, Riette ve Gill’in, yayılan alevin önünde

bir siluet halindeki bedenleriyle mavnamın kenarından atladıklarını gördüm.

Lyrisa'nın da aynısını yaptığını, ortalığa saçılmış benzin ve alkolle dolu yük ambarı alev alırken suya atladığını ummaktan başka çarem yoktu. Planı biliyordu. Yani, planın neredeyse tamamını. Biraz doğaçlama yapmak zorunda kalmıştım. Kafasına silah dayadığım için beni affedeceğini umuyordum.

Mavna yanarken, Prens Orrian'ın sonunun habercisi olan dalga sönüverdi. Yanmış veya bir güçlükol tarafından parçalanmıştı ya da her ikisi birden. Dumanla beraber anlaşılması imkânsız çığlıklar yükseldi. Mesafeyi kapamak için bacaklarımı çırparak, kulaç atarak elimden geldiğince hızla yüzdüm.

Nehirdeki diğer tekneler olanları izlemek için durmuşlardı, Nehirci çocuklardan biri yavaşlayarak salını bana doğru yanaştıracak ve tutunmama izin verecek kadar iyi niyetliydi. Kız küçük motoru, ileride sütun halinde yükselen dumana rağmen yavaşça ve rahat bir biçimde tek eliyle idare ediyordu.

Kıyıya yaklaştığımda mürettebat çoktan zafer ve yenilgi arasında kalmış bir halde sığ suları yarararak ilerliyordu. Mavnayı kaybetmiş ama hayatta kalmıştık. Nehirci kız beni onlara götürdü ve Koca Ean elini uzatıp beni ayağa kaldırdı.

Birlikte geriye doğru, parçalanmakta olan teknemin enkazına baktık. Beklediğimden daha büyük bir hızla patlamıştı. Gemide kalan birinin yanıp kül olmamasına imkân yoktu. Birkaç metre ötede tazılardan biri hazin bir biçimde uluduktan sonra çift birlikte kaçarak uzaklaştı.

Göğsüm sıkıştı, gözlerimde keskin bir acı hissettim.

“O?..” diye mırıldandı Gill ama Riette el hareketiyle onu susturdu.

Birlikte Gümüşlerden birinin nehirden çıkmasını beklemeye koyulduk. Çıkan bir dost mu yoksa düşman mı olacaktı, bilmiyorduk. Lyrisa’nın çıkmasını umuyordum, benim kadar şanslı olmasını umuyordum. Ancak tekne batmış ve çıkan olmamıştı.

Keşke ona Kapılar’ı gösterebilseydim.

YEDİ

Lyrisa

Nehir, kanın çoğunu temizledi. Su olmasa çoğu Orrian'a ait kana bulanmış olurdum. Bir kelleyi uçurunca genellikle olan buydu.

Ancak nehir hafızayı temizlemiyordu. Bunu başaracak bir şey olduğundan şüpheliydim.

Nehir, yırtıcı bir kuşun kanatları gibi kalkarak arkasında kudurdu. Sarhoşluğun hızlarını kestiği arkadaşları iki yandan üzerime atıldı. İçlerinden en kötüsü Helena'ydı ama o en uçtaydı. Benim gibi bir güçlükol olduğundan, onu öldürmek kolay olmayacaktı.

Ancak dizlerinin üzerinden ayağa kalkmaya çalışarak altımda bas bas bağırarak Orrian'dan başkasına bakamıyordum. Gözlerinden alev çıkıyordu. Hayır, bu tekneydi; iki uçtan infilak eden yük ambarının alevleriydi.

Ellerimle kafasını iki yandan tutarken bile, "Benim olacaksın," diye tısladı. O an benden önce yaşamış oncalarıyla

birlikte kendi hayatım gözümün önüne geldi. Mutsuz ve o mutsuzluğu yayan bir krala boyun eğmiş; gücüm ve yeteneğime rağmen zavallı; etrafımdaki herkese ve benden sonraki çocuklarıma yaşatacağım acı.

Alternatifi ölmek bile olsa böyle bir hayatı seçmezdim.

Pençeleriyle boğazıma uzanarak nehir tepemizde titrerken suyun üzerimize püskürdüğünü hissettim. Uzandım ve çektim. Ne olmasını beklediğimi bilmiyordum. Ölmesini bekliyordum, orası kesindi. Belki omurgasından önce kafatasının kırılmasını. Onun yerine bir kavanozun kapağını açarcasına, boynu çıt diye kırılmıştı. Bir beden bu ya-pabileceğini bilmezdim.

Bu kadar çok kan olabileceğini, kafa olmadan bir kalbin hâlâ çarpabileceğini de.

Suyunun beni kurtarması garipti. Mavna hâlâ yanarken, o ölür ölmez su ikimizin üzerine devrilerek çökmüştü. Islak giysilerimle alevlerden kaçarak olabildiğince hızla daldım. Buna rağmen arkamda, gemide kalan her şeyi ve herkesi yutan alevlerin keskin acısını hissettim.

Şu an da hissediyordum, harlı ve kızgındılar. Yaraların icabına bakmak gerekecekti ama nehrin birleşme noktasında bir deri şifacısı bulacağımı sanmıyordum. Memphis'da belki. Şimdilik pazar kasabasından toplayabildiklerimle idare etmek zorundaydım.

Doğru olanı buydu. Suda dikkat çekmemek, kıyıya göz kulak olmak. Ashe'in ve mürettebatın yola devam etmesini beklemek. Orrian'la birlikte öldüğümü sanmalarına izin vermek. Bu nehirde benimle ilgili fısıltıların dolaşmasını engellemek. İzimi sürmelerine mani olmak.

Doğru düzgün kaçmanın tek yolu buydu. İz bırakmamak.

Paralarımı daha dikkatli kullanmak zorundaydım. Neyse ki patlama ve nehrin etkisiyle kemerimdeki keseye bir şey olmamıştı. Akıllıca harcarsam elimdekiler yeterdi.

İlk olarak, sıırıslıklam Gölbölge üniformamı üzerime daha iyi oturan giysilerle değiştirdim. Tulum kötü koksa da idare ederdi, ölü bir kadının giysilerinden kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Pazar kasabası toprak yollar ve rıhtımlar boyunca uzanan yüzlerce stantla beklediğimden daha büyüktü. Nehir kıyısı, navlunları ve yolcuları indirip bindiren mavnalar, feribotlar ve hatta daha büyük teknelerle dolup taşıyordu. Kapılar'dan geçiş zor olmayacaktı. Bende daha başka bir sürü olduğu için bu dünyayı geride bırakmak güç olmayacaktı.

Ayaklarımın altındaki zemin topraktan tahta kalasa, oradan tekrar toprağa kaydı, nehir bağlantı noktasının bu kısmından daha küçük kanallar ve değişen akıntılar geçiyordu. Yüzümü saklamak için başım önümde, kulaklarım açık ve saçlarım salıktı. Sağda solda duyduğum sohbetlerde, bir kısmı nehrin birleşim noktasındaki "gürültü"yle ilgili konuşmalara denk geldim. Geri kalanı rahatsız edici derecede olağandı. Birbirlerinden haber alan tüccarlar, arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelen kayıkçılar, oyun tanıtımı yapan kumarbazlar ve ürün tanıtan satıcılar. Daha büyük teknelerin beklediği ana rıhtıma yönelerek hepsinin yanından hızla geçtim.

Ta ki diğerlerinden ayrılan bir ses karşısında durak-sayana kadar.

Ardında özgüvenli bir sırıtış saklı, sinsî, tanıdık bir ses.

Dönüp baktığımda nazik, gülümseyen iriyarı birinin masada oturduğu küçük kalabalığı gördüm. Adam, iriyarı başka bir adam masadan kalktığı sırada yüzünü ekşitip kolunu ovuşturarak ona elini uzattı.

“Darılmak yok, değil mi?” dedi Ean kendine has nezaketiyle hâlâ gülümseyerek.

Kızıl rakibi sessizce küfrederek başka bir şey demeden döndü. Madeni paraları masaya bırakıp ayaklarımın altındaki tahtayı sarsan adımlarla paldır küldür uzaklaştı.

Ashe vakit kaybetmeden paraları, hâlâ öğle güneşi altında kuruyan ceketinin cebine koydu. Ean’ın sırtına vurdu.

“Aferin, Ean,” dedi sırtarak, sonra yolcu ve tüccarlarla dolu pazar kalabalığına döndü. “Haydi, Koca Ean’ı sinamak isteyen? Bağımsıztopraklar’ın bu yakasının en güçlü kolu! Ya hep ya hiç, kolu masaya ilk değdiren parayı kazanır!”

Durmamalıydım. Yürümeye devam etmeliydim. Parasını ödeyip bir tekneye binmeli ve gitmeliydim.

Oysa kendimi, elimde para kesemle önümdeki insanların arasından kendime yol açarken buldum.

Paramı yavaşça masaya koyarak otururken sırtıttım. Sonra kolumu çıkarıp dirseğimi masaya dayadım, elimi açık ve hazır bir şekilde tuttum.

Koca Ean tereddüt etti ama benim gözlerim sadece Ashe’in üzerindeydi.

Bir an ifadesiz bir yüzle bana baktı. Sonra dudakları kıvrılarak sırtıttı.

“Ben varım,” dedim ikisine de.

ZAMAN ÇİZELGESİ.

290 – 300:

- Gölbölge’de Kırmızı Muhafızlar kuruldu. Etkisi ve gücü giderek tüm krallığa yayıldı ve Poyraz’ın sınırlarına kadar uzandı.

296 YAZ:

- VI. Tiberias, babası V. Tiberias’ın ölümünün ardından Poyraz Kralı olarak tahta geçti.

300 GÜZ:

- VI. Tiberias ve Jacos Hanesi’nden eşi Coriane’in çocuğu Veliaht Prens Tiberias doğdu. Cal adıyla anılır.

302 GÜZ SONU:

- Sütunkent’te Daniel ve Ruth Barrow’un çocuğu Mare Barrow doğdu.

301 GÜZ:

- Kral VI. Tiberias ilk eşinin ölümünün ardından Merandus Hanesi’nden Elara’yla evlendi.

302 KIŞ:

- Kral VI. Tiberias ve Kraliçe Elara’nın çocuğu Prens Maven Calore doğdu.

320 YAZ:

- Kraliçedenemesi düzenlendi. Kızıl kız Mare hizmetçi olarak çalışırken Gümüş benzeri inanılmaz bir yetenek

sergiledi. Bu yeni gücünü saklamak için sarayda Gümüş bir kadın kılığına girdi.

320 YAZ SONU:

- Saldırıdan haftalar sonra Kırmızı Muhafızlar Arkeon'daki Beyazateş Sarayı'nı ele geçirme girişiminde bulundular ama başaramadılar. Maven'in ihanetine uğrayan Mare bir Kırmızı Muhafız ajanı olarak ifşa oldu ve Cal öz babasını öldürmek zorunda kaldı. Mare ve Veliaht Prens tutuklanarak ölüm cezasına çarptırıldı. Kırmızı Muhafızlar'ın yardımıyla kıl payı kaçtılar.
- Ağabeyi sürgündeyken Maven Poyraz Kralı olarak tahta geçti.

320 GÜZ:

- Mare ve Kırmızı Muhafızlar orduları için Gümüş yetenekli daha fazla Kızıl arayışıyla Poyraz'ı bir baştan bir başa gezdiler. Bunlara yenikanlar deniyordu.

320 GÜZ SONU:

- Grupları köşeye sıkıştıktan sonra Mare, hayatları karşılığında Kral Maven'a teslim oldu. Beyazateş Sarayı'na hapsedildi.

321 KIŞ-BAHAR:

- Kral Maven taç töreni sonrası Poyraz turuna çıkarak Gölbölge Savaşı'na son vermek için müzakerelerde bulundu. Barış antlaşmasını sağlamlaştırmak için Samos

Hanesi'nden Evangeline'le nişanını bozarak Gölbölge Prensesi Iris'le evlendi.

- Kırmızı Muhafızlar kale şehri Korviyum'da ayaklanmalar ve kaos başlattılar. Sürgündeki Cal'in başını çektiği grup şehri işgal etti.

3 2 1 B A H A R :

- Maven'in tutuklusu ve siyasi kukla olarak geçirdiği aylardan sonra Mare, Maven'in evlilik töreninde bir Kırmızı Muhafız ayaklanması sırasında Evangeline'in yardımıyla kaçtı.
- Samos Hanesi Uçurum Krallığı'nı kurdu.
- Demokratik Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti, doğudaki Gümüş krallıkları kan eşitliğinin hâkim olacağı demokrasiler halinde yeniden kurma umuduyla Kırmızı Muhafızlar'la müttefik oldu. Yamaç'la şantaj üzerine sallantılı bir ittifak kurdular ama çok sayıda kaynak ve askeri birliğe sahip oldular.

3 2 1 Y A Z B A Ş I :

- Maven, Gölbölge'yle birlikte Korviyum'u geri almaya kalkıştı ama ordusu Kırmızı Muhafızlar, Yüksektepe, Uçurum ve VI. Tiberias'ın annesi Anabel Lerolan'ın liderliğindeki isyancı Gümüş haneleri ittifakınca yenilgiye uğratıldı.
- Korviyum'a gerçekleştirilen teşebbüs sonucu Gölbölge kralı öldürüldü.
- Çatışma sonrası Kızıl ve Gümüş ittifakı, Cal'i, Poyraz'ın gerçek kralı VII. Tiberias ilan etti.

321 YAZ:

- VII. Tiberias, Kırmızı Muhafızlar ve Uçurum ittifakı Yüksektepe yönetimine talepte bulunup yardım aldı.
- Poyraz Kraliçesi Iris kocası adına hareket ederek Yüksektepe'nin Yamaç Prensi Bracken karşısındaki kozunu ortadan kaldırdı. Gümüşler Yamaç'taki Yüksektepe üsünü ele geçirdiler.

321 YAZ SONU:

- Kızıl ve Gümüş ittifakı aynı anda hem Yeni Kent hem de Liman Körfezi fabrika varoşlarına saldırdı ve ikisini de Kral Maven'in elinden aldı. Taraflar barış görüşmesi yapmaya karar verdi.
- Kraliçe Iris, eşine sırt çevirerek babasını öldüren adam karşılığında onu ittifaka teslim etti.
- Maven'in tacı elinden alındı ve kardeşi tarafından idama mahkûm edildi. Taht savaşı kazanıldı ve ihtilafsız kral tahttan inmeyi reddetti. Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe, Poyraz'la olan ittifaklarını feshettiler ve öldürülmeden önce Maven'i kaçırdılar.
- Gölbölge Arkeon'daki başkente saldırarak zayıflamış Poyraz'a akın etmek üzere tam kadro geri döndü. Samos Hanesi'nden Evangeline ve Ptolemus kraliyet hanelerini terk ederek şehirden kaçtı. Babaları Kral Volo Samos çatışma sırasında öldü. Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe, Maven'in liderliğinde şehre sızıncaya kadar Poyraz güçleri neredeyse alt ediliyordu. Çatışmada kaçmaya

kalkıştığında Mare Barrow devrik kralı öldürmek zorunda kaldı.

- Kral VII. Tiberias yeni bir Poyraz uğruna tahtından çekildi ve Poyraz Eyaletleri halinde Poyraz'ın yeniden kuruluşu başladı.

Yüksektepe arşivcileri, Poyraz İç Savaşı da dahil olmak üzere, geçen yıl yaşanan olayları en iyi şekilde kaydetmek ve kavramak için yoğun çalışmalar yürüttüler. Kendi tarihçilerimiz haliyle hem bakış açısı olarak hem de hükümetteki değişim rüzgârına ayak uydurmaya çalışırlarken yazma yetisi konusunda noksan kaldı. Poyraz'da bulduğum belgelerin Gümüş bakış açısına yönelik oldukça taraflı olduğu ve onları buraya dahil etmeye değer bulmadığımı aşikârdır. Bununla birlikte olayların geçmişine başka bir gözden bakmayı çok ilginç buldum, belki siz de ilginç olmasa bile faydalı bulabilirsiniz.

-JJ

düşman uluslardaki Parlayanlar için güvenli geçiş. Yüksektepe hükümeti ve ordu Çayır'da, Yamaç'ta, Poyraz'da, Gölbölge'de ve İhtilaflı Topraklar'daki Parlayanlara kimlik tespiti yapmak, onları uyarmak ve yerlerini değiştirmek için müşterek bir hareket yürüttüler. Gizlilik gerekliliği çabalarımızı zora sokuyordu ama bu kişilerin binlercesi ve aileleri Poyraz İç Savaşı'na kadarki yıllarda bu topraklardaki yerlerinden edilmişlerdi.

Yüksektepe dışında kimliği resmen tespit edilen ilk Parlayan, Poyraz'ın Başkent Vadisi'nden, Mare Barrow adındaki genç bir kadındı. On yedi yaşında Poyraz Kraliyet Ailesi için hizmetçi olarak çalışırken, bir Poyraz yayınında elektro yeteneğini kullandığı sırada yakalanmıştı. Poyraz hükümeti

ve krallığı onu Gümüş bir soylu kadın diye etiketleyerek kan durumunu hemen gizlerken, Parlayanları bilen herkes için, kadının esasında ne olduğu gün gibi ortadaydı. Barrow, Poyraz'ın ikinci prensi Maven Calore'yle nişanlandı ve Kraliçe Elara Merandus'un, kocasının yönetimini ele geçirip Poyraz tahtına oğlunu çıkarma planı için çok önemli bir araç olarak kullanılıyordu. Gümüş bir soylu olarak yaşarken isyancı bir grup olan Kırmızı Muhafızlar Barrow'la temasa geçmişler, Barrow da kendini onların davasına adanmıştı. İstihbarat toplamış, Muhafızlar'ın Poyraz hükümetinin istikrarını bozma konusundaki çabalarına katkıda bulunmuştu. Barrow, Kırmızı Muhafızlar'ın, Poyraz'daki açık faaliyetlerinin ilki olan Güneş Patlaması'nı organize etmeleri sırasında da sürecin bir parçası olmuştu. Başarısızlıkla sonuçlanan bir Kırmızı Muhafız darbesi sırasında Kraliçe Elara, Kral VI. Tiberias'ı öldürme planı yapmıştı. Suç Barrow ve vârisi Prens Tiberias'ın üzerine atıldı ve idama mahkûm edildiler. Kırmızı Muhafızlar'ın yardımıyla kaçtılar. (*Kırmızı Muhafızlar'la ilgili daha fazla bilgi için bkz. 12. altbölüm*)

Mare Barrow'un ifşa edilmesinin ardından Yüksektepe, Poyraz'a ve Gölbölge'ye daha fazla ajan sevk etti. Çoğuna gözlemlleme ve nihayetinde Kırmızı Muhafızlar'la temas kurma görevi verilirken, bir kısmı da ittifak amacıyla Barrow'un izini sürmekle görevlendirildi. Bu sonuncusu başarıya ulaşmadı. Barrow, grubun üslerinden birinde Kırmızı Muhafızlar'la randevulaştıktan sonra, Prens Tiberias, bir Kırmızı Muhafız kaptanı ve başka bir Parlayan olan erkek kardeşinin de aralarında bulunduğu küçük bir müfrezeyle

ayrıldı. (*Parlayan mirasıyla ilgili daha fazla bilgi için bkz. 3. altbölüm*) Yüksektepe istihbaratı Barrow'un ve Poyraz prensinin eziyet görmekten korkarak Muhafız üssünden kaçmak durumunda kaldığını öne sürüyor. Poyraz topraklarında tıpkı bizimki gibi onun ekibi de kendilerini Gümüş hükümetinden korumak için başka (artık Poyraz'da *yenikanlar* olarak bilinen ve anılan) Parlayanlar bulma arayışına girdi.

Artık kral olan Maven Calore de yenikanları arıyordu. Barrow, araştırmalarını bir Poyraz buluşu olan Kızıl kan haritalamasının başvurulduğu bir liste üzerinden yürütüyordu. Daha sonra Yüksektepe de tehlike altındaki Parlayanları bulma, koruma ve bazen de yerlerini değiştirme amacıyla benzer taktikler kullanacaktı. Paskent Hapishanesi'nde, Süprüntü'nün bir zamanlar terk edilmiş radyasyonlu dış kısımlarında Kraliçe Elara, oğlunun bulduğu Parlayanları topluyordu. Onları incelediği ve kontrol edebilmek için fısıltı yeteneğini kullandığına inanılıyordu. Barrow ve grubu Korros'a hücum etti ve Kraliçe Elara, Barrow'un ellerinde can verdi. Kral Maven, Barrow'u bulma çabalarını üç katta çıkardı ve Barrow sonunda Gümüş Kral'a teslim olmak zorunda kaldı. Genç Kral'ın, Poyraz mahkemesinden sonra Parlayan'a takıntılı hale geldiği ortadaydı.

Kral Maven, Poyraz ulusuna onun yayınlarını yaparak Barrow'u kendi yararına kullanmakta gecikmedi. Kameralar karşısında Kırmızı Muhafızlar'ı yerip Kral Maven'i överek kendisi gibi Parlayanlara ona katılmaları için sesleniyorlardı. Kral Maven'in Kızıl nüfus üzerindeki katı tedbirleri kaldırma hükümleriyle bir araya geldiğinde, bu, onun krallık içindeki

ününü önemli ölçüde artırdı. Birçok Parlayan, Barrow'un seslenişine karşılık verdi ve eğitim almak, onun silahları olarak kullanılmak üzere Kral'ın ordusuna katıldı. Kırılmanın ilk izleri, Kral Maven'a yönelik bir suikast girişimi sırasında, üç Gümüş hanesi, krallarına açık bir isyan ilan ettiğinde ortaya çıktı. Prens Tiberias'ın geri dönmesini destekliyorlardı. Kral Maven'ın Poyraz'daki taç giyme turu sırasında Kırmızı Muhafızlar ve sürgün prens Poyraz'ın kuzey savunmasını zayıflatarak Korvium kale şehrini ele geçirdi. Kral Maven gerginliği hissederek Gölbölge'yle, bir asırdan fazla süren Gölbölge Savaşı'nı etkili bir biçimde sonlandıran bir antlaşma imzaladı. Gölbölge'den Prenses Iris'le evlenmek için bir Samos soylu kadınıyla nişanını bozmak zorunda kaldı. Artık hem Poyraz hem de Gölbölge Gümüşleri tüm askeri güçlerini büyüklük, nam ve tehlike bakımından hız kesmeyen Kırmızı Muhafızlar'a yönlendirmekte serbestti.

Kırmızı Muhafızlar yeniden taarruza geçti ve Kral Maven'ın Gölbölgeli prensesle kraliyet düğünü sırasında Arkeon'a saldırdılar. Bu, dikkatli temas ve planlamalarla geçen haftaların ardından Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe arasındaki ilk ortak teşebbüstü. Saldırı esnasında birleşik güçler Barrow'u ve onlarca Parlayan'ı kurtardılar ve ayaklanma teşebbüslerine daha fazla kaynak sağlamak için Poyraz hazinesini yağmaladılar. Yüksektepe, Poyrazlılardan habersiz, komşu Yamaç halkıyla bir antlaşma yapmış ve saldıran güç güneydeki bir askeri üsse geri dönmüştü. Lord Volo Samos kendini Uçurum Kralı ilan ettiğinde Poyraz Krallığı daha da parçalandı ve bölgesi Poyraz'dan ayrıldı. Bu genel anlamda Poyraz İç Savaşı'nda önemli bir olay olarak görülür.

Kral Maven Kızıl isyanına misilleme yapmak üzere harekete geçti. Birkaç hafta sonra Gölbölge'den bir müttefik güçle birlikte, isyancıların işgali altındaki Korviyum'a ilerlediler. Kırmızı Muhafızlar ve Başbakan Dane Davidson'ın önderliğindeki Yüksektepe askeri birlikleri, Poyraz ve Gölbölge saldırısını geri çevirmeyi başardılar. Uçurum birliklerinin yanı sıra Poyraz eski kraliçelerinden, Prens Tiberias'ın büyükannesi Anabel Lerolan'ın idaresindeki diğer isyancı Gümüş haneler de onlara destek oldu. Kral Maven yenilgiye uğrayınca ordusuyla birlikte kaçmak zorunda kaldı ve Gölbölge Kralı Orrec, Kral Volo adına hareket eden bir lordun ellerinde öldürülerek can verdi. Korviyum Savaşı'ndaki zaferlerinin ardından Kırmızı Muhafızlar, Yüksektepe, Uçurum ve Lerolan bu koalisyonlarını Kral Maven'a karşı eş benzeri görülmemiş bir Kızıl-Gümüş ittifakına dönüştürdü.

Poyraz'daki savaşa asker göndermeye devam ederken Korviyum ve Yamaç üslerini elinde tutamayan koalisyon kale şehrini yok etmeyi tercih etti. Kendisini tekrar Poyraz tahtına çıkaracağını taahhüt eden Kızıl-Gümüş ittifakının desteğiyle Prens Tiberias kendini gerçek Poyraz Kralı ilan etti. Çok ihtiyaç duyulan bir ittifakı perçinlemek için Uçurum Prensesi Evangeline'le nişanlandı. Yine de daha fazla askeri güç ihtiyacıyla Kral VII. Tiberias, Kraliçe Anabel, Prenses Evangeline, Mare Barrow ve Kırmızı Muhafızlar'ın başındaki General Farley Yüksektepe'ye giderken Başbakan Davidson'a eşlik etti. Halk Meclisi'nin kararıyla, Maven'i devirmek için kendilerine daha fazla askeri birlik gönderildi. Bu sırada Yamaç'la Yüksektepe anlaşması bozuldu ve Kral

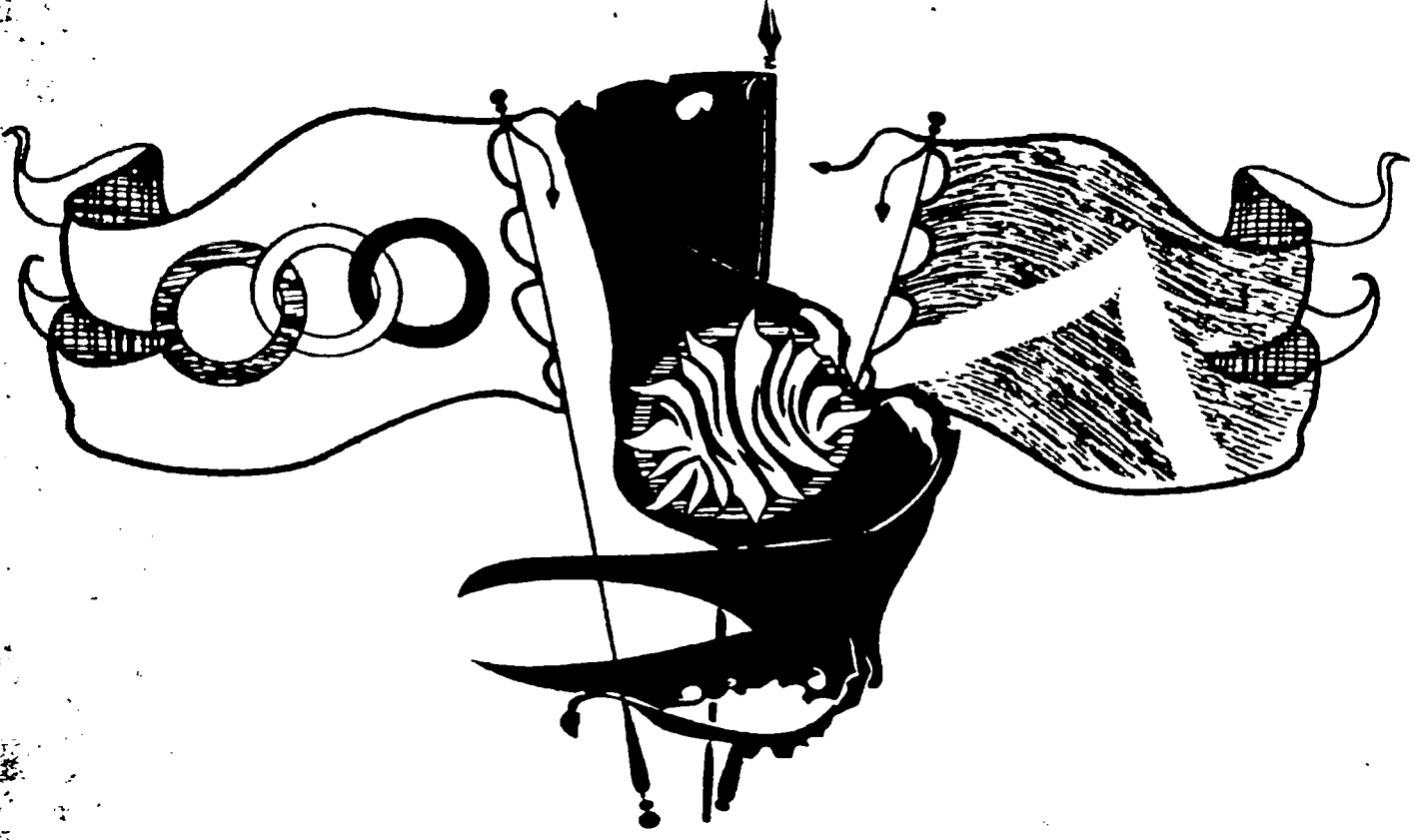
Maven'ın güçleri güneydeki üslerini ele geçirdi. Kral Tiberias, Poyraz savaşı ve ekonomisi için büyük öneme sahip Liman Körfezi şehrine kendi güçlerini yönlendirerek çift aşamalı bir saldırıyla karşılık verdi. Barrow, Kırmızı Muhafız güçleri, Yüksektepe Parlayanları ve Başbakan Davidson civardaki bir Kızıl fabrika varoşunu ele geçirdi. Kraliçe Cenra da dahil Gölbölgeliler Liman Körfezi'ni korumak üzere bir filoyla gelmiş olmalarına rağmen Tiberias'ın güçleri galip geldi. Kral Tiberias, şehri almak uğruna ölümün eşiğinden döndükten sonra koalisyon ve Maven'ın ittifakı arasında bir barış görüşmesi ayarladı. Bir anlaşmaya varılamadı, ta ki Kraliçe Anabel bir takas –Maven karşılığında Kral Orrec'in katili– teklifinde bulunana kadar. Kraliçe Cenra ve Prenses Iris teklifi kabul etti ve Kral Maven Calore'ye sırt çevirdiler. Kral zincirler içinde Liman Körfezi'ne geri getirildi. Maven'ın yenilgisiyle Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe Başbakanı, Kral Tiberias'a bir seçenek sundu: Ya tahttan inecekti ya da hâlâ düşman Gölbölge karşısındaki ittifaklarını kaybedecekti. Tiberias tahtını seçti ve Kırmızı Muhafızlar, Barrow ve Davidson, kaçırdıkları Maven'la Yüksektepe'ye geri döndü.

Kral Tiberias, Poyraz'da, erkek kardeşine sadık kalan çok sayıda Gümüş varken, dağılmakta olan bir ülkenin parçalarını bir arada tutmak için çabalıyordu. Gölbölge başkente saldırmak, yani Poyraz'dan geri kalan her yeri tek bir hamleyle ele geçirmek üzere harekete geçti. Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar, şehre sızmak için Maven'ın rehberliğinden faydalandılar. Kendisine tekrar tahttan inme seçeneği sunuluncaya dek Kral Tiberias ve ordusunun etrafı sarıldı.

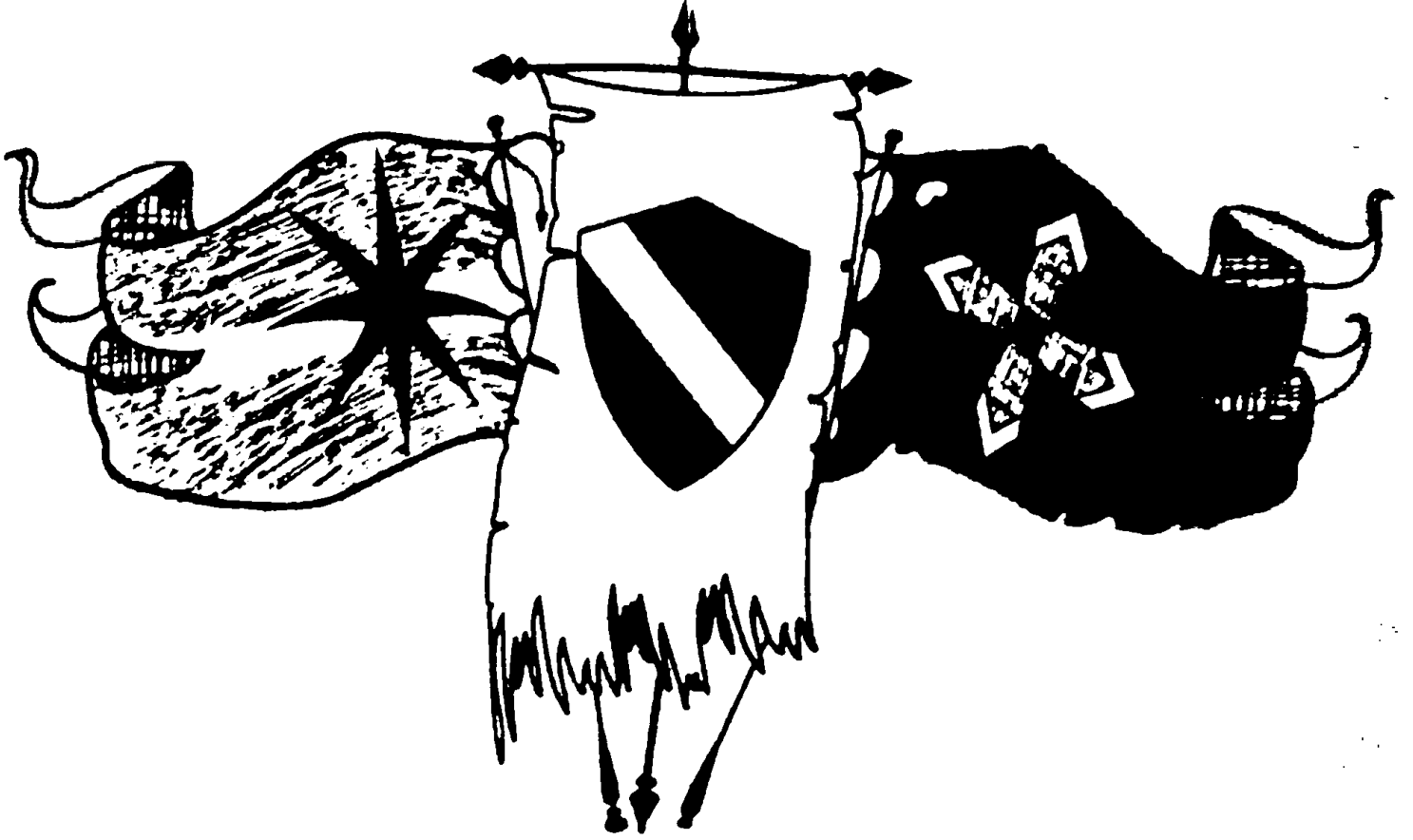
Tiberias tahttan çekileceğini taahhüt etti ve birleşik güçler Gölbölge güçlerini püskürttü. Kral Volo Samos savaşta ölürken, oğlu ve kızı kayıplara karıştı. Mare Barrow, şehirden kaçmaya teşebbüs eden Maven Calore'yi öldürdü. Nehirde Kırmızı Muhafız donanma güçleri belirip Gölbölge gemilerini bombaladığında Kraliçe Cenra'nın filosu geri çekilmek durumunda kaldı. Arkeon Savaşı donanmalarına ciddi bir zarar verince denize ve ardından kendi topraklarına kaçtılar.

İlerleyen haftalarda Parlayan Mare Barrow, sonradan vatani olmuş topraklar, Kırmızı Muhafızlar ve parçalanmış Poyraz'da yeniden kurulum girişimlerinde bulunulurken Yüksektepe'ye döndü.

Aşağıdakiler, yeni ittifak bayraklarına ilişkin şahsi çalışmalarımıdır. Doğ-
raz Eyaletleri, Kırmızı Muhafızlar ve
Yüksektepe.

Ve doğrudan düşmanlarımızın bayrakları...
Yamaç, Poyraz'dan ayrılmış Gümüş Toprak-
ları ve Gölölge.

DEMİR KALP

BİR

Evangeline

Sonbahar serinliğine rağmen tepedeki güneş parlaktı ve güneş gözlüğümün ardından gözlerimi kısıtım. Hâlâ yeşil ve canlı olsa da bahçe boştu. Dağın soğuğu Carmadon tarafında etkisini göstermiyordu. Çiçekler, bostan, meyve ağaçları, hatta yarım düzine sıra halinde mısır vardı. Başbakanın kocası her sabah ve akşam gelerek şehrin bu arazisi evcil hayvanmış gibi ilgileniyordu. Yeşerticiydi ve onlarla ilgilenmek için çok zamana ihtiyacı yoktu yine de burada oyalanıyordu. Gelgelelim tüm gününü burada geçiremezdi ve bu da öğleden sonranın geri kalanında ona keyifli bir sessizlik sunuyordu.

Saklanmak için güzel bir yerdi.

Bense böyle bir şey yaptığımı itiraf edecek değildim.

Bir nane yaprağı daha kopardım ve ezerek içkime kattıktan sonra buz küplerini sesli bir şekilde karıştırdım. Tatlı viskinin keskinliği ve şeker içimi ısıttı. Hâlâ, üst kattaki

odalarımızdan aldığım örtünün üzerinde olduğum için halimden memnun bir şekilde güneşin altında uzanıyordum. Çimlere veya toprağa sermeye uygun olmayan yumuşak yünden bir örtüydü ama hizmetçiler bunun için vardı.

Daha bir iki saat olsa gerekti. İstesem o dakikaları uyuyarak geçirebilirdim. Ancak bu bir korkağın yapacağı türden bir şeye benziyordu. Kendini denklemden tümüyle çıkarmak. Hâlâ biraz gururum vardı. Çok olmasa da biraz.

Elane meşguldü. Bilerek. Bu öğleden sonrayı tek başıma geçirmek istediğimi biliyordu. Çoğu günler onun ilgisinden keyif alabiliyordum ama şimdi değil. Evangeline Samos'un bir kez daha görevinden kaçtığını kimsenin görmesine gerek yoktu.

Son birkaç yudum alkolü de kafaya diktim. Bulunmak istemesem bir hizmetçi çağırır ve bir tane daha getirmesini söylerdim. Oysa kadehi gökyüzüne kaldırarak elimde çevirmekle yetindim. Güneş kristal kadehin yüzeyinde parıldarken bana Elane'in ışığı nasıl dans ettirip kırılmasını sağladığını anımsattı. O buraya benden daha çok uyuyordu. Elbette mükemmel bir şekilde değil. Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti evimizden oldukça farklıydı. Gümüşler, Kızıllar ve yenikanlar eşit bir şekilde bir arada yaşıyorlardı. Hem de *demokrasi* çatısı altında. Bu hâlâ şaşırtıcıydı ancak alışmam gerekiyordu. Burası artık benim yerimdi ve her şey planlandığı gibi giderse Poyraz Eyaletleri birer Yüksektepe'ye dönüşecekti.

Ne kadar kolay değişebildiklerini ilk elden gören biri olarak şu günlerde planlara pek güvenmiyordum.

Bahçeyi sevmemin bir başka nedeni, burada çok metal olmamasıydı. Yanımda getirmedığım bir şeyi hissetmek zorunda kalmıyordum. Bu aralar getirdiklerimse çok azdı. Önceleri krom katmanlardan oluşan elbiseler ya da çelik işlemeli pantolonlar giyerdim. Demir burunlu botlar. Platin taşlar. En güzel elbiselerim bile kurşungeçirmezdi. Kıyafetlerim birer sanat eseri olduğu kadar, biz Gümüşlerin Poyraz'da çok düşkün olduğu gücü göstermek için de bir aracıydı. Ayrıca giydiğim her şey, Samos Hanesi'nin renkleri olan siyah ve gümüşün çeşitli tonlarındaydı. Artık varlığını sürdürmeyen ya da en azından bir önemi olmayan bir aile.

Demir kuzenler, çelik krallar. Nakarat kafamın içinde hayalet bir yankı gibi çınlıyordu. Elimden gelse bu sözcükleri ve onları doğuran talihsiz ihtirasları unuturdum.

Yüksektepe'de saldırıdan korkmam için bir neden olmasa da aptal değildim ve yanımda biraz metal olmadan hiçbir yere gidecek halim yoktu. Bugün sadece takı olarak taşıyordum. Bir kolye, bir bilezik, birkaç yüzük; hepsi de yumuşak kazağımın kenarlarından göz kırptıyordu. Gerekirse kendimi savunacak kadar çok, üzerimde olduğunu unta-
cağım kadar az. Acaba diğer herkes de böyle mi hissediyor diye merak ettim. Sadece kendilerini. Soğuk rüzgâr, kuru-
yan otlar, uzaktaki dağlara doğru alçalan güneş. O boşluk hoşuma gidiyordu, beni terk ederken savunmasızdım. Bu hissin keyfini çıkararak arkama yaslandım ve yukarı baktım. Giderek derinleşen karla taçlandırılmış tepeleriyle, bahçe duvarları üzerinde yükselen zirveleri görebiliyordum. Mare bir keresinde bir şeyden kaçmaya çalışırken oraya çıkmıştı. Bu dürtüyü anlıyordum. Şimdi daha kuzeyde bir yerlerdeydi,

hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Hâlâ yas tutuyordu. Nihayet durmasına rağmen hâlâ *koşuyordu*.

Birdenbire algılarımda bir kıpırtı oldu. Üzerimde metal olmaması davetsiz misafirleri sezmemi de kolaylaştırıyordu. Hissedebildiğim kadarıyla bu seferkinin silahı, tabancası yoktu ama bahçenin karşı tarafından yaklaşırken adımları emin ve hızlıydı. Yerimden kalkmak ve öğleden sonranın sessiz büyüsunü bozmak istemeyerek yumruğumu sıktım. Ziyaretçinin kim olduğunu biliyordum. Parmağındaki alyansı hissedebiliyordum. Çember halinde örülmüş altın ve gümüş.

Carmadon yaklaşırken dizlerimi yukarı kaldırarak, “Yemin ederim bitkilere zarar vermiyorum,” diye mırıldandım.

Her zamanki gibi sırtarak keskin bir bakışla beni süzdü. Gözleri boş kadehime takıldı. “O nane daha olmamıştı.”

“Tadına bakılırsa olmuştu,” diye yalan söyledim ağzımdaki soğuk havayla.

Başbakanın kocası düzgün, beyaz dişlerini göstererek kıkırdadı. Hava sıcaklığını benim kadar önemsemiyordu; dağların değişken hava durumuna alışkındı. Burası onun eviydi ve tahmin edemeyeceğim kadar çok değişimine tanık olmuştu. Koyu tenindeki soğuk alt tonlara rağmen, kanının benimki kadar gümüş olduğunu bazen unutuyordum. Bir yenikanla evliydi ve kesinlikle öyle davranıyordu.

Emin bir duruşla kollarını önünde kavuşturdu. Carmadon yakışıklı bir adamdı ve sonbahar güneşi karşısında çarpıcı bir görüntü sergiliyordu. Üzerindekiler her zamanki gibi yeni yağmış kar kadar beyazdı. “O kilitlerin senin için engel olmadığını biliyorum, Evangeline ama en azından bir

öneri olmalılar.” Başparmağıyla bahçenin karşısını, şimdi menteşelerinden sarkık duran bahçe kapısını işaret etti.

“Lord Carmadon,” diye karşılık verdim, tadını çıkarıyormuş gibi yaparak. Kaybedilmiş bir sarayda öğrenilmiş kalp ısıtan bir gülüşle güneş gözlüğümü başıma kaldırdım. “Şaheserinizin keyfini çıkarıyorum, hepsi bu. Hem buranın amacı da bu değil mi?” Çiçekler içindeki bahçeyi gösterdim. “Hava atmak?”

Sanırım tüm Yüksektepeliler içinde bana karşı en hoşgörülü davranan Carmadon’du. Bu yüzden başını iki yana salladığında canım sıkıldı. “Bazen öğrenmen gereken ne çok şey olduğunu unutuyorum.”

O tanıdık sinir bozucu öfkeyle dudak büktüm. Çocuk değildim, aptal da değildim. Buna tenezzül etmeyecektim.

“Sanırım burası düşünmek için iyi bir yer,” dedi titizlikle düzenlenmiş bahçeyi işaret ederek. “Biliyor musun, şehirde, işe yerleştirme konusunda uzman memurlar var. Senin için bir randevu ayarlayabilirim, ne dersin?”

Gözlerimi devirdim. Burada, Yüksektepe’de, bir iş bulma ve dolayısıyla bir *hayatının* olmasına yönelik özenli teşvikler sinir bözücüydü. Her ne kadar Cumhuriyet hükümetinden geçinme zamanım yakında sona erecek olsa da, bunu şimdiden düşünmek istemiyordum. Bugün sırası değildi.

“Hangi işi seçersem seçeyim bana sahip olduğu için şanslı demektir. *Yerleştirmeye* ihtiyacım yok.” Devamlı benim, Elane’in, Tolly’nin ve Wren’in aleyhine işleyen zamanın hatırlatılmasına da ihtiyacım yoktu.

Carmadon da bunun farkındaydı. Ancak bu, üstelemesine engel değildi. “Yetenekli genç bir kadınsın, evet, ama

kocamın hükümeti masraflarını ödemeyi kesmeden *önce* bir iş arasan çok daha iyi olur.”

Hızla ayağa kalkarak örtüyü omzuma attım. Kanın bey-nime sıçramasıyla yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu dinlemek zorunda değildim. Bugün değil.

“Niyetin beni küçük bostanından çıkarmaksa, tebrikler. Bunu başardın,” diye mırıldandım.

“Ah, lütfen benim yüzümden gitme. Bahçemi ziyaret etmeni dert etmiyorum. Ancak ağabeyin önünde sonunda gelecek ve yapmaması gereken yerde bir şeyleri yıkıp dökcek.” Rahat, şakacı tavrı gittiği gibi hızla geri geldi. “Bunun önüne geçmek istiyorum.”

Ağabeyimden bahsetmesi asabımı bozdu. Parmaklarımla örtüyü sıkıca kavradım ve aniden, elimde kesici büyük ve metalik bir şey olmasını diledim. “Ptolemus burada olduğumu bilmiyor.”

Carmadon başını yana eğdiğinde akşamüstü güneşi çıplak kafasına vurarak parladı. “Seni buluncaya kadar burayı didik didik aramaz mı sanıyorsun?”

“Bunun için zamanı yok.”

“O jet o isteyene kadar kalkmayacaktır,” dedi dudak bükerek. “Onun gitmesini bekleyemezsin.”

Buna kahkahayla güldüm. Ses boş bahçede ölçülü bir kahkahadan ziyade bağırıtı halinde tekrar yankılandı. Alaycı bir gülüşle örtüyü yeni bir dalga halinde tekrar yere serdikten sonra üzerine yayıldım. Önemsiz hissederek güneş gözlüğümü bile gözüme geri taktım. “İzle beni, Carm.”

Karşılığında sadece gözleri kıpırdadı. Kömür karasıydı ama koyu, zümrüt yeşili benekleri vardı. Altımda bir şey kıpırdanınca çığlık attım, bir yılan ya da...

Sarmaşık.

Bir düzineydiler, hızlıydılar ve beni gafil avlamışlardı. Bıçak gibi bir kamçı haline getirdiğim bileziğimle saldırdım ama sarmaşıklar dolanıp sıçrayarak beni kabaca tekrar havaya fırlattı. Hatta bir tanesi üzerimdeki örtüyü fırlatarak başımı örttü.

“Pardon,” dedim sinirle örtüyü üzerimden atarak. Yüzümü yeniden ateş bastı, saçımdaki örgünün çözüldüğünü hissedebiliyordum. Daha önce dağılmış görünmesem de artık kesinlikle öyleydim. “Bu çok kabacaydı.”

Carmadon abartılı, küstah bir tavırla başını eğdi. “Affedersiniz, Prens.”

Unvan amacına uygun bir şekilde yerini buldu. Karna savrulan bir tekme gibi. İçimdeki öfkeyle parmaklarımdaki yüzükler keskinleşerek diken gibi sivrildi. Düşüncelerimi ve girdap halindeki hislerimi toparlamaya çalışarak bir an otlara baktım. Ancak uzanamayacağım kadar uzaktaydılar.

Prens Evangeline. Samos Hanesi’nin leydisi. Volo ve Laurentia’nın kızı.

Artık bunların hiçbiri değildim. Bugünden sonra değildim. Sevinmeliydim; ebeveynimin bana verdiği isim ve hayattan kurtulduğum için rahatlamalıydim. Bir yanım için bu geçerliydi. Ancak diğer yanım, şu an olduğum kişi gibi yaşamak uğruna nelerden vazgeçtiğimi, neye ihanet ettiğimi, neyi öldürdüğümü ve sonsuza dek neyi kaybettiğimi hatırlatmadan edemiyordu.

“Bunu özleyecek misin?” diye sordu Carmadon alçak sesle öne doğru bir adım atarak. Hareketi üzerine yerimi değiştirerek mesafeyi korudum.

Öfkeli ve keskin gözlerim tekrar onunkilere çevrildi. Hem bir meydan okuma hem de bir kalkan gibiydi. “Burada unvanların ve taçların bir anlamı yok. Özleyecek bir şey olmayacak.”

Ancak içimdeki boşluğu bir delik gibi hissediyordum. O yeraltı trenine adım attığımdan, Arkeon’u arkamda bıraktığımdan ve ailemi kendilerini bekleyen kader her neyse onunla baş başa bıraktığımdan beri haftalardır her gün hissediyordum. Tüylerim ürperdi. Neler olduğunu biliyordum. Orada değildim ama biliyordum. Ne kadar korkunç biri olursa olsun babamın köprüden atlayıp bedeninin aşağıda paramparça olduğu düşüncesi... Buna katlanamıyordum. Bundan nefret ediyordum. Keşke hiç bilmeseydim.

“Ptolemus’la gitmelisin.” Carmadon, yaşadığım duygu fırtınasını mümkün olduğunca kibar bir biçimde yok sayıyordu. “Buna son vermenin daha iyi bir yolu yok.”

Sarmaşıklar arkamda birbirleri üzerine binip tekrar otların üzerinde kıvrılıyorlardı. Boğazımdaki kolyeyi gevşeterek eski yeteneğimle döndüm. Boynuma yeniden sarılmadan önce tatmin edici bir tıslamayla en kalın sarmaşığı ikiye böldü.

“Beni buna zorlayacak mısın?” diye sordum sesimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparak. *Kararımı zaten verdim. Kimse buna saygı göstermeyecek mi? “Ya Başbakan?”*

“Hayır, Evangeline,” dedi hemen. “Ancak haklı olduğumu biliyorsun. Ağabeyin tahtından çekiliyor ve bunu yaparken onun yanında olman gerek.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Ben elini tutmadan da konuşabilir.”

“Biliyorum. Ancak demek istediğim, o tahttan çekilince Uçurum Krallığı sana geçiyor.”

Gümüş bir çocuk bile bunu bilirdi. Acı verici şekilde barizdi. Eski ülkemdeki haleflik kanunlarının ne olduğunu, en azından eskiden ne olduğunu herkes bilirdi. Önce erkeklere, başka kimse kalmadığındaysa taht kız çocuğuna geçerdi. Bir piyon olarak doğan kişi hükümdar olurdu.

Bunu aklımdan geçirmediğimi söylesem yalan olurdu. Karanlıkta, sessiz anlarda, uykuyla uyanıklık arasındaki o boşlukta. Kimse tahttaki bir kraliçeyi istediği gibi, istediği kişiyle yaşamaktan alıkoyamazdı.

Bir Gümüş krallık kraliçesi ve kapsadığı her şey. Düşüncesi utançla birlikte içimi sızlatıyordu. Bu his bir zamanlar bana yabancıydı. Oysa şimdi çoğu gün bu şekilde hissediyordum. Geldiğim, varlığını sürdüreceğim ülkeyle kıyaslayınca, böyle bir ülkede aksini hissetmek zordu.

“Mektuplar bunun için var,” diye mırıldandım. Beni yaşamam gereken hayattan koparıp atmaya yetecek birkaç cümle.

“Aynı şey değil. Sesin kadar etkili olmayacaktır.” Bu savı Carmadon’dan veya Başbakan Davidson’dan ilk duyuşum değildi. Ptolemus bile orada bulunmamın yardımcı olacağını ima ediyordu. Elane de öyle. Bu tarz konularda iyiydi. “Zor olmalı, yani vazgeç...”

Bu konudan sıkılarak sözünü kestim. “O makamı istemiyorum,” dedim neredeyse bağırarak. Sesim fazla şiddetli, fazla yüksek çıkmıştı. “Artık hiçbirini istemiyorum.”

Şu an sahip olduklarımla karşılaştırılmazdı. Değiştirmeye değmezdi. Yine de... orada büyümüştüm. Tepe Malikâne-

si'nde, Uçurum bölgesinin sert vadilerinde. Gölge, ağaç ve nehir. Demir ocakları, kömür ocakları. Asla unutmayacağım kadar güzel bir evdi. Elane'i ne kadar sevsem de, kendime ne kadar değer versem de, unutulması güç bir yaşamdı.

"Oraya geri dönmeyeceğim."

"Peki," diye yanıtladı dişlerini sıkarak. "O halde bunu Ptolemus'un yüzüne söyleyebilirsin. Karşısında durup gidişini seyredebilirsin. Biraz iradeli ol, Evangeline," diye ekledi utandıran bir bakışla beni baştan ayağa süzerek. Kendime ve gururuma rağmen onun yargılaması karşısında kendimi savunmasız hissettim. Carmadon içten içe benim gibiydi, fikirlerini önemsiyordum. "Burada kendi hayatını yaşayabilirsin, gururlu yaşa."

İçimdeki utanç yerini hızla öfkeye bıraktı. Alevi harlayarak inatçı kararımı daha da besledi. Hırçın bir çocuk gibi neredeyse geri oturacaktım.

Ancak haklıydı.

"Tavsiyeniz için teşekkürler, Lord Carmadon," dedim dişlerimin arasından, onun selamından bile daha aşağı eğilerek. Kalktığımda parmaklarım kıpırdanarak ağaçların arasına bir yüzük gönderdi. Yüzük göz açıp kapayıncaya kadar geri gelerek küçük, kırmızı bir elmayı doğrudan avucuma getirdi.

Carmadon yerinden kıpırdamadı. "Bu olgun değil," dedi eğlenircesine.

Yanından giderken alabileceğim en büyük ısırığı aldım ve acı tadını umursamadım.

İKİ Elane

Carmadon'u onun peşinden göndermek hata mıydı?

Emin değildim. Evangeline bu zamanı kendi başına geçirmek istiyordu, Ptolemus ve Wren'i atlatmak için oyalanıyordu ama sonra pişman olacaktı. Onlarla gidecek cesareti bulamasa bile, biç olmazsa onu uğurlamak için gitmediğine üzülecekti. Ağabeyinden çok değer verdiği sadece birkaç kişi vardı ve onu, duygularına nasıl etki ettiğimizi bilecek kadar yakından tanıyordum. Evangeline, ne kadar kolay etkilendiğini fark etmediğimi sanıyordu. Ağzımızdan çıkan en küçük söz, ters bir bakış. Aramızdaki bağa, ilişkilerimize etki edecek herhangi bir risk onu sarsıyordu. Bizi dağıtacak en küçük olasılık bile. Ne de olsa hayatında sadece biz kalmıştık.

O da benim için öyle.

Sahip olduğum zamanda elimden gelenin en iyisini yaptım. Mıknatıs yardımı olmadan giysilerini toparlamak zahmetli bir iş olabilirdi ama mümkün olan en iyi işi çıkardım. Poy-

raz'da ve Uçurum bölgesinde ikimiz de hanemizin rengini şereflendirirdik, bu da dolaplarımızda çok monoton bir renk paleti oluşturunuyordu. Siyah, gümüş. Biraz beyaz. Yüksektepe farklıydı. Hane renklerinin bir anlamı yoktu, ben de tahttan çekilmek için uygun giysileri seçmek üzere gökkuşağı renklerine bakındım. Evangeline'in elbiselerinin çoğu yardımsız kaldıramayacağım kadar ağırdı, bunun üzerine mümkün olduğunca ipeklerden gittim. Krom zincirli zırh bu kadar külfetli olmasa da askısından kaldırıp taşınması ayrı bir işti.

Bir saatin sonunda biraz terlemiştim ama ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyin içinde olduğu iki çanta hazırды. Elbiseler, gömlekler, pantolonlar, ceketler. Kendi giysilerimden bahsetmiyordum bile. Evangeline fikrini değiştirirse diye, her ihtimale karşı.

Göz önünde durmasın diye çantaları dolapta bırakıp kapağını kapadım.

Geçişli odalarımız elbette Tepe Malikânesi'ndeki kadar büyük değildi ama itibarımızın gerektirdiği kadar görkemliydi. Şimdilik.

Uçurum bölgesinde aynı yerde uyumamıza rağmen dışarıya belli etmemek için daima başka yerde kendime ait bir odam vardı. Bu alanın başkasına değil, sadece bize ait olduğunu bilmek hem garip hem heyecan vericiydi. Davidson'ın malikânesinin kendine has bir tarzı vardı ve benim zevklerim ahşap veya orman yeşiliyle örtüşmüyordu. Buna rağmen dekorasyonla uğraşmamıştım. Burada fazla uzun kalmayacaktık.

Pencereler, Evangeline'in isteği üzerine batıya bakıyordu. Şafakta uyanmayı tercih ederdi ama benim tercih etmediğimi

biliyordu. Güneşin doğrudan göz hizasındaymış gibi olduğu öğleden sonraları biraz idare etmek gerekse de bu nazik bir jestti. Her zamanki gibi, bir kapı kolunu çeviriyormuş gibi elimi çevirince, içeri akın eden ışık altın bir parıltı halinde kısıldı. *Böylesi çok daha iyiydi.*

Burada gölge yeteneğimi sonuna kadar kullanmak için pek bahanem olmuyordu. Yüksektepe'nin kayda değer bir kraliyet sarayı yoktu. Kulak misafiri olacak bir kraliçe, gizlice takip edecek küçük bir prens yoktu. Yine de bu, mümkün olan yerde üzerime düşeni yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Genellikle de Egemen şehrini kaygısız bir biçimde keşfederken caddelerde. Neticede bir Poyraz soylusuydum, başa geçmek üzere doğmuş bir Gümüş'tüm ve Uçurum bölgesinin müstakbel kraliçesiydim. Burada güvende olmama rağmen malikânenin dışında sıklıkla hoş karşılandığımı söylenemezdi. Beni tanıyan Kızıllar ve yenikanlar bana küçümseyen bakışlarla, Gümüşlerse acıyan veya kıskanç bakışlarla bakıyorlardı. Bazen Evangeline'le çıkıp ikimizi birden yeteneğimin perdesiyle örtsem de, bu, kalabalıklar arasında gezinmeyi daha zor kılıyordu. Hoş, Evangeline birilerini sinirlendirmekten hiçbir zaman rahatsızlık duymamıştı.

Başbakan Davidson'ın toplantıları benim için bile oldukça korumalıydı. Konseyini, yanı başında yenikan muhafızlarla kilitli kapılar ardında topluyordu. Muhafızlarından biri yetenekleri saptayabiliyordu; diğeri görünmeyenlerin bile kokularını alma veya onları hissetme gibi hassas duyulara sahipti. Bu ikincisi bana, hiç hazırlıksız yakalanmayan bir kadını, Evangeline'in annesini anımsatıyordu. Daima bir

şeyin ardını görecek çok sayıda gözü, kokuyu alacak çok sayıda burnu ve emrinde birçok yaratığı vardı.

Her şey olması gerektiği gibi devam ederse, yenikan muhafızlarla çok daha fazla zaman geçirebilirdim.

Evangeline ortadan kaybolalı en az iki saat oluyordu. Kahvaltısını alışılmışın dışında bir sessizlikte yapmış, hizmetçi önüne ne koyduysa silip süpürmüştü. Üstelemedim. Hepimiz için, özellikle de onun için zor bir gündü. Bir süre yalnız kalmak istediğini söylediğinde, ona bu kadar çok istediği özel alanını tanımaya hazırdım.

Yazmış olduğu ve yarınki yayınında Ptolemus'un okuması gereken mektubun bir kopyasını bana vermişti. Birinin düşüncelerini, hatta desteğini bile isteyen biri değildi ama son günlerde aramızda sır diye bir şey yoktu. Bana seçenek sunmak istiyordu.

Mektubu okumamıştım.

Salonumuzdaki sehpanın üzerinde duruyor, yan odadan bile benimle alay ediyordu. Aptal değildim. Ben de Evangeline kadar Gümüş krallığında yaşamış, muhtemelen onun ömrü boyunca duyup duyabileceğinden fazlasını duymuştum. Uçurum bölgesine bizzat gitmek yerine bir mektup yollamak... felaket riskini almaktı. Bunu ona defalarca söylememe rağmen, Evangeline dinlemeyi reddediyordu. Hep dikbaşı, hep dediğim dedik biri olmuştu. Buranın bu huyunu düzeltmeye yarayacağını sanmıştım. Burada farklı olabilir diye düşünmüştüm. Ancak pek bir değişiklik olmamıştı. Hâlâ mağrur, hâlâ kin doluydu ve düşkün olduğu birkaç kişiyi kaybetmekten hâlâ korkuyordu.

Salondan ve mektubun ayartıcılığından uzak durarak zaten yapılı duran yatağı düzeltmekle oyalandım. Şahsi hizmetçilerimiz yoktu ama her gün odamızı temizleyen, emrimize amade hizmetçiler vardı.

Kısa bir süreliğine.

Ağzımdan nefes vererek yüzümdeki bir tutam saçı üfledim. Giysilerimin çoğunu nasıl düzgün temizleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Özellikle de Evangeline'in en sevdiği dantelli olanları. Birkaçını çantalara koydum. Fikrini değiştirme ihtimaline karşın ödülü hak ediyordu.

Hem tahttan çekilme hem de başka konularda.

İç çekerek yatağımızın üzerindeki havalı yatak örtüsünün üzerine sırtüstü uzandım. Örtüler Yüksektepe bayrağıyla aynı renk, yani koyu yeşildi ve kendimi bir orman zeminine yayılmış hayal ettim. Kızıl saçlarım kumaşın üzerinde yara gibi parlak, çarpıcı görünüyordu. Küveti doldurması için hizmetçiyi çağırıp çağırmamak arasında kaldığım sırada biri koridordan salona girdi. Kapıyı tıklatma zahmetinde bulunmayacak tek bir kişi vardı ve kendimi bugüne ilişkin kaçınılmaz anlaşmazlığa hazırladım.

Evangeline zarafetle yürüyordu. Bir kedi gibi değil de, sürekli avının peşinde bir kurt gibi. Genellikle peşimde olması hoşuma giderdi ama bugünkü avı ben değildim. Pencereilerin önünde oldukça iyi bir siluet sergilememe rağmen odaya girdiğinde benimle göz göze gelmedi. Işığın yönü değişince huzmeleri alacalı bir şekilde solgun tenime vurdu ve kırmızı elbiseine hoş bir pus kattı. Kırmızı giymeyi seviyordum. Saçıma uyuyordu. Canlı hissettiriyordu. Evangeline artık giymesi gerekmediği halde bugün bile hanesinin renklerini

giyiyordu. Siyah deri, gri yün. Her zamanki haline kıyasla durgun görünüyordu.

Yere bir şey düşürdü ve bir sandalyenin altına yuvarlandığı sırada yarısı yenmiş elma gözüme çarptı. Eski prenses fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi. Burnumu buruşturdum.

Carmadon'u peşinden yolladığım için beni azarlamadan önce hedef şaşırtmak için, "Onu düşürdüğün yerden alsan iyi olur, Eve," dedim.

Belli belirsiz omuz silkerken loş ışık gümüş saçlarına vuruyordu. Saçlarında dans ediyor, kırılıp yansıyor. Bir an başında sadece benim görebildiğim bir taç vardı. "Sanırım hizmetçilerin hizmet ettiği şu son birkaç saatimizin keyfini süreceğim."

Ne dramatik, diye geçirdim içimden, gözlerimi devirmek için kendimi zor tutarak. "Bize hizmetlerini o kadar çabuk keseceklerini sanmam."

"Davidson'ı çok iyi tanıyorsun, değil mi?" Bana doğru bıçak gibi keskin bir şekilde sırttı. Bu tanıdık ithamın acısını hissetsem de geçiştirdim.

"Yeniden bu tartışmaya girmeyeceğim. Konuşmamız gereken daha önemli konular var."

Yatağın ayakucuna geldi ve durup iki eliyle öne doğru eğildi. Fırtına bulutu gözleriyle benim gök mavisi gözlerime baktı. Çaresizliğini ve öfkesini görüyordum. "Gelecekteki işin benim için önemli."

"O bekleyebilir," dedim ve bu ilk değildi. Yüksektepe'de hangi rolü oynamaya karar verirsem vereyim bu benim seçimimdi. Ona dokunabilmek için oturduğum yerde doğrularak alçak sesle, "Orada olman gerek," diye mırıldandım.

Ancak yanağını parmaklarımın arasından çekip hızla geri çekildi. Kollarını önünde kavuşturup oflayarak kendini yatağa bıraktı. Saçları benimkilerle karışacak kadar yakın mesafedeydi. Kırmızı ve gümüş, bu dünyayı yöneten iki renk.

“Madem aynı görüşü tekrar edecektin, bunu bana söylemesi için neden Carmadon’u yolladın? Aynı yere çıkıyor, hayatım.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım. Her zamanki gibi bu kadar yakınımnda uzanırken kanım ısınıyordu. “Başka bir taktik mi denemeliyim?”

Evangeline yanağını yatağa yaslayarak bana baktı. Bilhassa yavaşça hareket ederek üzerine sıkıca yerleşene kadar tek bacağımı beline attım.

Gülümsemesi içten değildi. “Lütfen dene,” diye fısıldadı, tek eli kalçamı bularak. Diğeri hareketsiz duruyordu.

Nefesim boynunda dolaşacak şekilde konuşarak eğildim. “Uçurum bölgesi Gümüşleri içinde iki grup var. Biri yeniden teşkilatlanmayı savunuyor.” Boynundaki damara bir öpücük kondurdum. “Poyraz Eyaletleri’ne katılmayı. Yeni hükümetin kanunları altında yaşamayı. Kan eşitliğini, yeniden yapılanmış bir toplumu. Yeni bir savaşta daha fazla kan dökmektense statülerini kaybetmeyi yeğleyeceklerdir.”

Odağını kaybetmeden güçlkle yutkunduğu sırada boğazı kıpırdadı. Ancak kalçamdaki eli kaburgalarımaya doğru tırmanıyordu. Çıplak tenimde sürüklediği tırnaklarını elbisemin üzerinden hissediyordum.

“Zekice,” dedi. Evangeline aptal olmaktan çok uzaktı. Kendi oyunumu oynamama izin verecekti ama o da kendi oyununu oynayacaktı. Parmaklarından biri elbisemin arka-

sındaki bağlara takılarak onlarla oynamaya başladı. İstese gözünü bile kırpmadan elbisemi kesip üzerimden çıkarabilirdi. “Biz Gümüşler paçamızı nasıl kurtaracağımızı hep iyi bilmişsinizdir.”

Tekrar aşağı eğilerek elimi boğazına götürdüm. Gözücuyla baktığımda etrafımızdaki ışık alacalandı. Karanlık ve aydınlık birbirine girmişti. Kalp atışımla aynı ritimdeydi. “Ve diğer grubun...”

Ses tonu sertti. “Umurumda değil.”

Yılmadan üsteledim. “Diğer grubun arkasında geri kalan kuzenlerinin desteği var,” dedim hırkasının yakasını yana çekip altındaki solgun tenini açığa çıkararak.

Kahkaha atarmış gibi yaptı. Boş bir teşebbüstü. “Hâlâ ortalarda olduklarını bilmiyordum.”

Yalan, Evangeline. Samos prensesim ailesinin hâlâ nefes alan her üyesini bilirdi.

“Hanenin alt üyelerinin bile bir Samos’u tahtta tutmakta menfaati var.”

Artık iki eli de belimde, daha sıkı kavradı. Beni yerimden kıpırdatmadan tutuyordu. “Bir taht olmayacak...”

“Ağabeyin bunu belli etmek için yapması gerekeni yapıyor,” diye çıkıştım doğrulup aramıza biraz mesafe koyarak.

Acı bir sessizliğe gömülerek öfkeli bir şekilde bakmakla yetindi.

Bir zamanlar onu bununla baş başa bırakabilirdim. Beni kendinden uzaklaştırıp sonra o hazır olunca beni geri çağırmasına izin verebilirdim. Ancak bu haksızlıktı. Artık o şekilde yaşamayacaktım. Buna mecbur değildim. “Eve...”

“Beni kimin desteklediğinin bir önemi yok.” Gözlerini yumarak sıkılı dişleri arasından konuşuyordu. “Asla geri dönmeyeceğim. Asla hak iddiasında bulunmayacağım. Asla kraliçe, prenses ya da istedikleri her neyse o olmayacağım.”

“Mesele bu değil.” Ellerini ellerimin arasına aldım. Parmakları soğuktu. “Kuzenlerin sürgündeki bir kraliçeyi destekleyecektir. Tutsak olduğunu, esir alındığını... kanunlarını ve üstünlüklerini sürdürmeyi meşru kılacak her şeyi söyleyebilirler. En yüksek rütbeli Samos olarak geriye kim kaldıysa hükümdar o olacak. Senin adına konuşacak, senin adına hükmedecek. Sen de burada *saklanacaksın...*”

Gözleri öfkeyle parlayarak kocaman açıldı. Altımda yer değiştirip doğrulunca çekilmek zorunda kaldım.

“Saklanıyor muyuz, Elane?” Evangeline öfkeyle yataktan kalktı ve odada yürümeye başladı. Elini saçlarından geçirerek gümüş buklelerini karıştırıp düzeltti. “Yoksa saklanan *sen misin?* Bu konuda başarılısın, değil mi?”

Her yanımda kasıldı. Evangeline’in aksine hemen öfkelenen biri değildim. Hiç onun gibi asabi olmamıştım. Bileğimdeki bileziği yavaşça çıkardım ve yere bırakırken üzerimde sezebileceği başka metal olmadığı için minnettardım.

Ardından yok oldum.

“Elane,” dedi iç çekerek özür diler gibi değil de bıkkın bir halde, bir yük veya utanç kaynağıymışım gibi.

Bu beni daha da çileden çıkardı.

Sessizlik sanatında oldukça deneyimliydim. Her gölge öyleydi. Odanın diğer ucuna geçtiğim sırada beni göremediği için ben kalktıktan çok sonra bile hâlâ yatağa bakıyordu.

“Özür dile,” diye tısladım kulağına. Evangeline elektrik çarpmış gibi sıçrayarak yüzünü hızla sesime doğru çevirdi.

Beni görünmez kılan manipülasyonu bozarak tuttuğum ışığı gevşettim. Ancak tamamen bırakmadım. Onun görmesi için gölgeler vücudumun kaba hatları ve açık yaralarımı boyunca toplanmıştı. Ne de olsa Evangeline demir ve çeliğini her duygu geçişinde eğip büküyordu. Beni ne kadar etkilediğini görmesinde de bir sakınca yoktu.

Gözleriyle takip ederek dikkatini gölgelere verdi. Bir an birine dokunmak için uzandı ama sonra vazgeçti. “Özür dilerim,” dedi, gözlerimin önünde omuzları çökerken. Sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum, öfkemi yatıştırmaya yetmişti. “Haksızlık ettim.”

“Evet, ettin,” diye yanıtladım. Buna karşılık gölgelerim çekilerek dalgalanmaya başladı. Avlama sırası bendeydi ve Evangeline’in etrafında daire çizdim. “Saklanan biri varsa o da sensin, Evangeline Samos. Malikâneden dışarı adımını atmıyorsun. Kendi çevren dışında neredeyse kimseyle konuşmuyorsun. Onunla gitmek bir yana, Ptolemus’a veda bile etmeyeceksin. Ya da eskilerden kimseye ne *olduğunu* söylemeyeceksin.”

Ne olduğumuzu. Ancak şimdi dahi, bunu ne ona ne de sesli bir şekilde kendime itiraf edecektim. Benim için bir hayattan feragat etmişti... bense hâlâ bir şekilde daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Gölge yerine gün ışığında verilmiş bir söz. Bu yanlış ve bencilce geliyordu. Fakat inkâr edemezdim.

Yüzümdeki hayal kırıklığını okumuş olacaktı ki her yanını kin kapladı. “Ah, sen her yere mektuplar gönderdin,

değil mi? Romantik eğilimlerinin her bir parçasını detaylandırdığın bir yayın yaptın.” Bir şeyleri, bir kapı kolunu ya da belki kendi elbiselerinden birini kesip parçalamasını bekledim. Bunun yerine sadece titrek bir parmağını doğrultarak kıpırdamadan durdu. “Ben saklanıyorsam, sen de saklanıyorsun.”

“Babam, hanem, bu duvarlar arasındaki herkes geceleri kimle geçirdiğimi ve nedenini biliyor.” Sesimdeki titremeyi duyduysam da direniyordum. Poyraz ve Uçurum saraylarında çok daha beterleriyle karşılaşmıştım. “Burada kendimize bir hayat kurabilmek için elimden geleni yapıyorum.”

Evangeline sırtlamakla yetinirken yüzündeki küçümsemeyi gördüm. Bu benden ziyade kendisi içindi. Diyebileceği herhangi bir sözden daha can acıtıcıydı. “Sence ortama karışmak saklanmak değil mi, Elane? Görünmez veya sadece gölge olarak... her ikisinde de görünmekten kaçınırsın.”

Etrafımdaki karanlık parlayarak anlık bir körlüğe yol açtı.

“Buraya ait olmak istemenin nesi bu kadar yanlış?” diye bağırdım elimle kalas ve taş duvarları işaret ederek. “Evangeline, bize öğretilen dersleri unutmanın ne kadar güç olduğunu biliyorum. Renklerimden biliyorum.” Ülkemizin eski mottosu içgüdüsel olarak ağzımdan dökülüverdi. Şimdiden bir hatıra gibiydi. “Geri dönmeyi, senin yanında bir krallığı yönetmeyi hayal etmediğimi söylesem yalan olur. Ancak o dünya bizim için imkânsız. Burası daha zor olabilir. Doğaya aykırı gelebilir. Kızılar, Gümüşler ve yenikanlar... hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ancak istediğimiz gibi yaşamamıza izin veriyorlar. Bu da takasa değer.”

Ancak sözümü bitirdiğimde ellerini tuttuğumu ve ılık zerrelerinin birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı çevrelediğini ayımsadım. Evangeline, suratı taştan oyulmuşçasına, kıpırdamadan duruyordu.

“Sanırım bizi en başta buraya *getirmemin* sebebi buydu,” dedi alçak sesle. “Özgür olmamızı istedim. Güvende olmanı istedim.”

Gözlerimi kırıştıtarak öfke gözyaşlarımdan kurtuldum. Savını rakiplerine karşı yöneltmekte çok iyiydi. Bense genellikle onlardan biri değildim. “Evangeline, ben tehlikede olmayacağım. Bunu sana defalarca söyledim.”

“Tahttan çekilmeye katılmamı söylemeye devam edeceksen, ben de sana Davidson’ın teklifini geri çevirmeni söylemeye devam edeceğim.” Hırçın tonuna rağmen başparmağı elimin üzerinde geziniyordu. Tam Evangeline’lik bir hareketti: Beni kendine çekerken bir yandan da kenara itmek.

“İkisi kesinlikle aynı şey değil,” dedim ona. “Ayrıca beni, seni devriye görevinden uzak tutmak için ikna etmeye çalışan biri olarak görmezsin.”

Başını geriye devirip kahkaha attı. “Çünkü dövüşme konusunda senden çok daha iyiyim.”

Kahkahasına ayak uydurmaya çalıştım. İçi boş ve alaycı bir ses çıktı. Hiç düşünmeden konuştum. “Dünyanın en iyi savaşçılarından bazıları erken göçüyor.”

Parmakları hızla benimkilerden kurtularak geri çekildi. Evangeline öyle hızlı döndü ki az kalsın gözlerinin dolduğunu fark etmiyordum. Haliyle peşinden gitmeye yeltendim ama elini kaldırıp sallayarak beni kendinden uzaklaştırdı.

Yüzükleri, bileziği ve kolyesi titreyip dans edercesine etrafında döndü. Acısının yansıması gibiydi.

“Üzgünüm,” deyiverdim kendimi salak gibi hissederek.

Babasını hatırladı, Elane. Erken göçen büyük bir savaşçı. Volo Samos onu tutsak etmiş olmasına rağmen onu o yapan babasıydı. Çok güçlü ve çok acımasızdı. Başkası onun hakkında ne düşünürse düşünsün Evangeline babasını severdi. Severdi ve ölmesine izin vermişti. Bunun için kendini suçladığını biliyordum. Hâlâ bununla ilgili kâbuslar görüyordu. Kafesinden kaçarken bir adamın hayatını feda ediyordu.

Tahttan çekilme ve gelecekteki mesleğimle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Hiç tereddüt etmeden ona sarılıp yanağımı sırtına dayadım. Yüzümle kürekkemiği arasında kalan yün hırkası yüzümü kaşındırdı.

“Eve, çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Hatırlatmak istememiştim.”

“Sorun değil,” dedi kestirme bir yanıtla. “Her kapı menteşesi hatırlatıyor.”

Her küpe. Her kilit. Her lamba. Her bıçak. Her silah. Algısına giren her metal parçası. Ona bunları o öğretmiş, şu anki silah haline kavuşturmuştu. *Her defasında bahçeye kaçmasına şaşmamalı. Ondan kaçıyor ama hatırasından asla.*

Hiç olmazsa onu tutmama izin veriyordu. Bu da bir başlangıçtı. Bir fırsat. Bir sorumluluk.

“Demirdenmişsin gibi davranmaya çalıştığını biliyorum,” diye mırıldandım, onu daha sıkı tutarak. İnip kalkan omuzlarla bana yaslandı. “Ta içinde bile, hayatım. Gerçeği biliyorum, benden saklamak zorunda değilsin.”

Salondaki mektup beynimde bir delik açmış gibiydi. *Ptolemus'la birlikte tahttan çekilmeliydi. Buna son vermenin en iyi, en güvenli yolu buydu. Daha fazla kan dökmemize engel olmayabilirdi ama onun daha fazla suçluluk duymasını engelle-yecekti. Buna daha ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordum.*

“Niçin Uçurum bölgesine dönmediğini biliyorum,” diye mırıldandım kulağına. Kaskatı kesildi ama kaçmadı. Bu iyiye işaretti. “Annenin orada olacağından korkuyorsun.”

Evangeline elimin altından öylesine kolaylıkla kurtulmuştu ki, gittiğini neredeyse fark etmedim bile.

Kapı arkasından çarpıldı ve tek başıma kaldım.

ÜÇ *Evangeline*

Başbakan'ın malikânesinin diğer tarafına geldikten sonra yeniden nefes alabildiğimi hissettim. İrtifayı suçlayabilirdim ama düşük basınca alışalı çok oluyordu. Göğsümdeki sıkışma rahatsız edici, aptalca *hislerden* kaynaklanıyordu. Her zamanki utançtan bahsetmiyordum bile.

Elane artık gözyaşlarıma yabancı değildi. Bu, onun veya herhangi birinin önünde ağlamaktan veya zayıflık göstermekten zevk aldığım anlamına gelmiyordu. Poyraz sarayı ne kadar gaddar olursa olsun sarayı anlamıştım. Bu, önceleri hepsi birbirinden korkutucu mücevherlerimin, zırhımın ve ailemin kalkan oluşturduğu, çok iyi bildiğim bir oyundu. Şimdiyse değildi.

Orada değildim; onu ölürken görmemiştim. Ancak hayatının nasıl son bulduğuna ilişkin yeterince söylenti duymuş, bunu zihnimde canlandırmıştım. Neredeyse her gece, aklımda o görüntüyle uyanıyordum. Savaş alanından yürüyerek

geçen ve köprüye çıkan Volo Samos. Kara gözleri donuk ve dalgın. Julian Jacos ona şarkı söyleyerek onu ölüme sürük-lüyor. Anlayıp anlamadığını hâlâ merak ediyordum. Sona yaklaştığını izlerken kendi zihnine tutsak olup olmadığını.

Her defasında babamın cansız bedeninin bir Gölbölge gemisine çarptığını görüyordum. Kafatası parçalanmıştı. Parmakları hâlâ seğiriyordu. Gümüş kanı bir düzine yara-dan serbestçe akıyordu. Görüntü bazen değişiyordu. Kırık bir omurga. Çarpık bacaklar. Dışarı fırlamış bağırsaklar. Bazen infilak ederek bir toz bulutuna dönüşüyordu. Her seferinde Gölbölge kraliçeleri ona erişmeden veya nehir onu yutmadan önce uyanıyordum.

Gölbölgelilerin, cesedini sakladığını düşünüyorduk. Kendi nympha'larımız kazazedeleri bulmak için suyu taradıklarında nehirde değildi. Cenra ve Iris, aklımın almadığı sebeplerden cesedini muhafaza etmiş, aralarında çürümekte olan babamla uzak krallıklarına hızla yol almışlardı.

Öleli çok olmuş bir kralın sözlerini yankılayarak, "Ny-mpha kaltağı," diye söylendim sessizce. Öfkem yanlış tarafa kaydıysa da bunun biraz faydası olmuştu. Babamı öldüren Iris Cygnet değildi. Bu konuda Julian'ı bile suçlayabilece-ğimi sanmıyordum. Hâlâ hayatta olup da bu yükü taşıyan tek bir kişi vardı.

Olacakları biliyordum ve hiçbir şey yapmamıştım.

Saçlarımın arasına ellerimi sokup köklerinden çektim. Bu bilindik acı biraz olsun zihnimi boşaltarak daha derin-deki acıyı bastırdı.

Başımı iki yana sallayarak etrafımdakilerin envanterini yapmaya çalıştım. Davidson'ın gösterişli malikânesi Beya-

zateş Sarayı kadar geniş değildi ama daha dolambaçlıydı ve içinde kaybolmak daha kolaydı. *Güzel*. Odaların geri kalanı gibi uzaktaki salonun da zemini cilalı ahşaptandı, nehir taşı işlemeleri ve koyu yeşil duvarları vardı. Yakındaki pencereler, Egemen'in üzerindeki sık çam ormanına bakıyordu. Güneş her geçen saniye alçalıyordu. Kulağıma ilişen tek şey yakındaki bir sehpanın üzerindeki saatin tik taklarıydı. Ptolemus günbatımından önce gidecekti. Hiçbir pilot karanlıkta dağlarda yol almak istemezdi.

Önce Carmadon'un bahçesinden, şimdiyse kendi odamdan kovalandığımdan bu yana bir seçenek ve birbirinden çok farklı iki tür eğlenceyle karşı karşıyaydım: Mutfak veya spor salonu. Kalbim yemekten yanaydı. Carmadon işgüzar olabilirdi ama harika bir aşçıydı ve mutfak personeli de en az onun kadar yetenekliydi. Ne yazık ki mutfak hizmetçiler ve muhtemelen ziyafet kisvesi altındaki sorguyu denetleyen Carmadon'la yoğun olacaktı.

Düşünce karşısında titredim. Doğudaki savaşın bitmesine daha çok olmasına karşın yakında bir çeşit gala, kutlama olacaktı. Neyi kutlayacağımızdan emin değildim ama büyük bir merasim olacağına kuşku yoktu. Davidson'ın işiydi, biliyordum. Poyraz Eyaletleri'nden hem Kızıl hem Gümüş heyetlerle birlikte görevlerinden alınabilecek Kırmızı Muhafız temsilcileri ve kendi hükümet üyelerini de davet edecekti. İçlerinden bazıları daha önce gidip gelmişti fakat bir odaya olabildiğince çok müttefik sıgdırmaya çalışacağına bahse girerdim. Sahte bir birleşmiş cephe görüntüsü vermeyi seviyordu. Amaçları ve bağlılıkları konusunda hemfikir Kızıl, Gümüş ve yenikanlar.

Belki on yıl sonra, diye alay ettim. Davidson'ın hayalini gerçekleştirmek için hâlâ yapılacak çok şey vardı. Yoluna çıkan Yamaç ve Çayır'ın yanı sıra Gölbölge ve daha birçok engelle karşı karşıyaydı.

Bunun bir parçası olup olmayacağımı düşündüm. Bunun bir parçası olmak *isteyecek* miydim?

Yeter, Evangeline.

Anlaşılmıştı. Spor salonuna gitmem gerekiyordu. Kafam başka bir şey yapamayacak kadar karışık, beni ancak iri ve ağır bir şeyler kaldırmak paklardı.

Poyraz'daki antrenman sahaları steril yerlerdi. Beyaz duvarlar, cam bölmeler, yastıklı engel parkurları. Hemen hazırda, en ufak yaralanmalarla bile ilgilenecek şifacılarla sağlam ve mükemmel yerlerdi. Tepe'deki antrenman sahaları da benzerdi ama bizimkilerde en azından etrafı çevreleyen manzara da görülüyordu. Askeri bir kusursuzluk kazanmak için bu yerlerde saatlerce tatbikat yapardım. Eski rutini tekrar kazanmak zor değildi.

Yüksektepe açık alan ve temiz havayı tercih ediyordu. Büyük olasılıkla toprakta ve karda antrenman yapmanın onları daha güçlü kıldığını düşünüyorlardı. Malikânedeki antrenman yerleşkesi, eğreti bir idman sahası olan dairesel koşu yoluyla çevrili küçük binalar topluluğunun oluşturduğu cephaneliğe yakındı.

Üstümü değiştirdikten sonra ısınma koşusuyla başladım. Boş sahaya çam ağaçlarının uzun gölgeleri düşüyordu.

Buraya ilk geldiğimde koşmanın düşündüğümünden zor olduğunu fark etmiştim. İrtifa herkesi rahatsız ediyordu ve

bir haftayı susuz kalmama çabasıyla her fırsatta su içerek geçirmiştım. Sonunda alıştıysak da Elane'in alışması biraz daha uzun sürdü. Kuru havaya karşı nemlendiriciler ve dudak koruyucular konusunda eli hâlâ aza varmıyordu.

Bense artık neredeyse hiç hissetmiyordum. *Burası insanı birçok anlamda güçlendiriyor.*

Otuz dakika sonra nabzımın kulaklarımda atmaya başladığını hissettiğimde yavaşlayarak yürümeye başladım. Terim soğuyunca titreme geldi.

Damarlarımda pompalanan adrenalinle duyduğum belli belirsiz bakır hissi karşısında hızla döndüm. Gururuma rağmen az kalsın uçarcasına koşuyordum.

“Ptolemus,” diye mırıldandım.

Ağabeyim, kemerine gizlenmiş bakır diskle yerleşkenin içinde dikkatle yürüyordu. Bir işaret ışığı, bir çapa. Savaş alanında birbirimizin izini asla kaybetmeyeceğimiz anlamına gelen bir metal parçası. Bugün onu üzerinde taşımasının sebebi birlikte savaşa gitmemiz değil, yaklaştığını hissetmemi istemesiydi. Bana kaçmam için şans vermek istiyordu.

Dişlerimi sıktım ve ayaklarımı yere sabitledim.

Ona bu kadarını borçluydum.

Teknik olarak ağabeyim artık bir kraldı. Babamın kafatası bir geminin güvertesinde paramparça olduğu an, Tolly, hiçbirimiz tanımayacak olmamıza rağmen Uçurum Kralı Ptolemus olmuştu. Geriye yapıştırdığı gümüş saçları ve baştan aşağı siyahlara bürünmüş bedeniyle bugün bir gölge gibi görünüyordu. Kraliyet giysisi değildi, hatta yolculuğa uygun bir şey bile değildi. Yaklaştıkça üzerinde tıpkı benimki gibi bir eşofman olduğunu ayırımsadım. Gümüş detaylı, siyah

deri. Hareket edebileceği kadar esnek, bir darbenin etkisini azaltacak kadar sıkıydı. Dövüşmeye hazırды.

“İyi akşamlar, Eve,” dedi, ne alçak ne de sert bir tonda.

Bıkkınlıkla iç çekmekten kendimi alamadım. Bu noktada sanırım üzerinde *GİTMİYORUM* yazan bir pankart taşısam iyi olacaktı.

“Herkes beni takip mi ediyor? Sırayla mı geliyorsunuz? Pekâlâ Tolly, işte sana fırsat.”

Dudaklarının kenarı, gülümseme dürtüsüne ihanet ederek seğirdi. Ağaçlara baktı. “Wren’i gördün mü?”

“Wren?” dedim gülerek. Beni kararımdan döndürmeye çalışan *bir diğer* insanla yüz yüze gelme düşüncesi midemi bulandırdı. Tolly’nin kız arkadaşı en azından diğerleri kadar üstelemezdi. “Hayır, onu *henüz* görmedim. Ancak Elane ve Carmadon’u atlattım. Prova yapmış olmalılar.”

“Elane belki. Carmadon kesinlikle.” Tolly ellerini kalçasına koyarak güldü. Duruşu, omuzlarının genişliğini vurgulayan bir biçimde dikleşti. Bu haliyle Cal’i andırıyordu. Bu büyük karmaşık tablonun içinde bir başka asker. “Görünüşe bakılırsa şansları pek yaver gitmemiş.”

Meydan okurcasına çenemi havaya kaldırdım. “Onların yaver gitmedi. Senin de gitmeyecek.”

Vazgeçmişe benzemiyordu. “Buraya denemeye gelmedim.”

“Öyle mi?”

Tolly sıkılmışçasına ya da ilgisizce omuzlarını silkti. “Evet.” Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için baktım. Söylemiyordu.

“O halde...” Duraksadım ve sessiz antrenman sahasına bakındım. Şimdi düşündünce, bu alan bu saatte boş olma-

malıydı. Tek başımıza, istediğimizi yapmakta özgürdük. Bu işte Davidson'ın parmağı olduğundan şüphelendim. Nereye gitsem aileme, yolumu değiştirmeye çalışma konusunda bir fırsat sunarak önümü açıyordu. *Değiştirmeyecekler*, dedim kendime. *Geri adım atma*.

Ağabeyim sessizliğimden rahatsız olmamıştı. Bunun yerine kollarını esnetmek için vücudunu bükerek ısınmaya başladı. "Gitmeden önce son bir kez antrenman yapayım demiştim," dedi. "Bana eşlik etmek ister misin?"

"Biliyor musun, bu taktiği ben icat ettim sayılır." Aklıma hemen Mare Barrow ve Tepe Malikânesi'ndeki spor salonu geldi. Cal bizi izlerken Mare'yle dövüş antrenmanı yapmıştım ve antrenman sırasında kanlar içinde birbirimizin posasını çıkarmıştık. Bunun amacı Calore ve Barrow'u birbirine yakınlaştırmak olduğu kadar, Barrow'un lanet olası gerçekleri görmesini sağlamaktı. Ağabeyim de aynısını yapabileceğini düşünüyordu muhtemelen.

"Ne taktiği?" diye sordu, gözlerini dalga geçer gibi kocaman açarak. Parmaklarının hareketleri dikkatimden kaçmadı. Tolly'yle hayatlarımız boyunca; ona sert, hızlı ve genellikle uyarmaksızın vuracağımı bileceği kadar çok dövüş antrenmanı yapmıştık.

Sırtarak etrafında tur atmaya başladım. Beni bir an olsun arkasında ya da göz hizasının dışında bırakmadan hareketlerimle uyum içinde yer değiştiriyordu. "Onları ikna edemiyorsan, alt et."

"Demek nihayet seni alt edebileceğimi itiraf ediyorsun," dedi göğsünü kabartarak.

Zaman kazanarak civarda metal olup olmadığını yokladım. Pek bir şey yoktu ve Ptolemus gibi birini etkisiz hale getirmek için zayıf mücevherlerim yeterli olmazdı. “Öyle bir şey demedim.”

O sinsi Samos gülüşüyle beni izliyordu. Silah arayıp bir şey bulamadığımı anladığından emindim. “Kulağa hiç öyle gelmiyordu, Eve,” dedi ellerini iki yana açarak. Yana açılmış parmaklarındaki altı yüzüğü fark ettim.

Her biri ağır ve kaba bir metal olan tungstenden oluşuyordu. Yumrukları can yakacaktı.

Tabii atabilirse.

Tolly ilk hamleyi yapmamı bekliyordu, bunun üzerine etrafında dönmeyi sürdürerek beklemeye koyuldum. Bu onu sinirlendirdi. Adımlarım biraz daha hızlandı ve üzerime ne fırlatırsa fırlatsın, yüzüklü elimi kendime kalkan oluşturmaya hazır bir şekilde aramızda tutmaya dikkat ettim. Gülererek o da aynısını yapıyordu. Silahları benimkine bin basardı.

Veya öyle olduğunu sanıyordu.

Mıknatıslar toprağı kontrol edemezdi.

Şimşek gibi hızla fırlayarak bir tekme savurdum ve görüşünü engellemek için üzerine bir toprak bulutu gönderdim. Gözlerini kapayarak geri savuldu ve en beterinden kaçmak için hızla döndü. Elimdeki bilezik ve yüzük kör bir bıçağına dönüştüğü sırada hiç zaman kaybetmeden öne atıldım. Arkasına geçebilirim bu iş tamamdı. Hançeri hissedeceği kadar boğazına ya da kaburgalarına götürecekti ve zaferimi ilan edecektim. Bu hem ona hem de bana ne yapacağımı söylemeye çalışabilecek herkese karşı bir zafer olacaktı.

Kendi ivmemle etrafında dönmeyi amaçlayarak onu göğsünün etrafından yakaladım. Ancak bir çırpıda toparlanarak elini sağlam bir biçimde omzuma koydu ve beni yere fırlattı. Sertçe yere düşüp yuvarlandım ve sağlam bir tekmeden son anda kaçtım. Yana kaçmamla peşimden geldi. Neredeyse aynı hamlelerle bir ileri bir geri etrafımızda dönüyorduk. Aynı yeteneğe ve aynı eğitime sahiptik. Ben onun hamlelerini biliyordum, o da benimkileri. Dairesel kalkanını bıçağımla buluşturdu; incecik çelik bir kırbaçla hamlesini savuşturdum. Kırbacın yumruğunu sarmasına izin verdi ve sıkarak ellerinin üzerini dikenli bir eldivenle kapladı. Yeniden kaçabilecek kadar hızlı olduğumu biliyordu ve iğne keskinliğindeki eldiven kulağımın yanından uğultuyla geçtiği sırada yaptığım şey tam olarak buydu. Ayak bileğine tekmeyle karşılık verdim ve ağır yüzüklerine asılarak onu geriye sürükledim. Birbirimize saldırırken yeteneği benimkine karşı mücadele içindeydi. Tungsten iki halkayı gevşetmeyi başararak onları benden tarafa çektim. İkisi de düzleşti ve kolaylıkla kullanabileceğim ince ama sağlam değneklere dönüştü.

Ptolemus bana sırtlamakla yetindi. Yüzüklerinin geri kalanını parmağında tutuyor, bir silah yapmıyordu. Dans yeniden başladı, ikimiz de birbirine denk ve eşit şartlarda hazırlıklıydık. O benden güçlüydü ama ben daha hızlıydım ve bu da bizi dengeliyordu. Ptolemus'la dövüşmek, kendi gölgem ya da hayaletimle mücadele etmek gibiydi. Bunu her yaptığımızda kulağıma babamın sesi veya Lord Arven'in, hatta annemin sesi geliyordu. Bizden, kontrol ettiğimiz çelik kadar sert ve affetmez savaşçılar yaratan insanların.

Uzun, coşkulu ve yorucu birkaç dakika bu şekilde devam ettik. Bir noktada hem nefes nefese hem ter içinde yorgun düştük. Gözümün üzerinde derin olmayan ama kanaması durmayan bir kesik vardı. Tolly fırsat bulduğunda kan tükürdü, belki beraberinde bir iki dişini de. Yüzü kıpkırmızıydı, benimki de öyle olsa gerekti ama ikimiz de teslim olacak, hatta mola isteyecek tipler değildik. Biri ötekine üstün gelene kadar birbirimize sertçe yüklenmeye devam edecektik. Bu kişi genelde ben olurdum.

Tatmin edici bir tıslamayla toprak sahada dizlerimin üzerinde bir kez daha kaydım. Kollarımı kavuşturarak bir darbeyi daha savuşturup misilleme için hemen toparlandım. Ama doğrulacağım sırada Ptolemus sarılacakmış gibi kollarını uzatarak üzerime atıldı.

Ancak bunun yerine elleri, *yüzükleri*, yüzümün iki yanıyla buluşarak şakağıma aynı anda çarptı. Tren çarpmış gibi bir histi. O an yıldızları gördüm ve tüm içgüdülerim bana ayakta kalmamı söylese de yığıldım. Gözlerimi kırpiştirarak yeniden açtığımda yanağımın altındaki toprak serindi. Büyütecek bir şey değildi, daha bir saniye olmuştu. Ptolemus'un endişeli görünecek zamanı bile olmamıştı.

Dünya birkaç saniye boyunca hızla dönerken toparlanmama yetecek kadar zaman tanıdı. Kafatasımın iki yanındaki ağrının geçmesini umarak yerde gerektiğinden daha uzun süre kaldım.

“Wren'i çağıracağım,” dedi ama elimle geçiştirdim.

“Ani bir baş dönmesi, o kadar.” Dişlerimi sıkıp sendelemeye ve Tolly'ye bir şifacı çağırarak bahane vermemeye çalışarak ayağa kalktım. Başkasının dadılığına ihtiyacım

yoktu. Ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştığında ağabeyime neredeyse tısladım. “Gördün mü, iyiyim. Bir şey yok.”

Az önce kafama bir çekiç yemiş gibi hissettiğimi bilmesine gerek yoktu. Çürükler oluşmaya başlamıştı bile kesin.

“İyi hamleydi,” diye ekledim, Tolly’nin dikkatini dağıtmak için. Aynı şekilde kendimin de. Toprak saha hâlâ etrafımda dönüyordu. Tungsten, bilhassa yetenekli bir mıknatısın ellerinde hafife alınacak bir şey değildi.

Tolly, dudakları büzülü, garip bir ifadeyle yüzüklerini inceledi. Biri diğerinden daha kalın ve daha ağırdı. Yüzüğü parmağının etrafında çevirdi ve yanakları gümüşü parladı. Ağabeyimin konuşkan bir tip olduğu söylenemezdi. İkimize de duygularımızla nasıl baş edeceğimiz değil, onları nasıl gizleyeceğimiz öğretilmişti. O bu dersi benim kadar iyi öğrenmemişti.

“Bunu yapmayı sana babam öğretti, değil mi?” diye mırıldandım başımı çevirerek. Ani hareket başımı döndürdü. Anılar büyük bir hızla akın ediyordu. Tolly babamın vârisiydi. Doğal olarak benden farklı bir muamele görmüştü. Derslerini çoğunlukla babamdan almıştı. Hem fiziksel hem siyasi eğitim görmüştü. Babam, Ptolemus’u, hanemizi ve krallığımızı yönetecek şekilde hazırlamıştı.

“O öğretti.”

Bu iki sözcük birçok anlam içeriyordu. İkisinin ilişkisi bizimkinden farklıydı. Daha yakındı. Daha iyiydi. Ptolemus, babamın, olmasını istediği her şeydi. Bir oğul, güçlü bir savaşçı, görevine bağlı, kanımıza sadık. Benim gibi *kusurları* yoktu. Onu daha çok sevmesine şaşmamalıydı. Arkeon’da ne yaşanmış olursa olsun, ağabeyim de onu seviyordu.

Bugün ikinci kez ağlamayı kesinlikle reddediyordum. Bu sebepten yüreğimdaki yerine kafamdaki şiddetli ağrıya odaklandım. “Ben...”

Hızla sözümü keserek beni kendisine bakmaya zorladı. “Ona olanlar için özür dilersen, seni sustururum.” Aynı fırtına bulutu gözlere sahiptik. Tolly’ninkiler kopmak üzere olan bir fırtına gibiydi.

Dudağımı ısırdım. “İyi şanslar.”

Bu yorgun alaycı yanıt onu sakinleştirmedi. Hatta başımı öteye çevirmeyeyim diye omuzlarımdan tutarak beni daha da kendine çekti. “Hepimiz ne gerekiyorsa onu yaptık, Eve. Bizi buna zorladılar.” *Onlar. Biz.* Bunca zamandır bu işte beraberdik ve Tolly bunu unutmama asla izin vermiyordu. “Hep hayatta kalmayı başarmamızı istediler ve bunu başardılar.”

Onlar karşısında hayatta kalmayı başardık.

Samos Hanesi şefkat gösterme becerisiyle tanınmazdı ve Tolly ile ben de istisna değildik. Mare Barrow’un, Yüksektepe’den son ayrılışında ailesine sarılarak veda edişini izlediğimi anımsadım. Kollar, sıkıca sarılmalar, izleyenler önünde bir sürü tantana. Pek benlik değildi. Ancak Tolly’ye sarıldığımda, aklıma o geldi ve her zamankinden biraz daha uzun ve sıkı sarıldım. Ciğerlerimdeki havayı neredeyse boşaltırcasına, tuhaf bir şekilde sırtıma vurarak karşılık verdi.

Her şeye rağmen, artık tanıdık gelen samimiyet duygusunu hissetmekten kendimi alamadım. Sevilmek ve sevildiğini bilmek garip bir şeydi.

“Konuşmanı hazırladın mı?” diye sordum yüzünü görmek için geri çekilerek. Tahttan çekilme konuşması hakkında yalan söyleyecek olursa bunu anlardım.

Hakkını vermek gerekirdi, soruyu savuşturmadı. Tolly çarpık bir gülüşle karşılık verdi. “Uçuşun amacı bu.”

Gözlerimi devirmekle yetindim. “Cezası ne olursa olsun ödevlerini asla zamanında bitirmezdin zaten.”

“Sizin de ödevlerinizin çoğunda kopya çektiğinizi hatırlıyorum sanki, Leydi Samos.”

“Peki, hiç yakalandım mı?” diye çıkıştım tek kaşımı kaldırarak. Tolly bana bu zevki tattırmamak için başını iki yana sallayıp meseleyi uzatmamakla yetindi. İkimizin de temizlenebileceği, yakındaki binalardan birine yöneldi.

“Ben de öyle düşünmüştüm, Ptolemus!” diye bağırdım ona yetişmeye çalışarak.

Binaya vardığımızda kapıyı açarak içeri ilk benim girmem için yol verdi. İçerideki soyunma odası dardı ama çam dallarına açılan havadar tepe pencereleriyle tavanı yüksekti. Ptolemus yakındaki dolaplardan birini gürültüyle açtı ve ilkyardım kitinin içinde sargı bezi aradı. Düzgünce dizili bir yığından havlu aldım ve üzerine attım. Yüzünü silerek yumuşak havluya toprak ve ağzındaki bir miktar kanı buluşturdı.

Aynı şekilde ben de oturup havluyla ensemdeki teri sildim.

Birdenbire sıradan bir şekilde, “Benden iyi bir kral olmazdı,” dedi. Kaçınılmaz bir sonuçmuş, basit bir denklemin sonuymuş gibi. Kesiğini sarmak için bir şeyler aramayı sürdürdü. “Sanırım babam krallığın da onunla birlikte öleceğini hep biliyordu. Miras ve aileyle ilgili yaptığı onca konuşmaya rağmen. Uçurum Krallığı’nın Volo Samos olmadan varlığını sürdüremeyeceğini düşünecek kadar zekiydi.” Düşünceli bir şekilde duraksadı. “Ya da Evangeline.”

Sargı arayışı manasızdı. Wren Skonos yeniden el çıkarabilirdi. Küçük bir kesigi iyileştirmesi işten bile değildi. Artık birbirimize yumruk atmadığımıza göre sadece dikkat dağıtıcı başka bir şeye ihtiyacı vardı.

“Babamın yönetime birlikte geçmemizi istediğini düşünüyorsun.” Sesimdeki sakinliği olabildiğince korumaya çalıştım. Kraliyet eğitimim işime yaramıştı. Tolly bile bu fikrin, böylesi bir geleceğe ilişkin yitik bir ihtimalin gözümün önünde belirdiğinden habersizdi. Aramızda, ikimize de kraliçelik yapacak Elane’le, ağabeyimle beraber yönetmek. Hiçbir şeye veya hiç kimseye tabi olmadan. Zamanı geldiğinde kendi anne babamıza bile. İçine doğduğum tüm o görkem ve güçle istediğim gibi yaşayabilirdim.

“O zaman bile, kim bilir,” diye iç çekti Tolly. Gözleri hâlâ arayış içinde, ilkyardım kitine odaklandı. Görebildiğim kadarıyla en az üç bandaj vardı ama hepsini görmezden geliyordu. “Savaş bize de önünde sonunda gelirdi.”

“Gelmeye devam ediyor.” Genellikle yok sayabileceğim ve daima peşi sıra gelen korku yüzeye çıktı. Tere ve zorlu antrenmana rağmen, tenim buz kesti. Arkeon savaşı hâlâ yakın geçmişe dair bir anıydı. Savaş her ne kadar Gölbölge-lileri geri püskürtmüş olsa da Kırmızı Muhafızlar’ın zaferi, Poyraz’ı kasıp kavuran mücadeleye son vermiş sayılmazdı hâlâ.

Bize, buraya varması uzun sürmez. Sınırdaki isyancıların cesareti gitgide artıyor ve saldırıları daha sıklıkla düzlüklere yoğunlaşıyordu. Egemen’de henüz bir şey yoktu fakat dağların tepesine çıkmaya çalışmaları an meselesiydi.

Ptolemus aklımdan geçenleri okuyor gibiydi. “Elane bir devriye olmayı düşündüğünden bahsetti.”

“İyi olduğum bir konu.” Kirli havluyu atarak omuz silk-tim. “İnsan işini böyle seçer, değil mi? İyi olduğun bir şeyi bulursun ve karşılığında para alırsın.”

“Profesyonel hakaret yağdırıcılığı kapılmış olmalı.”

“Hayır, Barrow dağları seyretmekten dönene kadar o pozisyonu açık tutuyorlar.”

Yüksektepe’ye gelen herkesi hızlı bir gözlem ya da sert bir sözle karşılayan Mare Barrow’u düşününce kahkahayla güldüm. Bu işte kesinlikle başarılı olurdu. Ptolemus zorlama bir kahkahayla bana eşlik etti. Huzursuzluğu apaçık ortadaydı. Mare’den veya Barrow’lardan bahsetmemden hoşlanmıyordu. Neticede onlardan birini öldürmüştü ve telafisi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ptolemus Samos Kızıl eşitliğinin en güçlü şampiyonu olsa da, bir tekne dolusu yenidoğan Kızıl bebeği kurtarsa da, bunun kefaretni karşılayamazdı.

İtiraf etmeliydim, beni hâlâ endişelendiriyorlardı. Barrow’lar ve General Farley. Onlara bir hayat borçluyduk ve Mare borcun karşılığını asla istemeyeceğine söz vermiş olsa da, diğerleri bir gün buna yeltenir mi diye merak ediyordum.

Yapabileceklerinden değil. Geri kalanımız gibi Ptolemus da bir asker. Üzerindeki antrenman kıyafetiyle kesinlikle öyle görünüyordu. Taçlar ve süslü giysiler değil, zırh ve silahlar kuşansa daha iyi ederdi. Bu hayat ona göreydi. Öyle umuyordum.

“Ya sen?” dedim.

Konunun değişmesine sevinerek ilkyardım kitini hemen bir kenara koydu. Tahttan çekilme sonrasında hepimiz aynı gemide olacaktık. Artık mevki sahibi olmayınca Başbakan ve

hükümetinin bizi beslemesi ve barındırması için bir neden kalmayacaktı.

“Devriye olmakta bir sakınca görmüyorum,” dedi. Yan yana çalıştığımızı düşününce yüreğim ağzıma geldi ama üzerine fazla düşünmediğini görebiliyordum. “Bu kadar çabuk karar vermek zorunda değilim.”

“Neden?” Burnumu buruşturdum. “Eski krallar prenseslerden daha mı iyi muamele görüyorlarmış?”

Unvan kaybı konusunda benim kadar rahatsızlık duymuyordu. Bakışları muzip, hatta yaramaz bir ifadeyle bana çevrildi. “Wren bir şifacı. Onun işi şimdiden hazır. Ben biraz ağırdan alabilirim.”

“Ev erkeği Ptolemus Samos,” diye takıldım. Yanakları parlarken sırıtmakla yetindi. “Onunla evleneceksin, değil mi?”

Parlaklık daha da yayıldı. Utandığı için değil. Ağabeyim için *uçarı* bile denebilirdi. “Sanırım baharda,” dedi yüzüklerinden biriyle oynayarak. “Karlar eridiğinde. Bu hoşuna gidecektir.”

“Gidecektir.” *Artık dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var.*

Gülümsemesi biraz kırılırken sesiyle birlikte yumuşadı. “Peki ya sen?” diye sordu. “Sen de aynısını yapabilirsin.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu, boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Evet, yapabilirim,” demekle yetindim, neyse ki Ptolemus üstelemedi. Elane’i ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir gün onunla evlenme fikri ne kadar hoşuma giderse gitsin, henüz zamanı değildi. Çok gençtik, yeni bir ülkedeydik, hayatlarımız daha yeni şekilleniyordu. Yolumuz seçilmiş olmaktan çok uzaktı. İçimden, *Davidson’ın teklifini reddet, Elane*, diye yalvardım. *Ona hayır de.*

“O bakış ne öyle?” dedi Tolly sertçe, yüzümü okuyarak.

Yavaşça nefes verdim. Beni rahatsız eden şey iş değildi, tam olarak değil. “Elane saklandığımı söylüyor.”

“Eh, yanıldığı söylenemez, değil mi?”

“Çoğunlukla üzerimde metal dikenler oluyor; fark edilmemem biraz güç,” diye çıkıştım. Vurgulamak için gözünün üzerindeki hâlâ kanayan kesiği işaret ettim. Ağabeyim kararlıydı, yorgun bakışlarını üzerime çevirince doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. “Mesele o değil... Orada durup herkese ne olduğumu izah etmek zorunda kalmamalıyım. Sadece *olmalıyım*.”

Ptolemus duygularını gizleme, hatta ifade etme konusunda yeteneksiz olduğu için bazen fazla düz, fazla açık sözlü olabiliyordu. Fazla mantıksaldı. “Belki bir yüzyıl sonra. Senin gibi insanlar o zaman sadece *olur*. Ancak şimdi?” dedi başını iki yana sallayarak. “Bilemiyorum.”

“Sanırım ben biliyorum.” Burası Yüksektepe’ydi, imkânsız bir ülkeydi. Birkaç yıl önce asla hayal edemeyeceğim; Poyraz’dan, Uçurum bölgesinden ve daha önce inandığım tüm gerçeklikten çok farklıydı. Kızılar hepimizin yanında duruyorlardı. Başbakan’ın, sevdiği kişiyi gizlemek için bir nedeni yoktu. “Farklıyım ama yanılmıyorum.”

Tolly başını yana eğdi. “Kandan bahsediyor gibisin.”

“Belki aynı şeydir,” diye mırıldandım. Yine o tanıdık utanç. Şimdiki korkaklığım, önceki aptallığım için duyduğum utanç. Eski dünyanın ne kadar yanlış olduğunu görmeyi reddettiğimde duyduğum utanç. “Seni hâlâ rahatsız ediyor mu?”

“Seni?” dedi ağabeyim gülerek. “Eve, seninle ilgili bir şeyden rahatsızlık duysam şimdiye kadar söyledim.”

“Demek istediğim o değil,” diye mırıldandım omzuna vurarak.

Hamlemden kolaylıkla kaçtı. “Hayır, Yüksektepe artık beni o kadar rahatsız etmiyor. Bir şeylerin nasıl *olduğunu* yeniden öğrenmek kolay değil,” dedi. “Çabalıyorum. Sözlerime dikkat ediyorum. Kalabalıkta yanlış bir şey söylememek için sessiz kalıyorum. Ancak bazen hiç fark etmeden söylüyorum.”

Ne demek istediğini anlayarak onaylarcasına başımı salladım. Hepimizin yaptığı şey aynıydı: Eski alışkanlıklarla ve önyargılarla olabildiğince mücadele etmek. “Çabalamaya devam et.”

“Sen de, Eve.”

“Çabalıyorum.”

“Demek istediğim, mutlu olmaya çabala,” dedi keskin bir sesle. “Tüm bunların gerçek olduğuna inanmaya çalış.”

Buna katılmak, kafa sallayıp onaylamak ve konuyu kapamak kolay olurdu. Bunun yerine dudaklarımda binlerce kelimeyle tereddüt ettim. Kafamda binlerce senaryo.

“Daha ne kadar?” diye fısıldadım. “Daha ne kadar gerçek kalacak?”

Neyi kastettiğimi biliyordu. Kırmızı Muhafızlar ne zaman geri çekilecek ve Poyraz Eyaletleri ne zaman patlayacaktı? Gölbölgeliler ne zaman yaralarını sarmaktan vazgeçip savaşa geri döneceklerdi? Bugünler daha ne kadar sürebilirdi?

Devriye hizmeti Yüksektepe ordusuna katılmakla bir sayılırdı. Bir üniforman, bir rütben ve birliğin oluyordu. Tatbikat yapıyordun; yürüyüşe çıkıyor, devriye geziyordun.

Zamanı geldiğinde, çağırıldığında, Cumhuriyet'i savunmak için mücadele ediyordun. Bu ülkenin güvenliğini korumak için ölmeyi göze alıyordum.

Devriye güçlerine katılmayı düşündüğümde Elane benden, başka bir şey düşünmemi istememişti. Beni bu fıkirden uzaklaştırmamıştı.

Metali parlayacak şekilde oynatarak bileğimde yeniden şekil alan bileziğimi yavaşça çevirdim. Bundan kolaylıkla bir düzine mermi çıkarabilirdim. "Burası için savaşır mıydın, Ptolemus?" *Yüksektepe için, dünyadaki yeni yerimiz için.*

"Senin için savaşırım. Hep savaşım, daima da savaşırım." Yanıtı hızlı, hiç tereddütsüzdü.

Benimki de.

"Sana mektubumu vermem gerek."

DÖRT

Elane

Burada küveti doldurmak daha uzun sürüyordu. Ya suyun aşağıdaki gölden gelmesi gerektiğinden ya da hâlâ bunu tek başıma halletmeyi beceremediğimdendi. Bugünlerde, özellikle de yardım almadan tek başıma yapabilmem gereken bir şey için hizmetçileri çağırmak saçma geliyordu. İtiraf etmeliydim, bir işi kendi başıma yapabildiğimi bilmek... daha önce hiç tatmadığım bir tatmindi.

Su soğuduktan ve sabun köpükleri eriyip gittikten sonra uzun bir süre oturmaya devam ettim. Acele etmeye gerek yoktu. Eve burada kalmaktansa ağabeyiyle gitmiş olmayı dileyerek, pişmanlığını gizlemeye çalışarak birazdan geri gelirdi. Onu sakinleştirecek ve uyuyabilmesi için yatıştırarak enerjiyi toplamak için derin bir nefes aldım. Fiziksel acıya bu kadar alışkın birine göre duygusal çalkantıyla nasıl baş edeceği konusunda kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Sırtını bana

yaslamasını ne kadar söylersem söyleyeyim, her defasında direniyordu ve bu da beni deli ediyordu.

Yer değiştirerek başımı arkaya eğdim ve saçlarımın muhteşem küvetin içinde yayılmasına izin verdim. Bir nehir yatağı gibi taşlarla süslenmişti, kaygandı; su, giderek azalan ışıktaki karanlık görünüyordu. Saraydaki zamanımız dolduğunda böyle gösterişli bir şeye gücümüzün yeteceğinden kuşkuluydum. Hâlâ fırsatım varken tadını çıkarsam iyi olurdu.

Ancak soğuk suya biraz daha kaynar su ilave etmek için çeşmeye uzanamadan odamda bir hareketlenme duydum. Salondaki kapı hızla açıldı, sonra yatak odasının. Evangeline... ve yanında biri daha.

Sinir bozucu.

Başkasının gözü önünde onunla baş etmek daha zordu. Hatalarını açık etmeyecek kadar gururluydu.

Hava sudan soğuktu, fayans zemine adım atmamla titreyerek bornozuma koştum. Kürklü ipekli giysiyi etrafıma sararken acaba Davidson bunun bende kalmasına izin verir mi diye düşündüm. Kaliteli şeylere karşı zaafım vardı, özellikle de yeşilin bu zümrüt tonundakilere.

Yatak odamızdaki sesler tanıdıktı. Biri belli ki Eve'di, diğeryse eski kocam Ptolemus Samos. Derinden gelen sesini ayırt etmek zor değildi, biraz rahatlardım. O ve ben bir şey paylaşmıştık. İkimizin de istemediği bir şey. Anlaşmalı, aynı zamanda ikimizin de istemediği bir evlilikti. Bunu ikimiz adına da kolay kılmak için elimizden geleni yapmıştık ve bunun için minnettardım. Babam beni çok daha kötü birine verebilirdi ve ne kadar şanslı olduğumu asla unutmamıştım.

Kafamın içinde alaycı bir ses, *Şanslı*, diye yankılandı. Başkası, sırtımdaki giysiler ve başka bir ülkede soylu bir isimden başka hiçbir şeyi olmadan garip bir yere kaçmamı, kendi doğama aykırı ve ailemden uzak bir hayat sürmememi şans olarak görmeyebilirdi. Ancak tüm bunların üstesinden gelmiştim; dahası, Evangeline de gelmişti. Yanımda olduğu için şanslıydım, mahkûm olduğumuz gelecekte kaçtığımız için şanslıydım.

Çıktığımda kendimi onların didişmelerine hazırladım. Ptolemus sesini yükselten biri değildi, kız kardeşine yükseltmezdi ama bu durumda belki. Tahtı ikisinin birlikte terk etmesi gerektiğini o da benim kadar iyi biliyordu.

“Tolly,” dedim temkinli bir tebessümle selamlayarak. Başını sallayarak karşılık verdi.

İkisi de açıktaki tenlerinde yeni beliren morluklarla dağınımış görünüyorlardı. “Antrenman mı yaptınız?” Düşünceli bir şekilde parmağımı Evangeline’in şakağındaki morluk üzerinde gezdirdim. “Kim kazandı?”

“Önemli değil,” dedi Evangeline hızlıca.

Omzunu sıkarak tatlılıkla gülümsedim. “Tebrikler, Tolly.”

Ptolemus sinsi bir sevinç duymuyordu. “Rövanş için çok istekli.”

“Her zaman,” dedi Evangeline oflayarak. Yatağımızın kenarına oturdu ve botlarını çıkararak bütün kiriyle güzelim halımızın üzerine bıraktı. Yine temizlik konusunda onu azarlamamak için dilimi ısırarak kendimi tuttum.

“Peki, kazandığınız şey tam olarak neydi?” diye sordum iki kardeşe bakarak. Lafı ne kadar dolandırsam da ne sorduğumu ikisi de çok iyi biliyordu.

Ortam, Carmadon'un yabanmersinli turtaları gibi yoğun bir sessizliğe gömüldü.

Evangeline'in konuşmayacağını veya yüzleşemediği şeyi itiraf etmeyeceğini fark etmişçesine, "Gurur," dedi Ptolemus sonunda. "Gitmem gerek. Zaten yeterince geciktim." O bile ses tonundaki hayal kırıklığını gizleyemiyordu. "Mektuba ihtiyacım olacak, Eve."

Hâlâ sessizliğini koruyan Evangeline başıyla salondan tarafı işaret etti. Zarf, cilalı ahşabın üzerindeki beyaz bir kare halinde hâlâ orada bekliyordu. Daha elimi sürmemiştim. Süreceğimi de sanmıyordum.

"Peki, teşekkürler," diye mırıldandı Ptolemus. Evangeline'in peşinden gelmesini umarak yan odaya geçtiği sırada sinirle söylenmesini bekledim.

Ptolemus yerine Evangeline'i izliyordum. Poyraz kralığının tüm o ihtişamına ve parıltısına rağmen, Evangeline Yüksektepe'de daha güzeldi. Boyalı makyajı, iğneli elbiseleri ve teninin her tarafında parlayan mücevherler olmadan onu görmek daha kolaydı. Uğruna ölünesi elmacıkkemikleri, tanıdık dudaklar, belirgin bir burun. Ayrıca içinde kilitli tuttuğu her şey; öfke, arzu ve acı. Burada zırhı yoktu.

Yüz hatlarını saran gölgeyi, kovaladığı karanlığı tanıdım. Bu bir teslim oluştu. Bir rahatlama.

"Eve... burada iki tane var." Ptolemus bir elinde açık zarf, diğer elinde iki kâğıtla hızla geri geldi. Gözleri şaşkınlıkla ikimizin arasında gidip geldi. "İki mektup."

Evangeline ayak parmaklarını sayıyormuş gibi gözlerini çıplak ayaklarına dikti. "İki tane yazdım. Karmaşık bir senaryo değil." Kibirli tonu beni zamanda yolculuğa çıkardı ve

birdenbire kendimi, kendisine âşık zavallı birini paramparça ettiği gala yemeğinde otururken buldum. Ancak ağabeyine, hayatta başka hiçbir adama gülmeyeceği şekilde gülümsedi. “Olabileceklerle karşı hazırlıklı olmak istedim.”

Mektuplardan biri malumdu. Ptolemus, Uçurum tahtını reddettikten sonra Evangeline’in, ülkesi önünde okunacak kendi feragat metniydi. Peki ya diğeri? Emin değildim.

“Haydi,” diye üsteledi. “Okusana.”

Ptolemus kaşlarını çatarak Evangeline’in dediğini yaptı. Düzgün bir elyazısıyla yazılmış ikinci mektubu kaldırdı, yüksek sesle okumaya başladı.

“Sevgili Iris.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve en az benim kadar şaşırılmış Ptolemus tereddüt etti. “Iris Cygnet’e mi yazıyorsun? Gölbölge’ye?” dedi ses tonu birden alçalarak. “Delirdin mi?”

“Eve, onlar bizim düşmanımız. Yüksektepe *şu an* onlara karşı savaşıyor. Burada sahip olduğumuz her şeyi tehlikeye atabilirsin.” Kendimi, ellerini ellerimin arasına almış, yatakta yanında otururken buldum. “Bizi sınır dışı ederler, Çayır’a gönderirler. Daha kötüsü, Evangeline, bu bir *ihanet* olarak görülebilir.” Yüksektepe’nin hainlere ne yaptığını biliyordum. Herhangi bir ülkenin ne yapacağını. “Lütfen, aşkım...”

“Okusana,” diye tekrarladı sıkılı dişleri arasından.

Bu sefer sesi beni başka bir anıya götürdü. Daha kötü bir anıya. Ptolemus’la küçük ve gizli evlilik törenimize. Soylu Haneler’in birleşiminde olması gerekenden daha sessizdi. Muhtemelen annemle babam tören boyunca ağlayacağımı bildikleri ve Ptolemus geceyi benimle geçirmeyi reddedeceği içindi. Evangeline gerektiği gibi tören boyunca damadın kız

kardeşi, gelinin arkadaşı olarak yanımda durmuştı. *Buna katlanabiliriz*, demişti o zaman sözcükler ağzından çaresizlikle dökülürken. Şu an olduğu gibi.

Ptolemus pencerelere baktı, Davidson'ın casuslarından birini dinlerken bulmayı beklercesine kapıya dahi baktı. İçini rahatlatmak için parlayarak bütün odayı bir an kör edici ışıkla kapladım. Her köşe bucağı aydınlattım.

"Kimse yok, Tolly," dedim. "Dediğini yap."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. İkna olmadığını görebiliyordum ve muhtemelen ikimizin de delirdiğini düşünüyordu.

Sevgili Iris,

Seni mevkine yaraşır abartılı selamlamalarla sıkmayacağım. Artık halktan biriyim ve böyle başına buyrukluklar yapmam serbest. Sana bir dost veya düşman olarak yazmıyorum. Eski bir prenesten bir diğerine hitaben bile değil. Ancak bu konudaki uzmanlığımın yanı sıra krallıkların kaybedilmesine ilişkin deneyiminin sana bir faydası olabilir, şayet bu mektubu henüz yakmadıysan. Yoksa suya mı atardın? Kim bilir.

Yollarımız daha önce kesişti ve seni temin ederim ki bir kez daha kesişecek. Annen savaşını sürdürürse; senin ve benim ülkem arasında hâlâ devam eden savaşta diretirse, bir kez daha karşılaşacağız. Ya savaş alanında ya da müzakere masasında. Tabii bunu görebilecek kadar kalırsanız. Poyraz Kırmızı Muhafızlar'a, Yüksektepe'ye, şimdi sizin sınırlarınızı kasıp kavurmakta olan Kızıl dalgaya yenik düştü. Ne kadar güçlü olursanız olun bunu siz bile bertaraf edemezsiniz. Poyraz Eyaletleri

işgal edilebilirmiş gibi görünebilir ama Tiberias Calore, Kırmızı Muhafızlar ve heyet hükümetinden daha büyük rakip bulamazsınız.

Paylaştığımız tahtaya yerleştirilmiş parçalar zaten yerli yerinde ve oyunu tahmin etmek güç değil. Yüksek-tepe'yi kendi sınırlarıyla meşgul etmek ve yeniden toplanmaları için Gölbölge'ye zaman tanımak amacıyla Yamaç, Çayır akıncılarıyla vekiliniz oldu. Ne de olsa Arkeon'da feci yenilgiye uğramıştınız ve soylularınızın tüm bu yaşananlar konusunda annenin boğazına yapıştığını tahmin ediyorum. Gümüş soylular size karşı oldukları için değil, babamdan korkup ona saygı duydukları için Uçurum bölgesinde muhalefetle karşılaştınız. Babam sizin geminizde öldü, değil mi? Ne korkunç bir yanlış anlaşılma. Dedikoduların önünü almak gerçekten elimizde olmuyor, değil mi? Ve ülkeniz; kutsal, gururlu, cömert Gölbölge... istikrarlı bir şekilde kışa doğru ilerliyorsunuz. Hasat yaklaşıyor. Çok sayıda Kızıl işçinin ortadan kaybolduğunu sanıyorum, haksız mıyım? Çocukları için daha iyi bir hayat arayışıyla sınırı aşabilmek varken kim onları suçlayabilir ki?

Sen bir nympha'sın, Iris. Dalgaları okuyabilirsin; akıntıları değiştirebilirsin. Ancak bu akıntı, bu hızlı akış değiştirilemez. Metalden anlarım, Prenses. Eğilmeyen her çeliğin akıbetinin kırılmak olduğunu da bilirim.

Tahtınıza, krallığınıza ve hayatlarınıza değer veriyorsan üçünü de korumak için neler yapılabileceğini bir düşün. Varlığınızı sürdürebilmeniz... bunu hâlâ elinizde bulunan biraz güçle başarabilmeniz tek yolu

kan eşitliği, yeni kanunlar ve bu kanunları bir an önce yazabilmekten geçiyor.

Yüksektepeli Evangeline Samos

Ptolemus kocaman açılmış gözlerle kız kardeşinin gözüpek stratejisine bakarken etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Ptolemus, Evangeline'in Gölbölge prensesine öğütlerinden bazı kesitleri yeniden okurken kulaklarımdaki uğultu onun sesini bastırıyordu. Artık unvanı olmayacağını biliyordum ama bunu duymak, o adı –*Yüksektepeli*– bu kadar açıkça görmek... Önceki kimliğinden gerçekten vazgeçmişti ve ne olabileceğimizi kabulleniyordu.

Gözyaşları gözlerimi yakarken avucumdaki elini sıktı.

Yüksektepeli Evangeline Samos.

Yüksektepeli Elane Haven.

“Peki ya tahttan çekilme mektubu?” dedim boğuk bir sesle gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak.

Çenesi gerildiyse de onaylarcasına başını salladı. “Kendim okuyacağım.”

Son birkaç günün gerilimi çözülürken omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Neredeyse rahatlayarak iç çekecektim. Onun yerine ayağa fırladım ve bornozumu beraberimde sürüyerek gardıroba yöneldim.

“Eşyaları hazırladığım iyi olmuş.”

Egemen'in yamaçlarındaki piste vardığımızda günbatımı kızıl ve soğuktu. Çamlar sanki eğilmiş, dördümüzün araçtan piste inişini izliyorlardı. Çok gecikmiştik ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Ne Ptolemus'un ne Yüksektepe pilotlarımızın

ve refakatçimizin; hatta bizi uğurlamaya gelen Carmadon ve Başbakan Davidson'ın bile. Beyaz takımıyla Carmadon ve tanıdık, gizemli gülümsemesiyle Başbakan, hizmetçilerinden oluşan kalabalığın arasından bariz bir biçimde seçiliyordu. İkisi de, fikrini değiştireceğini biliyormuş gibi Evangeline'in varlığına şaşırmış görünmüyordu.

Tahttan ilk çekilecek Ptolemus olmasına ve hâlâ Uçurum bölgesinin vârisi olmasına karşın hızımızı belirlemesine izin vererek Evangeline'in arkasından yürüyordu. Evangeline ise bunu bir an önce atlatmak istercesine hızlı adımlarla ilerliyordu. Ancak bir prenses gibi görüldüğüne şüphe yoktu. Yıpranmış idman giysisinin yerini siyah deri bir pantolon ve onunla takım bir ceket ile sıvı cıva gibi dalgalanan gümüş rengi bir pelerin almıştı. Kim bilir, belki gerçekten öyleydi. Geri kalanımız da benzer şekilde giyinmiştik. Ptolemus'un üzerinde bir üniforma ve Evangeline'inkine takım bir pelerin varken, Wren de Skonos Hanesi renkleri olan kırmızı ve gümüş desenli bir elbise giymişti. Bense kendi hanemin renklerini kuşanmamıştım; elbisem siyah yerine gündoğumundaki bulutlar gibi açık mavi ve altın renklerindeydi. Gözlerimi ortaya çıkarıyordu.

Bu Evangeline'in hoşuna gidiyor ve ilgisini gizlemeye çalışmıyordu. Yürüdüğümüz sırada arkasına dönüp bana baktı ve arzulu bir hoşnutlukla kıyafetimi süzdü.

Yüksektepeli muhafız ve diplomatlardan oluşan refakatçilerimiz hiç zaman kaybetmeden neredeyse Başbakan'ı selamlamayı es geçerek bekleyen uçağa binış yaptıktan sonra basamaklardan çıkıp gözden kayboldular. Evangeline de Carmadon'un uzattığı eli pas geçerek aynısını yapmaya yeltendi

ama Başbakan yok sayılması güç biriydi. Evangeline'in yolunu kesmeden ona kendisinden kaçma şansı tanıdı.

Evangeline bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Güzel, diye düşündüm adamın kolunu tutmasını izlerken. Bu hareketi sevmese de yaptı. Başbakan buradaki en iyi müttefikimizdi ve Evangeline'in medeni olması gerekiyordu.

Duyulmamak için seslerini alçaltarak birbirlerine bir şeyler mırıldandılar. Başbakan'a, Iris'e yazdığı mesajdan bahsettiğini umuyordum. İznini almak için değil, niyetini belli etmek için. Mektubun yakalanıp okunacağından kuş-kum yoktu ve Başbakan'ın, Eve'in neyin peşinde olduğunu bilmesini yeğlerdim.

Ptolemus ve Wren, Carmadon'la konuşmayı kısa kesti. Onlar için fazla konuşkandı ama benim oldukça hoşuma gitmişti. Ellerimi tutup canlı renkli giysimi içten bir tebessümle incelerken sııttım.

"Kış gündeğümü gibi görünüyorsunuz, Leydi Haven," dedi beni tek yanağımdan öperek.

"Eh, birimizin biraz renk katması gerekiyordu," diye yanıtladım beyaz takımına bakarak.

Koyu tenli parmağını şakadan bana doğru salladı. "Tüm bunlar bittikten ve şehre yerleştikten sonra bizi ziyaret etmelisiniz."

"Elbette. Başbakan ne zaman arzu ederse," diye ekledim, yürüdüğüm günden beri yaptığım reverans eşliğinde.

"Hepimiz için geçerli değil mi?" diye fısıldadı. Hatta yine yapacağını yaparak göz bile kırptı. Ancak her zamanki hareketinin altında bir şey vardı. Daha derin bir duygu.

Onun benimle aynı yakınlığı hissedip hissetmediğini merak ettim. Ona kıyasla ben bir çocuktum –Carmadon

benden en az otuz yaş büyüktü- ama ikimiz de şu an yaşadığımızdan farklı dünyalara doğmuştuk ve eski dünyanın bize sevmeyeceğimizi söylediği insanları seviyorduk. Uzun gölgeleri olan büyük insanları. İkimiz de, mutlu olmasak bile, onların karanlıklarında durmaktan hoşnuttuk.

Evangeline'in olduğu şey buydu: Azamet. Güçlü, gururlu... hatta acımasız. Ayrıca inkâr edilemez bir biçimde azametliydi. Sadece, en hafif deyiimiyle dişli olduğu savaş alanında değil. Mektup da bunun kanıtıydı. En zayıf anlarında bile bunu görüyordum. Çoğu kişinin yenilgi olarak kabul edeceği yerde kendini zorlama yeteneği. Başbakan'la hâlâ fısıltılı bir konuşma içindeyken kendimi yine ona bakarken buldum. Carmadon bakışlarımı takip etti ama gözleri hemen kocasına kaydı. İkimiz de sonu görünmeyen dönemeçli bir yola bakarak onları izliyorduk.

Bu insanlar bizi nereye götürecekler?

Önemi yoktu.

Nereye olsa giderim.

Önünden geçerken Başbakan elimi tutmakla yetindi. Birbirimizi başımızla selamladık.

"Yakında konuşalım," dedi sessizce, ne kastettiği açıktı. İş teklifi.

Evangeline uçağın merdivenlerinden çıkmasına rağmen bu dikkatinden kaçmamıştı. Sırtı dikleşerek bir an kalakaldı. Metalik pelerini kıpırtılı bir göletin yüzeyi gibi dalgalanıyordu.

Sırf kibarlıktan, "Yakında," diye yineledim sözünü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, keşke bu kadar küstah olduğu için onu ittirebilseydim.

İhtiyacım olan son şey Evangeline'le daha büyük bir gerginlikti. Bu zaten yeterince zor olacaktı.

BEŞ *Evangeline*

Uyumam gerekiyordu.

Çayır'ın düz, boş tarlaları ve sonrasında İhtilaflı Topraklar'ın kıvrımlı sınırları üzerindeki uçuşumuz birkaç saat sürmüştü. Uçak camından dışarıyı görünmeyecek kadar karanlıktı ve yıldızlar bile uzak ve soluk görünüyordu. Babamın eski krallığına, büyüdüğüm topraklara girdiğimizi anlayamayacaktım. Tepe Malikânesi'ne, ailemin atalarımızdan kalma evine, en son adım attığımdan bu yana aylar geçmişti. Babam ölmeden, Arkeon düşmeden önce. Seçtiğim kişiyi sevmekte ve istediğim yere gitmekte özgür olmadan önce. Tepe güzeldi, kraliyetin katı hayatından uzak bir sığınaktı. Ama hapishaneydi de.

Elane, yanağı ceketimin yumuşak derisine yaslanmış bir halde omzumda uyukluyordu. Uyurken yetenekleri yok oluyor, onu her zamanki ışıltısından soyutluyordu. Benim için sorun değildi. Her haliyle güzel görünüyordu. Loş ışık

kalkanının ve mükemmel ten renginin ardını görebilmek hoşuma gidiyordu. O anlarda narindi ve bu da güvende hissettiği anlamına geliyordu.

Bunu her şeyden çok bu sebepten yapıyordum. Güvenliğini sağlamak için.

Pazarlık yapmak için.

Yakında konuşalım.

Başbakan'ın sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Yarınki konuşmama, yayına ve kendi kanımı inkârıma odaklanmalıydım ama Davidson'ın sözleri bir türlü aklımdan gitmiyordu.

Elane bana onun teklifinden bahsettiğinde, eşyalarımızı toplamayı düşünmüştüm. Fazla bir şeye ihtiyacımız olmayacaktı. Yaban hayatta güzel ve şık kıyafetlere gerek yoktu. Tek ihtiyacım olan sağlam bir yığın metal ve birkaç eşofmandı. Tabii bir de tayılar. Kaçmak zorunda kalırsak yanımıza almamız gerekenler listesini bazen hâlâ düşünüyordum. Sanırım aylar süren savaş ve riskin ardından alışkanlık olmuştu. Küçük çevrem dışından birine güvenmek bana göre değildi. En azından şimdilik.

“Lütfen, yapma,” diye rica etmişim ellerini tutarak. Güneş salonumuzun pencerelerinden yoğun bir biçimde içeri giriyordu ama üşüdüğümü hatırlıyordum.

“Sadece bir iş, Eve,” dedi beni neredeyse tersleyerek. “Yardımcısı olmamı istiyor. O yenikanlar gibi kendisine eşlik etmemi; arkasını kollayıp kulaklarımı açmamı istiyor. Gümüş saraylarında deneyimim olduğunu... burada, Yüksektepe'deki Gümüşlerle iyi anlaşacağımı biliyor. Nereden

geldiklerini, nasıl düşündüklerini biliyorum. Bunu daha önce yapmamış değilim.”

Senin için. Sözcüklerinin arasında bunu duyabiliyordum. Evet, geçmişte benim için casusluk yapmıştı. Evet, benim için, bana ve aileme yardım etmek için kendi hayatını riske atmıştı. Maven’a birçok kez casusluk yapmıştı ve yakalan- saydı cezası kesinlikle ölümdü.

“Aynı şey değil, Elane.” *O senin hayatına benim gibi değer vermiyor.* “Önce sessizce ve görünmeden bir köşede oturacak- sın. Sonra senden kendisinin gidemediği veya gitmeyeceği yerlere gitmeni isteyecek. Gözlemde bulunmanı ve ona rapor geçmeni isteyecek. Siyasi rakiplerine, askeri generallerine, müttefiklerine –belki düşmanlarına da– casusluk yapacaksın. Her görev bir öncekinden daha tehlikeli olacak.” Ellerinin elimden kaydığını hissederek daha da sıktım. Davidson’ın, onu bir akıncı kampına veya bir Çayır savaş lorduna bakması için ikna ettiğini şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. “Sen bir gölgesin, aşkım. Seni ne amaçla kullanacağını bir düşün.”

Parmakları benimkilerden hızla sıyrıldı. “Bazılarımız yeteneklerimizden fazlasıyız, Samos.”

Sesindeki o keskin, nihai iğnelemeyi hatırladım. Başba- kan’ın ofisine yürüyüp teklifi hemen kabul etmesini bekle- miştim. Ancak o zaman etmemişti, hâlâ da etmiş değildi. Yüksektepe’de ona sabit bir yer teklif etmesinin üzerinden uzun bir ay geçmişti. Dağlara ne kadar uyum sağlamak istese de hâlâ bekliyordu.

Senin için.

Uçağın kenarına yaslanarak başımı arkaya dayadım. Ona engel olmak haksızlıktı. İkimizin de yakın bir zamanda üzerimize düşeni yapmamız gerekecekti ve haklıydı: O bunu daha önce yapmıştı. Daha tehlikeli yerlerde, daha kötü sonuçlarla. *Başbakan onu korur mu?*

O kadar naif olma, Evangeline.

Yüksektepe Poyraz değildi, öte yandan Yüksektepe tehlikelerin olmadığı bir yer de değildi.

“Dinlenmen gerek,” diye fısıldadı Ptolemus koridorun karşısından beni düşüncelerimden sıyrarak. Başını, önündeki karmaşık yazılarla kaplı müsvedde kâğıtlarından kaldırmıyordu. Konuşmalarımız o kadar uzun olmayacaktı ama yine de üzerine kafa yoruyordu. Minik lambası, sadece tavan ve kokpit boyunca alçak aydınlatmalar dizili uçağın karanlık içini aydınlatıyordu.

Yüksektepe temsilcilerinin hepsi bize yer açmak için uçağın arkasına geçmiş, uyukluyordu.

Konuşup Elane’i rahatsız etmek istemeyerek başımı iki yana salladım. Wren de Ptolemus’un karşısındaki koltuklara yayılmış, kürklü bir battaniyenin altına yüzünü gömmüş mişıl mişıl uyuyordu.

Ağabeyim, fersiz ışık gözlerine vurarak gözucuyla bana baktı. Gereğinden uzun süre bakışlarını çevirmedi ama kaçacak yerim yoktu. Bakmasına izin vermekten başka çarem yoktu.

Acaba Tepe hâlâ yerli yerinde duruyor mu diye merak ettim. Babam ölünce evimizin nasıl tarumar olduğunu hayal edebiliyordum. Arkasında bıraktığı boşluğu doldurmak için mücadele eden Gümüşler. Muhafızlara ya da Poyraz Eyalet-

leri'ne katılmak veya kendi yerlerini kurmak için ayaklanan Kızılar. Bir yanı bu geniş malikânenin yerle bir olmasını umuyordu. Diğer yanımsa, tepelere ve vadilere bakan o çelikten ve camdan odaları görmek için can atıyordu.

Aklımda o kaçınılmaz soruyla göğsüm sıkıştı. Girdabın ortasına yaklaşırken bundan kaçmaya çalıştım. Her defasında beni içine çekiyordu.

“Sence orada olacak mı?” dedim hırıltılı bir sesle. Elane kıpırdandı ama uyanmadı.

Ptolemus'un tek kaşı kalkarak bakışları keskinleşti.

Sözcük neredeyse ağzıma saplandı. “Annemiz?”

Yanıtlamadı.

Bilmiyordu.

Utanma bekliyordum. Pişmanlık. Rahatlama. Korku. Ancak uçak pistine adım attığımda ve Uçurum havasını ilk soluduğumda düşünebildiğim tek şey dişlerdi. Kurt dişleri. Tenime saplanmadan ama beni yere sabitleyerek enseme bastıran dişler.

Sadece birkaç adım ilerleyebilmişim.

Bir an yanağım soğuk fayansa yapışmış bir halde kendimi yeniden yerde buldum. Annemle babam, yüzlerinde aynı tiksinti dolu ifadeyle başımda dikiliyordu. Onlara ihanet etmişim. Babama saldırmışım. Kaçmaya çalışmışım. Fazla uzaklaşmamışım. Annemin kurtları buna engel olmuştu. İstese beni onlara parçalatabilirdi. Şansımı kesinlikle zorlamış olmama rağmen Larentia Viper hafife alınacak bir kadın değildi.

Yol boyunca beni ısırmaaya çalışan kurtlarıyla ayak bileklerinden eve kadar srklememesinin tek sebebi Ptolemus'tu. Onun müdahalesi olmasa –babamı yere devirmese ve beni yere sabitleyen kurdu ldrmese– şu an nerede olurdum hayal etmek dahi istemiyordum.

Burada, diye düşündüm uçak pistinin etrafında yükselen tepelere bakarak.

Sonbahar Uçurum bölgesine de gelmiş, yeşil ormanları turuncuya ve kırmızıya boyamıştı. Rüzgâr yaprakları titreterek sabah güneşini aa tepelerinde dalgalandırıyordu. Uzakta, bir tepenin başındaki Tepe Malikânesi'ni seçebiliyordum. Arkadaki aydınlığın önünde karanlık bir leke gibi küçük ve önemsiz görünüyordu.

Elane arkamdan uçaktan inerken bakışlarımı takip etti. Derin bir i çekti ve beni eliyle nazikçe iterek bekleyen araçlara yönlendirdi. Ptolemus ve Wren araçların yanına varmış, ilk araca biniyordu bile. Geri kalan Yüksektepe temsilcileri ve muhafızlarsa ikinci araca yönelerek bizi yalnız bıraktı. En azından birinin, gözlem için bile olsa peşimizden gelmesini bekliyordum. Ne de olsa bu krallığın vrisleriydik, Volo Samos'un hayatta kalan ocuklarıydık. Herkesin gözü önünde hakkımızı geri almayı planlıyor olabilirdik.

Kimsenin bizi artık tehdit olarak görmemesi neredeyse onur kırıcıydı.

Araca binip karşısındaki koltuğa geçtiğimde Wren hâlâ esniyordu. Kan kırmızısı ve demir grisi elbisesiyle Skonos renkleri bu sabah daha karanlık görünüyordu. Tolly'nin tahttan çekilme seçimini destekleme konusunda kararlı, yanında durup onu izlemeye hazırđı. Elane de benim için aynısını

yapacaktı. Önceki gün o güzel mavi-altın elbisesini giymişti, şimdiyse üzerinde gülkurusu ve pembe incilerle işli bir elbise vardı. Mesajı netti. Eski hane usulleri, renkleri, ittifakları ve soyluluk katmanlarının artık onun için bir önemi yoktu. Haven Hanesi onun ailesi veya geleceği değildi.

Benim veya Ptolemus içinse aynısı söylenemezdi. Samos Hanesi bir saat içinde tahttan çekiliyordu ve bunu yapmak için Samos Hanesi gibi görünmek zorundaydık. Zırhlı giysilerimiz gümüş saçlarımıza ve fırtına bulutu gözlerimize uygun biçimde parlatılmış ayna ve kromdandı. Her hareketimde üzerimde sallanan bir sürü yüzük, bilezik, küpe ve kolyeyle takır tukur sesler çıkarıyordum. Büyük bir şatafat içinde büyümüştüm ve bu son resmi geçidim olabilirdi.

“Prova yapacak mısınız?” diye sordum ağabeyime, çenemi kaldırarak. Konuşmasını uçakta tamamlamıştı ama yüksek sesle okumamıştı.

Ptolemus gözlerini devirir gibi yaptı. Arkaya taranmış saçlarıyla hâlâ bir prens gibi görünüyordu. Ya da bir kral. “Sen?”

Ellerim kucağымda kenetli bir halde sırtarak arkama yaslandım. Araç pistin üzerinde gürültüyle ilerlerken sivri yüzüklerim birbirine çarparak takırdıyordu. “İkinci sırada çıkacağım için memnunum. Tekrarlanması kolay bir modelsin.”

“Bu bir meydan okuma mı?” diye karşılık verdi.

Oyunumuzdan keyif alarak omuz silktim. Dikkatimi camdan hızla geçen tanıdık manzaradan uzaklaştıracak her şey kabulümdü. “Sadece bir gözlem.”

Wren tek elini Tolly'nin omzuna koyarak uzun parmaklarını zırhının üzerinde kıvırdı. Görünmez bir toz zerresini üzerinden silkti.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi. Gözleri bir kusur veya hata emaresi arayarak ağabeyim üzerinde gezdindi. İki başparmağını da ağabeyimin gözlerinin altındaki gri halkalarda gezdirerek yüzünü kendisine çevirirken dokunuşu yumuşak ve tanıdıktı. Her türlü fiziksel yorgunluk belirtisini giderirken Wren'in siyah teni onunkinin yanında karanlık kalıyordu. Yeteneği sayesinde gözlerinin altındaki halkalar yok oldu. Birdenbire, sanki geceyi sıkış tepiş bir uçak yerine bir sarayda geçirmiş gibi göründü. "Bilhassa da diğerleri konuşmayacakları için."

"Diğerleri?" Göğsümle birlikte çenem de kasıldı. Elane yanımda keskin bir nefes aldı ve gözleri hızla benimkilere çevrildi. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Tolly, sürprizlerden hoşlanmam. Özellikle de bugün."

Bakışlarını Wren'den ayırmadı. "Merak etme... daha önce dövüşmediğin biri değil."

"Bunun, seçenekleri tam anlamıyla daralttığı söylene-
mez," diye mırıldandım. Beynim olasılıkları hızla taradı.

Akla gelen ilk isim Mare'ydi ama o çok uzaktaydı; hâlâ kimsenin kendisine ulaşamayacağı bir Yüksektepe vadisinde toparlanmaya çalışıyordu. Medeniyete geri döndüğünde tüm ülkenin haberi olurdu.

Savaşığım, dövüştüğüm ve sakatladığım çok sayıda insanın listesini çıkarmaya başlamama kalmadan, yanıt tam anlamıyla uçarak geldi. İki hava taşıtı, biz tepelere tırmanmaya başladığımız sırada uğultuyla yakınımızdan geçerek

bir an tüm konuşmamızı bastırdı. Alnımı cama dayadım ve yoğun sesi dişlerimde olduğu kadar yeteneğimle de hissettim. Uçaklar hissedebildiğim bir ağır silah taşımıyordu.

“Kırmızı Muhafızlar,” dedim soluk soluğa, öndeki uçağın yan tarafındaki parçalanmış kızıl güneş damgasını fark ederek. Diğeriyse yeni boyanmıştı. Kuyruğunda yeni bir amblem vardı. İç içe geçmiş üç halka... biri kırmızı, biri gümüş, biri beyaz. Her biri farklı kanları temsil ediyordu. Eşit bir biçimde işlenmişlerdi. “Ve Poyraz Eyaletleri.”

Eski hayatımın merkezindeki Tepe Malikânesi’nde bizi kimin bekleyeceğini çok iyi biliyordum.

Normalde pist ile malikâne arası mesafe bitmek bilmezdi ama bugün hiç bitmemesini diliyordum. Ağaçların arasından eski sarayın tanıdık kapıları belirirken tepelere birkaç saniye gibi gelen bir sürede çıktık. Cam ve çelikten heybetli cephesine bakamadan kapılardan geçtiğimiz sırada bakışlarımı eğdim.

İstesem gözlerimi kapayıp hiç zorlanmaksızın koridorlardan geçebilirdim. Başımı bile kaldırıp bakmadan taht odasına yürümek kolay olurdu. Bir korkak böyle yapardı.

Bense güçlülükle gözlerimi kırptırdım ve herkesin beni görebileceği şekilde geniş, yeşillikli avluya indim. Değişken demir köprülerin altından kıvrılarak Tepe Malikânesi’nin merkezine yakın bir kaynaktan bir dere akıyordu. Çiçekler ve ağaçlar hatırımdaki gibiydi, sonbaharın bir parça kızıllığı dışında aynı duruyordu. Bitkilerin arasından tanıdık duvarlara göz gezdirdim ve içgüdüsel bir şekilde karşılama avlusuna bakan odaları anımsadım. Misafir odalarını, hizmetçi koridorlarını, galerileri, muhafız odalarını, bir heykeli. Her şey

olduğu gibi duruyordu. Savaş henüz Tepe'ye erişmemişti. Zamanda geriye gitmiş gibiydik.

Ancak bu doğru değildi. Babam ölmeden önce kapıların önünde sadece Gümüşler olurdu. Samos Hanesi'ne sadık savaşçılar. Şimdiyse yalnızca Kırmızı Muhafızlar vardı. Parlak kızıl kaşkolları gururla salınıyordu, görmezden gelinecek gibi değildi. Biz yaklaşırken sert bakışlarla izliyorlardı.

Tepe Malikânesi'ne ilk girenler Yüksektepe temsilcileri oldu ve beyaz ya da orman yeşili giysileriyle bize yol gösterdiler. Kendi muhafızlarını aynı zamanda bizim için tahsis edilmişlerdi ve biz yürürken gözlerini üzerimizden ayırmıyorlardı. Bazıları Kızıl, bazıları yenikan, bazıları Gümüş'tü.

İhtiyaç halinde hepsi de savaşmaya hazır bir şekilde kendilerince silahlanmıştı. Burada, bu kadar iyi bildiğimiz bir yerde, Ptolemus ve bana saldırmaya karar verecek kim olursa ona acırdım. Çelikten yapılmış bir sarayda bir mıkna-tısla savaşmanın anlamı yoktu. Samos kuzenlerim bile buna yeltenmezdi. Benim adıma bir darbe girişimi yapacak kadar aptal olabilirlerdi ama ölüme susamamışlardı.

Tepe Malikânesi'ndeki ağır hava beni şaşkınlıkla derin düşüncelerden çekip çıkardı. Tepe'nin kendisi olduğu gibi dururken, etrafımızdaki çürümeyi hemen fark ettim. Birkaç aylık sürede bile birçok şey değişmişti. Genelde tertemiz olan duvarlar toz kaplanmıştı. Giriş koridorundan gidilen odaların çoğu karanlıktı. Evim veya evin bu kısmı terk edilmişti.

Elane elimi sıkıca tuttu, benimkine dokunan eli soğuktu. Birdenbire tenimin altından yükselen ve beni terleten sı-

caklığı fark ettim. Onun yanımdaki varlığına minnettar bir şekilde ben de elini sıktım.

Ayaklarımızın altındaki taş işçiliğine karışan kablolar solumdaki duvarın tabanındaki gölgelerin arasında kıvrılıyordu. Yapmamız ve söylememiz gereken şey için hazırlanmış taht odasına doğru. Günbatımı Uzantısı bir zamanlar, babam kendini kral addetmeye karar vermeden önce kabul salonumuzdu. Hâlâ birçok başka şeyin yanı sıra tahtlarımızın bulunduğu yer burasıydı. Düzenegi buradan hissedebiliyordum. Kameralar, yayın ekipmanları, ışıklar. Ancak plastik veya cam olabilecek noksanlarla alüminyum, demir.

Ne kadar istesem de tereddüt etmedim. Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar'dan bir sürü göz üzerimizdeydi. Zayıf görünmek alamayacağım kadar büyük bir riskti. Ayrıca seyirci baskısı daima daha iyi bir performans sergilememi sağlamıştı.

Tepe'nin geri kalanının aksine, babamın taht odası tertemizdi. Pencereleer temizlenmişti, vadiye ve Vefa Nehri'ne doğru berrak bir manzara sunuyordu. Bir zamanlar ailemin oturduğu yüksek platforma doğrultulmuş, yayın ekibinin toplandığı aşırı parlak aydınlatmaların altında her şey parlıyordu. Temizliği kim yaptıysa baştan aşağı her yeri derinlemesine temizlemişti. Kırmızı Muhafızlar olsa gerekti. Kızıllar bu konularda daha deneyimliydi.

Poyraz Eyaletleri pek temsilci göndermemişti. Saydıklarımı sadece iki kişiydi. Yüksektepe ve Muhafızlar'ın aksine üstlerinde üniformaları yoktu. Ancak hâlâ eskinin küllerinden doğan doğudaki yeni ülkeyi kimlerin temsil ettiğini anlamak zor değildi. Hatta ikisini fark etmek kolaydı. Mu-

hafızlar kameralarını ve ışıklarını ayarlamakla uğraşırken, iki Poyrazlı geride duruyordu. İşten kaçmak için değil, ayak altında dolaşmamak için.

Onları suçlayamazdım. Julian Jacos ve Tiberias Calore'nin burada işi yoktu, sadece seyirciydiler. Buradaki varlıkları, annemin zeminlerini aşındıran silahlı Kızıllardan bile gereksizdi.

Cal'i, Yüksektepe'ye son ziyaretinden beri görmemiştim. O da ancak birkaç günlük kısa bir süreydi. Carmadon'un akşam yemeklerinden birinde ancak Başbakan'la tokalaşıp hoşbeş edecek kadar zamanı olmuştu. Eski krallığının Gümüş soyluları ve oluşum sürecindeki yeni hükümet arasında aracılık yaparak ittifaklar ve ilişkiler kurmakla meşguldü. Bu kesinlikle kolay bir iş değildi. Yorgundu –bunu herkes görebilirdi–, kızarmış gözleri koyu renk halkalarla çevrelenmişti. Bazen, acaba müzakere masası yerine bir ordunun başında olmayı yeğler miydi diye merak ediyordum.

Benimle göz göze geldi ve ağzının köşesi kıpırdayarak becerebildiği en iyi tebessümle gülümsedi. Ben de başımı eğerek aynı şekilde karşılık verdim.

Kraliçedenemesi'nden beri ikimiz de ne çok yol almıştık.

Cal artık geleceğimin bir parçası değildi ve bunun için sonsuz minnet duyuyordum.

Beni endişelendiren, karnıma ağrılar saplayan dayısıydı.

Jacos her zamanki gibi ayakta, Cal'in omuz hizasında ufak tefek görünüyordu. Hipnoz benden ve ağabeyimden gözlerini kaçırarak yere bakıyordu. Bunu suçluluktan mı yoksa acıdığı için mi yapıyordu, emin değildim. Neticede babamızı öldüren oydu. Jacos bazen sivri dişleri ve yılan

gibi diliyle kâbuslarıma giriyordu. Mütevazı gerçeklikten çok farklıydı.

Yaklaştığımızda, Julian, başı hâlâ öne eğik bir biçimde, izin isteyecek nezaketi gösterdi.

Önünden geçtiğimiz sırada sadece Wren belli belirsiz de olsa ona gülümsedi. Yanında kuzenlerinden biri vardı ve mahvolmuş Poyraz krallığıyla bile eski soyluluk bağları hâlâ sıkıydı.

Ptolemus önce Cal'e uzanarak en sıcak gülümsemesiyle elini sıktı. Ağabeyim için bu büyük başarıydı. Cal de başını eğerek nazikçe karşılık verdi.

"Bunu yaptığın için teşekkürler, Ptolemus," dedi tahttan çekilmiş prens, bir diğerine. Cal madalyalarla bezeli üniforması olmadan, düz ceketıyla garip görünüyordu. Özellikle de kendi renklerini ve zırhını kuşanmış ağabeyime kıyasla.

Tolly elini bıraktı. "*Sana da* geldiğin için teşekkürler. Gerek yoktu."

"Elbette var," diye yanıtladı Cal, yumuşak bir sesle. "Özel bir kulübe katılıyorsunuz. Tahttan Çekilenler'e sizi buyur etmesem olmazdı."

Dudağım kıvrıldı. Aynı zamanda Cal'in kolundan tuttum ve kendime çekerek ona sert ama hızlı bir şekilde sarıldım. "Rica ediyorum, bize böyle demeye kalkma," diye homurdandım.

"Bence kulağa hoş geliyor," diye araya girdi Elane. Başını yana eğerek ışıkla buluştu. Diğer herkes aydınlatma ekipmanlarının yoğun ışığı altında iskelet gibi ya da parlak görünürken, bu onun için geçerli değildi elbette. "Seni görmek güzel, Cal."

“Seni de, Elane. Hepinizi öyle,” diye ekledi bakışları benden Wren’e uzanarak. İkisi salona bakınarak, gözleri başkalarını arayarak yürümeye devam etti.

Ancak Marc Barrow burada değildi.

“Eyaletler’den tanık olarak gönderilen sadece ikiniz misiniz?” diye sordum. Bu sorum karşısında memnun olmuşa benziyordu. Konunun değişmesine, dikkatin başka yöne çevrilmesine sevinmişti.

“Hayır, diğer temsilciler General Farley’yle birlikte,” diye yanıtladı. “İki Kızıl organizatör, yenikan Ada Wallace ve eski vali Rhambos’un çocuklarından biri.” Parmaklarını çevirerek taht odasının karşı tarafını işaret etti. Dönme zahmetinde bulunmadım. Birazdan onları görecektim. Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse, Diana Farley’nin Ptolemus’a ters bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum. Kızıl generalin yanındayken genelde olduğu üzere karnıma yine ağrı saplandı. *Kes şunu*, dedim kendime. Kameralardan zaten korkuyordum. Bir de ondan korkacak enerjim yoktu.

“Wren senin konuşmayacağını söylemişti...” dedim sesim cılızlaşarak.

“Doğru.” Cal kollarını göğsünde kavuşturdu ve çok iyi bildiğim bir duruşa geçti. Savaşa hazırdı. “Yayında da olmayacağız. Bu yanlış bir mesaj olur.”

Mantığını çözmesi zor değildi. “Ha. Ülkenin bunu kendi irademizle yaptığımızı görmesini istiyorsun. Başımızın üzerinde sallanan bir kılıç olmadan.” Sözcükler ağızımdan çıktığı an yüzümü ekşittim, aynı şekilde Cal de. Aklına, babasının boynunu bir kılıcın kestığı anın geldiğini hayal ettim. “Pardon, ağızımdan öyle çıkıverdi.”

Yüzü kireç gibi olduysa da eliyle geçiştirdi. “Buraya destek için geldik,” diye geveledi.

Kaşlarını çatarak şaşkınlıkla ona baktım. “Bizim için mi?” dedim alaycı bir şekilde gülererek.

Başını iki yana salladı. “Onlar için.” Gözleri taht odasının, hâlâ ekipmansız duran karşı ucuna çevrildi. Pencerelelerin önünde, göz alıcı renkli bir kuş sürüsü gibi dip dibe sıralanmış küçük bir grup bekliyordu. Birden kusacakmışım gibi hissettim ve gözlerim, hemen yanında bir panterle tanıdık bir silueti aradı. Ancak annem Gümüş soyluların yanında değildi.

Elane ise o kadar şanslı değildi. Babasını gördüğünde titrek bir nefes aldı. Jerald Haven, Uçurum soyluları ve birkaç eski Poyraz soylusuyla sessizce konuşuyordu. Samos Hanesi’nden kimseyi görememiştim ama babamın bir müttefiki ve Poyraz Hava Filosu’nun eski komutanı General Lord Laris’i tanıdım. Hiçbiri bize bakmıyordu. Bakmayı reddediyorlardı. Yaptığımız şeyi onaylamıyorlardı ama bize engel de olmuyorlardı.

Başını ilk çeviren, net bir yüz ifadesiyle Elane oldu. Ne yüzü kızarmış ne benzi atmıştı. Bildiğim kadarıyla babasını aylardır görmüyordu. Sadece birkaç kez mektuplaşmışlardı ve onlar da az ve öz, Jerald’ın, lafını sakınmayan aşağılamalarıyla doluydu.

Elane’i ne kadar üzdüğünü bildiğim için onu görünce sinirlendim. Cal ne yazık ki her zamanki gibi kadınları okumakta kötüydü ve öfkemi yanlış anladı. Eski kral kolumu dürttü.

“Yok bir şey. Seni korkutmalarına izin verme. Tahttan çekildiğimde aynısını bana da yaptılar,” dedi alçak ve boğuk bir sesle. “Büyükannem günlerce benimle konuşamadı.”

Tiberias Calore'ye gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Wren tek kaşını kaldırarak baktı. "Ama düşüncesinden vazgeçti mi?" Sesinde küçük bir umut vardı. Anabel Lerolanı bunu anlayacak kadar iyi tanırdım.

Cal kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Hayır, pek sayılmaz. Ancak kabullendi. Başka seçeneği yok. Alevli Taç benimle birlikte ölecek ve parçaladığım tahtı yeniden inşa edecek başka kimse olmayacak."

Sen hayatta olduğun sürece, demek istedim. Cal böyle zeki bir askeri stratejist için korkunç derecede öngörüsüz olabiliyordu. Talipler gelecek. Burada da, Poyraz'da da. Biz öldükten uzun süre sonraya kadar bu son bulmayacak.

Başkası böyle bir düşünceyle umutsuzluğa kapılabilirdi. Ancak nedense bu beni rahatlatıyordu. Geri çekilmeyi seçiyordum çünkü elimde olan bir şeydi. Başkası gelip de bıraktığım krallıkta hak iddia edecekse de etsindi. Benim sorunum değildi. Bunu garanti etmek için elimden ne geliyorsa yapmıştım.

"Halkımızın, bu konuda birlik olduğumuzu görmesi gerek," diye mırıldandı Cal. Gözleriyle yakıp kül edebilirmişçesine hâlâ Gümüşleri izliyordu. "Eski dünyayı birlikte bırakmaya hazır olduğumuzu görmesi gerek."

Sözleri ne kadar beylik olsa da hayır diyemezdim veya göğsümün derinlerindeki duygu selini inkâr edemezdim.

Tebessümüm samimi ve genişti. "Evet, öyleyiz."

ALTI

Evangeline

Ağabeyim biraz aceleci ama kısa ve kararlı sözcüklerle mükemmel konuşmasını yaparken yerimden kıpırdamadım. Eski çelik tahtlarımızın önüne çekilmiş düz bir masaya oturarak gözlerini kırpmaksızın doğrudan karşıya bakıyordu. Yanında kaldım, yayından önce sadece ikimiz vardık. Tarihe tanıklık eden taht odasının geri kalanına ölüm sessizliği hâkimdi.

“Adım Ptolemus Escarian Samos, Uçurum’un ölen kralı Volo Samos ve Viper Hanesi’nden Kraliçe Larentia’nın oğluyum. Bugün burada Uçurum Krallığı’nın tahtından çekiliyor ve bu ülke ya da topraklara ilişkin şahsımın veya benden sonra gelecek nesillerin tüm haklarımızdan feragat ediyorum. Uçurum Krallığı, eski Poyraz Krallığı’ndan yasalara aykırı biçimde ayrıldığı için, krallığın kurulduğu gibi dağılmasını ve Poyraz Eyaletleri’nin sınırlarına dahil edilmesini temenni ediyorum. Bu toprakların özgür bir yönetim altında ve tüm

kanların çeşitliğiyle refaha ulaştığı günleri göreceğimi umuyorum.”

Krallığından feragat etmesine rağmen Ptolemus hiç bu kadar kral gibi bir görüntü sergilememiş veya konuşmamıştı. Uzun bir an kameraya baktı. Kızıl, Gümüş, yenikan olmak üzere, herkes bilsin diye yayının ülke çapında tüm şehirlerimizin ekranlarında yayınlanmasına izin verdi. Ülkemizin sınırlarını aşması fazla uzun sürmezdi. Gölbölge’nin dakikalar içinde haberi olurdu, Yamaç’ın da. Poyraz Eyaletleri zaten Cal’in tahttan çekilmesinin ardından çalkalanıyordu. Parçalanmış bir başka taht, kutlamaları veya ayaklanmaları fişekleyebilirdi.

Elane, kameranın görüş açısının hemen dışında olabil-
diğince yakınımnda duruyordu. Doğrudan ona bakmasam da sabah güneşiyle parlayan kızıl saçlarıyla onu görmemek güçtü. Babası ve Gümüş destekçiler daha barizdi. Uzun taht odasının ortasındaki kameranın arkasına kümelenmiş halde doğrudan görüş açımnda duruyorlardı. Annemin bana öğrettiği gibi onların arasından ileri baktım.

Kırmızı Muhafızlar, bir kısmı duvara yaslanarak yandaki yerlerinden ayrılmıyorlardı. General Farley sert ve gergin gözlerini ayaklarından ayırmıyordu. Ağabeyimin konuşmasını izleyemiyor veya izlemiyordu ve bunun için minnettardım. Dikkatini ona ne kadar az verirse Ptolemus o ölçüde güvende olurdu.

Resmi feragat bildirisini imzalamak için kalemi kaldırarak başını eğdiğinde Ptolemus hiç tereddüt etmedi. İmzası belirgin ve keskindi, görülmemesi imkânsızdı. Kendi adı altında benim de adımı yazabileceğim kadar boşluk bıraktı.

Geçmek bilmeyen tuhaf birkaç saniyeliğine kraliçe olmuşum. Farklı bir histi, aynı zamanda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Çok farklı iki kapının eşiğinde, iki arada duruyor gibiydim. Bir an iki kapının ardını, benim için ne vaat ettiklerini, sıradan bir vatandaş ile bir kraliçenin hayatlarında ne gibi dertler ve zaferler olabileceğini gördüm. Elane'e bakıp sığınağı onda bulurken titredim. Yapacağım seçim apaçık ortadaydı.

Ptolemus sandalyesinden kalktığında Gümüş destekçilerin dikkati aynı anda çevrilerek tüm gözler bana döndü. Her birinin bakışlarını tenimde bir iğne gibi hissediyordum. Yapmam için yalvardıkları şeyin ne olduğunu bilmek için fısıltı olmama gerek yoktu.

Diz çökmeyi reddetmek.

Cal pencerelerden içeri akın eden güneş ışığında kısmen seçilmiyordu. Kollarını ceketinin üzerinde kavuşturmuş, cama dayanıyordu. Ona karşı, ikimizin de paylaştığını bildiğimiz bir ağırlık, bir kan çekimi hissediyordum. Cesaret vermesine ihtiyacım varmış gibi çenesini yavaşça öne eğdi.

Yüzüme soğuk bir maske takınarak yavaşça ve zarafetle oturdum. Cıvayı andıran pelerinim tek omzumun üzerinden dökülerek ayakucumda toplandı.

“Adım Evangeline Artemia Samos, Uçurum Kraliçesi'yim.” Aldığım saray eğitime rağmen bu sözcükler ağzımdan çıktığı sırada sesimdeki titremeye engel olamadım. *Kraliçe. Kralsız, babasız, efendisiz. Kendim tayin edeceklerim dışında hiçbir kural olmadan.*

Bu bir fanteziydi. Bir yalandı. Kurallar hep olurdu, sonuçları da. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Hiçbir

taç, ödeyeceğim bedele değmezdi. Kendimi Elane'in düşünceleriyle ve gözümün ucundaki parlak kızılılıkla teskin ettim.

"Samos Hanesi'nin leydisi. Uçurum'un ölen kralı Volo Samos ve Viper Hanesi'nden Kraliçe Larentia'nın kızıyım. Bugün burada Uçurum Krallığı tahtından çekiliyor ve bu ülke ya da topraklara ilişkin şahsımın veya benden sonra gelecek nesillerin tüm haklarımızdan feragat ediyorum."

Neticede konuşmalarımızın neredeyse aynı olması gerekiyordu. Şansa veya yoruma bırakılabilecek çok az şey vardı. İkimiz de isteyerek veya istemeyerek herhangi bir yanlış anlaşılmaya mahal veremezdik.

"Uçurum Krallığı, eski Poyraz Krallığı'ndan yasalara aykırı biçimde ayrıldığı için krallığın kurulduğu gibi dağılmasını ve Poyraz Eyaletleri'nin sınırlarına dahil edilmesini resmen temenni ediyorum. Bu toprakların özgür bir yönetim altında ve tüm kanların eşitliğiyle refaha ulaştığı günleri göreceğimi umuyorum."

Ağabeyimin parmaklarından hâlâ sıcak olan kalemi yavaşça kaldırdım. Masadaki, az önce söylediğimiz sözcüklerin aynılarının yazılı olduğu beyaz gıcır gıcır bir kâğıttı. Kâğıdın altında Samos Hanesi'nin siyah ve gümüş renklerinin basılı olduğu bir mühür vardı. Bir eksiklik hissederek mührü baktım. Sonra yeniden başımı kaldırıp şimdi beni izleyen binlerce gözden biri olan kameranın merceğini buldum.

Pencerede bir şey çırpındı ve bir an dikkatim dağıldı.

Gece keleşü küçüktü, kanatları bir petrol birikintisi gibi yeşil ve siyah parlıyordu. Gün ışığında dışarıda olması gerekirdi. Gece keleşleri gececil yaratıklardı, daha ziyade karanlıktaki ışık öbeklerine alışkınlardı. Aynı zamanda

müthiş bir işitme gücüne sahiplerdi. Tüm bunlar bir anda aklımdan geçerken parçalar yerli yerine oturdu.

Annem izliyordu.

Kurt keskin ve tenime saplanan dişleriyle yine boğazımdaydı. Beni iki parçaya ayırmakla tehdit ediyordu. Beni orada tutan tek şey kamera, izleyenler, onca insanın gözleriydi. O bilindik korku ve utanç sırtımdan yukarı tırmanarak içimi zehirledi ama belli edemezdim. Beni şimdi durdurmasına izin veremezdim. Daha söyleyeceğim çok şey, yerle bir edeceğim bir sürü hayali vardı.

Kürsünün altında ellerimi yumruk yaptım. Beni harekete geçiren şey ilk kez öfke değil, kararlılıktı.

Sonra söyleyeceklerimi hiç düşünmemiştim. On veya on bin kişilik bir seyirci topluluğuna söylemek bir yana, anneme söylemek bir yana, fısıldamamıştım bile. O kadın zaten hep dinliyordu, belki artık sonunda beni duyardı.

“Bundan böyle Yüksektepeli Evangeline Samos olarak anılacağım ve özgürce yaşayıp sevebileceğim Bağımsız Cumhuriyet’e bağlılık yemini ederim. Uçurum bölgesi, Poyraz ve insanların doğuştan kafese kapatıldığı herhangi bir ülkedeki vatandaşlığımdan feragat ediyorum.”

Kalem, imzamın gücüyle kâğıdı neredeyse parçalıyordu. Yanaklarım alev alev yanıyordu ama makyajım delicesine çarpan kalbimi ele verecek her tür parıltıyı saklayabilecek kadar yoğundu. Etrafımda yükselen vızıltı cihazların uğultusunu bastırdı. Sakinliğimi korudum ve bana söylenen neyse onu yaptım. Göz teması kurdum. Dikkatle baktım. İşareti bekledim. Kameranın mercekleri bütün dünyayı yutuyor gibiydi. Görüşümün kenarlarındaki parlaklık azaldı.

Kızıl teknisyenlerden biri düğmelere basarak kamerayla meşgul olurken Ptolemus ve bana kıpırdamamamız için işaret etti. Burası dışında her yer karanlığa bürünerek yayın sona ererken cihazın titreşimlerinin kesildiğini hissettim. Kızıl parmağını indirdi ve o rahatlıkla aynı anda nefes verdik.

Bitmişti, atlatmıştık.

Bir patlamayla arkamdaki çelik koltuğu parçalayarak tahtımın bir iğne yığını halinde çökmesine izin verdim. Çok enerji isteyen bir şey değildi –çelik bana yabancı değildi– ama sonrasında tükenmiş hissederek dirseklerimin üzerinde öne yaslandım.

Kızılar ve Kırmızı Muhafızlar patlamadan sakınarak biraz geri çekildiler. Gümüş soylular her ne kadar yüzlerimize söyleyecek cesareti bulamasalar da iğrenmiş görünüyorlardı. Jerald alaycı bir gülüşle kızına yöneldi ama Elane incelikle ondan uzaklaştı.

Hızla omzumu tuttuğunda tenimi kavrayan eli titriyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla. “Teşekkür ederim, aşkım. Demir kalbim.”

Salonun ışıkları teninde toplanıyor gibiydi. Göz kamaştırıyor, parlıyor, beni eve çağıran ışıyla yol gösteriyordu.

Bu sadece senin için değildi, demek istedim ama dilim varmadı. Bu benim içindi.

Penceredeki gece kelebeği gitmişti.

Ve onun içindi.

Malikânenin geri kalanı gibi heykel bahçesi de terk edilmiş ve burayı da bakımsızlıktan ot bürümüştü. Carmadon burada harikalar yaratabilirdi. Bir taraf Vefa'nın aşağısına

uzanan mükemmel bir vadi manzarası sunuyordu. Heykellerin hepsi çelik ve krom, dirençli demir, görkemli bakır, hatta parlak gümüş ve altın kavisler halinde kaskatı görüntüleriyle hatırımdakinden daha büyük ve meşum görünüyordu. Yürürken parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek her birini dalgalandırdım. Bazıları irade gücümle kıvrılarak incecik eğriler ve çubuklar halinde yeniden şekil aldı. Yeteneğimi sanatsal amaçlı kullanmak, genellikle antrenman sahasında ulaşabildiğim bir gerilim boşalması yaratıyordu. Uzun uzun tek başıma vakit geçirerek her şeye istediğim gibi şekil verdim. Sıradaki engel aşılacaksa olabildiğince rahatlamam gerekiyordu.

Onunla tek başıma yüzleşmeliydim. Herhangi bir destek olmaksızın. Ne Elane ne Ptolemus. Bu savaşı benim yerime onların vermesi çok cazip olurdu. Bu ise edinmek istediğim bir alışkanlık değildi.

Beni bozguna uğratmak, canımı yakmak için sevdiğim bir yerde bekliyordu. Çelik kemerin gölgelerinde adeta saklandığı sırada her zamanki yaratıkları olmadan küçük görünüyordu. Ne panter ne kurt, ne de gece kelebeği. Benimle tek başına yüzleşmek istiyordu. Hatırladığım mücevherleri, ipekleri ve kürkleriyle kıyaslandığında birer taklit gibi duran giysileri bile cansız görünüyordu. Üzerindeki elbise sade ve koyu yeşildi, eteklerinin altındaki taytına gözücuyla baktım. Larentia Viper harekete geçmişti. Jerald ve diğer Gümüşlerle ittifak kurduğunu, düşünce olarak bize karşı olsalar da bunu o kadar aleni bir şekilde yapamadıklarını tahmin ediyordum.

Rüzgâr hışırtıyla siyah saçlarını savururken daha önce hiç görmediğim gri telleri gözüme çarptı.

“Ona ne yapacaklarını biliyordun.”

Bu suçlama balyoz etkisi yarattı. Mesafemi korudum.

“O kadının; o zayıf, korkak kütüphanecinin babanı öldüreceğini biliyordun.” Dişleri bir yırtıcı hırıltısı eşliğinde parladı. Kontrolündeki hayvanları olmadan annem oldukça savunmasız görünüyordu. Kendi silahlarımla dolu bir bahçede bana karşı güçsüz görünüyordu. Bu ise onu zerre yıldırmıyordu. Hızla yaklaştı ve yüzüme birkaç santim kala neredeyse tıslayarak durdu. “Söyleyecek bir sözün var mı, Evangeline?”

Kulak tırmalayıcı bir sesle, “İkinize de bir şans tanıdım,” dedim.

Bu doğrudu. Onlara, gideceğimi söylemiştim. Artık entrikalarının bir parçası olmak istemediğimi söylemiştim. Hayatımın başka kimseye değil, bana ait olduğunu söylemiştim. Annemse beni yakalamaları için peşime bir çift kurt salmıştı. Öz babam kalp acımla dalga geçmişti. İkisini ne kadar seversem seveyim ya da beni ne kadar severlerse sevsinler, bu kâfi değildi.

Annemin dudakları titredi, delici gözlerle bakıyordu. Beni baştan aşağı taradı. “Umarım mezara kadar bu utançla yaşarsın.”

Öyle olacak, dedim içimden. Hep öyle yaşayacağım.

“Ancak mezar çok uzakta olacak,” diye fısıldadım. Ondan uzun olmama rağmen kendimi küçük hissettiriyordu. “Asla görmeyeceğin bir dağın tepesinde. Yanımda Elane’le.”

Yeşil gözleri öfkeyle parladı. “Ve ağabeyinle.”

“Kendi seçimi.”

Bir an sesi titredi. “Bana oğlumu bile bırakamadın.” Keşke onu bu kadar net duyamasaydım veya göremeseydim. Çok fazla öfke, çok fazla acı vardı. Aynı zamanda farkındalık. Annem artık sürüsünden kopmuştu, bu dünyada yapayalnızdı. Yaptığı onca şeye, bana verdiği onca acıya rağmen ona acımdan kendimi alamıyordum.

“Umarım günün birinde her şeyi farklı görebilirsin.” Önerim için olsa olsa şüpheli denebilirdi. Bir garantisi yoktu. “Senin için de bir yer olacak.” Denesem de onu Yüksekteppe’de hayal edemiyordum.

Bu düşünceyi o da en az benim kadar akıldışı bulmuştu. “Ev dediğin o lanet yerde mi?” dedi alaycı bir gülüşle başını çevirerek. Elbisesi altında kemikli ve keskin omuzları gerginlikle kalktı. “Senin gibi gurursuz, onursuz, hatta isimsiz bir şekilde mi? Böyle *açık açık* yaşayarak? Sende hiç *utanma* duygusu kalmadı mı?”

Annemin bu *kusurum* için, değiştiremeyeceğim ve bir daha asla inkâr etmeyeceğim yönelimlerle doğduğum için kaç kere yas tuttuğunu unutmuştum. Buna rağmen hayal kırıklığını duymanın ağırlığı hiç geçmiyordu. Olduğum kişiyi, beni bir başarısızlık olarak görmesine katlanmak çok zordu.

Ağlayacağım korkusuyla konuşamayarak boğazımdaki yumruyu yutkundum. Bunu onun önünde yapmayacaktım. Ne kadar küçük olursa olsun gözyaşlarımı, acıمامı veya sevgimi hak etmiyordu.

Larentia sırtı hâlâ dönük bir şekilde başını kaldırdı. Hafif bir nefes alırken vücudu titredi. “Bu beni son görüşün.” Böylesine içi boş bir ses duymamıştım. “İkinizle de ilişığımı kesiyorum. Benim çocuklarım öldü.”

Elimdeki bilezik dönüp titreyerek solgun tenim üzerinde ağır ağır dalgalandı. Dikkat dağınıklığı doğru düzgün düşünmeme yardımcı oluyordu. “O zaman hayaletleri kovalamaktan vazgeç,” diye söylendim ve arkamı döndüm.

Günbatımının kızıl ışığı yüzüme vurana, Elane’in kolları arasında dağlardaki, Yüksektepe’deki evime dönene kadar uyumadım. Savaş ve geleceğe dair düşünceler gelip geçti. Bekleyebilirlerdi. Üstesinden birlikte gelecektik, Elane ve ben. Ortak bir zeminde buluşacaktık.

Şimdilik dinlenebilir, demir kalbimi sağaltabilirdim.

ALEV IŞIĞI

BİR

Mare

Günleri seçmiştim ama nihayetinde kararı benim yerime kar vermiş oldu.

Böylesi daha iyiydi. Seçim benim kontrolümde değildi. Ne kadar kalınacağı, Yüksektepe başkentine ne zaman dönüleceği... hava dönünce bu sorular da ortadan kalkmış oldu. Sadece on beş santimdi, Cennet Vadisi gibi bir yer için toz katmanı sayılırdı ama devamı gelecekti. Duyduğuma göre buranın kışları daha önce bulunduğum her yerden çok daha sert geçiyordu, Çentik'te atlattığımızdan bile beter. Burada kar üç metreyi buluyor; nehirler buz tutuyor ve kar fırtınaları günlerce devam ediyordu. Ulaşım araçları veya nakliye jetleri için çok tehlikeliydi. İstesek elbette mevsimlik kalabilirdik. Davidson son mesajında kulübe karakolunu ihtiyacımız olduğu müddetçe kullanabileceğimizi söylemişti ama konuyu ailemin görüşüne sunmamıştım bile. Ben de

dahil hiçbirimizin, kışı, yanımızda sadece gayzer ve bizonlarla karlar altında geçirmeye niyeti yoktu.

Kulübenin dışında Bree kapının önünü kazar gibi yaparken babam da küreğine dayanmış kontrol ediyordu. İkisi de bütün sabah nakliye jeti iniş pisti için karları küreyip yol açmıştı ve atkıları ile şapkaları altındaki suratları kıpkırmızı olmuştu. Tramy annemi bir odadan ötekine takip ederek güneye uçuşu için hazırlanmasına yardım ediyordu. Annem giysilerini fırlatıyor, o ise koşarak yakalayıp katlıyordu. Gisa'yla ikimiz, eşyalarımız çoktan hazır bir şekilde taş duvarlı mutfağımızdan onları izliyorduk. İkimizin de üzerinde birbirine takım kazaklardan vardı ve ısınmak için sıcak kupalarımıza sarılmıştık. Gisa'nın fincanında puding kadar yoğun ve tatlı sıcak çikolata vardı. Muhteşem kokmasına rağmen ben ballı çayda karar kılmıştım. Soğuk algınlığını yeni atlatıyordum ve Yüksektepe'ye ağrıyan bir boğazla dönmek istemiyordum.

Oraya vardığımızda bir dizi konuşma yapmak ve sohbet etmek zorunda kalacağım kesindi. Egemen'e, başkente geri döneceğim için mutluydum fakat bu tam da bir ittifak galasının artan kaosuna gideceğim anlamına geliyordu. Bunu yaparken zinde olmayı tercih ederdim.

Özellikle de Cal oradaysa, diye geçirdim içimden, kaynar çaydan bir yudum daha alarak. Sıcaklığı baştan aşağı ürpertti.

Gisa kupasının üzerinden kurnazca beni izlerken bir yandan da kaşıkla sıcak çikolatasını karıştırıyordu. Dudakları kıvrılarak sırıttı. "Saniyeleri mi sayıyorsun?" diye sordu, yan odadaki kasırgadan duyulmayacak, alçak bir sesle.

“Evet,” dedim açıkça. “Biraz huzur ve sessizlikten mahrum kalacağım için şimdiden yas tutmaya başladım.”

Kaşığını yalayarak temizledi ve nasıl becerdiyse sıcak çikolatanın bir parçasını kaşının üzerine bulaştırdı. “Ah, yapma, burada delireceksin. Dün kar fırtınasıyla etrafta dönen ufak tefek şimşekleri fark etmedim sanma.”

Delirmek. Yüzümü ekşittim. Bu sözcüğün uyacağı çok az insan tanıyordum ve özellikle biri beni iliklerime kadar huzursuz ediyordu. Çay sanki midemde buz kesmişti.

Buraya ilk geldiğimizde birlikte sağılıp yas tutabiliriz diye düşünmüştüm. Böylece unutabilirdim. Maven’in bana yaptıklarını, benim ona yaptıklarımı bir kenara atabilirdim. Oysa onu ve hak etse de etmese de akıbetini düşünerek geçirmedığım tek gün yoktu. Şayet doğru seçimi yapsaydım. Şayet kurtarılabilseydi.

Elindeki o küçük hançeri, beni yere sabitleyen baskısını hâlâ hatırlıyordum. *Ya sen olacaktın ya o*, dedim kendime bu sabah bininci kez. Ne olursa olsun hep yalan gibi geliyordu. *Ya sen ya o.*

Kız kardeşim sessizliğimi keskin bir bakışla okudu. Ne kadar gizli tutmaya çalışırsam çalışayım duygularımı çözmekte iyiydi. Beni ne zaman zorlayacağını, ne zaman özgür bırakacağını bilirdi. Bugün ikincisiydi.

“Bitti mi?” dedi fincanımı işaret ederek.

Başımınla onayladım ve çayın kalanını kafaya diktim. Kaynar kaynar boğazımdan aşağı döküldü. “Teşekkürler.”

Derin lavaboya koşturdu ve son bulaşıklarımızı yıkamaya koyuldu. Hemen sonrasında ben de kahvaltıdan kalma kuruyan temiz tabakları kaldırdım. Acaba önümüzdeki birkaç

ay içinde buraya başkası gelir mi, yoksa kulübenin bahara kadar göreceği son suretler biz miyiz diye merak ettim. Kışın buraya gelmek veya buradan ayrılmak zor olsa da güzel olmalıydı.

Bree, annemin ve Tramy'nin koro halindeki isyanlarını duymazdan gelerek oturma odasından, "Çoraplarımı gören oldu mu?" diye bağırdı. Şu an her yere kar taşıyor olmalıydı.

Gisa sabunlu lavaboya doğru kıkırdadı. "Onları yaktım!" diye bağırdı. "İnsanlığın iyiliği için."

Kahkaham son günlerde sessiz çıkıyordu, yaralarımı geren gergin bir tebessüm ve bir iç çekişten biraz yüksekti. Yine de, sağlam bir acıyla neredeyse iki büklüm halde sessizce kahkaha atarken karnım kasıldı. Yenilenmek, eksik parçalarımıza rağmen şu an kim olduğumuzu çözmek için buraya gelmekle doğru olanı yapmıştık.

Shade binlerce kilometre uzakta gömülü olabilirdi ama onun burada, yanımızda olduğunu hissediyordum. Ve bu ilk kez beni bütünüyle üzmüyordu.

Yanımıza alacak çok bir şey yoktu. Mobilyalar, tayınlar, banyolardaki sabuna kadar her şey kulübede kalıyordu. Bizim düşüneceğimiz tek şey giysilerimiz ve diğer kişisel eşyalarımızdı. En çok *ıvır zıvır* olan kesinlikle Gisa'ydı. Sanat malzemeleri ve dikiş takımı, açıklığın kenarında bekleyen nakliye jetine yüklenen muhtemelen en ağır şeydi. Yüksek-tepe pilotu ekipmanlarını valizlerimizin geri kalanıyla içeri yüklerken gergin bir anne gibi yakından izleyerek eşyalarının üzerine titriyordu. Kucağında götürmekte ısrar etmemesine

şaşırmıştım. Annem ve oğlanlar araca binmiş, soğuktan uzaklaşmak üzere kemerlerini bağlıyorlardı bile.

Babam benimle birlikte uçaktan biraz geride duruyordu. Altımızdaki buzlu zemini inceledi. Sanırım bir yanı ayaklarımızın altında bir gayzerin patlamasını ve jeti havaya uçurmasını bekliyordu. Bu tamamen saçma bir düşünce sayılmazdı. Cennet Vadisi boyunca uzanan açıklık araziler ve havzalar, karın altından bile buharı tüten sıcak su kaynakları ve gayzerlerle dolup taşıyordu.

Nefesimiz, soğuğun bir göstergesi olarak havada buhar bulutları oluşturuyordu. Egemen şimdiden bu kadar soğuk mudur diye merak ettim. *Daha ekim.*

“Hazır mısın?” dedi babam, jet motorlarının üzerinden zor duyulur bir sesle. Nakliye jetinin tepesinde, artan bir hızla dev pervaneler dönüyordu.

Ona evet demek istiyordum. Geri dönmeye hazır olduğumu. Tüm dünyanın görebileceği Mare Barrow olmaya hazır olduğumu. Mücadeleye geri dönmeye hazır olduğumu. Daha yapacağımız çok şey olduğunu ve hayatımın geri kalanını sadece ağaçlarla çevrili bir yerde geçiremeyeceğimi. Bunun, yeteneğimi; gücümü ve etkimini çöpe atmak olacağını. Yapabileceğim ve yapmak istediğim daha bir sürü şey olduğunu söylemek istiyordum.

Ancak bu beni hazır kılmıyordu. Hem de hiç.

Ben daha ağzımı açamadan pilot bize el sallayarak beni babama yalan söyleme derdinden kurtardı.

Aslında önemi yoktu. Babam gerçeği zaten biliyordu. Bunu, yeniden bacağına kavuşan babam olmasına rağmen yürüdüğümüz sırada bana destek oluşundan hissediyordum.

Her adım bir öncekinden ağır geliyordu, emniyet kemeri-
riyse sanki kucağında bir zincirdi. Sonra uçuyorduk, zemin
gri bir bulut tabakası altında gözden kaybolurken her şey
parlak ve boş bir görüntü halini aldı.

Çenemi göğsüme indirerek uyuyormuş gibi yaptım.
Gözlerim kapalıyken bile hepsinin bana baktığını hissedebiliyordum. Omuzlarımın veya çenemin duruşundan ruhsal ve fiziksel durumum hakkında çıkarımlarda bulunuyorlardı. Hâlâ kafamda dönüp duran bir yığın endişem vardı, dola-
yısıyla ailem doğaçlama yapmak zorundaydı. Bu da her tür duygusallıktan uzak Bree'nin çok aptalca bazı sorularına yol açarken, başta Gisa ve babam olmak üzere diğerleri bir yolunu bulmuştu.

Nakliye jetinin gürültüsü konuşmayı zorlaştırıyordu ve sohbetlerinden sadece birkaç küçük kesit yakalayabili-
dim. Çoğu zararsızdı. Yeni eve taşınmadan önce Başbakan malikânesindeki aynı dairede mi kalacaktık? Gisa o satıcı kızı getirip herkesle tanıştıracak mıydı? Onun hakkında konuşmak istemiyordu ve Tramy konuyu değiştirecek kadar iyiydi. Bunun yerine kız kardeşimize sataşarak, düzenlenecek galada yeni bir ceket istediğini söyledi. Gisa oflayıp pofladı ama ona bir ceket dikeceğine söz verdi. Cennet Vadisi'nin yabani çiçekleriyle –mor, sarı ve yeşil– işlenmiş bir şey.

Gala. Kutlamanın ayrıntılarını düşünmemiştim bile. Bu hafta başkente sadece benim dönmediğim kesindi. Bir yanım, Davidson'ın, beni şehre geri götürmek için buraya bir fırtına yollayıp yollamadığını merak ediyordu. Böyle bir şey yapsa üzülmezdim. Birçok insanın toplandığı bir dönemde, hemen şimdi dönmem için bana iyi bir bahane vermiş olurdu.

Seçimi yapan kardı, ben değildim.

Parti de değildi.

Bronz gözlü ve parçalanmış tahtlı o genç adamın cazibesi hiç değildi.

Egemen'e indiğimizde Kilorn bekliyordu, buna kimse şaşmamıştı. Bu mümkün müydü bilemiyordum ama iki ay önce onu son gördüğümünden bu yana uzamış gibiydi. Bizi kuzeyde ziyarete geleceğini söylemişti ama Yüksektepe'deki işleri yüzünden ve burada kendi hayatını kurmakla uğraşırken hiç fırsat bulamamıştı. Bunda Cameron'ın da payı olabilirdi. Kırmızı Muhafızlar, Yüksektepe ve Poyraz Eyaletleri'ndeki evi arasında babasıyla köprü görevi üstlenerek kendi fabrika şehirlerinden Kızıl kadınlar ve erkeklerin sesini duyuruyordu. Eyaletler'deki yeniden yapılanma çabası ve Cumhuriyet'le ilişkileri yumuşatma konusunda çok büyük öneme sahiptiler. Kilorn tek başına bekliyordu, demek ki Cameron henüz gelmemişti (gelecekse tabii). Her ne kadar onu görmek ve doğuda olup bitenleri duymak istesem de Kilorn'la biraz baş başa konuşabileceğim için seviniyordum.

İniş pistindeki uzun boylu figür bizi görünce kocaman gülümsedi. Jet pervaneleri güçlü bir rüzgâr çıkararak Kilorn'un açık kahverengi saçlarını ileri geri uçuşturuyordu. Koşarak yanına gidip zaten şişkin egosunu daha da şişirmek istemesem de buna engel olamıyordum. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Üç saattir içine tıklandığımız sıkışık mental kutudan çıkmak için de bir o kadar sabırsızlanıyordum.

Önce anneme sarıldı, ona karşı hep bir centilmendi Kilorn için annem, yıllar önce kendisini terk eden kadından daha çok anneydi.

“Yemekleri kaçırmamışsın,” diye takıldı annem, Kilorn’un karnına hafifçe vurarak. Kilorn sırttı, yüzü kızardı. Sahiden, Yüksektepe yemekleri ve ölümcül tehlikeden uzak yaşam tarzının etkisiyle daha iri görünüyordu. Ben kulübedeyken koşu rutinimi sürdürürken onun aynısını yaptığını söyleyebileceğini sanmıyordum. Sağlıklı, normal... düzenini oturtmuş görünüyordu.

“Ona şişman dememelisin, anne,” diye takıldı Gisa sırtarak yan tarafını dürterken. “Bu her ne kadar doğru olsa da.” Yakınlıktan, kıskançlıktan veya eskiden kalma bir *istekten* ona karşı beslediği çocukluk sevdası her neyse tamamen gitmişti.

Annem onu azarladı. “Gisa! Belli ki çocuğun midesine nihayet doğru düzgün yemek girmiş.”

Kilorn da altta kalmamak için Gisa’nın saçlarını karıştırarak mükemmel topuzunu dağıtıp kızıl lülelerini açtı. “Hey, ailede kibar olanın sen olduğunu sanıyordum, Gee,” diye karşılık verdi.

Bree çantasını omzuna astı. Ardından Gisa’yı dirseğiyle dürttü. “Bir de onunla aylarca izole bir kulübede yaşamayı dene. Küçük hanımefendi yanılsamaların tuzla buz olur.”

Kız kardeşimiz onu itmekten geri durmadı. Bree ondan neredeyse iki kat iriydi. Kollarını önünde kavuşturup burun kıvrarak oradan uzaklaşırken, “Biliyor musun,” diye seslendi omzunun üzerinden, “sana da bir parti ceket *dikecektim*. Ancak sanırım hiç zahmet etmemeliyim!”

Bree sızlanarak arkasından seğırtirken, Tramy de sırtarak peşinden gidiyordu. Kendi kostümünü tehlikeye atmak istemediğinden çıtı çıkmıyordu. Annemle babam da memnuniyetle herkesin uzaklaşmasını izleyip omuz silkerek peşlerinden gittiler ve Kilorn’la beni yalnız bıraktılar.

Neyse ki kimse bir şekilde saray eğitimimle, zamanımı bir prenses kılığına girerek geçirerek ve sessizliğe olan yeni düşkünlüğümle ailenin asıl kibar üyesi olduğumla ilgili bir imada bulunmamıştı. Mütemadiyen çamur, ter ve asabiyet içindeki bir Sütunkent hırsızıyken böylesi bir değişim. Kilorn da bunun farkındaydı. Düşünceli bir şekilde beni süzerek giysilerime, saçıma, yüzüme baktı. Tıpkı onun gibi, buradan ayrılırkenki halimden daha sağlıklı görünüyordum.

“Ee?” Kollarımı açtım ve düz pistin üzerinde döndüm. Kazağım, ceketim, pantolonum ve botlarım; hepsi de grinin veya yeşilin yumuşak tonlarındaydı. Gereğinden fazla dikkat çekmeye niyetim yoktu. “İncelemen bitti mi?”

“Evet.”

“Karar nedir?”

Yanında yürümem için eliyle işaret etti. “Hâlâ bir baş belası gibi görünüyorsun,” dedi ben hızına ayak uydururken.

Göğsümdeki sıcaklık patlamasına engel olamıyordum. “Mükemmel.”

Sütunkent büyümek için iyi bir yer sayılmazdı ama bu, iyi tarafları olmadığı anlamına da gelmiyordu. Bunları hâlâ kaybetmediğimi söyleyecek kadar şanslıydım. Kilorn’la şehre ve Başbakan’ın malikânesine doğru yan yana yürürken uzun zaman öncesini, burayı katlanır kılan küçük şeyleri hatırladım.

Yolumuz bizi, kısalan günlerin şimdiden gölge düşürdüğü Egemen'in yukarısından götürüyordu. Işıklar, bir kısmı ileri geri hareket ederek anayolları belli ederken aşağıdaki dağ yamacına süzülüyordu. Şehrin aşağı kısmındaki göl bunu, sarı kırmızı yıldızlarla kaplı koyu mavi başka bir gökyüzü gibi yansıtıyordu. Annemle babamın ve kardeşlerimin önünden gitmesine izin vererek ağır ağır yürüyorduk. Benim gibi onların da etrafa bakındığını fark ettim. İmkânsız bir ülkede, imkânsız bir şehirdeki bu yerin ne kadar güzel olduğunu unutmuştuk.

Durup hepsine doya doya bakmak istesem de her şeyden çok nefes alıp verişime odaklanmam gerekiyordu. Şehirde titreşen elektrik, üzerimizden geçen gök gürültülü bir fırtınaya yakalandığımız zamanla kıyaslandığında bile aylardır hissettiğimden daha fazlaydı. Duyularımı dürterek onu içeri almam için yalvarıyordu. Bu hissi devre dışı bırakmak yerine ayak parmaklarıma kadar akmasına izin verdim. Bu, bambaşka bir hayatta, aylar önce başka bir ülkede elektroların bana öğrettiği bir şeydi.

Kilorn, bu süre boyunca yeşil gözleri dans ederek beni izliyordu. Ancak kendimi mercek altındaymış gibi hissetmiyordum. Kontrolümü kaybetmediğimden emin olmak için izlemiyordu. Bunun için ona veya bir başkasına ihtiyacım olmadığını farkındaydı. Kendi başımaydım.

"Peki, neyin içine doğru yürüyorum?" diye mırıldandım şehirdeki ışıklara bakarak. Bir kısmı caddelerde gezinen ulaşım araçlarına aitti. Diğerleriyse, akşamüstü yerini mor bir günbatımına bırakırken pencereler, lambalar, fenerlerden

titreşiyordu. Bunlardan kaç ı hükümet görevlilerine, askerlere veya diplomatlara, kaç ı ziyaretçilere aitti?

Başbakan'ın malikânesi, hatırladığım haliyle tepede duruyordu. *Orada mı?*

“Başbakanlıkta ortam hareketli,” diye karşılık verdi Kilorn, bakışlarımı takip ederek. “Halk Meclisi'nde de öyle. Artık o şekilde yaşamıyorum, tepenin aşağısında küçük bir evim var ama dağın yukarısındaki trafik fark edilmeyecek gibi değil. Birçoğu, bazılarını kurmayların oluşturduğu temsilciler ve çalışanları. Kırmızı Muhafızlar'ın sözcüleri dün geldi.”

Peki ya o?

Onun yerine ağzımdan farklı bir isim çıktı. Arkasında bir rahatlama hissi bıraktı.

“Farley.”

Abla diyebileceğim kadar bana yakındı. Acaba bizimle malikânede mi olacaktı yoksa şehrin başka bir yerine mi taşınmıştı? Hem annemin hem benim iyiliğimiz için ilk seçeneğin olmasını umuyordum. Annem bebek Clara'yı görmek için can atıyordu ve muhtemelen torunu neredeyse o da orada kalacaktı.

“Evet. Farley burada ve etraftaki herkese patronluk taslamaya başladı bile. Seni yanma götürürdüm ama şu an toplantıları var.”

Hiç kuşkusuz kucağında bebeğiyle, diye düşündüm, Farley'nin, yeğenimi arabasına bindirip nasıl da savaş konseylerine götürdüğünü anımsayarak. “Peki, Gölbölge'de ne var ne yok? Savaş hâlâ devam ediyor.” *Burada, orada, her yerde.* Hâlâ hepimizin tepesindeki tehlikeyi yok saymak imkânsızdı.

“Daha ziyade beklemede.” Kilorn bana bakınca şaşkınlığımı fark etti. “Davidson’ın sana gönderdiği raporları okumadın mı?”

Dişlerimi sıktım. Her hafta kulübeye gelen paketleri, sayfalar dolusu bilgiyi hatırladım. O yazılanları okumaya benden çok babam zaman ayırmıştı. Ben çoğunlukla tanıdık isimlere göz gezdiriyordum. “Bazılarını okudum.”

Başını iki yana sallayarak sırttı. “Hiç değişmemişsin,” dedi biraz gururla.

Hayır, değiştim, diye karşılık vermek istedim. Ne açılardan değiştiğimin listesini yapmaya kalksam zaman yetmezdi ama uzatmadım. Daha yeni gelmiştim. Kilorn’u sorunlarımla boğmadan önce ona biraz zaman tanıyabilirdim.

Keyfini sürmeme izin vermiyordu.

“Esasında, evet, hâlâ anlaşmazlık içindeyiz.” Elini kaldırarak parmaklarıyla isimleri saydı. “Gölbölge ve Yamaç Cumhuriyet, Muhafızlar ve yeni Poyraz Eyaletleri’ne karşı. Ancak biz şimdilik geride duruyoruz. Gölbölge Arkeon’dan sonra yeniden toplanıyor, Yamaç tek başına saldırma konusunda isteksiz ve Poyraz Eyaletleri’nin şu an herhangi bir pozisyonda yer aldığı veya hücumla geçeceği söylenemez. Herkes birbirinin harekete geçmesini bekliyor.”

Yürürken bir yandan da, üzerinde hareketli parçalarla kıta haritasını zihnimde canlandırdım. Sınır hatları çizilmiş, ordular harekete geçmeyi bekliyorlardı. *Bekliyorlar, bekliyorlar, bekliyorlar.* Kulübedeyken nedense dünyanın geri kalanı da harekete geçmiş, şiddetin ardından benim gibi kendini toparlama sürecindeymiş gibi davranabiliyordum. Raporları görmezden gelirsem, güneyden ve doğudan gelen haberleri

yok sayarsam... ben yokken hepsi toparlanırmış gibi geliyordu. İçimden küçük bir ses savaşın, ben uzaktayken son bulacağını söylüyordu. Ancak savaş da benim gibi gizlenerek soluklanıyordu. *Kaltak beni bekliyor.*

“Harika,” diye mırıldandım sözcüğü uzatarak. Taş döşeli yol, güneşin erişemediği çamların gölgesi altında yer yer buzlanmıştı. “Yani hiçbir gelişme yok.”

Kilorn kahkahayla başını iki yana salladı. “Öyle bir şey demedim.”

“Boş ver.” Abartılı bir hareketle omuzlarımı silktim. “Önemli bir şey bilmeni beklemiyorum.”

Gururunun incindiğini göstermek için kesik bir nefes alarak elini göğsüne götürdü. Gülüşünü gizlemek için ağzını kocaman açtı. “Pardon ama bu davada olağanüstü bir öneme sahibim. Carmadon’un akşam yemekleri için balık yakalamasına kim yardım ediyor sanıyorsun?”

Poyraz Eyaletleri’ndeki mültecilere yardımları kim organize ediyor? Bizim yarattığımız savaş alanlarına saçılmış savaş yetimlerine yardım edilmesi için Yüksektepe hükümetine kim dilekçe yazıyor? Hem Gümüş hem Kızıl yetkililerle çalışarak Temsilci Radis’in ofisinde uyuyan kim? Ne kadar takdir edilesi olursa olsun böyle şeylerle övünen bir tip olmasa da, elbette Kilorn’du. Gariptir ki yaptıklarını en az dile getirenler genelde takdiri en çok hak eden kişiler oluyordu.

“Bu yemeklerde sana eşlik edecek... bir hanımefendi bulduğun da oluyor mu?”

Kızarıklık boynundan yanaklarına kadar çıktı ama yanıtlamaktan kaçmadı. Kilorn benim yanımda bunu yapmak

zorunda kalmıyordu. “Cam partilere pek düşkün değil,” diye mırıldandı.

Seni suçlamıyorum, Cameron.

“Yani...”

“Birlikte olabildiğince zaman geçiriyoruz, o kadar. Onun benden daha büyük ve daha mühim öncelikleri var. Ancak mektuplaşıyoruz. Bu konuda benden daha iyi.” Ses tonu gerçekçiydi, Cameron’ın zamanını başka yerde geçirmesinden dolayı herhangi bir kıskançlık, hatta kızgınlık iması bile yoktu. Poyraz’ın yeniden oluşum sürecinde Cameron’ın işinin başından aşkın olduğunu biliyordu. “İkimiz de asker değiliz. Hazır olmadığımız bir şeyi aceleyle getirmek için herhangi bir baskı yok.”

Bunu sitem olsun diye söylemiyordu. Yine de kendi hayatımla paralellik kurmamam mümkün değildi. Şimdiye kadarki tüm romantik ilişkilerimde hep başımın üzerinde sarkan bir kılıç oluyordu. Bazen gerçek anlamda. Cal savaşa gönderilmeden önce erkek kardeşiyle nişanlı olduğum sırada beni öpmüştü. Göz önünde saklanan ölümcül bir sır olduğum sırada. Maven, ölüm tehdidiyle karşı karşıya olduğumda ve en büyük tehdit bizzat kendisiyken, berbat koşullar altında bile beni elinden geldiği kadar sevmiştii. Doğrusu tepende kopmaya hazır bir fırtına bulutu olmadan âşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Aklıma gelen, buna en yakın deneyimim Yamaç üssünde Cal’le eğitimimizde geçen gündü. Elbette savaş eğitimiydi ama en azından uyumuzda ölmekten korkmuyorduk.

Bu düşünce karşısında alaycı bir şekilde güldüm. Normal tanımım inanılmaz derecede altüst olmuştu. Yol aşağı

doğru kıvrılarak yerini, şehrin üzerindeki yüksek çayırların arasından geçen basamaklara bırakıyordu. Başbakan'ın malikânesi güneşten altın rengine boyanmış görüntüsüyle hemen karşıda duruyordu. Çam ağaçları en yüksek kuleden bile uzun, saray yerleşkesinin üzerine eğilmiş gibiydi.

Her biri göz alıcı biçimde parlatılmış pencereler serin sonbahar havasına karşı sımsıkı kapalıydı. İçeriye göremeyecek kadar uzaktık ama yine de gözlerimi kısarak tanıdık bir yüz görür müyüm diye düzinelerce pencere camını taradım.

“Onu soracak mısın, yoksa ben pes edinceye kadar lafı döndürüp dolaştırmaya devam mı edeceksin?” dedi Kilorn en sonunda oflayarak.

Fırsatı kaçırmadım. “Görünüşe bakılırsa pes ettin.”

Yine ofladı.

“Cal'in en geç yarın sabah gelmesi lazım.” Malikâneyi işaret etti. *Yarın sabah*. Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Beraberinde Julian, büyükannesi ve Poyraz heyetinin diğer üyeleriyle. Eşit sayıdaki Kızılar, Gümüşler ve yenikanlar.”

Yanlarında oturmaktansa bir Kızıl'ı şişlemeyi tercih eden lordlar ve leydilerden oluşan eski Soylu Haneler'in üyeleri. *Cal olmasa, Yüksektepe olmasa*. Heyetin neye benzediğini ya da kaosun ya da çatışmanın ne kadar yayılmış olduğunu hayal edemiyordum.

Artık kral olmayan Cal tüm bunların merkezindeydi. Bir seyirciden, bir askerden biraz daha fazlası; kalabalık bir grubun seslerinden biriydi. Onu bu şekilde de hayal edemiyordum.

“Onunla konuşmak isteyeceksindir diye tahmin ediyorum.”

Midemde hafif bir bulantı hissettim. Elbette istiyordum. Elbette çekiniyordum. "Evet."

Cal'i son gördüğümde bir jetin soğuk gölgesinde durmuş, birbirimize veda ediyorduk. Kızgın, bitkin ve üzgündük; keder ve acı içindeydik. En azından ben öyleydim. Gitmem gerekiyordu. *Senden beni beklemeni istemeyeceğim*, demiştim ona. O an söylenecek doğru şey, adil olan buymuş gibi gelmişti. Ancak bunu dediğimde yüzündeki ifade öyle korkunçtu ki. Sanki ağabeyini bir kez daha öldürmüştüm. Beni öpmüştü ve acıyı ikimizin de ne kadar derinden duyduğunu hissedebiliyordum.

"Ne diyeceğin konusunda bir fikrin var mı?" Kilorn gözücuyla bana baktı ve altındaki ıstırabı gizlemeye çalışarak yüz ifademi sabitledim. Zihnim son aylarda aklımdan geçen tüm düşüncelerin, ona söylemek istediğim her şeyin bir kasırgası gibi hızla dönüyordu.

Seni özledim. İyi ki gitmişim. Gitmem hataydı. Doğru olan buydu. Onu öldürdüğüm için özür dilerim. Mecbur kalsam yine yapardım. Şu an sana ihtiyacım var. Daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

"Emin değilim," diye geveledim sonunda, sözcükleri ağzımdan zorla çıkararak.

Kilorn azarlayan bir öğretmen gibi cıkcıkladı. Sinirlenmişti. "Sahiden bilmediğin için mi susuyorsun, yoksa bana mı söylemek istemiyorsun?"

Cesaretimi kaybetmeden hızlıca, "Bırak yüksek sesle söylemeyi, kendi kafamın içinde bile dile getiremiyorum," diye yanıtladım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü ne istediğimi ben de hâlâ... bilmiyorum."

“Ha.” Düşünceli bir halde duraksadı. Kilorn Warren’in yüzünde yine garip bir ifade vardı. “Bu hissetmek için gayet iyi bir duygu.”

Böylesine basit bir şey beni bu kadar rahatlatmamalıydı ama rahatlatmıştı. Elimi bir anlığına koluna koydum ve sıktım. Beni dürttü.

“Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı,” diye fısıldadım.

“Biliyorum,” diye fısıltıyla karşılık verdi.

“Gala hafta sonu düzenleniyormuş.” Kafamdan saat hesabı yaptım. *Bu gece, yarın tüm gün, ertesi gün...* “Poyrazlıların bir partiye hazırlanmaları için sahiden o kadar zamana ihtiyaçları var mı?”

Yoksa burada daha fazla zaman geçirmek mi istiyorlardı? *Birileri* buraya erkenden gelmek mi istemişti? Sonrasında çok uzun kalacak mıydı? *Kendine gel, Mare Barrow.* Cal’in adının geçmesi ve beni ondan ayıran birkaç saat yüzünden şimdiden deliriyordum. Hem de ne için? Onu görmeyeli daha iki ay olmuştu. Bu da hiç uzun bir zaman sayılmazdı.

Hatta yeterli olmuş muydu? Sağalmamıza, unutmamıza, yas tutmamıza yetmiş miydi?

Yoksa çok mu olmuştu? Yoluna devam mı etmişti? Beklemiş miydi? Peki ya ben?

Her iki ihtimal de içimi buz gibi bir korkuyla kapladı.

“Raporları okuma zahmetinde bulunsaydın, galanın sadece bir bahane olduğunu anlayabilirdin,” dedi Kilorn, beni kendime getirerek. “İttifaktaki tüm kilit oyuncularını büyük bir endişe yaratmadan tek bir noktaya toplamak için bir bahane. Daha önce de heyet toplantıları oldu ama şimdiye

kadar herkesi aynı anda bir araya toplayamamıştık. Eyaletler'i, Muhafızlar'ı, Cumhuriyet'i. Bütün ekibi."

Gözlerimi kısarak Kilorn'a baktım. "Gölbölge aptal değil. Her hareketimizi izliyorlar. Muhtemelen saflarımızda casusları da var. Iris ve Cenra bütün hafta sadece içip dans etmediğimizi anlayacak."

"Dediğin gibi, ben önemli bir şey bilmem," dedi canlı bir şekilde. O konuşmaya devam ederken gözlerimi devirmek zorunda kaldım. "Farley reddedilebilirlikle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Savaş konseyleri için bir araya gelirsek ve niyetlerimizi belli edersek, Gölbölge ve Yamaç'ın harekete geçmekten başka seçeneği kalmaz. Bu da gerginliğin artması demek." Mantık tamamen akla uygun değildi ama bu bizi ne zaman durdurmuştu ki?

"Yani gala zaman kazandırıyor," diye mırıldandım.

"Ayrıca biraz içki ve danstan kimseye zarar gelmez." Kilorn vurgu yapmak için botlarını taş yüzeyde kaydırarak döndü.

Deneyimlerime göre balolar, partiler ve gala etkinlikleri kutlama sebebi değildi ama keyfini kaçırmak istemedim. Kilorn'un heyecanlı olduğunu görebiliyordum ve sanırım ailem de öyleydi. Evdeyken en büyük eğlencemiz pazar meydanında veya bir ambarda yapılan keman dinletileriydi. Diğerlerinin eğlence için neler yapabileceklerini hiç görmemişlerdi.

Sırıtarak ceketinin omzundaki var olmayan kiri temizledim. Ceket birkaç ay önce üzerine tam oturmasına rağmen şimdi küçük geliyordu. "Umarım takım elbisen vardır."

Parmaklarımı omzundan çekti. "Gisa yardımcı olur diye düşünmüştüm."

Uzaktan Bree'nin, muhtemelen aynı şey için yalvararak hâlâ kız kardeşimizi sinir ettiğini duyabiliyordum. Bu kadar revaçta olduğunu düşününce sııttım. Oğlanları geri çevirmekten veya daha abartılı kostümler giymeye zorlamaktan büyük keyif alacağı kesindi.

Acaba elinde benim için ne vardı? Kalbim tekrar delicesine çarpmaya başladı. Son birkaç aydır güzelleşmek için pek bir sebebim yoktu. Sanırım böyle önemli bir etkinlik için çaba sarf edip herkesin olduğumu sandığı kahramana uygun görünmeliydim.

Cal'in yüzünü kızartırsa daha da iyi olurdu.

"Gisa yardım eder, değil mi?" diye mırıldandı Kilorn, kız kardeşime bakarak.

"Sıraya girsen iyi olur."

İKİ

Cal

Dağlarda güneş daha yeni batmıştı; karlı dağların zirveleri hâlâ kan kırmızısıydı. Buraya uygun bir renkti. Egemen'in dışındaki, şimdi tanıdık gelen vadiye süzülürken jet penceresinden dışarıyı izledim. Poyraz Eyaletleri ve Cumhuriyet arasında gidip gelen temsilcilerden biri olarak bunu daha önce bin kere yapmışım gibi hissediyordum. İttifak içinde hep bir sürü hareket olurdu ve Yüksektepe daima merkezindeydi. Yaklaşırken bizi neler beklediğini bilecek kadar gidip gelmiştim. Zirvelerin üzerinde birkaç türbülansa denk gelince uçak sarsıldı. Dağ havasının dikey akışı uçak alçalırken sarsıntıya sebep olduğundan piste indiğimizde emniyet kemerime asıldım.

Güvenli bir biçimde inmemize rağmen kalp atışlarım hızlandı, kemerimi çözerken ellerim titriyordu. Jetten koşarak inmemek için kendimi zor tutuyordum.

Nanabel'in uçaktan inmek için acele etmediği kesindi. Koridorda ilerlerken destek için koltuk arkalarına yaslanarak ihtiyar bir kadın gibi davranıyordu. "Bunu nasıl bu kadar çok yapıyorsun aklım almıyor, Cal," diye söylendi. Ses tonu olması gerekenden yüksekti, jetin uğultusunu bile bastırıyordu. "Her tarafım tutulmuş."

Arkasından gözlerimi devirdim. Hepsi numaraydı... ne kadar dinç olduğunu bizzat biliyordum. Büyükannem solmuş bir çiçek değildi. Sadece beni yavaşlatmak, aşırı hevesli görünmeme engel olmak istiyordu. Samos taht çekilme törenine gitmeye gönüllü olduğumda beni, *Ödül bekleyen bir köpek yavrusu gibi*, diyerek terslemişti. Bunu Evangeline'i veya Ptolemus'u görmek için yapmamıştım, benimle aynı seçimi yapan soylu Gümüşlere desteğimi göstermek için bile yapmamıştım. Mare'nin orada olabileceğini düşündüğümü biliyordu. İhtimali bile benim için yeterliydi.

Ancak gelmeyerek beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Haksızlık etme, dedim kendime. Uçurum bölgesine gitmek için bir nedeni yoktu. Krallıklarından vazgeçmekle cebelleşen Gümüşlerden çektiği yeterdi.

Julian Dayı, adımlarını hızlandırmasına yardım ederek Nanabel'i kolundan tuttu. Buna karşılık büyükanne ruh-suz bir tebessümle teşekkür ederek güçlü, ölümcül elleriyle ona sıkıca tutundu. Bir imhanın ellerinin ne kadar ölümcül olabileceğini bildiği için Nanabel'in kavrayışı üzerine beti benzi attı.

Sessizce dudaklarımı kıpırdatarak, *Teşekkür ederim*, dedim. Julian başını sallayarak karşılık verdi.

O da burada olduğu için heyecanlıydı ama çok farklı sebeplerden. Cumhuriyet'ten bir eğitmen olarak keyif alıyordu ve ülkeyi Sara'ya göstermek için can atıyordu. Sara önünden sessiz bir kararlılıkla yürüyordu. Benim gibi Julian ve Sara da hane renklerini giymeyi bırakmışlardı. Dayımı soluk altın, Sara'yı ise kırmızı veya gümüş dışında bir renkle görmeye hâlâ alışmamıştım.

Nanabel elbette geleneklere bağlılığını sürdürüyordu. Kırmızı, turuncu ya da siyah dışında herhangi bir şeye sahip olduğunu sanmıyordum. Siyah taş işlemeli parlak kırmızı brokar takımını sergileyerek jetten indiğı sırada uzun ipek mantosu da arkasından süzülüyordu. Gardırobuna baksalar artık kraliyet ailesinden olmadığımızı kimse anlamazdı.

Ayrıca hâlâ eski günlerdeki gibi giyinen bir tek o değildi. Bugün Poyraz Eyaletleri heyetinde, onun gibi, ikisi Soylu Haneler'den dört Gümüş daha vardı. Biri, artık geri iade edilmiş Uçurum bölgesiyle birlikte bizim de temsilcimiz olan Laris Hanesi'ndendi. Sarı giysisi savaş zamanında cafcaflı görünüyordu. Diğeri, Cyrus Welle ise savaştan zayıf ve bitap düşmüş yaşlı bir adam, eski bir valiydi. Yeşil giysisi temizdi ama solgun görünüyordu. Değerli taşlarla kaplı bir ağaç olan madalyonu, yürürken jetin içindeki ışıkları zar zor yansıtıyordu. Bakışlarımı fark edince çenesinden daha zayıf bir tebessümle gülümsedi. *Hiç olmazsa burada*, diye hatırlattım kendime.

Diğer iki Gümüş soylu değildi ama bir sürü tüccar, zanaatçı, asker ve daha düşük hanelerden gönüllü olan profesyoneller arasından seçilmişlerdi. Haliyle, yeniden yapılanma konusuna herhangi bir soylu kadar karşı değillerdi.

Poyraz Eyaletleri heyetinin geri kalanı bizimle jetten inerken, bir kısmı soğuk karşısında ayaklarını yere vurmaya başlamıştı bile. Ev burası kadar soğuk değildi ve heyetkilerin çoğu, özellikle de Kızıllar, hiç bu kadar yüksek bir rakıma çıkmamışlardı.

Ada Wallace alçak sesle konuşarak aralarında dolanıyordu. Muhtemelen tam olarak ne kadar yüksekte olduğumuzu, havadaki yoğunluğun neden bu kadar az olduğunu ve bunun insan vücuduna nasıl etki ettiğini açıklıyordu. Sürekli cesaret verici bir gülümsemeyle daha fazla su içmeleri gerektiğini söylüyordu. Onu henüz bir yıldır tanımama rağmen Ada eski bir dost gibiydi, aynı zamanda farklı bir hayattan bir yadigâr.

Mare gibi o da, aylar önce işe aldığımız çok sayıda yenikandan biriydi. Şu an her zamankinden değerliydi, belki de Eyaletler'in yeniden oluşum çabasında en değerli üyeydi. Üstelik gerçek bir yardımcıydı. Beni, tahttan çekilmiş bir kraldan fazlası olarak görüyordu.

Gümüşler gibi değildi. Bizimle çalışan Soylu Haneler'den bazı soyluların katkılarından memnun olmama rağmen onların yanındayken gardımı asla düşürmezdim. Ne Welle, ne Laris, ne Rhambos, ne de diğerlerinin yanında. Lerolan Hanesi'nden kuzenlerimin yanında bile. Buraya Poyraz'ı eski haline döndürme çabalarının boş olduğunu bildiklerinden değil de kan eşitliğine inandıkları için geldiklerini düşünecek kadar aptal değildim.

Aynısı yeniden yapılanmayı reddeden Uçurum bölgesi ve Poyraz Gümüşlerinden oluşan Ayrılanlar için söylene-
mezdi. Bize karşı onca güçlü soyluyu düşününce gözlerimin

ardında tanıdık bir acı duyuyordum. Henüz çok iyi teşkilatlanmamış olabilirlerdi ama güçlülerdi, kaynakları ve onları destekleyecek Gölbölge vardı. Tehlikeleri ancak artabilirdi, düzgün bir biçimde birleşirlerse öyle olacağından emindim.

Bu savaşın biteceği yok, benim görevimin de tamamlanacağı yok.

Uçaktaki şekerleme sonrasında bile bu acı gerçek beni tüketiyordu. Mare'yi yeniden görme ihtimaline rağmen, birdenbire tek isteğim, bana hangi odayı verdilerse oraya geçip sabaha kadar uyumaktı. Ancak bunu bile yapabileceğimi sanmıyordum.

İyi uyuyamıyordum, babam öldüğünden beri böyleydi. *Öldüğünden.* Hâlâ, *onu öldürdüm yerine öldü* demeyi kendime hatırlatmak zorundaydım. Bunu yapan ben değildim, Elara'ydı. Biliyordum ama bu, geceleri zihnimde beliren şeyi değiştirmiyordu. Beni hasta eden şeyin bir tedavisi yoktu. Mare gibi değildim. Odada bir başkasının daha olmasının bana bir faydası yoktu. Yatağında kimin olduğunun bir önemi yoktu... kâbusların ardı arkası kesilmiyordu.

İçimdeki ses, *Burası onu en son gördüğün yerdi*, diye fısıldıyordu. Hatırlamamaya çalıştım. Mare bana bu uçak pistinde veda etmişti. Onu beklemememi, zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ne demek istediğini anlamama rağmen bunu düşünmek içimi parçalıyordu.

Neyse ki Cumhuriyet'in karşılama partisi yaklaşıyordu, peşimi bırakmayan anılardan dikkatimi dağıtırdı.

Tek bakışta, Başbakan'ın bizi karşılamak üzere havaalanında olmadığını anladım. Şaşırmamıştım. Kırmızı Muhafızlar'ın temsilcileri şehre gelmişti ve gönderdikleri her kimse

onlarla derin bir istişarede olmalıydı. Biri kesin Farley'ydi. Sonraki birkaç gün boyunca gerçekleşecek onca hareketi kaçırmasını beklemiyordum. Bugünlerde silahlarla olduğu kadar, sözcüklerle de savaşıyordu.

Davidson yerine Gümüş Yüksektepelilerden Temsilci Radis, bizi şehre götürmeye hazır araçların önünde bekliyordu. Hem Kızıl hem Gümüş, hem de muhtemelen yenikan olmak üzere Halk Meclisi'nden yarım düzine insan ona eşlik ediyordu.

Beni sıkı bir tokalaşmayla karşılayınca aklıma keskin tırnakları geldi. Cumhuriyet'i kurmak için kendi monarşileri yıkılmadan önce eski Yüksektepe lordlarından biri olarak, ülkemdeki Gümüşler üzerindeki etkisi büyüktü. Diğerlerini kendisine hayran bıraksın, *geleceğin aslında düşündükleri kadar umutsuz olmadığını* onlara göstereceğini diye onu bilhassa yanımdakilerle tanıştıırıyordum.

Aylardır böyleydi. Zorlama gülücükler ve hoş sözler, kendilerini aşağı hissetmektense ölmeyi yeğleyecek kadın ve erkeklere karşı tatlı dil... Nasıl oluyorsa, bir duruş sergilemek savaştan daha yorucuydu. Önceleri tetikte, odaklanmış ve formda kalmak için dövüş antrenmanları yapardım. Şimdi-lerdeyse bunu rahatlamak için ve daha nadir yapıyordum. Kulağa aptalca gelebilirdi ama neredeyse kendimi her şeyin kontrolden çıkmasını ve savaşa geri dönülmesini dilerken buluyordum. En azından savaştan anlıyordum.

Diplomaside iyi olmalıydım. Bir hükümdar olarak yetiştirilmiştim. Bir kraldım. Ancak bunların çoğu benim anlayışımın ve arzumun ötesindeydi.

Tanıştırma merasimi devam ederken Julian gözlerimin bulutlandığını ve enerjimin düştüğünü fark etmiş olmalıydı. Beni rahatlatmak ve gitmeme izin vermek üzere bayrağı devralarak tek elini omzuma koydu.

Geride durup ara sıra onları dinledim, gerektiğinde gülümsedim. Karnım görünüşe bakılırsa bir jet motoru kadar gürültülü guruldayınca gülüştük. Haklı olarak etrafımızda hâlâ tetikte olan Kızıllar bile gülümsedi.

“Korkarım Carmadon’un akşam yemeğini kaçırdınız,” dedi Radis. Tel tel beyaz-sarı saçları havaalanı ışıkları altında parıltıyordu.

Carmadon’un yemek pişirdiği düşüncesi ne kadar aç olduğumu hatırlattı. Tayınlar yüzünden değil, zaman olmadığı için ne kadar istesem de yemek yiyemeyecektim. “Mutfak baskınlarına yabancı değilimdir, beyefendi,” diye yanıtladım yapmacık bir gülümsemeyle.

Radis başını eğerek bekleyen araçları işaret etti. “O halde gidelim mi? Hepinizin odalarınıza yerleşmek istediğinden eminim.” Omzumun üzerinden diğerlerine seslendi. “Yarın sabah, ilgilenenler için bir şehir turu ayarladık, ardından konsey...”

Söylediklerine kulaklarımı kapadım. Performansın bu kısmı bana göre değildi. *Tur*. Radis gibi tur da özellikle Gümüşler için ikna edici başka bir savdı. Yüksektepeliler yeniden oluşumun neye benzeyebileceğini, zorlu birkaç yılın beraberinde ne gibi güzellikler getirebileceğini göstermek istiyorlardı.

Bana gelince; yarın için toplantıları, toplantıları, başka bir toplantı esnasında öğle yemeğini, toplantıları, akşam

yemeğini ve kendimden geçip bayılmayı dört gözle bekliyordum. Kırmızı Muhafızlar, Cumhuriyet, Poyraz Eyaletleri. Başbakan Davidson, Halk Meclisi, Farley ve subayları. Ben de dahil, herkesin sunumları ve talepleri. Kahve içtiğimiz, meşe bir masanın karşısından gözücüyle birbirimize baktığımız, mülteci yardımından yenikan eğitime kadar her şeyi tartıştığımız önceki ziyaretlerimi düşündüm. *Şimdi onu buradaki onlarcasıyla çarp ve denkleme Mare'yi de kat.*

Mideme saplanan acıyla başıma da müthiş bir ağrı saplandı. *Önce yemek, Calore. Her şey sırasıyla.*

Araçlar dolambaçlı bir yoldan geçip Egemen'in üzerindeki Başbakan'ın evine vardığında hava tamamen kararmıştı. Radis'in ve ulaşım personelinin, hava kararırken şehri –ışıklar, göl, parlak yıldızlara doğru uzanan dağlar– göstermek üzere talimat aldığından emindim. Kirlilikten geçilmeyen fabrika şehirleriyle çevrili Poyraz'la, dünyadan kopuk Gümüş malikâneleri ve çok yoksul Kızıl köyleriyle kıyaslandığında burası rüya gibi görünüyor olmalıydı. Araçlar sütunlar ile beyaz taştan saraya bakan malikâne avlusunda durduğunda özellikle Kızıl temsilcilerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Soylu Gümüşler bile etkilenmişe benzemelerine karşın Nanabel bakışlarını katiyen kucağından ayırmıyordu. Terbiyesini korumak için elinden geleni yapıyordu.

Araçtan indiğimde soğuk hava bir hoş geldin tokadı gibi beni kendime getirdi. Bu sayede gördüğüm ilk kişiye yapışıp içeride bir elektro olup olmadığını sormamayı başardım. Hızını kesmek için değil, kendimi yavaşlatmak için bu kez Nanabel'i kolundan tutan ben oldum.

Elimin üzerine nazikçe vurdu. Tüm yaptıklarına, onu öylesine hayal kırıklığına uğratmama rağmen beni seviyordu. “Gel, senin karnını doyuralım,” dedi sessizce. “Bana da içecek bir şey alalım.”

“İkisine de varım,” diye karşılık verdim mırıldanarak.

Malikânenin karşılama salonu hareketliydi, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Başbakan’ın evi Kırmızı Muhafızlar’a, Eyaletler’den heyetlere ve aradaki herkese ev sahipliği yaparken tıka basa dolu olacaktı. Sanırım bir kısmı şehirde misafir edilmek zorunda kalacaktı. Malikâne Beyazateş Sarayı kadar büyük değildi, hatta orası bile tüm Poyraz saraylılarını almazdı.

Aniden eski evimi hatırlayınca içim cız etti ama eskisi kadar değil. En azından artık bir monarşiyi sürdürmek yerine daha önemli bir şey yapıyordum.

Halk Meclisi’nden bir başka temsilci, salonun ortasındaki Radis’e katıldı; kadının giysisi neredeyse siyaha kaçan koyu bir yeşildi. Saçları bembeyaz, teni koyu kahverengi, yanaklarındaki sıcak pembeliğe bakılırsa kanı ise kırmızıydı. Kadın kendisini Temsilci Shiren olarak takdim ederek Başbakan’ın geç toplantısı için özür dilerken, ben Carmadon’un mutfağına en kestirme yolun hangisi olduğunu anımsamaya çalışıyordum.

Hizmetçiler heyetlerimizi çok belirgin gruplar halinde yönlendirerek odalarını göstermeye başladılar. Kızıllar ve Gümüşlerin ayrıldıklarını fark edince kaşlarımı çattım. Bana göre saçma bir hareketti. Yeniden yapılanma işe yarayacaksa, Poyraz’da eşitlik hüküm sürecektse, bunu kendi aramızda düstur haline getirmek için elimizden ne geliyorsa yapmak

zorundaydık. Belki de Yüksektepeliler bu ayrıştırmanın benim soylularım için daha az rahatsız edici olacağını düşünmüşlerdi ama buna hiç katılmıyordum. Karşı çıkmamak için yutkunarak kendimi zor tuttum. Çok uzun bir gündü. Tartışacak birini daha sonra bulurdum.

“Subay Calore, hanımefendi.” Hizmetçilerden biri başıyla beni ve büyükanne mi selamladı. Söz konusu unvan yeni olmasına rağmen beni hiç rahatsız etmiyordu. Çok daha kötü anıldığım olmuştu. *Tiberias, örneğin*. Üstelik kulağa hoş gelen bir tınısı vardı. Bana, Majesteleri’nden daha çok uyuyordu.

Hizmetçiye başımı salladığımda aynı şekilde karşılık verdi. “Size odalarınıza kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım.”

Düzgün gri-yeşil üniformasıyla yaşlı adam karşısında başımı öne eğdim. “Bana yerini tarif ederseniz kendim hallederim. Yiyecek bir şeyler bulmayı umuyordum...”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi ustalıkla nezaketiyle yavaşça sözümü keserek. “Başbakan ve kocası, siz yerleştiğinizde servis edilmek üzere akşam yemeği ayarlamalarını yaptılar. Bay Carmadon güzel yemeklerinin ziyan olmasına izin veren biri değildir.”

“Ah, elbette.” *Elbette hiçbirimizin, benim bile, ortalıkta gezinmesini istemiyorlar.*

Nanabel çenesini kaldırarak yanımda kaskatı kesildi. İçimden bir ses bunu reddedeceğini söylüyordu. Eski bile olsa kimse bir kraliçeye emir veremezdi. Oysa incecik bir çizgi halinde dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. “Teşekkürler. O halde önden buyurun.”

Hizmetçi teşekkürlere başıyla karşılık verip beraberinde Julian ve Sara'yı da alarak kendisini takip etmemizi işaret etti. Mutfak yerine geniş kütüphaneyi ziyaret etmek isteyeceğini düşünerek dayımın da benim gibi itiraz etmesini bekledim. Beni şaşırtarak sadece bir saniyeliğine duraksadıktan sonra geri kalanımızla birlikte, Sara'yla kol kola, yürümeye koyuldu. Sara dikkatle etrafındaki büyük malikâneye bakınıyordu. Bu onun ilk ziyaretiydi ve belki de daha sonra Julian'la paylaşmak üzere görüşlerini kendine saklıyordu. Yılların sessizliği, kurtulması güç bir alışkanlıktı.

Büyükannem ve ben artık başka bir ulusun kraliyet mensupları olmamamıza ve ben bir askerden hallice olmama rağmen, Başbakan hepimizi malikânenin ana kısmında, özel bir salondan ayrılan yeşil-altın süit odalarda ağırılıyordu. Nanabel'i şıklıkla cezbetmeyi ve sonraki birkaç gün boyunca onu memnun etmeyi amaçladığını tahmin ediyordum. Nanabel de benim gibi, yeniden oluşuma yardım konusuna çekinerek yaklaşan Gümüş soylularla ilişki yürütülmesi için vazgeçilmez bir isimdi. Hoş bir manzara ve ipek döşemeli kanepeler buna yardımcı olacaksa olsundu.

Doğrusu ben, yanında yemek salonu bulunan ranzalı bir kışlada kalmayı yeğlerdim. Ancak kuştüyü bir yatağa da hayır demezdim.

"Akşam yemeği birkaç dakikaya servis edilecek," diyen hizmetçi kapıyı arkasından kapayıp bizi kendi başımıza bıraktı.

Pencerenin yanına gittim ve perdeleri çektiğimde odanın bir terastan dağın yamacındaki zifiri karanlık çam ormanına baktığını gördüm. Zirveye çıkma anısı aklıma akın ederken kulaklarımda araçların uğultusu yankılanıyordu.

Nanabel dekorasyona, özellikle de yaldız çerçeveli aynanın altında karşı duvar boyunca uzanan dolu bara onaylayan gözlerle baktı. Hiç zaman kaybetmeden kendisi için ağır bir kadehe karamel renkli viskiden doldurmaya koyuldu. İçtikten sonra üç kadeh daha hazırladı.

“Arkadaşının bizi karşılamaya gelmemesine şaşırdım,” dedi ilk kadehi Sara’ya, sonrakini Julian’a uzatarak. Bakışları Julian’da oyalandı. “İkiniz epey mektuplaşmıştınız, en azından selam verecek kadar zaman ayırır sanmıştım.”

Dayımı kızdırmaması zordu, içkisine doğru gülümsemekle yetindi. Uzun kanepeye geçerek Sara’nın yanına kıvrıldı. “Başbakan Davidson meşgul bir adam. Ayrıca galadan sonra konuşacak çokça zaman olacak.”

Kaşlarım çatık bir şekilde pencereden arkama döndüm. Julian’ı kısa süreliğine de olsa arkada bırakma düşüncesi mideme bir ağrı gibi saplandı. Bardaki son kadehe uzandım ve dikkatle içtim. Tadı sıvı duman gibiydi.

“Sonrasında burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?” diye sordum bir parmağımı kristal kadehe vurarak.

Sara yanında kıpırdandı ve kendi içkisinden yudumladı. Gümüş kraliçeler konusunda gayet deneyimliydi ve büyü-kannemin otoriter bakışları onu titretmiyordu. “Henüz karar vermedik,” diye yanıtladı.

Nanabel burnunu buruşturarak havayı kokladı. “Tatil yapmak için tuhaf bir zaman.”

“Galiba buna *balayı* deniyor,” dedi Julian. Maksatlı bir hareketle Sara’nın boştaki eline uzandı ve parmakları birbirine kenetlendi. “Yakın bir tarihte burada sessiz sedasız evlenmek istiyoruz. Herkese uyarsa.”

Herkese uyarsa. Önce büyükannem alaycı bir şekilde güldü, sonra dudaklarındaki gülüş yerini içten bir tebessüme bıraktı.

Bana gelince, yüzüm ikiye ayrılacaktı gibi hissediyordum. Bu kadar geniş ve kendini kısıtlamadan gülmek neredeyse insanın *canını acıtırıyordu*. Mutluluk son birkaç aydır bana tanıdık gelen bir şey değildi ama şimdi içimi sarıyordu. Hızla salonu arşınlayıp az kalsın hepimizin içkilerini dökerek ikisine de sarıldım.

“Zamanı gelmişti,” dedim Julian’ın kulağına gülerek.

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Sara, gözleri parlayarak.

Akşam yemeği şaşırtıcı olmayan bir şekilde şahaneydi ve cömert Bağımsız Cumhuriyet’in gösterişlerinden bir başkasıydı. Elbette bizon biftek ve yanında alabalık, somon, patates kızartması, üç çeşit yeşillik, peynirli çorba ve fırından taze çıkmış ekmek ile ardından tatlı olarak kremalı yabanmersini ve hanımeli çayı vardı. Yiyecekler, dağlarla sıralı ve yabancı bir okyanusa bakan kuzeybatı kıyısından buraya kadar, Cumhuriyet’in dört bir köşesinden getirilmiş olmalıydı. Özellikle Gümüş soylular olmak üzere Poyraz heyetinin geri kalanının da odalarında benzer muameleyi gördüğünden şüphem yoktu. Uçaktayken, Kızılların artık istedikleri işte çalışmakta özgür olması ve savaş kıtlıklarının da etkisiyle kendi mutfaklarının şu anki durumundan açıkça yakınıyorlardı. Cumhuriyet’te birkaç güzel yemek tam da ihtiyaç duydukları ikna aracı olabilirdi.

Viski ve doyurucu yemek derken Julian, Sara ve Nabel hızla odalarına çekildi ve beni dağınık masayla baş başa bıraktı. Masa boş tabaklar, ekmek kırıntıları, boş çay

fincanları ve kana bulanmış kılıçları andıran sos lekeli çatal ve bıçaklarla bir savaş alanıydı. Tüylerim ürperdi. Bir hizmetçi masadaki artıkları gece bir ara toplayacak olmasına rağmen hepsini bir araya toplamaktan kendimi alamadım. Tabakları ve bardakları olabildiğince sessizce istiflemeye çalışmak süreci yavaşlatıyordu.

Bu sayede ellerim bir şeyle meşgul olurken, zihnim *onun* dışında bir şeye odaklanıyordu.

Julian burada evlenmek istiyordu çünkü değer verdiği herkes buradaydı. Ben, Başbakan ve Mare. Henüz dönmediyse bile gala için döneceğinden emindi. Davidson, Vadi veya Boynuz Dağı'ndaki Yüksektepe arşivleri hakkında düşünceleri arasında mektubunda bundan da bahsetmiş olmalıydı. *Bu arada, eski öğrencin şehre dönüyor. Yine vahşi hayata kaçmadan onu yakalasan iyi olur.*

Bir santim yüksekten düşürmemle son tabak şakırdadı ama kırılmadı.

Uyumalıyım. Kemiklerime kadar yorgun hissediyordum ve önümüzdeki günler için zinde olmam gerekiyordu. Ancak kendi odama geçmek yerine kendimi terasta, soğuk havada bulut halindeki nefesimi izlerken buldum. Vücudum doğal olarak sıcaktı ve nefesim neredeyse buhar gibi görünüyordu.

Davidson soyluları gerçekten etkilemek istiyorsa, yukarı bakmalarını söylemesi yeterli.

Dağların üzerindeki yıldızlar daha önce ne kendi ülkemde ne de başka yerde gördüklerime benziyordu. Aşağıdaki şehrin ışık kirliliğine rağmen muhteşem, pırıl pırıl, uçsuz bucaksız görünüyordlardı. Terasın korkuluğuna yaslanarak dışarıyı ve ağaçların ötesini görmek için boynumu uzattım.

Malikânenin ışığı ormanın içine kadar uzanmıyor, sadece dalları karanlığa karışmadan önce öndeki birkaç sıra çam ağacını aydınlatıyordu. Çıplak zirvenin üzerindeki gökyüzü, yıldızların altında parlayan ilk kar tabakasıyla daha bile çarpıcı görünüyordu.

İnsanların neden burada kalmak istediklerini anlıyordum. Doğudaki savaşa onca katkısına rağmen, Yüksektepe, şahit olduğum yıkımlardan zarar görmemiş gibi görünüyordu. Geldiğim cehenneme kıyasla bir cennetti. *Ancak eşit kan dökülerek, aklımın alabileceğinden daha fazla çabayla ve başka bir savaşla satın alınmış bir cennet.* Bağımsız Cumhuriyet her zaman böyle değildi; ne kadar saklı görünseler de hâlâ kendi hatalarıyla doluydu.

Gölbölgeli olsaydım, şimdi bana yol göstermesi için, iyiliği için, irade ve şans tanınırsa herkesin neler başara-bileceğimizi görebileceği güç için uzaktaki bir tanrıya dua etmek rahatlatıcı olabilirdi. Ancak tanrılara inanmıyordum, hiçbir şeye dua etmezdim.

Çıplak ellerim uyuşmaya başladı; soğuğun benim gibi biri üzerinde bile böyle bir etkisi vardı. Alev çıkarmak için bileziklerimi birbirine değdirdim. Biraz sonra içeri girip biraz uyumaya çalışacaktım. Sadece biraz soğuk havaya ve gelecek gibi sonsuz görünen tepedeki yıldızlara bir kez daha bakmaya ihtiyacım vardı.

İki kat aşağıda, belki yirmi metre uzakta başka biri daha aynı fikirdeydi.

Kız daha şimdiden titreyerek soğuk havaya adımını atarken kapı eski menteşelerinden hafifçe gıcırdadı. Kimseyi uyandırmamak için kapıyı arkasından dikkatlice kapadı.

Onun terası benimkinden büyüktü, köşeden dönüyor, şehre bakıyordu. Omuzlarına bir örtü dolarken ağaçlara bakarak terasın karanlık kenarında durdu. Ufak tefek ve ince görünüyordu, hareketlerinde öldürücü bir zarafet vardı. Dansçıdan ziyade bir savaşçı zarafeti. Uyuyan malikânenin loş ışıkları yüzünü aydınlatacak kadar parlak değildi. Buna gerek de yoktu. Aradaki mesafeye ve karanlığa rağmen biliyordum.

Mare Barrow, şimşeği olmadan bile beni çarpmayı başarıyordu.

Çenesini gökyüzüne kaldırdığında, gözümün önüne, onu hem gümüş hem kırmızı kanlar içinde iğrenç bir odada bulduğumuz hali geldi. Her taraf Sessiz Taş'la çevriliydi. Saçları keçeleşmiş, ıslak ve gözleri loşluğa karşı kapalı halde yere yayılmıştı. Yanında Maven'in gözleri açıktı. Öylesine mavi, öylesine kocaman. Öylesine boş. Ölmüştü, onun da öldüğünü sanmıştım. İkisini de kaybettiğimi, ikisini de yitirdiğimi sandım. Bu ağabeyimin hoşuna giderdi. Mare'yi daha önce bir kez yenmişti ve yapabilse sonsuza dek yenerdi.

Önce ağabeyime uzandığımı söylemekten utanıyordum. Nabzına bakmak için bileğine, boynuna uzanmıştım ama yoktu. Teni çoktan soğumuştı.

O ise yaşıyordu, nefes alıp veriş i kesik kesikti ve her geçen saniye azalıyordu.

Şimdi benimki gibi ufak ufak, ritmik bir şekilde buharlaşan nefesinin düzenli olduğunu görebiliyordum. İyi miydi? Farklı mıydı? *Hazır* mıydı?

Bu nafi le bir çabaydı. Çok uzaktaydı ve saray ın ışıkları, örtüye sarılmış karaltısı dışında bir şey i belli edemeyecek kadar loştu. Bağ ırmak için uzak sayılmazdı ve malikânenin

yarısını uyandırmak umurumda değildi. Yine de sesim çıkmıyor, dilim varmıyordu. Sessizliğimi korudum.

İki ay önce bana beklemememi söylemişti. Bunu derken sesi çatlamıştı, tıpkı sözlerini duyduğumda kalbimin kırıldığı gibi. Bunu bana söylemeden gitse, gitmesini dert etmezdim. *Bekleme.* Ne demek istediği açıktı. *İstiyorsan devam et. İstiyorsan başka birine git.* O zaman da şimdiki gibi acıtmıştı. Sevdiğim ve ihtiyaç duyduğum bir insana, ona, böyle bir şey dediğimi düşünemiyordum.

Sıkıca kavradığım terasın korkuluğu ellerimin altında sıcacık olmuştu.

Aptalca bir şey yapmadan önce hızla döndüm ve kapıyı açıp hiç ses çıkarmadan yavaşça arkamdan kapadım.

Onu yıldızlarla baş başa bıraktım.

ÜÇ Mare

Gözlerimi açmadan önce bir an kendimi unuttum. Nerede olduğumuzu, burada ne aradığımızı. Ancak sonra hepsi geri geldi. Etrafımızdaki insanlar... ve dün gece benimle konuşmayan kişi. *Beni gördü; beni gördüğünü biliyorum. Benim gibi o da balkona çıkmış yıldızlara ve dağlara bakıyordu.*

Tek kelime etmedi.

Acısını bir çekiç darbesi gibi göğsümde hissettim. Uykudan yeni uyanmış zihnimin idrak edemeyeceği kadar hızla aklımdan bir sürü olasılık geçti. Hepsi de, yürüyerek uzaklaşırken gece gökyüzünde bir gölge olan silueti halinde vücut buldu. *Tek kelime etmedi.*

Ben de etmemiştim.

Esneyerek ve göstermelik gerinerek zorla gözlerimi açtım. Kız kardeşim benim için yeterince endişeleniyordu. Endişe listesine bir de kalp acımın eklenmesine gerek yoktu. Benim isteğim üzerine hâlâ aynı odayı paylaşıyorduk. Ay-

lardır yalnız uyumayı denememiştim ve şimdi denemeye de niyetim yoktu.

Gisa bu defa üzerime titremek yerine dikiş malzemele-
rinin başında durmuş, sert bir yüz ifadesiyle dikkatle onlara bakıyordu.

“İplikler bir şekilde seni kızdırmış olmasın?” dedim gerçekten esnerken.

Sert bakışlarını bana çevirdi. İçimi endişeyle karışık korku sardı.

“şimdiden başlıyorum,” dedi. “Bree, Tramy, Kilorn, sen, Farley ve tanıştığım insanların yarısı giyecek bir şey için yalvarırken gala zamanımın çoğunu alacak.”

Kendimi tutamayarak sııttım. Bree’yi ortada bırakma-
yacağını biliyordum. Gisa’nınki sadece kuru gürültüydü.

“Peki, sana nasıl yardım edebileceğimi söyle,” dedim ayaklarımı yataktan sarkıtarak. Ayaklarımın altındaki ah-
şap zemin soğuktu, hemen örtülerimin arasına gömülmüş
çoraplarımı aramaya koyuldum.

Evimize taşınmamıza daha bir hafta kadar vardı ama Gisa şimdiden toplanmak için ısrar ediyordu. Daha doğrusu, toplanmış eşyaların bir kısmını yeniden düzenlemek için ısrar ediyordu.

Başını iki yana sallarken homurdandı. “Düzen yetene-
đinle ün salmadığın bir gerçek.”

Bir şeyler geveledim ama Gisa karşı çıkmaya zahmet etmedi bile. Birbirine eş olmayan çoraplarımı göstermekle yetindi. Biri yeşil ve eski püsküydü; diğeriyse kalın siyah yündü. Sustum.

“Ayrıca,” dedi hâlâ sırtarak ayaklarıma bakarken. Başparmağımın birini ona doğru kıpırdattım. “Senin de kendince meşguliyetlerin var ve programın benimkinden çok daha yoğun. Toplantılarını kıskandığımı söyleyemem,” diye ekledi başucumdaki dağınık kâğıt yığınının başıyla işaret ederek.

Heyet planlarını ve gündeminin incelemesini okurken uyuyakalmıştım ve kafamda hâlâ Yüksektepe ticaretine ilişkin ayrıntılar, Kırmızı Muhafızlar’ın hareketleri, Poyraz yeniden oluşumu ve ittifakın iç çalışmaları dönüp duruyordu. Şimdi bunu düşünmemeye çalıştım. Günün bu kadar erken saatinde başımı ağrıtmaya gerek yoktu, ne de olsa sabahın ilk toplantısı sonunda kesin ağrıyacaktı.

“Giysileri ve taşınma işlerini geri kalanımıza bırak.” Gisa içeriyi gösterdi. Mesajı netti. Barrow’lar buradaki her işi ellerinden geldiğince halledecek ve bana da önümüzdeki birkaç günü sağ salim atlatacağım bir alan sunacaktı.

Oysa en beterinin şimdiden başladığını bilmiyordu.

Yarısı başımın tepesindeki bir kazakla kız kardeşime sıkıca sarıldım. Sırtarak hafifçe direndi.

“Yer değişebilir miyiz?” diye sızlandım. “Ben gömlekleri diksem, sen saatler süren münazaralara katılsan?”

“Hayatta olmaz,” diye çıkıştı beni iterek. “Şimdi git ve üzerine doğru düzgün bir şeyler giymeye çalış. Bu arada Farley seni oturma odasında bekliyor. Üzerinde üniforması var.”

“Yok artık.” Gardırobumuzun içinde bir yerlerdeki üniformayı bulma zahmetine bile girmeden üzerime siyah bir pantolon geçirdim. Vücudumu saran, sert, kırmızı kumaşa dair anılarım yeterince cezaydı. İçindeyken aptal gibi gö-

ründüğümü düşündüğümünden bahsetmiyordum bile. Cal'le tekrar yüz yüze geldiğimde üzerimde olmasını istediğim şey bu değildi. *Şayet beni bir daha görmek isterse.*

Gisa bir zihin okuyucu olmasa da aklımdan geçenleri anlamak zor değildi. Tek kaşını kaldırarak beni süzdükten sonra bana doğru elini salladı. "Hayır, hayır, hayır. Başbakan, tam da böyle nehir sıçanı gibi görünmemen için sana birkaç giysi bıraktı."

Bir nehir sıçanının *gerçekte* tam olarak neye benzediğini bildiğim için bir kahkaha patlattım. Artık o kızla alakam yoktu. "Gisa, bu kazağın üzerinde delik bile yok!"

İstifini bozmadan seri bir hareketle ortak gardırobumuzdan giysileri çıkardı. Neyse ki beklediğimden daha sadelerdi ve görünürde hiç elbise yoktu. Gala için giyinip süslenme konusunda heyecan duysam da bütün günü bir balo elbisesi içinde toplantılarda geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Gisa kırmızı, yeşil, mavi, mor ve grinin koyu tonlarındaki takımlara göz gezdirerek giysileri bir terzi gözüyle inceledi. Benim için bir seçim yaptığında, kız kardeşim siyaset için de uygun olmaz mı diye merak ettim.

"Mor nötrdür," dedi uygun bulduğu giysiyi bana uzatırken. "Herkesle ittifak içinde olduğunu, kimseye ait olmadığını gösterir."

Mükemmel seçimdi. Kırmızı Muhafızlar'a hâlâ yeminle bağlı olmama rağmen hem Yüksektepe hem Poyraz Eyaletleri'ni desteklemek için sebebim vardı. Yeni ve eski evim.

Kız kardeşime duyduğum gurur göğsümü kabarttı. Altın kenarlı uzun mor ceketin yumuşak kadifesi üzerinde parmağımı gezdirdim. "Bu renkle ilgili bir anım var," diye

nırıldandım Mareena Titanos ve bir Gümüş hane maskesini hatırlayarak.

Gisa, gözleri benimle giysiler arasında gidip gelerek başıyla onayladı. “Eh, sana yakışması güzel.”

Kız kardeşim seri bir şekilde özel dikim kadife pantolon, botlar ve yüksek yakalı gömleği giymeme yardım ettikten sonra ceketin kollarını geçirdi. Biraz fazla uzun gelen kolları karşısında cıkcıkladı ama onun dışında bir kusur bulamadı. Son olarak saçlarımı tarayarak kahverengiden mor ve griye doğru uzun bir örgü halinde topladı.

Başparmaklarını yalayıp kaşlarımı düzeltereği sırada geri sıçramak zorunda kaldım.

“Pekâlâ, bence yapabileceğin her şeyi yaptın, Gisa,” dedim aramıza bir el koyarak. Gisa, Poyraz sarayının gerektirdiği kadar sert olmamakla birlikte sevecen de değildi. Özellikle de sinir ve korkudan olduğum yerde duramadığım zamanlarda.

Renkli pudraların olduğu bir palet uzatarak suratını astı. “Makyaj yapmayacak mısın?”

“Farley yapmış mı?” Savunmaya geçip kollarımı önümde kavuşturarak derin bir iç çektim.

Gisa hiç duraksamadı. “Farley’nin ihtiyacı var mı ki?”

Ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak, “Hayır...” diye başlamıştım ki iması dank etti. “Hey!”

Gisa çekinmeden yatak odasının kapısını göstermekle yetindi. Beni başından atmaya hevesli olmalıydı. “Peki, git bakalım. Zaten geç kaldın.”

“Kendi başıma giyinmeme izin verseydin geç kalmazdım,” diye tersledim yanından hızla uzaklaşarak.

Arkamdan ters ters baktı. “Bir insanın Sütunkent süprüntüsü haliyle, tahttan çekilmiş bir kralla karşı karşıya gelmesine izin vermeye hangi kardeşin gönlü razı olur?”

Tek elim kapı kolunda, midemde tanıdık bir sancı duydum. “Sütunkent süprüntüsünden gizliden gizliye hoşlanmasa hayatlarımız çok farklı olabilirdi,” diye karşılık verdim hiç düşünmeden.

Ancak tek kelime etmedi.

Suratım asıldı. Gisa neyse ki kahkahalara boğulmakla meşgul olduğundan fark etmedi.

Farley oturma odasında ayağa fırlayarak tek eliyle üniformasını düzeltti. Sıkı yakalardansa vücut zırhını yeğlerdi.

Uzatmadan, “Geç kaldık,” dedi. Kuzeye gittiğimizden beri bana yönelttiği ilk sözcükler bunlardı. Bir sürü mektup yazsa da bu, ayrıldığımızdan bu yana birbirimizi ilk görüşümüzdü. Soğuk tavrının, gizli bir tebessümle kırısan gözlerine ulaşmaması sevindiriciydi. “Yoksa merak uyandırıcı ve rahatlatıcı bir günden kaçmaya mı çalışıyorsun?”

Yanına doğru birkaç kısa adım attım ve bana sarılmak için kollarını uzattı. Sımsıkı, güçlü bir biçimde sarıldı, bu hayattaki en huzur verici şeydi. Kararlılığından güç alarak hafifçe ona yaslandım.

“Kaçmak seçenekler arasında mı?” diye sordum geri çekilirken, gözlerimi genç generalin üzerinde gezdirerek. Hatırımdaki gibiydi; güzel ve sert. Hatta belki hiç olmadığı kadar kararlı.

“İstesen geri çevirebileceğinden eminim,” diye yanıtladı blöfümü görerek. “Ancak bunu yapacağını sanmıyorum.”

Yüzüm kızardı. Elbette haklıydı. Vahşi bir bizon bile heyet toplantılarına katılmama engel olamazdı.

Saçları, kafasını sımsıkı saran taç gibi tek bir örgü yapı-
lacak kadar uzamıştı. Bu ona daha yumuşak bir görüntü katsa
da göz korkutuculuğundan bir şey eksiltmemişti. Gisa'nın
dediği gibi, makyaj yapmakla uğraşmamıştı, buna gerek de
yoktu. Diana Farley savaş alanında olduğu kadar, oturma
odamda da çarpıcı bir görüntü sergiliyordu.

“Clara bugün yok mu?” diye sordum gözlerim yeğenimi
ararken. Küçük kızı ortalıkta göremeyince biraz hayal kı-
rıklığına uğradım.

“Onu arabasına koyup toplantılara getirirdim ama bı-
rak bebeği, ben bile uyanık kalabileceğimden şüpheliyim.
Ayrıca onu annenle babana bırakmasam beni öldürürlerdi.
Kahvaltıdan sonra onu bahçeye indirdiler.”

“Güzel.” Annemle babamın, Shade'in kızıyla oynadığını,
onu sonbahar ağaçlarının arasında gezdirdiğini ve Carma-
don'un özenle baktığı çiçekleri koparmasına izin verdiklerini
düşününce içimi bir sıcaklık kapladı.

“Albay da onlarla birlikte sanırım,” diye ekledi Farley
alçak ama katı bir ses tonuyla. Başka bir şey söylemeye dili
varmıyordu.

Israr edecek değildim. Babasıyla ilişkisi, o aksini iste-
mediği müddetçe beni ilgilendirmezdi. Heyet toplantıları
yerine torunuyla zaman geçirmeyi tercih ediyorsa, büyük
bir çaba gösteriyor olmalıydı.

“Gidelim mi?” dedim kapıyı işaret ederek. Bugün ola-
cakları düşününce o tanıdık sinir harbiyle karnım kasıldı.

Farley liderlik ederek önden yürüdü. En iyi bildiği şey buydu. "Gidelim."

İlk toplantı en büyüğüydü ve toplantı demeye bile bin şahit isterdi. Daha ziyade bir sirkti.

İttifakın her köşesinden heyetlerin bulunduğu meclis, hepimizi rahat bir biçimde alacak genişlikteki tek salon olan başbakan malikânesinin büyük kütüphanesinde gerçekleşti. Tabii bir de Halk Salonu vardı ama Başbakan Davidson hükümetinin temsilci salonunu bu tarz bir toplantıya tahsis etme fikrinden hoşlanmıyordu. Sanırım aynı zamanda Poyraz Eyaletleri Gümüşlerinin gözünü korkutmak da istemiyordu. Okuduğum birkaç rapora göre gergin tiplerdi. Soyluları korkutup Gölbölge'nin ve Ayrılan Gümüşlerin bekleyen kollarına kaçırmamak için dikkatli olmak zorundaydık.

Hatta sanırım önümüzdeki birkaç gün en önemli konu bu olacaktı... Poyraz Eyaletleri'nin riskli konumu ve nympha liderleri Iris ve Cenra'nın hep eli kulağında tehditleri. Kulübedeyken onları pek düşünmemiştim. Yabani hayatta izole bir hayat sürerken o ikisini, krallıklarını aklıma getirmemek kolaydı. Ancak burada değil. O kadınların atağa geçmek için neredeyse fırsat kollayan varlıklarını hissedebiliyordum.

Kütüphaneye girerken gerildim. Sadece yarısı doluydu. Geç kalmış olabilirdik ama aynısı diğer herkes için de geçerliydi. Bir bakışta, Eyaletler'den gelen heyetin burada olmadığını anlayabiliyordum. *Güzel*. Cal geldiğinde, ifadesiz bir yüzle, yerime geçmiş ve hazır olmak istiyordum. Şu an düzinelerce göz üzerimde geziniyor, fısıltılar sanki sürekli beni takip ediyordu. Onları duymazdan gelmekte sorun yoktu. Çoğu

zararsız, alışkın olduğum sözlerdi. *Şimşek kız Mare Barrow geri dönmüş*. Kırmızı Muhafızlar'ın subaylarıyla dolup taşan önceki seferden farklı olarak üstümüzdeki katı çınlatan galeri boştu. Üç ay önce Başbakan ve Komutanlık, Arkeon saldırımızı ve savunmamızı burada planlamıştı.

Maven'i bu salonda sorguya çekmişlerdi. Onu canlı gördüğüm son birkaç andan biriydi. Sorgudayken bile halının üzerinde zehir püskürttüğü yere yürürken titredim. Sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. Tyton çok yaklaşıncaya, *Acı içindeyken yalan söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsunuz*, demişti. *Bunu daha önce binlerce kez yapmadım mı sanıyorsunuz?*

Annesinin ona uyguladığı işkenceyi kastediyordu. Bunu o zaman anlamıştım ve hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Annesi her aklına geldiğinde, ona yaptığı şey her neyse... bu işkenceydi. Acıydı. Onda onulmaz bir yara açmıştı.

Galiba. Yine de merak ediyordum. Onun için elden başka bir şey gelir miydi? Onu annesinin yarattığı canavardan ben—Cal—, *birileri* kurtarabilir miydik? Bu düşünce her zamanki gibi midemi yaktı ve acı bir tat bıraktı. Çenemi sıktım. Bunca insanın önünde kusmak istemiyordum. Bir gayretle yüzümdeki ifadeyi sildim ve gözlerimi kaldırdım.

Salonun karşısında Yüksektepeli subaylardan biri, sırtı pencereye dönük, sandalyesinde sessizce oturuyordu. Beyaz saçları sabah güneşinde parlıyordu.

Tyton, önünden geçtiğim sırada gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı, ben de başımı eğerek selam verdim. Diğer elektrolar onun kadar yüksek rütbeli değildi ve burada olmayacaklardı. Ella'nın, bir saatlik münazara şöyle dursun, on dakikalık muhabbette bile yerinde durabileceğinden şüp-

heliydim. Sonrasında nasıl olduklarını sormayı aklımın bir köşesine not ettim. Hem sohbet hem eğitim anlamında arayı kapamamız gerekiyordu. Her ne kadar kulübede antrenman yaptıysam da uzakta kaldığım süre boyunca kesinlikle form-
dan düşmüştüm.

Kütüphanede, üçgene benzer bir şekilde, her kenarı birbirine bakan üç uzun masa vardı. Başbakan Davidson çoktan yerini almıştı, etrafı Yüksektepelili subaylar ve hükümet yetkilileriyle çevriliydi. Kütüphaneye her geçen dakika ikişerli üçerli gruplar halinde yeni birileri giriyordu. İçimden bir ses bazılarının aslında burada işi olmadığını, sadece toplantıyı merak ettikleri için geldiklerini söylüyordu. Hepsi yeşil asker üniformaları veya siyasetçi cüppeleriyle, kesinlikle azımsanmayacak bir kalabalıktı. Astsubayları ve asistanları sıralar arasında hızla dolaşarak bilgilendirici evraklar dağıtıyorlardı. Sayfaların çoğu, dudaklarını sıkarak gülümseyip dikkatle evrakları düzenleyen Başbakan'ın önüne yığılmıştı.

Temsilci Radis, Davidson'ın hemen sağında, uzun parmaklı elinin arkasından ona bir şeyler fısıldıyordu. Önünden geçerken Başbakan'ın bakışlarını yakaladım ve başımızla birbirimizi selamladık. Etrafımızda kaynayan kaosa rağmen onu son gördüğümünden daha dingin görünüyordu. Yenikan yeteneğine rağmen, topyekûn savaşın onun uzmanlık alanı olmadığı hissine kapıldım. Baruttan ziyade kalemle savaşmayı seviyordu.

En azından bugün Yüksektepe heyetiyle oturmayacaktım. Ailem burada yaşamasına rağmen ve muhtemelen bir vatandaş olacak olmama rağmen, her şeyden önce Kırmızı Muhafızlar'dandım. Yüksektepe'nin varlığından haberdar

bile değilken Farley'ye yeminimi etmiştim ve Muhafızlar masasında onun yanında oturmaktan gurur duyuyordum. Arkamızı, doğu kıtasının her köşesinden gelen çeşitli subaylar ve diplomatlar dolduruyordu. Benzer üniformaları ve sert bakışlarıyla, Farley dahil dört Komutanlık generalinin ortasında oturuyordu. Göz korkutucu bir görüntü sergiliyorlardı.

Huzursuzlukla, keşke o lanet olası kırmızı üniformayı giyseydim diye hayıflandım.

İkinci sırada sessizce oturan, huzurla yerine yerleşmiş Evangeline Samos'u görünce her yanıma soğuk bir titreme sardı. Onu ilk başta fark etmemiştim. Gümüş saçına rağmen Yüksektepe heyetinin geri kalanının arasına karışmayı bir şekilde başarmıştı. Giysileri eskisi gibi ışıldayıp parlamıyordu. Üzerinde madalyasız ve nişansız, koyu yeşil ve sıradan bir üniforma vardı. Başı öne eğik yanında oturan ağabeyi de aynı şekilde giyinmişti.

Evangeline öldürücü elleri kucağında, beni izliyordu.

Parmaklarını görünce gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Giysileri sade olsa da elleri, keskin ve emrine amade her tür metalden yüzükle doluydu. Evangeline'i tanıyorsam, vücudunun her yanına gizlenmiş başka metaller de vardı. Burada, diplomatlar toplantısında bile, gerekirse boğaz kesmeye hazırды.

Kömür gözlerine bakınca başını eğmeksizin sıırttı. Bir zamanlar o bakış ödümü koparabilirdi. Şimdiyse sadece güvence veriyordu. Ne olarak başlamış olursak olalım Evangeline güçlü bir müttefikti. Bu jeste asla karşılık vermeye-

cek olmasına rağmen ona doğru başımı eğip selam verdim. Ptolemus gözlerini benden kaçırarak başını eğecek kadar nazikti. O günahattan ve daha nicelerinden pişmanlık duysa bile ağabeyimin katiliyle işim olmazdı.

İzlerken Radis oturduğu yerden döndü ve omzunun üzerinden bakarak Evangeline ve Ptolemus'a bir şeyler fısıldadı. Fısıltıları tıslama gibiydi, sözcükler duyulmuyordu. Üç Gümüş fazlasıyla samimiydi ve bu durum Başbakan'ı hiç rahatsız etmiyordu. İttifakları perçinlenmişti... Samos'ların tahttan çekilişi ve Evangeline'in Yüksektepe'ye bağlılık yemini etmesi benim kulağıma kadar gelmişti.

Hepsi düzenli ve aynı anda hareket eden son heyet kütüphaneye giriş yaptığında hâlâ onlara bakıyordum. Heyetin lideri, gözleri salonu tarayan Ada Wallace'ti. Her suratı dikkatle inceleyip kusursuz hafızasına kaydederek etrafa bakınıyordu. Hatırladığım gibiydi. Koyu altın bir ten, koyu kahverengi saçlar, gördüğü ve hatırladığı onca şeye göre aşırı nazik gözler. Eyaletler'in temsilcilerinden biri olarak düz siyah bir üniforma giymiş ve yakasına bir broş takmıştı. İç içe geçmiş üç halkanın neyi temsil ettiğini çözmek zor değildi... Kızılar için kırmızı, yenikanlar için beyaz ve Gümüşler için gümüş. Poyraz Eyaletleri'ne ve beraberindekilere hizmet edecek daha iyi birini düşünemiyordum. Ellerim masanın kenarını sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyordu. Başka bir yerde olsak ona sarılırdım.

Julian Jacos, sade ama şık kıyafetiyle hemen arkasından geliyordu. Onu görünce göğsümdeki gerginlik biraz geçti. Her zamanki sarıları yerine siyah giymişti; renkleri olmadan tuhaf görünüyordu. Her şeyden önce oldukça enerjik bir

hali vardı, nedense daha genç görünüyordu. Yüklerinden kurtulmuş, hatta mutlu gibiydi. Bu ona yakışmıştı.

Sözde halktan olan Gümüşlerin üzerinde de üniformalar vardı; Kızıllardan ve yenikanlardan tek farkları, tenlerinin soğuk alt tonuydu. Tüccarlar, esnaflar, askerler ve zanaatçılar olarak, halktan Gümüşler, Kızıllardan soylular kadar ayrı değildi.

Elbette Poyraz Eyaletleri'nden gelen soylular da broş takmalarına rağmen giysileri içinde o kadar modern değillerdi. Renklerini –Welle'ler yeşil, Laris'ler sarı– olduğu kadar yüzlerini de tanıyordum. Haneleriyle ilgili bilgiler uzun zaman önce zihnime kazınmıştı, böyle bir saçmalığı hatırlamak için acaba neleri unutmuştum.

Hane renkleri başlı başına birer semboldü. Soylular sessizce ve kolaylıkla gitmeyecekti. Güçlerine –ve gururlarına– olabildiğince tutunacaklardı.

En çok da Anabel Lerolan. Mücevher kutusunu bu etkinliğe özel açmış olmalıydı. Boynu, bilekleri, parmakları; her biri diğerinden daha parlak ve Eyaletler broşunu rahatlıkla gölgede bırakacak alev rengi değerli taşlarla parlıyordu. Gri saçlarında bir taç görmeyi de beklerdim. Fakat cüretkârlığı ancak bu kadarına müsaade ediyordu. Onun yerine, elinde kalan, taca en yakın şeye tutunuyordu.

Dirseğini geçirerek koluna taktığı Cal'le beraber yürüyordu.

Julian gibi, yeni görüntüsü ona da yakışmıştı. Ne cüppe ne taç ne de bir sürü madalya veya nişan. Yalnızca siyah üniforması; halka broş ve yakasındaki, subay olduğunu belli eden kırmızı kare. Siyah saçları yine en sevdiği askeri tarzda

kısacık kesilmişti; bu sabah tıraş olmuş olmalıydı. Boynunda, yakasının hemen üzerindeki taze kesiği görebiliyordum. Hâlâ gümüş kan lekeli kesik kabuk bile bağlamamıştı.

Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı. Yorgundu, çalışmaktan bitap düşmüştü ve Julian gibi nedense o da mutlu görünüyordu. Sebebini sormak için dürtüsel bir kıskançlık duydum.

Bana bakmıyordu. *Ayrıca tek kelime etmemişti.*

Farley beni rahatlatmak için masanın altından bileğimi sıktı.

Temas karşısında yerimden sıçradım, az kalsın kıvılcım saçıyordum.

“Sakin,” dedi dudaklarını kıpırdatmadan.

Özür dilercesine bir şeyler mırıldandığım sırada son heyet yerine geçerken sözlerim gürültüde kayboldu.

Benim gibi Cal de masaya geçip Ada’nın yanında, ortaya oturdu. Ön saflarda olmayı hep sevmişti.

Büyükannesi ve dayısı da farklı değildi. Heyetin geri kalanı eşit bir biçimde bölünmüştü; Kızıllar ve Gümüşler ile tanıdığım soylular ve tanımadığım sıradan vatandaşlardan oluşan bir karışım. Bu sonuncu grup şaşkınlıkla salona bakıyordu. Soylular o kadar kolay etkilenmezdi ve bunu belli etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Başbakan için her iki tepkinin de önemi yoktu.

Ellerini birbirine vurarak hepimize işaret verdi.

“Başlayalım mı?”

DÖRT

Cal

Ona bakma, ona bakma, ona bakma. Odaklan, odaklan, odaklan.

Öylesine gergindim ki az kalsın sandalyemi ateşe veriyordum. Ateşe birçoğundan daha dayanıklı büyükannem bile, değerli ipeğinin bir kısmını yakarım korkusuyla benden uzağa eğildi. Daha fazlasını elde edebilecek değildi, en azından kraliçe olduğu zamanki kadar değil.

Heyetimin geri kalanı Mare'yle ilgili huzursuzluğumu fark ettilerse bile bir şey demeyecek kadar naziklerdi. Ada duraksamadan devam ederek evraklarını önüne yaydı. Birlik numaralarından şehirler arası mesafelere kadar düzgün, titiz notlarla doluydu. Aslında hiçbirine ihtiyacı yoktu. Bilgilerin hepsi aklımdaydı. Sadece kimseyi tedirgin etmek istemediği hissine kapıldım. Neticede soylular arasında bile nadir bulunan ve büyük oranda üzerine çalışmamış bir yeteneğe sahipti.

Soylulardan bazı şikâyetler yükselmişti ama ilk toplantıda bizi temsil edecek bariz seçenek oydu. Ada Wallace bu

savaşı birçok açıdan görüyor ve geri kalanını da mükemmel bir biçimde anlıyordu; hatırlayabileceği herhangi bir devrim ve yeniden yapılanma tarihinden bahsetmiyordum bile. Dedğine göre birçoğu doğrudan başarısız olmasa da kusurluydu. Aynısı olsa ne olur diye düşününce ürperdim.

“Saygıdeğer Poyraz Eyaletleri ve Kırmızı Muhafız heyetleri, hoş geldiniz,” dedi Başbakan iki masayı da başıyla selamlayarak. Ellerini önünde kavuşturdu, duruşu açık ve davetkârdı. Her hareketi hesaplıydı. “Yüksektepe heyeti ve hükümetim burada bizimle olmak için yaptığınız yolculuktan dolayı size teşekkür ediyor.”

Poyraz soylularından biri, “*Uzun* yolculuktan,” diye mırıldandı ama salon tarafından kibarca duymazdan gelindi. Kraliyet dürtülerimle onu salondan dışarı atmamak için kendimi zor tuttum. Ancak artık bunu yapacak gücüm yoktu. Burada hepimiz eşittik. Bunu hak etmeyenler dahi. Geri kalanından daha fazlası olmayı hak edenler dahi.

Çenemi kenetledim. Ona bakmamak için hâlâ çaba harcıyordum. Nihayet masanın altına gizlediği ellerine baka bildim. Farley daha güvenli bir bölgeydi. Dikkati ve sağlam odağı Başbakan’ın üzerinde, kararlılıkla Mare’nin yanında oturuyordu. Nefret ettiği o üniformanın içindeydi. Mare ise değildi; sert, kızıl üniforması yerini mor bir kadifeye bırakmıştı. Bu, Mareena Titanos olarak kuşandığı renkti. Mare moda konusunda pek zevkli ve yetenekli olmadığından, giysilerini onun yerine kız kardeşi seçmiş olmalıydı. Farklı koşullar altında olsa, Gisa’nın, Mare’yi düzgünce giyinmesi için azarladığı ve zorla ceketini giydirdiği düşüncesine kahkahayla gülerdim.

Üzerindekileri çıkardığımı düşünürken kızardım.

Etrafımdaki sıcaklık artarken aklım, *Odaklan*, diye bağırıyordu.

“Şunu yapmaz mısın?” diye söylendi Julian sıkılı dişleri arasından. Ağzının kenarı eğlendiğini açık ederek kıvrıldı.

“Pardon,” diye mırıldandım.

Kırmızı Muhafızlar Komutanlığı generallerinden biri, Davidson’a cevaben heyeti adına söz aldı. “Elbette, Başbakan,” dedi abartılı bir sesle. Onu General Kuğu olarak tanıyordum. Kırmızı Muhafızlar şimdi bile kod adlarıyla anılmakta ısrar ediyorlardı. “Biz de ev sahipliğinden dolayı ülkenize müteşekkirimiz.”

Sanki başka bir seçenek varmış gibi, diye geçirdim içimden. Kırmızı Muhafızlar’ın toprakları var ama kendilerine ait merkezi bir hükümetleri yok ve Poyraz Eyaletleri ise hâlâ yeniden kuruluş aşamasında. Tabii bir de, bir kralın eski sarayında demokrasi üzerine toplantılar gerçekleştirmek yanlış mesaj verebilir. Kralın biri gidiyor, biri geliyor gibi.

“Poyraz Eyaletleri heyeti de aynı görüşte,” dedi Ada çenesini Başbakan’a doğru kaldırarak.

Julian Dayı onun yanından uzanarak salona hitap etti. “Burada olmaktan ve eski bir Gümüş krallığının neye benzeyebileceğini bizzat görmekten mutluyuz.”

Büyükannemin hoş sözlerle arası iyi değildi. Yanımdaki yerinden dudaklarını büzdüyse de dilini tuttu. Sabırsızlığına katılmadığımı söyleyemezdim. Birbirimize yağ çekmek yerine işe koyulmalıydık.

Başbakan Davidson çok ağır ilerliyordu. Salondaki herkesin önünde duran evrakları işaret etti. “Ön temaslarımızda

kararlaştırdığımız üzere hepinizin önünde gündem maddelerinin olması gerek.”

Az kalsın gözlerimi devirecektim. İttifak içinde büyük ölçüde anlamsız mesajlaşmalardan oluşan *ön temasları* unutmak ne mümkünüdü. Zamanlamadan oturma düzenine kadar her konuda tartışma çıkmıştı. Hatta herkesin uzlaşabildiği tek konu, heyetler arasındaki gelişmeleri özetlememiz gerektiğiydi. Onda bile Kırmızı Muhafızlar buna mecbur kalmaktan memnun değillerdi. Fazla kapalı oynuyorlardı, benim tarzım değildi. Ancak tedirginliklerinden dolayı onları suçlayamazdım. Gümüş ihanetinin neye benzediğini iyi biliyordum. Ancak kapalı duruşları her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu.

“Kırmızı Muhafızlar heyeti başlamak ister mi?” dedi Davidson masaya doğru elini uzatarak. Dudakları kıvrılarak gizemli bir tebessüm halini aldı. “Doğudaki ilerleyişinize dair neler söyleyebilirsiniz?”

Farley gergin bir suratla öne eğildi. O da kızmıştı. “İlerleme kaydediliyor,” dedi Muhafızlar adına konuşarak. Diğer generaller tatmin olmuş bir şekilde izlemede kaldılar.

Geri kalanımız gerçek bir açıklama yapmasını bekledik ama ağzı kenetli bir şekilde sandalyesine geri yaslanmıştı. Mare, yanında, gözleri yere bakarak dudağını ısırıyordu. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

Dişlerimi sıktım. *Farley...*

Davidson sakın bir şekilde gözlerini bile kırpmıyordu. “Biraz daha açar mısınız, General?”

Farley hiç tereddüt etmedi. “Açık oturumda olmaz.”

“Buna açık oturum denemez,” dedi büyükannem, ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. Kavgaya hazır bir biçimde

yarı ayağa kalktı. Her ihtimale karşı tek elimi uzatıp masanın altından ipek giysisinin kenarını tuttum. Yaşlı bir kadındı, evet ama gerekirse onu geri çekerdim. Julian doğrularak yanımda kaskatı kesildi.

Nanabel sakın bir sesle devam ediyordu. “Bilgi paylaşmayı reddederseniz başarıya ulaşmayı nasıl umut edebiliriz? Heyetlerimiz itinayla seçildi, her birimiz kendimizi bu ittifaka ve uluslarımıza adanmış durumdayız.”

Karşıdaki Kırmızı Muhafızlar dayanışma içinde kararlılıklarını sürdürdüler. General Kuğu ve diğerleri bir imha olan eski kraliçenin sert bakışlarından çekinmiyorlardı. Farley hiç konuşmadan karşılık vermeyi bile başarmıştı. Gözleri bir an masamızdaki diğer Gümüş soylulara çevrildi. Meydan okumasına hevesle karşılık verirlerken bakışları altında taş kesilmişlerdi. Endişelenmem gereken sadece Nanabel olmayabilir mi diye merak ettim. Diana Farley ve eski bir Gümüş lordu arasındaki kavgayı ayırmak bugün yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi.

Farley’nin mesajı gayet açıktı. Heyetimizdeki Gümüşlerden, fırsat verilse daha birkaç ay önce kendisini öldürecek soylulardan yana şüpheleri vardı. Bazıları hâlâ aynı düşüncede gibiydi; bakışları o derece sertti.

İlk hamle beni şaşırtarak Ada’dan geldi. Kâğıt yığınınından bir sayfayı çekerek çıkardı ve gözleriyle baştan sona taradı. “Kızıl Muhafızlar’ın ilerleme raporuna gerek yok. Devam etmek için elimizdeki bilgiler yeter de artar bile.”

Masasındaki Mare’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ada...”

Ada, sözcükler ağzından seri bir şekilde çıkarken onu duymazdan geldi.

“Gölbölge’deki plan dışı askeri hareketler ve sevkiyat dalgalanmalarına bakılırsa Ohius Nehri sınırında çarpışıyor-sunuz. Kaçakçı nehircilerin son günlerdeki ticaret modellerini kıstas alırsak, bunları Mabet’e giriş-çıkışlarda kaynak ve personel taşımak için kullanıyorsunuz. Bu da çok miktarda Muhafız trafiği anlamına gelir, diğer şehirlerdeki ortalama-dan çok daha fazla. Bu ise sadece, bir zamanlar kontrolünüz altındaki Yamaç üssünde gözlemlediğim modellerle örtüşüyor. Gölbölge şehrini yaklaşık üç hafta önce ele geçirdiğinizi ve İhtilaflı Bölgeler’in nehircileriyle kolay bir işbirliğine izin verecek şekilde Gölbölge’nin güneydoğusundaki hareketlerin bir üssü olarak kullandığınızı tahmin ediyorum. Nehirler Hisarı’ndan çıkan haberleri söylemiyorum bile.”

Beraberinde gelen sessizlik sağır ediciydi. Ada bir sayfa daha çevirdi, kâğıdın hareketi bir kuşun kanat çırpışı kadar yumuşaktı

“Tanasian’dan Yamaç’a hızlı bir ulaşım sağlayan Göl-bölgeli kalesi, Ohius ve Ulu Nehir’in birleşme noktasında yer alıyor. Burası hem Gölbölge nehir donanmasına hem de kara ordularına hizmet eden çok önemli bir askeri yerleşim noktası. Daha doğrusu siz işgal edinceye kadar öyleydi... iki gün önce diyebilir miyiz? Nehrin kuzeyine kaçan Göl-bölgeli askerlerin ani akınının yanı sıra Göl-bölgelilerin Hisar’la iletişimlerinin kesilmesinden çıkardığım sonuç bu.”

İçimi saran sıcaklık öfkeden değil, gururdandı.

Ada’ya sarılabilirdim. Sahiden bunu yapabilirdim. Bunların hepsi elbette Yüksektepe’nin paylaştığı istihbarata, bölgedeki kendi ajanlarımıza ve hatta sınırımızda yaşayan vatandaşlarımızdan aldığımız olağan haberlere dayanarak elde ettiğimiz

raporlarda yer alıyordu. Fakat sadece Ada, bilgileri bu kadar kapsamlı ve mükemmel bir biçimde bir araya getirebilirdi. Gerçekten çok zekiydi. Krallığa hâlâ inancım olsa, ondan müthiş bir kraliçe olacağından emindim.

Burası gerçek bir kraliyet sarayı olmamasına rağmen, kütüphaneyi, bir taht odasıymış gibi süzdüm.

Muhafızlar yerlerinden kıpırdamasa da astsubaylar endişeli bakışlarla birbirine bakıyor, hatta fısıldaşıyordu. Kendimi zorlayarak Mare'ye, o çok iyi koruduğu maskesine baktım. Yüzü sabitti ama gözücuyla Farley'ye bakıyordu. Belli ki Ada'nın söylediklerinin doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tahminimce buradan uzaktayken zamanının çoğunu savaş raporlarını inceleyerek geçirmemişti. *Klasik*. Az kalsın kahkaha atacaktım.

Genç General'in yüzünü okumak çok daha kolaydı. Farley'nin gözleri kısıldı, kaşları rahatsız olduğunu belli eden tanıdık görüntüsüyle aşağı indi. Yanaklarında artan kızarıklığa rağmen, Ada, sert yüz ifadesinden ustalıkla kaçındı. Böyle şeyler demek cesaret isterdi. Hatta muhtemelen Farley bunu küçük bir ihanet olarak görmüştü.

"Orayı işgal etmedik," dedi Farley soğukkanlı bir şekilde. "Yok ettik."

Yanan bir başka Gümüş kalesi geldi gözümün önüne. Arkasında küller bırakan alevler sadece bana aitti. Farley'nin bakışlarına karşılık verdim. Bir şehri parça parça yok etmenin nasıl olduğunu bilirdim. "Korviyum gibi," dedim.

"Savunacaklarımız ne kadar az olursa, geri kazanacakları da o ölçüde az olur." Sözleri her yöne fırlatılmış bıçaklar

gibiymi. “Kızıkların ölümüne sebep olacak daha az Gümüş anıtı.”

Farley daima Kızıl Muhafızlar'ın saldıran köpeğı olmuştı ve bugün de rolünü iyi oynuyordu. Heyetimdeki Kızıklar ona gururla bakıyordu. Gümüş soylular, ellerinden gelse protesto için salonu terk edeceklerdi.

“Yüksektepe heyetinde Gümüşler olduğunu hatırlatabilir miyim?” Büyükanmem bir kez daha atışmaya istekli bir şekilde Farley'nin zokasını yuttu. Buruşuk eliyle Başkan'ın masasını ve arkasındaki sıralarda oturan çelik saçlı iki kardeğı işaret etti.

Evangeline ve Ptolemus, mesafeli bir maske ardına gizledikleri gerginlikleriyle, tahttan çekildikleri günkü gibi görünüyordı. Evangeline demir, ağabeyi krom olmak üzere, ikisi de metal şeritli yeşil giysiler giymişti.

Önlerindeki Temsilci Radis, Samos Hanesi'nin evlatlarını korumak için yerinde kıpırdandı. Uzun parmaklarıyla masaya vurdu. Ağzının bir köşesi vahşi bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrılınca parlak dişleri göründü.

“Biz Cumhuriyet'imize olan sadakatimizi ispatladık, Anabel,” dedi alçak bir sesle. Bu adam da yıllar önce soyluydu. Buradaki birçokları gibi tacını atmıştı. “Şu an hepiniz aynı şeyi yapıyorsunuz.”

Masanın altından tırnaklarımı avuçlarıma gömerek yumruğumu sıktım. Salonun her köşesinden gelen bu tavırdan sıkılmışım. Bu, zamanı ve enerjiyi boşa harcamaktan başka bir şey değildi.

“Üzgünüm ama,” dedim birdenbire, oturduğum yerden hafifçe doğrularak. Elimden gelen tek şey, Radis ve büyü-

kannem Gümüş fedakârlığı konusunu daha fazla uzatmaya başlamadan önce duruma müdahale etmekte. “Gündemden uzaklaştığımı biliyorum fakat bu hafta çok zamanımız yok ve önümüzdeki konuya odaklanmamız gerek.”

Radis alaycı gülüşünü benden tarafa çevirdi. Alışkın olduklarıma kıyasla bu bir şey değildi. “Sizce konu ne, Su-bay Calore?”

Niyeti unvanla can acıtmaksa kesinlikle amacına ulaşmamıştı. *Majesteleri’nden iyidir.*

Dikkatli bakışları altında bu kez tamamen doğrularak ayağa kalktım. Savaş alanında veya antrenman sahasında daha iyiydim ama kalabalık bir salonun önünde konuşmaya da yabancı değildim. “Yüksektepe’nin savunması iyi; Kırmızı Muhafızlar çevik ve askeri olarak hazır. Mevcut durumda bu ittifakın en zayıf halkası, yumuşak karnı Poyraz Eyaletleri. Elimizden geldiğince hızla yeniden inşa etmeye çalışıyoruz ama en iyi koşullar altında bile yıllar sürecektir. Siz de biliyorsunuz,” dedim nazik bir el hareketiyle Yüksektepe heyetini işaret ederek. “Bunu daha önce yaptınız ve başarılı oldunuz.”

Başbakan başıyla onayladı. “Gelişmelere daima yer olacaktır ama evet, Cumhuriyet’i inşa etmek için elimizden geleni yaptık.”

Davidson makul bir adamdı ve Julian’ın arkadaşıydı. İçinde bulunduğumuz durumu anlayacak biri varsa, o olmalıydı.

“Tüm bunları, başımızın üzerinde sallanan bir kılıçla yapmaya çalışıyoruz,” dedim. Burada, bu kütüphanede bile, yeni bir savaş tehdidinin yaklaştığını hissedebiliyordum. Soluğunu bir hayalet gibi boynumda hissediyordum. “Göl-bölge tekrar toparlanıyor, nympha kraliçeler geri dönecek

ve döndüklerinde karşılarında, kışın savaşmak şöyle dursun, kendini bile zor doyuran bir ülke bulacak.”

Davidson hiç bakmaksızın parmaklarını kâğıtların arasında gezdirdi ve uzaktan okuyamadığım bir sayfa çıkardı. Şaşırmış görünmüyordu. “Bir öneriniz var mı?”

Bir sürü önerim var. Liste, silah ateşi gibi bir çırpıda zihnimden geçti. “Ekonomimizin istikrara kavuşması gerek, milli hazinemiz...”

Radis kollarını önünde kenetledi. “Tam olarak kimin milli hazinesi? Ağabeyinin mi?”

Yüzümdeki sabit ve boş ifadeyi koruyarak tepkinin etkisini azaltmak için elimden geleni yaptım. Kaybettiğim ağabeyim yüzünden hâlâ içim kan ağlıyordu. Mare salonun karşısında, uzaklara bakarak kıpırdandı.

“Ülkemin,” diye yanıtladım buz gibi bir sesle. Radis’in büyüdüğü saray hangisiyse, benimki kadar görgü kurallarına sahip değildi. “Halihazırda Arkeon’un kasalarında bulunan her şey artık halkımıza ait.”

Kırmızı Muhafızlar komutanlarından Davulcu kabaca güldü. İri suratı harcadığı çabayla kıpkırmızı kesildi. “Yani parayı Kızılara adil bir şekilde dağıtıyorsunuz, ne güzel.”

Çenemi sıktım. “Bu parayla yeniden binalar inşa ediyoruz...”

“Gümüş şehirleri inşa ediyorsunuz,” diye mırıldandı Davulcu, ben konuşmaya devam ederken.

“...maaşları desteklemek, Kızıl askerlerin koşullarını iyileştirmek, fabrika şehirlerini kalkındırmak için, hasadı sürdürmek için...”

General Kuğu parmak uçlarını birleştirdiği elleri üzerinden bana baktı. Gülümsemesi gergindi. “O halde gayet iyi bir iş çıkarmışa benziyorsunuz.”

Suratına gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Gıda ve diğer kaynaklara fahiş fiyat uygulamasından kaçınmak için Eyaletler çapında fiyat denetimi yapıyoruz...”

Sıradaki sesi duyacağım içime doğmuştu. Güpegündüz bir şimşek.

“Ürettiklerinin tüm kontrolünü artık elinde bulunduran Kızılların, çiftçilerin, fabrika işçilerinin kaynaklarına.”

Mare kendini salonun dikkatli bakışlarından koruma çabasıyla neredeyse acı içinde kollarını sıkıca önünde kavuşturdu. Bu tarz şeylerden hoşlanmıyordu. Hiç hoşlanmamıştı. Hem de asla geri adım atmama konusunda çok başarılı olmasına rağmen. Salonun karşısından ben de ona baktım. Aradaki boşluk hem derin bir vadi hem bir adımlık mesafeydi; hem çok uzak hem çok yakındı.

Ona verecek hızlı bir yanıtlım yoktu; sözcükler boğazımda tıkanıp kaldı.

Solumdaki Gümüşlerden biri benim yerime konuştu. Eski bir vali olan Welle'nin sesi bal gibiydi; hem çok tatlı hem ağdalı. “Kullandıkları aletlerin sahibi başkaları, Bayan Barrow,” dedi bilmiş bilmiş.

Mare tereddüt etmedi. “İstedikleri gibi kullanırlar,” diye çıkıştı. Eskiden, yaşadığı köyün ve bildiği bütün toprakların idaresi bu adamın elindeydi. “Başka?” diye ekledi Mare, bakışlarını meydan okurcasına bana çevirerek.

Sanki onunla dövüş antrenmanı yaptığımız günlere dönmüştük. İtiraf etmeliydim, beni heyecanlandırıyordu.

“Soylu ailelerin Gümüş zenginlikleri...”

“Şartları eşitlemek için kullanılmalı,” diye çıkıştı tekrar ama benim için dert değildi. Sırf onunla konuşmak için hepsi kabulümdü. Bir sıcaklık patlamasıyla bunun, ben söz söyleyememiş olsam da, aylardır aramızda geçen ilk konuşma olduğunu fark ettim. “O para nesillerdir Kızıl işçilerin sırtlarından kazanılıyor. Onlarca nesildir.”

Doğru söylüyorsun, demek istedim. Ancak istediğin şey yapamaz.

Hâlâ yerinde duran Julian elini koluna koyarak zemini işaret etti. “Gümüş soylular memnun edilmeli,” dedi. Mare ve Kırmızı Muhafızlar yanan birer kor gibi kızgın bir kararlılıkla ona döndü. “Onların yanımızda olması gerek. Mülklerine el konulması konusunda şimdi bir girişimde bulunulursa korkarım dibe vururuz ve Poyraz Eyaletleri daha yaşamaya bile başlamadan ölür.”

Farley, bileğiyle, sinir bozucu bir böceği kovalarcasına bir hareket yaptı. “Üç beş Gümüş lordu ve leydisi mücevherlerinden oldu diye mi? Yapma.”

“Yamaç ve Gölbölge’yle sınır komşusuyuz, General,” diye karşılık verdim, küçümseyici bir ses tonu takınmamak için elimden geleni yaparak.

“Etrafı Gümüş düşmanlarla sarılı, ne yabancı bir kavram,” diye çıkıştı Farley.

Bıkkınlıkla iç çektim. “*Dünya* coğrafyasının kontrolü elimde değil, Farley,” diye yanıtladım, memnun fısıldaşmalar eşliğinde.

Dayım kolumu biraz daha sıktı. “Şu an bile güneyli prenslerin veya Gölbölgeli kraliçenin safına geçmek birçok

soylu aile için hâlâ bir seçenek,” dedi Julian özür diler gibi bir tonla konuşarak. “Bazıları savaş sırasında bunu yaptı, bazıları hiç geri dönmedi, diğerleriyse bunu tekrar yapmak için bir bahane bekliyor. Onlara bunu veremeyiz.”

“Vergi oranları ayarlanacak,” diye ekledim hemen. “Anlaşmaya vardık. Soylular paylarına düşen neyse ödeyecek.”

Farley’nin yanıtı iğneleyiciydi. “Görünen o ki *her şey* onların payına düşmüyor.”

Bir kez daha, keşke ona katılabilseydim. Keşke Kızılların hak ettiklerini vermek imkân dahilinde olsaydı.

Radis şaşırtıcı bir şekilde beni savunmaya geçti. “Poyraz heyeti haksız değil.” Yeşil beyaz takımının zaten kusursuz olan yakasını düzeltti. Davidson, yüz ifadesini okuması imkânsız bir şekilde hiç istifini bozmazken, Radis dikkatlerin üzerinde olmasını seviyor ve bunun tadını çıkarıyordu. İkisi de kalpleri –ve oyları– kazanmaya çalışan oyuncular, baştan çıkarıcıları. Hiçbir kral bunca insan karşısında bu kadar becerikli ve karizmatik olmak zorunda kalmamıştı. “Anlayış gösterilmeli. Onlarca yıl önce aynısını burada yaptık.”

“Her şey adım adım,” diye katıldı Davidson, sonunda sessizliğini bozarak. Kırmızı Muhafızlar’a dönerek açıklama yaptı. “Bağımsız Cumhuriyet’in kurulmasıyla yeni hükümete bağlılık yemini eden Gümüşlerin Kızıl ve yenikan halkına karşı işlediği tüm suçlar affedildi. Etmeyenlerin mülklerine el kondu ve hepsi sürgün edildi. Aynısını önerirdim ama Poyraz Eyaletleri bir kez daha savaşın eşiğinde ve her askere ihtiyaçları var. Hem taze uluslarını korumak hem de Kırmızı Muhafızlar’ın, gereksiz yere kanlarını dökmemeleri için.”

Bu, Kırmızı Muhafızlar'ın hiç hoşuna gitmemiştir. Generaller ve subaylar kendilerinden zehir içmeleri istenmişçesine tepki verdiler. Bu kadarını ben de bekliyordum. Bu, birçok toplantının daha ilki olmasına rağmen, bütün hafta şimdiden başarısızlık olacak gibiydi.

Listeye bunu da ekle, Calore.

“Tekrar ayağa kalkmamıza yardım ederseniz, bunun için ihtiyacımız olan alanı açarsanız...” dedim diğer heyetlere neredeyse yalvarırcasına. Geri adım atmamakta neden ısrar ettiklerini anlıyordum ama bunu bir şekilde görmeleri gerekiyordu. *Böyle kazanabiliriz, kazanmamızın tek yolu bu.* “Büyük resme baktığımızda böylesi hepimiz için daha iyi.”

Mare'nin dudakları büzülüp kaşları çatıldı. Öfkeli bakışı güzel bir bıçak gibi kesiyordu ve sanki salonda geriye sadece ikimiz kalmıştık. “Hedefe giden her yol mubahtır anlayışı şimdiye kadar birçok zulmü savunmak için kullanıldı, Cal.”

Cal. Öylesine uzun zamandır bana böyle seslenmiyordu ki, adımla seslendiğinde hâlâ ürperiyordum. Aramız bozuk olmasına ve belli ki ikimiz de bir kez daha dünyanın iki zıt ucunda yer almamıza rağmen, uzanıp ona dokunmayı öyle çok istiyordum ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Kollarımdaki tüyler bir tür elektrik akımına karşılık verirdesine dikilmişti.

“Sana söz veriyorum, bu onlardan biri olmayacak,” dedim boğuk bir sesle, dilimi ağzıma sığmayacakmış gibi büyük hissederek.

Gözlerinde bir yumuşama oldu, belki de sadece tuhaf dağ ışığının yarattığı bir yanılsamaydı. Saat hâlâ erkendi,

pencereler altına boyanmış gibiydi. Işığın içinde güzel görünüyordu.

Evangeline sandalyesini sürterek ve yüzüklerini birbirine çarparak büyük bir gürültüyle kalktı. İkimizin arasında gözlerini devirdi.

“Aktaracağım bazı gelişmeler var,” dedi sözcükleri uzatarak.

BES

Mare

“Subay Samos?”

Davidson'ın birçok astsubayından biri, Evangeline'e bakmak için boynunu uzatarak sandalyesinde döndü.

Subay.

Bu unvan sadece prens ve kral olarak tanıdığım Cal'de garip duruyordu ama *Evangeline* için tabiatına aykırı gibiydi. Onu bir asker olarak görmek şöyle dursun, herhangi birinin astı olarak hayal etmek mümkün değildi. Hangi zavallı Yüksektepeli yüzbaşının ona emir vermekle uğraşmak zorunda olacağını ya da Evangeline'nin, yapacağı şey her neyse ona zamanında gitme tenezzülünde bulunup bulunmayacağını merak ediyordum. Heyetimin önünde oturmasam, sırf bunu öğrenmek için belgelere bakmakta tereddüt etmezdim. Salondaki herkesin fotoğraflarının ve kişisel bilgilerinin bulunduğu bir heyet listesi vardı. Kendisiyle uğraşmak zorunda olan her kimse ona kesinlikle acıyordum.

Evangeline'in tacı olsun ya da olmasın, her zamanki kadar asil duruyordu. Hatta salonun inkâr edilemez ilgisinden emin olacak kadar durup bekledi. Tek örgüsünü omzunun üzerinden geriye attığında gümüş saçları kütüphane pencerelerinin ışığında parladı.

Bir süre sonra yüzüklü ellerini önünde kavuşturarak konuştu.

"Gölbölgeli Prenses Iris'le yazışmam oldukça bilgilendirici oldu," dedi, salonda gürültülü bir karmaşa patlak verirken dudakları kıvrılarak. Bu hissin her saniyesinin tadını çıkardı.

Kırmızı Muhafızlar fısıldaşmalarını gizleme gereği bile duymadan etrafımda konuşuyorlardı. Çoğu *ihanet* sözcüğünün farklı halleri olan kesitler yakaladım.

Farley kaba bir ses ve sarsak hareketlerle bana doğru eğildi. "Senin bundan haberin..." diye başladığı cümlesi öfkeli bakışlarım karşısında yarım kaldı.

"Nasıl haberim olabilir?" diye homurdandım. "Mektup arkadaşı olduğumuz söylenemez." Evangeline'in neye varmaya çalıştığını ya da Iris'le temasa geçerek neyi başarabileceğini aklım almıyordu. Bu dava için yaptığını düşünmek istiyordum ama içimden bir ses kendimi en kötüsüne hazırlamamı söylüyordu.

Poyraz masasında Cal'in heyeti de en az bizim kadar şaşkındı. Kafalar birbirine eğilmiş, fısıltılar havada uçuşuyordu. Julian ve Cal birbirine döndü, eski öğretmenimin dudakları kızgın bir şekilde kıpırdıyor, Cal dışında kimsenin duyamayacağı bir şeyler söylüyordu. Ada yerinde kıpırdanarak Julian'ın varsayımlarına kendininkileri ekledi. Alev alev gözlerle dikkatli bir şekilde dinliyorlardı. Anabel tekrar

ayağa fırladı. Görünen o ki tacını kaybetmek onu tavşana döndürmüştü.

“Evangeline, bu ne demek oluyor?” diye parladı neredeyse azarlararcasına. “Başbakan?”

Başbakan her zamanki itidaliyle bir tepki vermedi. Bundan haberi olduğunu düşünüyordum... Cumhuriyet’te onun bilgisi dışında hiçbir şey olmazdı. Evangeline de buradaki yerini ya da sevdiklerinin güvenliğini tehlikeye atacak kadar aptal değildi.

Yüksektepe heyeti geri kalanımız gibi fısıldarken daha tepkiliydi. Astsubaylardan biri Ptolemus’a bir şey fısıldayınca Ptolemus onu eliyle geçiştirdi.

İçimdeki endişe giderek artıyordu. Dişlerimi sıktım.

Evangeline uğultu halindeki konuşmaları rahatlıkla geçiştirerek çenesini kaldırdı. “Birkaç haftadır mektuplaşıyoruz. Karşılık vermeye oldukça istekli.”

Ah, bundan fazlasıyla keyif alıyor.

“Neye karşılık vermeye?” dedim hiç düşünmeden.

Gümüş kaşını kaldırarak yapmacık bir gülüşle bana baktı. Salona dönmeden önce mahcup bir tavırla, “Ne kadar müthiş tavsiyelerde bulunduğumu herkesten çok senin bilmen lazım,” dedi. Çok tanıdık bir hisle ona tükürmemek için kendimi zor tutum. Kendimi kaybederek Cal’e baktığımda onu da bana bakarken yakaladım. En az benim kadar çileden çıkmış görünüyordu. Bir dakika önce karşılıklı atışırken, şimdi ortak bir konuda burnumuzdan soluyorduk.

“Onunla prenses prensese konuştum,” dedi Evangeline salona. “Krallığının yükselişini ve düşüşünü, savaşla doğup savaşla sona erdiğini gördüm. Babam ülkemizin değişip

yeniliklere ayak uydurmasını reddederdi ve şu an Subay Calore'nin eski krallığı konusunda giriştiğı zahmete asla girmezdi."

"Bizim şartlarımızı kabul etmeden önce zaten kaybettiğı krallığı," dedi Farley hırlayarak.

Cal, gözlerini önündeki kâğıtlara dikerek oturduğu yerde çenesini sıkıyordu.

Masanın altından Farley'nin bileğine dokundum. "Sakin," diye mırıldandım. Cal'in derdi ona yetiyordu. Daha fazla üstüne gitmenin anlamı yoktu.

Ancak Evangeline, Farley'ye adeta elini uzatarak dediğini kabul etti. "Kesinlikle. O da uyum sağlayamadı ve bu uğurda tacından oldu. Ben de Iris'e aynı kaderden kurtulabileceğini söyledim."

General Kuğu her zamanki soğukkanlılığıyla gözlerini kısarak dikkatle eski prensese baktı. "Ona herhangi bir şey vaat etmeye hakkın da yok, gücün de. Başbakan, halkınızı hizaya getirin."

Evangeline'in, böyle sert bir şekilde konuştuğı için General'i keseceğini sandım. O ise omuzlarını silkmekle yetindi. Dağlar ona yaramıştı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Kırılmaktansa eğilmesini söyledin," dedi Cal düşünceli bir şekilde.

Evangeline'in kesik gülümsemesi buz gibi, acımasız bir hale büründü. "Evet, söyledim."

Evangeline'in planını çözme çabasıyla, düşünceler aklıma geldiğı hızla dilime dökülüyordu. Bu mantığın arkasındaki tehlikeyle beraber yenilgiyi de görerek, "Kızılarla Gümüşleri

eşit kılmasını, hepsinin zaten Gölbölge kraliyetinin tebaası olduğunu söyledin,” diye mırıldandım.

“Ek olarak bir de hükümette temsil hakkı tanıyacak,” dedi başıyla beni işaret ederek. “Annesi için bir şey diyemem ama Iris sıcak bakıyor gibi. Poyraz Eyaletleri’nde şu an neler olduğunu görüyor. Gölbölge illa değişecekse, bunun damdan düşer gibi değil de yavaş yavaş gerçekleşmesini tercih ediyor.”

Cal, koyu kahverengi kaşları çatılarak başını iki yana salladı. “Bu fikri neden göz önünde bulundursun ki? Gölbölge güçlü, Eyaletler’den çok daha güçlü.”

“Evet ama *bu* ittifaktan güçlü değiller ya da en azından bunun zorlu bir mücadele olacağını biliyorlar.” Sayımıza, gücümüze hayret edercesine salona bakındı. “Kendilerindeki milyonlarca Kızıldan daha güçlü olmadıkları kesin. Şayet bu fitil ateşlenirse, ülkelerinden de olacaklar.” Gözleri Kırmızı Muhafızlar’a çevrildi. Generaller de bakışlarına karşılık verdikleri sırada Evangeline’in ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Birine göre terörist, diğerine göre özgürlük savaşçıları. Zafer şansını gerçekten elinde bulunduran isyancılar ve devrimciler. Dava için ne gerekiyorsa yapmaya hazır çaresiz insanlar. “Bizimle savaşmayı sürdürmek bir risk, gerçek bir risk. Iris bunu anlayabilecek kadar sağgörü sahibi.”

“Belki de sadece seni oyalıyordur.” Farley bu defa ölçülü ve sakin sesiyle kendine hâkimdi. Masanın altında parmakları kıvrıldı. “Başka bir saldırı öncesinde bize sahte bir güvenlik duygusu veriyordur. Askerlerimiz kuzeyde ve nehir sınırları boyunca kıran kırana mücadele ediyor. Prenseslerinin bir tereddüdü varsa bile bunu belli etmedikleri kesin.”

“Sizden Gümüşlere güvenmenizi beklemiyorum, General,” dedi Evangeline yavaşça, ilk kez o tanıdık keskinliği geçmişti. “Herhangi bir zaman güveneceğinizi de sanmıyorum. Ancak en azından hayatta kalma becerimize güvenebilirsiniz. Bu, çoğumuzun çok iyi yaptığı bir şey.”

Böylelikle, o fark etse de etmese de, keskinlik geri geldi. Bunu, dişleri boğazıma geçmiş gibi derinden hissediyordum. *Çoğumuzun*. Tüm bunlar başladığından beri çok sayıda Gümüş ölmüştü. Babası, Cal’in babası... ve Maven.

Cal’e tek bakışım, yalnız olmadığımı söylüyordu.

O da benim gibi unutmaya çalışıyordu.

Ve bu konuda benim kadar başarısızdı.

Tek kelime etmemiş olmasının nedeni bu mu?

Birçok şeydim, birçok insan. Maven Calore’nin katili olmak da bunlardan biriydi. Bana baktığında düşündüğü bu muydu? Gözleri açık bir şekilde can veren kardeşini mi görüyordu? Gümüş kana bulanmış ellerimle beni mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Beni ne kadar korkutursa korkutsun, ne kadar acıtırca acıtsın, onunla konuşmak zorundaydım. Hem de bir an önce.

Cal’in oldukça hızlı bir şekilde konuyu değiştirmesi sayesinde heyetler gündemi tamamen bırakıp sonraki iki saati, önümüze çıkan her mesele üzerine konuşup durarak geçirdiler. Hiç vakit kaybetmeden konuya dalıp bu sırada da herkesi kızdırmak isteyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Kendimizi, konudan konuya atlarken bulduk. *Poyraz ordusunun beslenmesi gerekse, kime tayı verilecek? Çiftçi ödemeleri nasıl yapılıyor? Nehirciler ne ticareti yapabilir? Neler satın alınabilir? Ulaşım ücretleri neden*

bu kadar yüksek? Salondaki tanıdığım insanların çoğu sadece savaşıydı; ekonomi ve tedarik konusunda becerileri çok azdı. Poyraz Eyaletleri adına konuşmanın büyük bir kısmını Julian ve Ada üstlenirken; Davidson, Radis ve hükümetindeki bakanlardan birkaçı Yüksektepe'yi temsil ediyordu. Muhafızlar'ın Whistle ağıyla koordine çalışan General Davulcu'nun, hâlâ kullanımda olan nakliye rotaları ve eski kaçakçı yolları hakkında anlatacakları bitmek bilmiyordu. Farley bu esnada sırf uyuyakalmamak için rahatsız bir oturma pozisyonuna geçti. Anabel gibi o da fırsat buldukça araya girdi. Anabel Poyraz Gümüşlerini yatıştırmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Poyraz Gümüşleri en iyimser haliyle diken üstünde, en ufak bir dengesizlikte salondan ve ittifaktan kaçmaya meyilli görünüyorlardı. Toplantının büyük bir bölümünde sessizliğimi korudum. Benim uzmanlık alanımın burayla ilgisi yoktu.

Saatin sesi, iki saatin geride kaldığını bildirince uzun bir nefes verdim. Bu sadece bir *genel değerlendirmeydi*. Kolay kısmının bu olması gerekirdi. Daha özel ve küçük toplantıların neye dönüşebileceğini tahmin edemiyordum.

Diğer herkes, salondan çıkıp programlarının geri kalanına devam etme isteğiyle bitkinliğimi yansıtıyor gibiydi. Kimseye bir faydamın dokunmayacağı, katılmam gereken sıradaki ticaret toplantısını düşünecek kadar bile enerjim yoktu. Kütüphanenin her yanında sandalyeler çekildi, heyetler birbirine karıştı. Bazıları rahatlama ve güven için bir araya toplanırken –Poyraz Gümüşleri hemen birbirini bulmuştu–, diğerleri konuşmaya devam etmek için birbirlerine yaklaşıyorlardı. Julian bir gayretle Davidson'ın yanına ulaştı ve

ikisi uzun bir müddet tokalaştı. Bunca şeyin ardından hâlâ konuşmak isteyeceğimi hayal bile edemiyordum ama ikisi de hiç düşünmeksizin konuşmaya devam etti.

Cal bu sırada yerinden kalkmadan önündeki kâğıtları düzgün bir istif halinde sessizce sıraladı. Hem bir büyükanne hem bir kalkan olan Anabel yanına geldi ve torununun koluna dokunarak kulağına, onu yerinden kaldırmaya ikna edecek bir şeyler fısıldadı.

Ben hâlâ kıpırdayamadan yerimde oturuyordum. Etrafımda dönüp duran insanlara rağmen oturduğum yere kök salmış gibiydim. Cal benden tarafa bakmıyordu. Bana doğru bir adım atmıyordu. Ancak omuzları uzun bir an bana doğru döndü. Ta ki, arkasını dönüp büyükannesi onu salondan çıkarana ve heyetin geri kalanı peşinden gidene kadar.

Bu imkânsızdı ama hatırladığımdan daha yakışıklı olabilirdi.

Farley sarı saçları ve kırmızı üniformasıyla bir karaltı halinde koşup Ada'yı dirseğinden yakaladı. İkisi, Çentik'te geçirdiğimiz haftalar boyunca edindiğimiz samimiyet ve yakınlıkla birbirine sııttı. Ada artık bizimle değil, doğrudan Eyaletler'le çalışmasına rağmen.

Bense hâlâ yerimden kıpırdayamıyordum. İzlemesi daha iyi, bir şekilde daha kolaydı. İki saatlik çok da nazik geçmeyen tartışmanın ardından beynime aşırı yükleme yapılmış gibi hissediyordum.

Ve zihnimi boşaltmak için bildiğim bir tek yol vardı.

Aslında iki, diye fısıldadı bir ses, *ama meşgul görünüyor.*

O ses bana ihanet edip bir zamanların ateş kralını koridorlarda aratmadan önce yerimden fırladım.

Tyton henüz kütüphaneden çıkmamıştı; Kırmızı Muhafızlar'dan birkaç subay onunla konuşurken o, tavana bakıyordu. Yürüdüğüm sırada bakışlarını yakalayarak kapıyı işaret ettim. Neyse ki işaretimi anladı ve konuşkan Muhafızlar'dan kibarca uzaklaştı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı yanıma geldiğinde. Heyet kalabalığının arasından geçebilmek için elimizden gelen gayreti gösterirken başımı önümden kaldırmamaya dikkat ettim.

“Ella ve Rafe’i antrenman sahasına getirebilir misin?” diye karşılık verdim. Bir anda, ticaret toplantısının bensiz de idare edebileceğine karar vermiştim.

Sırıttı. “Sahada antrenman *yapamayız*, Barrow.”

Yamaç üssünde birlikte geçirdiğimiz haftaları hatırlayarak gülümsedim. Elektroların dövüş ve antrenmanı için daha geniş bir alan gerekiyordu, yeteneklerimizi serbest bıraktığımızda aşırı yıkıcı oluyordu. Oradayken Ella’nın bile kendini zorlayabileceği açıklıkta, dövüş alanlarından uzak, Fırtına Tepesi adında bir yerde eğitim almıştık. Acaba burada nereye gitmeliyiz diye düşündüm.

Koridorda bir hareketlilik vardı... gitgide daha fazla temsilci konuşup fısıldaşmak için duruyordu. Verilen sözler, önerilen anlaşmalar. Bu kadar siyaset bana fazlaydı. Giderek daralan alan hareket etmemi zorlaştırıyordu, daha hızlı ilerleyebilmek için keşke biraz olsun kıvılcım çıkarabilseydim.

Dirseğimle kendime yol açmaya çalışarak incecik ve yavaş yürüyen bir Yüksektepe temsilcisinin yanından geçerken sertçe, “Affedersiniz,” diye homurdandım. Kadın, Poy-

raz Eyaletleri'nden Kızıl bir heyet temsilcisiyle konuşmaya kaptırmış, beni fark etmiyordu.

Tyton ilerleyebilmem ve muhtemelen kimseyi şoka uğratmamam için elini sırtıma koydu. Kendi elektriğinin benimkine değmesi bile üzerimde sakinleştirici etki yaratıyordu.

Tam biraz rahatlamıştım ki her yanıma bir sıcaklık duvarı sarınca yine gerildim. Zihnim değilse bile bedenim bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Alnımla arasında santimler kala omzuna çarpıyordum. "Pardon..." derken ağzım beynimden hızlı davranmıştı.

Döndü ve tanıdık bir yükseklikten ifadesiz bir suratla bana baktı. Onunla ilgili her şey tanıdık ve davetkârdı. Sıcaklığı, kokusu, çenesi ve yanaklarındaki kirli sakalı, gözlerinin ışıltılı bronzluğu. Her yanı beni kendine çekmekle tehdit ediyordu. Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi sıktım ve en kibar baş selamımı verdim. Hepsi birleşince korkutucu bir hal almış olmalıydı çünkü dudaklarında belirmeye başlayan gülümseme silinerek geri çekildi.

"Seni görmek güzel, Cal," dedim, tanıdığı tüm soylularınkine eşdeğer bir nezaketle. Bu onu eğlendirmişse benziyordu.

Cal az kalsın eğilerek selam veriyordu ki vazgeçti. "Seni de, Mare. Merhaba, Tyton," diye ekledi tokalaşmak için yanımdan uzanarak. "Bugün Kilorn yok mu?"

Burası, bırak önemli bir şey konuşmayı, herhangi bir şey konuşmak için bile uygun bir yer değildi. Dişlerimi sıktım. Bir yanımdan oradan kaçıp gitmek, diğer yanımsa hiç bırakmamacasına ona tutunmak istiyordu.

"Radis'in astsubayı olarak mülteci toplantısına hazırlanıyor," diye yanıtladım kolay konuya hevesle atlayarak.

Çok dar bir koridordaki devasa filden dikkatimi ayıracak ne olursa kabuldü.

Cal'in kaşları hafifçe kalktı. Geri kalanımız gibi Kilorn da değişmişti. "O halde sanırım bir sonraki toplantımda onu göreceğim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak sadece başımı sallayabildim. "İyi."

"İyi," diye tekrarladı çok hızlı bir şekilde. Bakışları yüzümden ayrılmıyordu. "O zaman buralarda... görüşürüz?"

"Evet, buralardayım."

Bu kadar az sözcüğün kulağa bu kadar aptalca gelmesi nasıl mümkün olabilir?

Orada daha fazla duramayacağımı fark edince son bir kez Cal'e başımı salladım ve onu arkamda bırakarak fırsattan istifade koridordaki kalabalığı ite kaka ilerledim. Ne itiraz etti ne de peşimden gelmeye çalıştı. Tyton yaklaşırken elleri ceplerinde, sırtıyordu.

"İkinizin konuşma konusunda yardıma falan ihtiyacı var mı?" diye mırıldandı yanımda yürürken.

Hızla ona dönerek sertçe çıkıştım. "Gören de konuşmak uzmanlık alanın zanneder."

Gözlerinin önüne düşen bir tutam beyaz saçla ses çıkarmadan yüzüme bakmakla yetindi. "Anlaşıldı."

Belli ki peşimden gelen bir tek Tyton değildi. Her adımda tıkırdayan metal bot topuklarının kulak tırmalayan sesi karşısında hızla döndüm.

"Bir şey mi istedin, Evangeline?" diye homurdandım.

Öldürücü zarafeti ve uyuşuk kayıtsızlığıyla yürürken hızımı kesmedi. Yüksektepe, tenine soğuk bir ısıltı; gözlerine yeni, muzip bir parlaklık katmıştı. Hiç beğenmedim.

“Ah, hayatım,” diye mırladı, “senden ne isteyebilirim ki? Ama şuna katılıyorum... Cal konusunda kesinlikle yardıma ihtiyacın var. Bildiğin gibi, her zaman yardıma hazırım.”

Bu ilk değildi. Okyanus Tepe ve gizli geçitleriyle ilgili anı aklıma gelince yüreğim sıkıştı: Orada Cal’le yapamadığımız seçimler... ve Arkeon’dan sonra yaptığımız seçim. Hâlâ anlamaya çalıştığım seçim.

Evangeline sadece pis pis bakarak bekledi.

“Buraya seni eğlendirmeye gelmedim,” diye söylendim ona arkamı dönerek. Vakit geçirmek için başka yollar bulabileceğinden kuşkuym yoktu.

Tyton birçoklarını koşarak kaçtırtacak sert bakışını yönelttiğinde bile istifini bozmadı. “Buraya seni rahatsız etmeye gelmedim,” dedi. “Fazla değil.”

Ben yürümeyi sürdürürken diğer ikisi uyumlu bir tempoda eşlik ediyordu. “Asıl işin bu değil mi?”

“Fark etmediysen, kendime bir meslek bulmak zorundaydım.” Evangeline burun kıvrarak donuk renkli üniformasını gösterdi. Yani, onun için donuktu. Yakından bakınca, yeşil kumaşın eklem yerlerine ve dikişlerine, sivrilttiği demir parçalardan işlediğini görebiliyordum. Saçında da örgüsüne eklenmiş şarapnel gibi küçük demir parçaları vardı. “Tahttan çekilip buranın vatandaşı olduktan sonra Yüksektepe ordusuna girdim. Başbakan’ın evinde nöbet görevine verildim.”

Evangeline Samos’un, kapı önlerinde dikilip Kızıl mevki sahiplerinin peşinde dolaştığı düşüncesi özellikle keyif ve-

riciydi. Yüzüme pis bir gülümseme yayıldı. “Sana acımamı mı istiyorsun?”

“Asıl kendine acı, Barrow... Senin korumanım.”

Az kalsın boğuluyordum. Tyton yanımda zorlama bir kahkaha attı. “Anlamadım?” dedim öksürerek.

Örgüsünü omzunun üzerinden atarak yürümemiz için işaret etti.

“Hayatını kurtarma konusunda o kadar iyiyim ki bunun için para bile alabiliyorum.”

Üç saat sonra, güneş erkenden alçalmaya başlayarak batıdaki sıradağların üzerinden hızla battı. Başbakan’ın malikânesine yürürken kurulandığım sırada ter tenimde soğuduğu için ürperdim. Evangeline acele etmem için omzunun üzerinden kızgın bakışlar atıyordu. Elektroların dövüş antrenmanlarından hoşlanmıyordu. Bizden biriyle dövüşmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu... dört gücün birleşimini görmek onun için muhtemelen bir şoktu. Rafe ve Tyton konuşarak daha yavaş bir tempoda peşimden geliyordu. Sesleri dağ yamacının yukarısındaki elektro dövüş alanından aşağı doğru yankılanıyordu. Ella, tek omzunda havlu, dudaklarında bir sırıtişla yanımda duruyordu. Bir elektrik fırtınası tepede her geçen saniye zayıflayarak dönüp duruyordu. Birazdan açık pembe gökyüzünde bir gölge ve fısıltı halini alacaktı.

“Malikânedен ne zaman taşıniyorsunuz?” diye sordu Ella. Mavi saçları gün ışığında canlı görünüyordu. Boyası yeniydi. Benimkiyse o kadar yeni sayılmazdı. Saçımın mor uçları, aralarda rengi atan gri kısımlarla donuklaşmıştı.

“Galadan sonra,” diye yanıtladım. Sesimdeki heyecan gerçektir. “Sonunda kendimize ait bir yerimizin olması güzel olacak.” Kulübe ve emanet odalarda geçen yaklaşık bir yılın ardından, ailemin yeniden ev sahibi olma konusunda istekli olduğunu biliyordum.

Ella nazikçe gülümsedi. “Göl tarafında mı, yamaç tarafında mı yaşayacaksınız?”

İyi bir çalışma sonrasında gelen acı hissinin keyfini çıkarırken parmağıma bir tutam saç doladım. Kaslarım ağrıyor, kanım adeta çağlıyordu. “Yamaç. Göl kıyısında önerdikleri kasaba evi güzeldi ama yüksekte olmak hoşuma gidiyor.”

Benim görebileceğim ve kimsenin beni gözetleyemeyeceği bir yerde.

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Ailen uyum sağladı mı?”

“Beklediğimden daha iyi. Burayı seviyorlar. Ayrıca başka seçenek var mı ki?” *Sütunkent?* Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu garip düşünce beni kendime getirdi ve idmanın verdiği mutluluk hissi yok oldu.

Ella ruh halimdeki ani değişimi fark etti. Mutluluğumla birlikte heyecanı yok oldu ve ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Daima yüzeye çıkma tehdidi taşıyan anılara rağmen, burada olmak hoşuma gidiyordu. Ailemle, benim gibi yenikanlarla. Dünyanın değişebileceğine inanan insanlarla. İnaniyorlardı çünkü bunu zaten başarmışlardı. Bu da geleceğe dair karamsarlığı azaltıyordu.

Malikânenin arka kapılarına gelince elektrolar ayrıldılar. Gün ışığında altınımsı bir tona boyanan kahverengi teniyle ilk el sallayan Rafe oldu. “Yarın aynı saatte?”

“Programımız uygun olursa,” diye mırıldandı Tyton.

Ella sessiz adamı güldürmeye çabasıyla Tyton’un kabusunu dürttü.

“Tabii ya, Ty, nasıl unuturuz? Sen ve senin şu hafta boyu sürecektek önemli toplantıların; fısıldaşmalar, anlaşmalar...”

“Yiyip içmeler!” Rafe sevinçle Tyton’a bir öpücük yolladı. Ella’nınki gibi onun yeşil saçları da yeni boyanmıştı. “Yarın görüşürüz, canlarım!”

“Yarın görüşürüz,” diye tekrarladım gidişlerini izlerken. Yarın bunun için kesinlikle zaman ayıracaktım. Diğer türlü akıl sağlığımı koruyabileceğimi sanmıyordum.

Evangeline her zamanki sabırsızlığıyla ayağını gürültüyle yere vuruyordu. Bu kez metal pençeleri olmayan tırnaklarını inceledi. “Siz Kızılar hep çok duygusalsınız.”

“Sen de denemelisin.” Yanından geçip sarayın hâlâ yemyeşil olan bahçesine girerken gözlerimi devirdim. Carmadon kocasının hükümet evinin bir santimini bile ihmal etmemişti. Muhafızlar koyu yeşil paltoları ve cilalı botlarıyla etkileyici görünerek yanlarından geçtiğimiz sırada başlarını eğerek bizi selamladılar. Evangeline hem Kızıl hem Gümüş olan birkaçının selamına karşılık verdi. Yeni evinde arkadaş edinmeye mi başladı diye merak ettim... arkadaş edinme becerisine sahip miydi ki?

“Eh, hiç olmazsa şimdi daha iyi hissediyor musun?” diye sordu, nefesi soğuk havada buharlaşarak. Yapraklar ayaklarımızın altında hışırdıyordu.

“Korumam mısın, annem mi?” diye söylendim, çarpık gülüşüyle karşılaşarak. “Evet, daha iyi hissediyorum.”

“İyi. Kafası rahatlamış insanları korumak daha kolaydır.” Ellerini birbirine çarptı ve yüzükleri çan gibi ses çıkardı. “Epey oldu.”

“İki ay,” dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Kesinlikle uzaklaşmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.”

Kemiklerime kadar görebiliyormuşçasına dikkatle beni süzdü. Evangeline onu son gördüğümde nasıl göründüğümü hatırlıyordu. Arkeon’dan ve babasının demir hâkimiyetinden kaçtıktan sonra Yüksektepe’ye geleli daha birkaç gün olmuştu. Yolu oradan geçen, batıya giden savaş mültecilerinden biri olacağını sanmıştım. Böyle bir yerde, herhangi bir Kızıl’a, bana eşit olacağı bir ülkede kalacağı aklımın ucundan geçmemişti.

Sanırım Elane bu bedele değerci. Aşk bedel ödemeye değerci.

Onu gördüğümde buraya yayan, tekneyle ve son olarak jetle gelebilmek için dünya kadar yol kat etmişti. Nedense ben çok daha fena görünüyordum. Çökmüştüm, şoktaydım, yerimde duramıyor veya hızımı kesemiyordum. Carmadon’un bahçesinde karşılaşmıştık ve o bile üstüme gelmemesi gerektiğini anlamıştı. Evangeline Samos bana karşı ilk kez art niyetli sözler yöneltmemiş ve tek başıma yürümeme müsaade etmişti.

Belki de böylesi bir nezaketin bedeli buydu. Nereye gitsen peşimden gelmesi.

“Geri dönmeye hazırım,” diye itiraf ettim. Nedense bunu Gisa, Farley veya Kilorn yerine ona söylemek daha kolaydı. Hayatımın geri kalanı Sessiz Taş ve zalim bir kralın aşkından

ibaret olacak diye düşünürken, beni en dipteyken en kötü halimle görmüştü.

Evangeline genellikle gururunu kendine saklardı. Bugünse bir kısmını bana ayırmıştı. “Senden hazzetmiyorum,” diye karşılık verdi. Bu da başka bir itiraf gibiydi. Bir kabulleniş. Arkadaşlığa doğru bir adım.

Hiç beklemeden yanıtladım. “Ben de senden hazzetmiyorum.” Bunun üzerine yüzünde ender görünen, hakiki bir tebessüm belirdi. “Ee, programımda ne var? Ticaret toplantısını atladığının farkındayım ama günbatımından önce katılmam gereken bir şey var mı?”

Kafamın yanında ikinci bir kafa daha çıkmış gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Ben nereden bileyim?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “En son bir korumam olduğunda programımı takip ediyordu.” *Tuhaf. O da Samos’tu.*

Evangeline kafamdaki düşünce silsilesini izleyerek iç çekti. “Lucas o kadar kötü biri değildi. Ölmeyi hak etmiyordu.” Anının kasvetiyle gözleri hafifçe bulutlandı. “Ayrıca benden daha iyi bir korumaydı. Şu an nerede olman gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Harika.”

O sinsi ışıltı hiç olmadığı kadar büyük bir parlaklıkla geri geldi. Dişlerini göstererek sırıttı. “Ancak o *birinin* nerede olduğunu biliyorum.”

Midem yerinden oynadı. “*Neden* bizi sürekli dürtüp duruyorsun?”

“Şey, önceleri benimle evlenmesin diyeydi. Yani hayal edebiliyor musun? Yok, almayayım,” dedi kusacakmış gibi

yaparak. Saraya girdiğimiz sırada dudaklarımı büzdüm. “Peki, zevklerle renkle tartışılmaz.”

Isıran soğuktan içerideki sıcak koridorlara geçerken hava değişikliği omuzlarımı bir örtü gibi sardı. Ancak koku değişmemişti. Sarayın hem içi hem dışı taptaze çam kokuyordu.

“Neden *şimdi* dürtüp duruyorsun?” Sesimi alçalttım. Hâlâ devam eden birkaç toplantı vardı ve sarayın içi istemediğim kadar insan kaynıyordu.

Evangeline öyle bir şey yapmadı. “Mutlu olmayı hak eden çok insan yok. Ben de kesinlikle onlardan biri değilim ama işte buradayım.” Beni bir köşeden saptırarak giriş salonuna yönlendirdi. “Bence bunu hak ediyor olabilirsin, Barrow.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu, birinin bana söylediği en güzel şeylerden biriydi... ve nasıl olduysa bunu söyleyen Evangeline Samos’tu.

Onunla konuşmak yine kolaydı. Belki de arkadaş veya akraba olmadığımız içindi. İyiliğim konusunda korkuları veya benden beklentileri aynı değildi. Onun için bir risk yoktu.

“Geçen gece beni gördü.” Sözcükler ağzımdan çıkmak için çabalıyordu. “Benimle konuşmadı.”

Bunu söylemekten, hatta umursamaktan bile utanıyordum. Sonuçta terk eden bendim. İsterse devam etmesini söylemiştim. *Senden beni beklemeni istemeyeceğim.*

Ancak tek kelime etmedi.

Ona baktığımda yargılamasını bekledim. Ancak Evangeline’in her zamanki sırtışıyla karşılaştım.

“Fiziksel olarak onunla konuşma becerin yok mu?” dedi uzatarak.

“Yok,” diye mırıldandım suratımı asarak.

Evangeline tekrar hızla yürümeye başladı, adımında hafif bir yaylanma vardı. Peşinden gelmemi işaret ederek parmaklarını şıklattığında yüzükleri yine ses çıkardı.

“Sanırım içkiye ihtiyacın var, Mare Barrow.”

Egemen’in bu kısmı günbatımının altında canlı bir görüntüyle insan yapımı bir uçurumdan gelen göl sularına bakıyordu. Şimdiden ıslıl ıslıl parlayan sokaklarda fenerler yanıyordu. Çok sayıda bar ve restoran, işten dönen müdavimlerin doldurduğu sandalye ve masalarıyla kaldırımlara yayılıyordu. Etrafım kahkaha ve müzikle sarıldı, ikisi de bana yabancı seslerdi. Bir yanım geri dönüp sarayın sessiz bir köşesine gitmek istiyordu. Neredeyse aşırı denebilecek gürültü sinirlerime dokunuyordu. Her neşeli bağırış bir çığlık olabilirdi ve bir yerlerde kırılan bardak sesiyle yerimden sıçradım.

Evangeline serin eliyle koluma dokunarak beni tuttu. Bu bir savaş alanı değildi. Bir Gümüş sarayı da değildi.

Bu bana Yazkent’i; Arkeon’u; bunun gibi yerlerin, bize hizmet etmek bir yana, Kızılların girmesine asla izin verilmeyeceği Gümüş şehirlerini anımsattı. Ancak belirgin biçimde farklı ten renkleriyle iki tür kan da buradaydı. Soğuk bronz, sıcak fildişi, buz gibi porselen ve canlı bakır. Ya vardiyası bitmiş ya da molasının tadını çıkaran birçoğunun üzerinde hâlâ askeri uniformalar vardı. Heyetlerden kaçan siyasileri beyaz ve yeşilli renklerinden tanıdım.

Ana tezgâhın etrafını girintili oturma yerlerinin çevrelediği barlardan biri geri kalanından daha sessiz, daha loştu. Burası kozmopolit bir buluşma mekânından ziyade bir tavernaya benziyordu. Onları hatırlıyordum. Onlardan

bizde vardı. O zamanlar bilmesem de Poyraz prensiyle orada tanışmıştım.

Sırtı sokağa dönük, elinde yarılanmış içkisiyle Cal elbette burada oturuyordu. Geniş silüetini nerede görsem tanırdım.

Üzerimde kadife giysilerim yerine antrenman kıyafetlerimle kendime baktım. Vücudum kurumuş ter içindeydi ve saçlarım statik elektrikten dolayı muhtemelen hâlâ diken dikendi.

“İyi görünüyorsun,” dedi Evangeline.

Öfledim. “Genellikle iyi bir yalancısın.”

Yumruğunu kaldırarak yalancılıktan esnedi. “Seni izlemek de çok külfetli.”

“Kesinlikle bir molayı hak ettin,” dedim başka bir bardaki masaları işaret ederek. “Ben bir iki saat kendimi idare edebilirim.”

Neyse ki itiraz etmedi ve sokaktaki en gürültülü, en parlak ve en şamatalı bara yöneldi. Kaldırımındaki boş görünen bir masada kızıl bir dalgalanma oldu ve birdenbire, elinde şarap kadehiyle, Elane orada oturuyordu. Evangeline arkasına bakmadan eliyle devam etmemi işaret etti. Kendi kendime güldüm... o her şeye burnunu sokan mıknaş, Cal yalnız kaldığında beni yanına itebilmek için, gölge sevgilisine onu takip ettirmişti muhtemelen.

Birdenbire keşke daha fazla zamanım olsaydı, diye düşündüm. Diyecek bir şey bulmak için, prova yapmak için. Ne halt istediğime karar vermek için. Bu sabah onunla zar zor konuşabilmişim ve önceki gece onu gördüğümünden beri aklımdan çıkmıyordu. Bunun sonu ikimiz için ne olacaktı?

Öğrenmenin tek yolu var.

Yanındaki sandalye boş ve yüksekti. Sandalyeye çıkar-ken çevikliğini hatırladığı için vücuduma teşekkür ettim. Önünde düşseydim gerçekten utançtan ölebilirdim. Ancak düzgünce oturmuş ve o daha dönüp bana bakmadan kadehini elime almıştı bile. İçinde ne olduğunu bilmiyordum. Sırf sinirlerimi yatıştırırsın diye içtim. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmışçasına çarpıyordu.

İçki biraz mayhoş ama hafif tarçın aromasıyla soğuk ve ferahlatıcıydı. Tadı kışı andırıyordu.

Cal, kocaman bronz gözleriyle bir hortlak görmüş gibi bana bakıyordu. Gözbebeklerinin irileşerek bütün rengini yutmasını izledim. Üniforma ceketinin düğmeleri iliklenmemişti, temiz havaya karşı açık duruyordu. Şu an ısınmak için bir atkıya veya cekete ihtiyacı yoktu, kendi yeteneği yeterliydi. Beni sarmaya hazır bir şekilde etrafımda hissediyordum.

Kalın bir sesle, “Hırsız,” dedi sadece.

İçkiyi bitirip kadehin üzerinden ona geri baktım.

“Orası belli.”

Tanıdık sözcükler olması gerekenden daha derin bir anlamla aramızda asılı kaldı. Bir son ve bir başlangıç gibiydi. Ancak neyin sonu, neyin başlangıcıydı bilmiyordum.

“Yoksa büyük Tiberias Calore, heyetini mi ekiyor?”

Kadehini önüne geri koymak için uzandım. Kolumu onunkine değmeye zorlarken hiç kıpırdamadı. O basit dokunuş ayak parmaklarıma kadar içimde patlamalar yarattı.

Barmen geçerken Cal iki parmağıyla işaret ederek sessizce ikimize de birer içki söyledi. “Artık kral değilim. İstedığimi yapabilirim,” dedi. “Bazen. Ayrıca şu an başka bir ticaret münazarası var. Benim katılmama ihtiyaçları yok.”

“Benim de.”

Konuşmak, temsil ve liderlik etmek konusunda başkalarının bana bel bağlamadığını bilmek şu an için rahatlatıcıydı. Barmen önüme dolu bir kadeh koyduğunda yarısını tek yudumda içtim.

Cal, savaş sahasını inceleyen bir asker veya bir düşman gibi her hareketimi izliyordu. “Görünüşe bakılırsa, kardeşlerin sana içmeyi öğretmiş.”

Omuzlarımı silkerek sııttım. “Kuzeyde zaman öldürmek için bir şeyler yapmak gerekiyordu.”

Cal içkisinden daha kibar bir yudum aldı ve köpüğünü dudaklarından sildi. “Nasıldı?”

Cennet Vadisi şu an bile çağırıyordu. Boş yabanilik, dağlar, dolunay altında yağın sessizliği. Kendini unutmak, kaybolmak için iyi bir yerdi. Ancak daha fazla yapamazdım. “Bana iyi geldi. Uzaklaşmaya...” Dudağımı ısırdım. “Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.”

Yüzümdeki her hareketi izlerken kaşlarını çatı. “Peki, nasılsın?”

“Daha iyi.” Harika değildim. Bir bütün değildim. Bir daha asla bir bütün olmayacaktım. Gözleri karardı, bunu onun da gördüğünü biliyordum. Aynısını o da kendi içinde hissediyordu. “Hâlâ doğru düzgün uyuyamıyorum.”

“Ben de,” diye yanıtladı hemen, zorla bir yudum daha alarak. Babasının, kolları arasında ölmesiyle ilgili bazıları sessiz, bazıları şiddetli kâbuslarını hatırlıyordum. Bunun nasıl bir his olabileceğini hâlâ hayal edemiyordum. Şimdi de kâbuslarında Maven’i gördüğünden emindim. Karnımdaki

yaramla bulduğu cansız bedenini. Benim kâbuslarıma da giriyordu.

“Onu düşünmemeye çalışıyorum,” diye fısıldadım, kollarımı etrafıma sararak. Her yanıma ani bir ürperti sardı. Cal’den mi, yoksa dağdan mı, bilemiyordum. “İşe yaramıyor.”

İçkisinden bir yudum daha aldı. Kor gibi bakışlarını ayırarak göz temasını kesen ilk o oldu. “Biliyorum.” Uzun bir bekleyişin ardından gözleri bana çevrildi. Yüzündeki keder silinmişti. “Ee, sırada ne var?”

Neyi kastettiğinden emin değildim, bunun üzerine sorunun en basit yorumunu yanıtladım.

“Yeniden yerleşme. Gisa saraydan yamacın yukarısındaki kendi kasaba evimize taşınma işlerini hallediyor.” Omzunun üzerinden yeni evimizin bulunduğu tarafı işaret ettim. “Güzel bir manzarası olduğunu söyledi, sanırım elektroların antrenman yapabileceği noktaya yakın bir yer.”

Ağzının bir tarafı kıvrılarak güldü. “O dağın tepesindeki fırtınanın doğal olmadığını anlamıştım.”

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek ter içindeki dağınık halimi gösterdim. “Belli değilmiş gibi.”

“Güzel görünüyorsun. Hep güzelsin.” Oldukça sakın bir şekilde bunu söyledikten sonra gözlerini kırpmadan veya bakışlarını ayırmadan içkisinden bir yudum daha aldı.

Dalıştan önceki son nefes gibi nefesimi içime çekerken soğuk hava dişlerimin arasından ıslık gibi geçti. Kırılacak diye korkana kadar elimdeki bardağı sıktım. “Dün gece beni gördün,” diye fısıldadım, sesim barın içinde neredeyse yok olarak.

Adını koyamadığım bir duyguyla yüzü gölgelendi. “Evet.”

Sesinde veya yüz ifadesinde bir işaret bulmayı umdum ama tam bir belirsizlik hâkimdi. “Neden hiçbir şey demedin?” diye sordum, çaresiz görünmemeye çalışarak. Bunun işe yarayıp yaramadığından emin değildim.

Zorlama bir şekilde o her zamanki çarpık ve rahat sırtıyla güldü. “Baban dahil sarayın yarısını uyandırmamı mı istiyordun?”

“Sebebi o değil.” Artık çekiciliğini bir kenara bırakıp aklından geçenleri kurcalayabiliyordum.

Yanakları kızardı. Onun beni heyecanlandığı kadar ben de onu heyecanlandırıyordum. Kaşlarını çatarak birasından bir yudum daha aldı. Beni oyalayabilirmişçesine uzun bir yudumdu. *Hiç şansın yok, Calore.*

Sorudan daha fazla kaçamayacağını anlayınca dek, kararlı bir şekilde gözlerine baktım.

“Sahip olduğun her saniyenin senin için önemli olacağını düşündüm,” diye itiraf etti, sözlerinde utanılacak bir şey varmış gibi. “Seni sıkıştırmak istemedim.”

Çekingen ve arayış içindeki sıcaklığı her yanıma sardı. “Ne konuda?”

“Kararını vermen konusunda, Mare,” diyerek ufladı Cal elini bıkkınlıkla kaldırarak. Bu, dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

Dudağımı ısırarak yutkundum. Her hareketime dikkat ediyor, yüzümü bir savaş alanıymışçasına seyrediyordu. Bir avantaj, bir fırsat kolluyordu. “Cennet’teyken çok düşündüm,” dedim. Düşüşün ne kadar yükseklikten olabileceği konusunda hiçbir fikrim olmadan, iki tarafa da meyletmeye hazır bir

şekilde, uçurumun tepesinde dengede durmaya çalışıyordum gibi hissediyordum.

Tek kelime etmedi. Senden beni beklemeni istemeyeceğim. Düşünceler bir türlü aklımdan gitmiyordu.

“Ben de kesinlikle öyle umuyordum,” dedi gizemli bir şekilde gülerek. Başını iki yana salladıktan sonra büyük bir yudum daha aldı. Gerginliği fazla uzun sürmedi ve yerini hızla endişeye bıraktı. Dudakları aralık bir şekilde gözleri bana çevrilince ürperdim. “Ve?” diye ekledi sessizce nefesini tutarak.

“Bilmiyorum. Hâlâ bilmiyorum.” O bir tepki veremedi başım öne eğildi ve kucagımda kıvrılan ellerime baktım. Barda bizi dinleyen veya bizden tarafa bakan biri varsa da farkında değildim. Dünyada yine sanki sadece o ve ben kalmıştık. Boğazımdaki doludizgin sözcüklerin çıkmasını engellemek için önce dişlerimi sıktım. *Hayır*, dedim içimden. *Onun yanındayken bunu yapmak zorunda değilsin.* “Seni çok özledim,” diye fısıldadım. “Bu sabah seninle konuşmaktan korktum.”

Sıcaklık, beni dağın soğuk havasından koruyarak gitgide artıyordu. “Dün gece korktum,” diye mırıldandı.

Başımı birden kaldırdığımda onu bana doğru eğilirken buldum. Sersemledim. “Ya şimdi?” diye sordum, nefesimin kesildiğini hissederek.

Taş gibi bir surat ve alev alev gözlerle hiç kıpırdamadı. “Çok korkuyorum.”

Elektrik yüklüydüm, sinirlerim tenimin altında çıtırdıyordu. “Ben de.”

“Ne yapacağız?” Ellerinden biri bar tezgâhının üzerinde benimkine değdi ama orada kalmadı.

Başımı iki yana sallamakla yetindim. *Bilmiyorum.*

“Basitleştireyim.” Dudaklarını yaladı ve sesi, kararlı ve yılmaz bir savaşçının tınısına büründü. “Savaşın; yeniden yapılanmanın; Gölbölge’nin, Muhafızlar’ın veya aklına gelebilecek başka hiçbir engelin olmadığı mükemmel bir dünyada olsan ne yapardın? Bizim için ne *isterdin?*”

Elimle geçiştirerek iç çektim. “İşler öyle yürümüyor, Cal.”

Burunlarımız arasında sadece birkaç santim kalana dek aramızdaki mesafeyi kapadı. “Şaşırt beni,” dedi neredeyse her harfî vurgularcasına.

Göğsüm sıkıştı. “Sanırım burada kalmanı isterdim.”

Gözleri parladı. “Peki.”

“Ve mükemmel bir dünyada, bana her bakışında kardeşinin cansız bedenini görmemeni umardım.” Bu son kısım boğuk bir sesle çıkmıştı. Bakışlarımı kaçırdım, yüzü dışında neresi olsa fark etmezdi. Gözlerimi, acısına ihanet ederek kıpırdayan parmaklarına diktim. “Benim de, sana her bakışında gözümün önüne o ve neler olabileceği gelmezdi. Elimden dahası... dahası gelseydi.”

Birdenbire elini çenemin altında hissettim, beni gözlerine bakmaya zorladı. Dokunuşu alev gibi, neredeyse dayanılmaz bir sıcaklıktaydı. “Mükemmel bir dünyada kimi seçerdin?” dedi, boğuk bir sesle.

Ne sorduğunu biliyordum. Uzun zaman önce, kardeşinin ne olduğunu, ne kadar düştüğünü öğrenmemizden çok önce Cal’i mi, Maven’i mi seçeceğimi soruyordu. Gerçekte var olmayan iki insanı karşılaştırmak; bu mümkün değildi.

“Bunu yanıtlayamam,” diye mırıldandım, elini yavaşça yüzümden çekerek. Ancak tutmayı sürdürdüm. “İstemedi-

ğimden değil, yapamayacağım için. Bu asla çözemeyeceğim bir şey.”

Beni daha sıkı tuttu. “Sana her baktığımda onu görmüyorum,” dedi. “Sen bana her bakışında gerçekten onu mu görüyorsun?”

Bazen, evet.

Her zaman? Şimdi?

Gözlerim, teninde bulabildiğim her noktada gidip gelerek üzerinde dolaştı. Elbette nasırlı elleri. Açıkta kalan boynundaki damarlar. Yanaklarına yayılmaya başlayan belli belirsiz kirli sakal. Belirgin kaşları, düz burnu, her zamanki çarpık gülüşü. Asla Maven’a ait olmayan gözler.

“Hayır,” dedim ve bunu derken samimiydim. “Bekledin mi, Cal?”

Gülerken parmakları benimkilerle kenetlendi. “Hâlâ bekliyorum.”

Bu bir çekimin uçması gibi bir his olmalıydı. Midemde aynı zamanda hem bir düşüş hem de bir sıçrayış hissettim. Yanımdaki sıcaklığına rağmen titremeye başladım. “Sözler veremem,” dedim hızla, ikimizin de itirafının önüne geçmeye çalışarak. “Dünyanın nereye gittiğini bilmiyoruz. Ailem burada, senin doğuda yapacağın bir sürü şey var...”

“Evet, var,” dedi başıyla onaylayarak. “Aynı zamanda jet uçurma konusunda da çok iyiyimdir.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Beni her görmek istediğinde bir jet kaçıramayacağını ikimiz de biliyoruz.” Yine de düşününce kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

“Sonsuza dek burada kalmayacağını da biliyoruz,” diye karşılık verdi ve boştaki elini yine çeneme götürdü. İtmedim.

“Gelecek bunu yapmana izin vermeyecek. Ayrıca daha fazla yerinde durabileceğini de sanmıyorum.”

Sözcükler zihnimde belirlediği gibi dilime dökülmeyi sürdürüyordu. Önümüzde aşılması gereken engeller, çözülmesi gereken sorunlar vardı. “Yeniden tüm bunların bir parçası olmaya karar verirsem ve verdiğimde, bu, Eyaletler’e yakın bir yerde olacağım anlamına gelmiyor.”

Cal’in gülüşü daha da genişledi. Bir an tüm sıcaklığını üzerime yayan ikinci bir güneş gibiydi. Yüreğimi parçalayıp yeniden bir araya getiriyordu. “Önümüzdeki tek engel gerçekten coğrafyaysa, buna tamam gözüyle bakıyorum.”

Derin bir iç çekerek içimdeki gerginliğin bir kısmının gevşemesine izin verdim. Başımı yana eğerek elinin altında kendimi rahat bıraktım. *Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?* “Beni affediyor musun?”

Bakışları gölgelendi, gülümsemesi kaybolur gibi oldu. “Sen kendini affettin mi?”

Bir cevap bulmaya çalışarak tekrar dikkatle yüzüme baktı. Yalan söylememe hazırды.

Söylememek için elimden geleni yaptım.

“Hayır,” diye fısıldadım geri çekilmesini, dönüp gitmesini bekleyerek. “Affedebilir miyim, ondan da emin değilim.”

Onun da en az benimki kadar sıkıntıları, huzursuzlukları vardı. Benim yükümü de sırtlanmak istemezse onu suçlayamazdım. Ancak elimi daha da sıkı kavradı, ta ki parmaklarımın neredede bitip onunkilerin neredede başladığını ayırt edemeyene kadar.

“Sorun değil,” dedi sadece, her şey apaçık ortadaymış gibi. “Zamanımız var.”

Sonunda dengeyi kaybederek uçurumdan d           hissederken g  zlerimi kırpı tırdım.

“Zamanımız var,” diye yineledim.

Kalbim sabit ritimde çarpıyordu. Duvarlardaki, ı ıklar-daki elektrik enerjiyle u uldayarak çağırma karşılık verdi. Ardından hepsini keserek barı ve soka ı karanlığa bo dum. Çok kolay oldu. Etrafımızdaki sesler tela la y  kseldi ama bunun yerine Cal’e odaklanarak hepsini duymazdan geldim. Artık bizi kimse g  remezdi.

Dudakları kararlı bir davetle yavaşça benimkilerle buluştu. Hızı belirlemeyi daima bana bırakır, geri çekilmem için daima fırsat tanırdı. Yavaşlamak veya durmak gibi bir niyetim yoktu. Bardaki sesler etrafımda giderek azaldı ve g  zlerim kapandı, ta ki sadece onu ve tenimin altında yeniden serbest bırakılmak için yalvaran elektriğin  ıtırtısını duyana kadar.

Sonsuza tek tutabilsem tutardım.

ı ıklar u ultuyla geri geldiğinde ilk çekilen ben oldum.

G  n ls  zce oyalandı, sonra para çıkarmak için uzanırken sırttı. Ancak ben çoktan tezg ahın üzerine bırakmı tım. Birbirimize sırttık. Keşke o gece g  lgelerin arasında durup birilerinin benim gerçekten kim olduğumu g  rmesini beklerken bana verdiği madeni para h  l   üzerimde olsaydı.

Elini tuttum ve onu da  tarafına g  t  rd  m. Onun odasına, benim odama, ormana. Ate e ya da  im e e. Bir  nemi yoktu.

Neredeyse on dokuz ya ındaydım. Zamandan bol bir  eyim yoktu. Seçim yapmak için, iyile mek için.

Yaşamak için.

ALTI *Cal*

Gala gelip çatığında akşam boyunca uyumayı yeğlerdim. Haftanın sonuna pusu kurmuş, saldırmayı bekleyen bir yırtıcı gibiydi. Ömrüm boyunca balolardan, partilerden, abartılı kutlamalardan fazlasıyla nasibimi almıştım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü ve bu gecenin ne kadar sıkıcı, yorucu ve mide bulandırıcı olacağını biliyordum. Toplantılar ve münazaralarla geçen günlerimizin ardından bir de temsilcilerle hoşbeş etmek açık, kanayan yaraya tuz biber olacaktı.

En azından burada yalnız değildim. Mare de bundan benim kadar nefret etmesine rağmen hasta numarası yapmamızı önerdiğimde saçlarımı elektriklendirmişti. Birlikte yeterince zaman geçiriyorduk. İnsanlar buna inanırdı.

Ancak Mare haklıydı. Bunu ittifakımıza, heyetlerimize ve kendimize borçluyduk. Carmadon'un, mutfağı bütün hafta çalıştırdığından bahsetmiyordum bile. En azından bu gecenin sonunda karnımız çok güzel doyacaktı. Ayrıca Nanabel'i

veya Julian'ı hayal kırıklığına uğratmamayı tercih ederdim. İkisi de bu hafta çok çalışmıştı, özellikle de Nanabel. İlk toplantımızın ardından sakinleşerek Poyraz Gümüşleri ve ittifakın geri kalanı arasında bir köprü kurmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Onun ve Radis'in çabası olmadan, Ayrılanlar'a katılmaya hazır daha fazla soyluyla, başka bir isyan da olabilirdi.

Bu gece ise bir zamanlar kraliçe olarak taktığı eski takılarla süslenerek küçük zaferlerinin tadını çıkarma niyetindeydi. Julian ve Sara'yı beklediğimiz sırada alev rengi değerli taşlarını ışıkla buluşması için ileri geri çevirerek salonumuzun aynalarında kendini inceliyordu. Uzun, uçuş uçuş turuncu elbisesi dönerken adeta dans ediyordu. Annabel aptal değildi ve hâlâ bir kraliçe gibi giyinse de taç takmama konusunda dikkatliydi.

Beni kastetmesine rağmen yansımasına doğru, "Julian'ın dediğine göre, o evlendikten sonra birkaç gün daha burada kalacaktıydın," dedi.

Yarım saattir hazırdım ve o konuşmadan önce az kalsın kanepede uyuyakalıyordum. Sesiyle birden kendime geldim ve düz siyah takımımın içinde doğruldum. Kıyafetimin tek süsü, iç içe geçmiş kırmızı, beyaz ve gümüş halkalardan oluşan yaka rozetimdi.

Kendimi toparladıktan sonra, "Evet," diye yanıtladım. Gözleri aynada benimkileri izledi. "Sanırım birkaç hafta. Sonra Arkeon'a geçip işe geri döneceğim."

Sert bir ifade veya azar dolu bir reddedişle karşılaşmayı beklerken vücudum kasıldı. Oysa Nanabel gri saç tutamla-

rını kulaklarının arkasına alarak saçını düzeltiyordu. Beni bekleterek yanıtını uzattıkça uzattı.

“İyi,” dedi sonunda. Az kalsın oturduğum yerden düşüyordum. “Dinlenmeyi hak ettin.”

“Sanırım... sanırım öyle, evet,” diye kekeledim, şaşkın bir halde. Kimle kaldığımı ve nedenini biliyordu. Mare Barrow’un hayatta en sevdiği insan olduğu söylenemezdi. “Teşekkürler.”

“Tabii ki,” dedi. Büyükannem şaşkınlığımı karşısında eğlenmiş bir halde sırtıtarak döndü. “Öyle düşünmüyor olabilirsin ama seninle, yaptıklarınla, yapmaya devam ettiklerinle gurur duyuyorum, Cal. Genç bir adamsın ve bu kadar zamanda bir sürü şey başardın.” Salonun zengin halıları adım seslerini bastırarak yumuşatıyordu. Buruşuk eliyle elimi tutarak yanıma oturduğunda kanepenin minderi çöktü. “Güçlü birisin, canım oğlum. Çok güçlüsün. Bulduğunda o mutlu anları hak ediyorsun. Bir taç veya ülkeden çok, her şeyden öte tek isteğim senin *yaşaman*.”

Boğazım tıkanır gibi oldu, acıtan gözyaşlarımı saklamak için bakışlarımı ondan çevirmem gerekti. O da duygular konusunda aynı rahatsızlıkla çenesini sıktı.

Halıdaki bir noktaya odaklanarak güçlükle, “Teşekkür ederim,” dedim. Ondan bu sözleri işitmek istememe karşın, duymak veya kabullenmek kolay değildi.

Parmaklarımı daha da sıkarak beni kendisine bakmaya zorladı. Gözlerimiz aynıydı: Yakıcı bronz. “Dört ayrı kralın hükümdarlığı döneminde yaşadım. Büyüklüğü ve fedakârlığı görünce tanırım,” dedi. “Baban seninle gurur duyardı.”

Julian ve Sara nihayet çıktığında, kıpkırmızı gözlerimi görmezden gelecek kadar naziktiler.

Üniformalarını çıkarıp süslü giysilerini kuşanmış heyetlerle bunu ipek, içki ve saçma derecede minik yemeklerle dolu bir başka toplantı gibi değil, yalnızca bir parti gibi görmek zor değildi. Hiç olmazsa Yüksektepe eski Poyraz veya maiyeti kadar katı değildi. Adımın duyurulmasını beklemek zorunda değildim. Mücevher renkli bir balık sürüsü gibi yürüyerek temsilcilerin geri kalanıyla birlikte görkemli balo salonuna indim.

Salon Beyazateş'le, hatta Güneş Sarayı'yla bile kıyaslanamazdı. Söz konusu ihtişam olduğunda üstünlük kraliyetteydi ama benim için fark etmiyordu. Uzun salon beyaz ve altın çerçeveler yerine cilalı ahşap kemerlerle ve gece olurken vadiye bakan pırıl pırıl camlarla çevriliydi. Günbatımının alev rengi aynalara yansıyor ve ortamı daha geniş, daha büyük gösteriyordu. Tepedeki dökme demir çemberlerde altın alevlerle parıldayan bin kadar mum vardı. Her biri işlenmemiş taştan en az altı şömine geniş salona hoş bir sıcaklık yayıyordu. Tam anlamıyla olmasa da hepsini hissedebiliyordum. Tanıdık yüzler arayarak salona bakındım.

Uzun boylarıyla en kolay göze çarpanlar Mare'nin erkek kardeşleri ve Kilorn olurdu. Henüz gelmemişlerdi, dolayısıyla muhtemelen o da gelmemişti. Başbakan elbette temsilcileri içeri girerlerken karşılıyordu. Carmadon gururla yanında dururken hizmetçilere eliyle işaret ederek yanına çağırıyordu. Poyraz soylularından birine neredeyse zorla minik bir porsiyon somon yedirmesini izledim.

Evangeline bu gece izinli olsa gerekti. Kolunda Elane'le, hâlâ son hazırlıklarını yapan telli çalgılar grubunun yanında

takılıyorlardı. Kemancı enstrümanını kaldırdığında ikisi mükemmel bir ritimle dans etmeye başladı. Evangeline her zamanki gibi en tehlikeli haliyle göz kamaştırmayı başarıyordu. Elbisesi vücut hatlarına oturan ama nasıl oluyorsa dökümlü görünen bronz tonlarındaydı. Renk ona yakışmıştı, normalde soğuk olan görüntüsüne sıcaklık katmıştı. Öte yandan Elane ise bir kış kraliçesi rolünde gibiydi. Kızıl saçları her zaman olduğu gibi alev alevdi ve solgun teni, açık mavi takımı ve gümüş rujuyla daha da patlıyordu. O kadar göz alıcı biçimde giyinmemiş Ptolemus, kolunda Wren Skonos'la yakınlarda duruyordu. İkisi de, Yüksektepe'ye yeni bağlılıklarının bir amblemi olan koyu yeşili tercih etmişti.

Yeni dünyanın, sahip olabileceğimiz yeni olasılığın bir kanıtı varsa, o da Samos kardeşlerdi. İlk başta, bir zamanlar benim kraliçem ve yükümlülüğüm, sonra düşman bir krallığın prensesi olacak olan –şimdiyse yanında sevdiği kadınla eşit bir milletin askeri– Evangeline. Sonra, benim gibi bir tahtın vârisi olan ve benzer bir babanın beklentileri altında neredeyse ezilen ağabeyi... Ptolemus da yok etmek için büyütüldüğü her şeyi savunmaya yemin etmiş bir şekilde buradaydı. İkisinin de geçmişinde bir sürü günah vardı; ikisinin de affedilmeye ya da ikinci bir şans verilmesine hakkı yoktu. Ancak bunu elde etmişlerdi, dünya onlar varken daha iyi bir yerdi.

Mare gibi, ben de onları görünce Shade'i düşünmekten kendimi alamıyordum. Dostumdu ve onu özliyordum ama yaptığı şey için Ptolemus'tan nefret edemezdim. Neticede ben de aynısını yapmıştım. Kardeşleri ve sevgilileri almış,

inanmam söylenen şey için öldürmüştüm. Kendimi suçlamadan onları nasıl suçlayabilirdim?

Julia ve Sara şimdiden ilk içkilerini yarılammış, arkamda etrafı izliyordu. Sara benimle göz göze gelince, “Sadece görevimizi yapıyoruz,” diye takıldı.

“Teşekkürler,” diye yanıtladım sırtıtarak.

Çift, nefes alabileyim diye ben istediğim müddetçe temsilcileri benden uzak tutacağına söz vermişti. Bugün en kötüsüydü: Günün çoğu Kızıl Muhafızlar’ın bir generali ve Yüksektepe ulaştırma bakanlarından birinin ağız dalaşına müdahale etmekle geçmişti.

Nanabel’in kurtarılmaya ihtiyacı yoktu ve Başbakan’ın etrafındaki diplomatlar grubuna doğru yürümeye başlamıştı bile. Partinin sonunda ya bir daha asla birbirleriyle konuşmayacak ya da yakın arkadaş olacaklardı. Hangisi daha korkutucuydu, emin değildim.

“Arkanda, Cal,” dedi Julian ve çenesiyle merdivenlerden yukarıyı işaret etti. Kalabalık, bulunduğumuz yerden harika bir şekilde görünüyordu ve onları seçmem çok uzun sürmedi.

Gisa bütün aileyi, hatta Mare’nin babasını bile giydirme konusunda gerçekten kendini aşmıştı. Daniel koyu yeşil frakı içinde fazla rahat görünmüyordu ama basamaklardan yardımsız inerken gururlu olduğu belliydi. Mare’nin annesi Ruth’un ise kırlaşan saçları, yusufçuk desenli elbisesiyle uyumlu yeşil tokayla, karmaşık bir örgü halinde yukarıda toplanmıştı. Sarı ipek üzerine çiçekler ve sarmaşıklar işlenmiş Tramy’nin takım ceketi ayrıca şaşıaalıydı. Bree ise onun daha geniş bir kopyasıydı ama onun ceketinin rengi açık turuncuydu. Kilorn mavi ve altın sarmaşıklı ceketini üzerinden geniş gülümse-

mesiyle üçlüyü tamamlıyordu. Farley bile Gisa Barrow'un diktiği bir giysi giyiyordu: Baştan aşağı altın detaylı ve çiçek işlemeli kırmızı beyaz ipekler içindeydi. Parti, bebeğin katılamayacağı geç bir saatte olduğu için Clara yanında değildi. Genç General'in önce hangisini bırakacağını merak ettim... parıltılı ceketini mi, yoksa partiyi mi?

Gisa, fare yakalamış bir kedi gibi kendini beğenmiş bir havayla uzaktan izliyordu. Yanında, kol kola girdiği tanımadığım bir kız vardı. İkisinin de elbisesi açık pembe ve dantelliydi.

Mare için yine mor seçmişti; altın dallar ve gümüş çiçeklerle bezeli ipek kumaştandı. Anlamını çözmek zor değildi. Barrow'ların hepsinin ve Farley'nin de üzerinde bir çeşit çiçek –gül, zambak, manolya, taze yapraklar– deseni vardı. Kış yaklaşmasına rağmen onlar bahar gibi, yeniden doğmuş gibiydiler.

Mare merdivenlerden eteğinin ucuna dikkat ederek indiği sırada sırf bana gülümsüyordu. Tepesindeki mumlar onu ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Kalabalığın geri kalanının bir nehir halinde yanımdan akıp geçmesine izin vererek sabırla bekledim. Birileri benimle konuşmaya çalıştıysa bile farkında değildim. Tüm dikkatim salonda tek bir kişinin üzerindeydi.

Yanaklarını renklendiren pembelik, dudaklarının kiraz rengi ve uçlarına doğru mora boyanmış saçlarıyla müthiş bir uyum içindeydi. Bir tutam saçını kulağının arkasına atarken, aptal gibi gülümsemekten kendimi alamadım. Oradaki taşlar erkek kardeşleri, Kilorn ve benim için parıldıyordu. Kızıl mücevher salonun karşısında her yerde takip edeceğim bir yıldız gibi göz kırptıyordu.

Aşağı vardığında yerimden kıpırdamadım ve dikkatli bir manevrayla erkek kardeşlerinin arasından geçmesine izin verdim. Beni gördüklerinde kısa birer baş hareketiyle selamladılar, bu hak ettiğimden fazlasıydı. Annesi daha nazik bir şekilde gülümserken, babası bilhassa tavana bakıyordu.

Benim için sorun değildi. Onlar için zamanım vardı. Onun için zamanım vardı.

“Söylemeden edemeyeceğim, senden daha fazlasını beklerdim,” dedi Mare yanıma gelerek. Elini takımımın yakasından aşağı kaydırarak parmaklarını düğmelerimde gezdirdikten sonra yakamdaki rozete uzandı. Giysilerin üzerinden bile olsa dokunuşu ürpertiyordu. “Sessiz bir gece için giyinmiş benziyorsun.”

“Keşke,” diye mırıldandım, elimi ellerine götürerek.

Parmaklarımı sıktı. “Otuz dakika dayanacağımıza bahse girerim.”

Onu buradan kaçırıp götürme düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de karnım karşı çıkarcasına guruldadı. Yemeği odama söyleyebilirdik ama bu kabalık olurdu, ayrıca Carmadon’un, mutfaktaki en kötü kalıntıları gönderteceğinden emindim.

“Akşam yemeğini mi kaçıralım yani?” dedim duraksayarak. “Hayır, teşekkürler. Madem ki acı çekeceğim, bari buna değsin.”

Suratını astıysa da onaylarcasına başını salladı. “Mantıklı. Ancak biftek yine bitecek olursa giderim.” Görgü kurallarına aldırmaksızın onu kendime doğru çekmek isteyerek sessiz bir kahkaha attım. Zaten hakkımızda gevezelik ediyorlardı, bir de *durumumuzla* ilgili bir dedikodu grubu ihtiyacımız

olan son şeydi. Bu konuda biz bile karara varmış değildik. Mare'nin dediği gibi, hiçbir vaat yoktu. Önceliklerimiz ve sınırlarımız tüm çıplaklığıyla çizilmiş bir şekilde her şeyi akışına bırakıyorduk.

“Önümüzdeki hafta için hepiniz hazır mısınız? Anabel sorun çıkaracak mı?” Mare kendini en kötüsüne hazırlayarak sıkılı dişleriyle bana baktı. Yanıtımda bir duraksama var mı diye hareketlerimden anlam çıkarmaya çalıştı.

Gülümsemem daha da genişledi. “İster inan ister inanma, bana onayını verdi.”

“Havalar değişince kulübeye gitmek için mi?” Gözleri kalabalığın içinde hızla çevrilerek büyükannemi seçtiğinde rengi attı. “Etkilendim.”

“Ona henüz Cennet'ten bahsetmedim ama sorun edeceğini sanmam. Pek kolay kolay soğuktan donmam.”

“Beni kızdırıp soğukta kendini dışarı attırmazsan bir şey olmaz.”

Kahkaha atacağım sırada Bree ve Tramy neredeyse pis pis bakarak iki yanımızda belirdi. “Yapmayacağını sanma,” diye uyardı Bree kaşlarını çatarak.

Tramy katılırcasına başını salladı. “Az kalsın bir ayak parmağımdan oluyordum.”

“Hak ederdin,” diye tersledi Mare, ikisine de bıkkın bir biçimde sırtıtarak. “Ee, beni dansa kaldıracak mısın?”

Bir yanda telli çalgılar farklı yeteneklerdeki dans eden genç çiftlere serenat yapıyordu. Onlara bakınca bunu en son ne zaman yaptığımı hatırladım. Mare orada, Maven'in kollarında, ona öğrettiğim figürlerle dans ediyordu.

İkimiz birden kaybolmuşçasına dans pistini izlerken o da benimle aynı anıyı hatırladı. Benimkiyle birlikte onun gülümsemesi de yok oldu. Kayıpla, pişmanlıkla yüklü bu fırtınaya birlikte göğüs gerdik. Atlatmanın tek yolu buydu.

İkimiz aynı anda, “Hayır,” dedik ve dönüp gittik.

İkimiz de bir yerde sabit kalmıyorduk. Bu ne onun ne de benim tarzımdı. Benim gibi o da galada nereye isterse oraya gidiyordu. Her ne kadar nefret etsem de, zaman ayırdıkları ve uzman görüşleri için heyet üyelerine teşekkür ederek mecburi turlar atıyordum. Hiç olmazsa daimi gülümseme- siyle Julian da bana eşlik ediyordu. Bir iki defa, bizi mide bulandırıcı ve geveze bir temsilciden kurtarmak için hipnoz yeteneğini kullanmak zorunda kalabilir mi diye merak ettim ama her seferinde buna başvurmadan konuşmayı çevirmeyi başarıyordu. Tüm savaş antrenmanlarına, her sabah Ma- re’yle koşmamıza ve sert idmanlarıma rağmen Mare’den çok önce kesiliyordum.

“Tatlıya o kadar meraklı değilsen, sanırım bu geceyi burada sonlandırabilirsin,” diye mırıldandı dayım, omzumu hafifçe tutarak. “Çok yorgun görünüyorsun.”

“Kesinlikle öyle hissediyorum,” diye fısıldadım. Antren- manlarda olduğu gibi, içimdeki ağrı da, yorgunluk da iyi hissettiren türdendi. İşe yaramış bir ağrı. “Mare nerede?”

“Galiba frakını yırttığı için erkek kardeşlerinden birini azarlıyor. Senin aksine onda hâlâ biraz enerji kalmış.”

Her zamanki gibi.

“Senin için çağırayım mı?” diye ekledi endişeyle bana bakarak. “Erken çıktığını haber verebilirim...”

Hayır dercesine elimi salladım. “Sorun değil, bekleyebilirim. Gisa’nın onca emeğinden sonra Bree bunu kesinlikle hak ediyor.”

Juilan’la gülüşümüz aynıydı; aynı çarpık tebessüm. Gözleri benimkileri sorgularcasına şimdi tüm dikkatiyle bana bakıyordu. Anneme ne kadar benzediğini ayırımsadım ve bir an, onu tanıma gereksinimiyle yüreğim sızladı.

“Seni böyle görmek güzel,” dedi Julian, iki elini de omuzlarıma koyup beni tam karşısına alarak. “Mare’ye bir şekilde döneceğini biliyordum ama bir süre korkmadım desem yalan olur.”

İç çekerek ayaklarıma baktım. “Ben de,” dedim dudaklarımı ısırarak. “Peki ya sen? Siz Sara’yla neden bu kadar çok beklediniz?”

Julian gözlerini kırptırdı. Bir soru karşısında çok nadiren savunmasız ve hazırlıksız kalırdı. “Evlenmek için plan yaptık,” dedi bir yanıt bulmaya çalışarak. “Babam...”

“Onu biliyorum. Günlük sayfalarında vardı. Ben sonrasını soruyorum.” Sesim titredi, Julian’ın beti benzi attı. “Elara’nın yaptıklarından sonra.”

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Konuştuğunda gözleri odağını kaybetti ve bir anıya dalıp gitti. “İstedim. Yapardım. Ancak Sara kendi kaderimi tamamen onunkine bağlamama izin vermedi. Elara ne yapar; başladığı işi bitirmeye karar verebilir mi, onu öldürtür mü bilmiyordu. Benim de onunla beraber öleceğim düşüncesine katlanamıyordu.” Gözleri doldu, ona elinden geldiğince toparlanması için zaman vererek gözlerimi kaçırdım. Tekrar baktığımda yüzünde zorlama, boş bir gülümseme vardı. “Şimdi de ortada bir savaş var, değil mi?”

Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. “Her şeyin bir zamanı var, değil mi?”

“Evet. Ancak seçim şansımız da var. Bir şeylerin önümüze çıkmasını veya gerçekten istediklerimizin peşinden gitmeyi seçebiliriz,” dedi coşkuyla. “Günlüğü okumana sevindim. Kolay olmadığından eminim.”

Buna diyecek sözüm yoktu. Annemin günlüğünü okumak derimi parçalayıp tekrar dikmek gibi bir histi. Az kalsın başaramıyordum. Ancak ne kadar acı verici olursa olsun onunla ilgili az da olsa bir şeyler öğrenmek... ona bu kadarını borçluydum.

Julian’ın eli gevşedi ve geri adım atarken o tasalı adam, yerini tanıdığım o müşfik dayıya bıraktı. “Elbette sana vereceğim başka şeyler var. Annenden olmasa da başka yazılar, koleksiyonlar, Kraliyet Arşivleri’nden toplayabildiklerim. İyisiyle kötüsüyle, nereden geldiğini anlamana yardımcı olacak şeyler.”

Bir yanımda Julian’ın okumam için dayatabileceği yığını düşününce korkuyordu ama üstünde durmadım. “Teşekkürler, bunun için minnettarım.”

“Cal, kendine bakmaya ve hakikati görmeye istekli, ender bulunan birisin. Sahiden.” Sıcaklık yanaklarıma hücum ederken kızarmamaya çalıştım ama başaramadım. Julian mahcubiyetimi fark etmedi ya da umursamadı. “Senden iyi bir kral olurdu ama asla muhteşem bir kral olmazdı. Şu anki sen gibi, taca ihtiyaç duymayan büyük bir adam olmazdı.”

İçim bir tuhaf oldu. *Benim kim olduğumu nereden bilebilirdi? Gelecekte ne olabileceğimi? Neye dönüşebileceğimi?*

Bu, sanırım hepimizin duyduğu bir endişeydi. Benim, Mare'nin, hatta dayımın bile. Bir tür büyüklüğe seçilmiş ve onunla lanetlenmiştik.

“Teşekkür ederim, Julian,” dedim bir kez daha.

Sesini alçaltırken omzuma vurdu “Bu henüz bitmiş değil, biliyorsun, değil mi? Bitmesi yıllar sürecek. Belki de on yıllar.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım gerçeği içimde hissederek. Gölbölge, Gümüş Ayrılması. Bu ittifak ne kadar güçlü olursa olsun, kurmak için mücadele ettiğimiz dünyaya karşı çıkan birileri mutlaka olacaktı.

“Tarih seni unutmayacak, bu dediğimi bir kenara yaz,” dedi Julian beni terasa götürürken. Mare dışarıda Bree'yi yakasından tutmuş, bağırabilmek için onu eğilmeye zorluyordu.

“Seni belleğine kazıdığından iyice emin ol.”

VEDA

Maven

Elimden gelse bu iğrenç küçük odayı küle çevirirdim ama Sessiz Taş hem bir zehir hem bir çapaydı. Tenimin altında kara bir küf gibi yayılarak işlediğini hissediyordum. Bu hissin ağırlığı altında uzuvlarım ağrıyordu. Her yanımda, tabiatımı reddedercesine bir tuhaflık vardı. Alev sönmüştü, en azından erişiminin çok ötesindeydi.

Ona yaptığımı şey buydu. Bana da aynısını yapmaları makuldü. Onu ayrı bir odada tutuyorlardı ama yine de buradaymış gibi hissediyordum. Sadece cezalandırılma, günahlarımın dengelenmesi düşüncesi karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. Ancak bu mümkün değildi. Beni arındıracak bir kefaret yoktu. Günahlarımın bağışlanması ya da çare bulunması imkânsız bir biçimde sonsuza dek lekelenmiştim. Bu da her şeyi kolaylaştırıyordu. Hayatta kalmak için düşünmeden, kendimi dizginlemeden, yaptık-

larıma değsin diye ne gerekiyorsa yapabilirdim. Hiçbir şey ihtimal dışında değildi.

Müsriflikle döşenmiş hücremdeki iki sandalye, toplantı için hazırlanmışçasına pencerenin yanında birbirine bakar vaziyette duruyordu. Sandalyelere dudak bükerek tenimin altındaki altın rengi ipeğin serin hissinin tadını çıkararak uzun kanepeme sırtüstü uzandım. Salon yeterince şıktı, hak ettiğim zindandan ziyade unutulmuş bir oturma odası gibiydi. Aptal Cal bana merhamet göstermeye çalışıyordu... ya da diğerlerine ne kadar merhametli, benden ne kadar farklı olduğunu göstermeye. Gündoğumu kadar öngörülebilirdi.

Sessiz Taş'ın, aldığım her nefeste bastıran ölü ağırlığı yerine yumuşak kumaşın verdiği hisse odaklandım. Tepemdeki tavan, burgulu alevlerden girift şekiller verilmiş kalıp alçıydı. Okyanus Tepe sarayının bu kısmı bana yabancıydı. Burası Cal'in annesinin en sevdiği yerdi, babam kraliyet mensuplarını buraya pek getirmezdi.

Beyazateş'e dönecek kadar uzun yaşar mıyım diye merak ettim. Oradaki odamı işgal eden erkek kardeşimi düşününce yumruklarımı sıktım. Benim hakkım olduğu için değil, orada bana ait bir sürü şey göreceği için. Yatak odamın küçüklüğü, yalnız kaldığım tek yerin boşluğu. Ona karşı zayıflığımı açık etmek gibiydi... Cal ise zayıflığı bulduğu an bundan fayda sağlamakta çok iyiydi. Genellikle bunu yapması oldukça zaman alırdı ama onun için kolaylaştırmıştım. Belki içimde ne tür bir boşluk olduğunu, tepesinde durup kendimi attığımı uçurumun ne tür bir uçurum olduğunu sonunda anlardı.

Belki de hiç görmeyecekti. Söz konusu ben olduğumda, iyi ya da kötü, Cal'in hep bir kör noktası vardı. Yine aynı

basiretsiz, dikbaşı, namuslu ve aşırı gururlu ahmak olabilirdi. Bu savaşın onu veya beni olduğum gibi görebilme yetisini değiştirmemiş olma ihtimali vardı. Büyük ihtimalle öyleydi.

Bu düşüncelerle teselli buluyordum... kendi ışığından kör olmuş altın çocuk, aptal kardeşim. Bu aslında onun hatası değildi. Calore'ler savaşçı krallardı. Vârisler savaş ve kan için yetiştirilirdi. Zekâ ve önsezi yuvası olduğu söylenemezdi. Ayrıca benim aksime, başında, babamızın bir erkek evlattan istediklerini dengelemesini sağlayacak bir anne de yoktu. Annem savaş alanı dışında, idman sahasında olduğu kadar tahtta da nasıl dövüşüleceğini öğrenmemi sağlamıştı.

Günün sonunda nerede olduğuna bir bak. Onun nerede olduğuna bir bak.

Kendi kendime homurdanarak oturduğum yerde doğruldum ve bana en yakın şeyi alıp duvara fırlattım. Cam, su ve çiçeklerin duvarda patlaması içimdeki acıya anlık bir merhem oldu. *Mare'nin bunu bu kadar sık yapmasına şaşmamalı*, diye düşündüm, yemekleri kendi hücresinin duvarlarına defalarca fırlattığını hatırlayarak. Odadaki diğer dekoratif vazoyu, bu kez pencereye fırlattım. Cam levha çatlamadı bile ama biraz daha iyi hissettim.

Rahatlama hissi uzun sürmedi. Önce onu düşündüm, annemi. Her zaman olduğu gibi sesi bir fısıltı, bir hayalet gibi sessiz anlarda geldi. Onu engellemeye çalışmamayı öğreneli çok oluyordu çünkü işe yaramıyordu. Hatta durumu daha da kötüleştiriyordu.

Dişe diş, demişti bana ölmeden önce. *Kana kan*. Bana zarar vereceklerse ben de onlara zarar vermeliydim. *Daha kötüsünü* yapmalıyım.

Keşke daha iyi bir öğüdü olsaydı. Beni infaz etmek dışında hiçbir seçeneği olmayan bir erkek kardeşin esiri olarak gerçek anlamda sıkışıp kalmıştım. Bu akıbetten bir çıkış yolu görmüyordum. Sadece Cal'in kararı söz konusu olsa, evet, hayatta kalırdım. Hiç endişelenmezdim. Onda şu an bile beni öldürecek göz yoktu. Ancak ikna etmesi gereken bir kraliyet vardı. Özellikle benimle ilgili bir zayıflık göstermezdi. Dahası, onun merhametine ihtiyacım yoktu. Ancak annemin dediğini yapacaktım. Zamanım sona ermeden, ona olabildiğince çok ve mümkün olduğunca derinden zarar verecektim. Ben kan dökerken onun da kan döktüğünü bilmek küçük de olsa bir teselli olacaktı.

Aynı şekilde Mare'nin de. Her zamandeşerek açılacak yaraları hâlâ duruyordu; benim açmış olduğum yaralar. Hayvanların son anlarında daha öfkeli ve şiddetli olduğu söylenirdi. Cezam uygulanmadan önce onu görebilirim, aynısı benim için de geçerli olacaktı. Bunu yapmak için sabırsızlanıyordum.

Iris tanrılarında pek bahsetmezdi, ben de sormazdım. Ancak ben de kendimce bir araştırma yapmıştım. Ölümden sonra bir yer olduğuna, öldükten sonra bir yere gideceğimize inanıyordu. Önce ben de buna inanmak istedim. Bu, annemi ve Thomas'ı yeniden göreceğim anlamına geliyordu. Ancak Iris'in ölümden sonraki hayat anlayışı ikiye ayrılıyordu; cennet ve ceza. Benim ikincisine hak kazandığıma şüphe yoktu.

Thomas'a gelince, canım Thomas'ın yeri kesinlikle orası değildi.

Ölümden sonra bir şey varsa, ikimiz için aynı olmayacaktı.

Her zaman bildiğim şeye, beraberimde taşıdığım yüke, daima bekleyen sona geri döndüm. Onu bir daha asla, rüyalarımda bile görmeyecektim.

Annem bana çok şey vermişti ama karşılığını da almıştı. Beni kâbuslarımdan kurtaracağım derken rüyalarımı almıştı. Bazen bunu tercih ediyordum. Ancak şu an, bu odada keşke uyuyup kaçabilseydim ve yüzünü bir kez daha görebilseydim. Bu yoz öfke yerine; tanınmaz halde yanmış bedenini, lanet olası parmaklarımin yaktığı bedenini, onu düşündüğüm her defasında beni parçalamakla tehdit eden acı ve nefret yumağı yerine onunla hissettiklerimi bir kez daha hissedebilseydim.

Neler olabileceğini, beni neye dönüştürebileceğini bilmediğimden mi onun için bu kadar yas tutuyordum? Yoksa sebebi, annemin, ona karşı hissettiklerimi, en azından o hayattayken, hiç bozmamış olması mıydı? Daha sonra, anıları günlerimi mahvettiğinde buna kesinlikle yeltenmişti. Aynısını Mare konusunda da yapmıştı; otları kökünden yolan bir bahçıvan gibi yeni beliren tüm duyguları söküp almıştı.

Ancak Mare bile hâlâ beni Thomas'ın parçaladığı kadar parçalamıyordu. Mare bile beni bu şekilde kanatmıyordu.

Şu an hayatta olup da bunu başarabilen tek bir kişi vardı ve çok geçmeden onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Dişlerimin arasından nefes vererek tekrar sırtüstü uzandım. Ben nasıl kan ağlıyorsam, onu da kan ağlatacaktım.

Kapı açılıp kapandığı ve beraberinde gürültülü ayak sesleri yükseldiği sırada tek kolum gözlerimin üzerinde, hâlâ uzanıyordum. Gelenin kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Kesik ve gürültülü nefes alıp verışı yeterliydi.

“Günahlarının affedilmesini istiyorsan, Iris’in odalarında bir yerde saçma bir mabet olacaktı. Benim yerime onun tanrılarını rahatsız et,” diye homurdandım.

Kararlı bir şekilde gözlerimi kapalı tutup ona bakmıyordum. Ona bakınca içim öfke ve kıskançlıkla yanıp tutuşuyordu. Aynı zamanda acıyla; olduğu şey için, artık sevemediğim erkek kardeşim için duyduğum acıyla. Sessiz Taş olmasa giysilerimi yakıp küle çevirirdim. Dahası o da benim kadar haindi ama bu kimsenin umurunda değil gibiydi. Bu *haksızlıktı*.

“Günahların affedilmesi mi?” dedi Cal gülerek tepemde bir yerlerde. Oturduğunu duymadım. “Buna ihtiyacı olan sensin, Maven. Ben değilim.”

Alaycı bir gülüşle kolumu gözlerimden çektim ve onu net bir şekilde görebilmek için oturduğum yerde doğruldum. Kardeşim bakışlarım karşısında irkilerek bir adım geri çekildi. Tacı olmadan bile kral gibi görünüyordu. Hiç olmadığı kadar. İçimi yine bir kıskançlık sardı.

“Buna inanmadığını ikimiz de biliyoruz,” diye çıkıştım. “Yoksa inanıyor musun, kardeşim? Suçsuz olduğuna sahiden inanıyor musun?”

Cal, kararlılığı bir an sarsılarak bakışlarını yere çevirdi. Sonra yeniden hararetleterek dişlerini sıktı. “O senin annendi, Maven. Benim değil,” dedi zorlukla. İçimden bir ses bunu kendine defalarca tekrarladığını söylüyordu. “Onu ben öldürmedim.”

Geçştirircesine elimi salladım. “Ah, babama olanlar o kadar da umurumda değil. Ancak ne kadar kısa olursa olsun

hayatının geri kalanı boyunca bunun, peşini bırakmayacağından eminim.”

Yine bakışlarını kaçırdı. *Seni okumak o kadar kolay ki, bu neredeyse sinir bozucu*, diye düşündüm.

“Kendimden bahsediyorum,” diye homurdandım, parçaları harekete geçirerek. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirince az kalsın gözlerimi deviriyordum. Aptal bir katırın suya götürüldüğü gibi Cal’in de bir noktaya yönlendirilmesi gerekiyordu.

Kana kan, diye fısıldadı annem.

“Hep böyle değildim, değil mi?” diye sürdürdüm ayağa kalkarak. Benden uzundu, hep öyle olmuştu ve bu can sıkıcıydı. Buna rağmen gölgesine girmeye istekli bir şekilde ona doğru bir adım attım. Oraya alışkındım. “Benden daha iyi hatırlarsın. Küçük bir çocukken, küçük kardeşinken. Peşinden ayrılmazdım, her anımı seninle geçirmek isterdim. Senin odanda uyumak isterdim, değil mi?”

Cal gözlerini kıstı. “Karanlıktan korkardın.”

“Sonra korkmaz oldum. Öyle birdenbire.” İrkilmesini bekleyerek parmaklarımı şıklattım. İrkilmedi. “Elbette onun işiydi. Gölgelerden korkan ağlak, zayıf bir oğlan annesi olamazdı.” Etrafında daire çizerek yürümeye başladım. Cal yerinde sabit durarak bana hareket zevkini yaşatmıyordu. Benden gelecek fiziksel bir saldırıdan korkmuyordu. Alevi olmadan dahi beni hizaya getirmekte sorun yaşamazdı. Işığın etrafında çırpınan bir gece kelebeğinden farkım yoktu. En azından o beni böyle görüyordu. Bu defalarca kullandığımı bir avantajdı. “Annem benden bir şeyler, küçük parçalar alırken sen hiç fark etmedin. Değişimi görmedin.”

Arkasından geçtiğim sırada omuzları gerginlikle kasıldı. "O benim suçum değil, Maven," diye fısıldadı pürüzlü bir sesle. Buna kendisi de inanmıyordu. *Lanet olası, çok kolay okunuyordu.* Onu kanatmak zor değildi.

"Seni tamamen kesip çıkardığında, sana olan sevgimi aldığında ve her şeyi çarpık bir hale getirdiğinde farkına varmadın. Umursamadın." Onunla yan yana gelecek şekilde durdum. Bana bakmak, yüzümü dikkatli bir ifadesizliğe dönüştürmemi izlemek için başını çevirmesi gerekti. "Sebebini hep merak ettim."

Cal'in buna verecek bir yanıtı yoktu ya da konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Acı konusunda ondan daha iyiydim. Hep öyle olmuşum.

"Artık elbette bir önemi yok," dedim. "Benden bir şeyler alan sadece annem değildi... sen de benden bir şeyler aldın."

Onunla ilgili küçük bir ima bile tüylerini diken diken etmeye yetti.

"Mare'yi ben almadım," dedi sinirle saldırıya geçerek. Parmakları ceketimin kolundan teğet geçip kolumu kavrayamadan yerimi değiştirdim.

Alçak ve alaycı bir sesle kibarca konuşarak ona sıırıttım. "Bu beni şaşırtmadı. İsteddiğini elde etmeye, sadece istediğini görmeye alışkıydın. Nihayetinde bana olanlardan, annemin bana ne yaptığından haberin olduğunu fark ettim. Parça parça, yavaş yavaş oldu ama bunu görmüştün... ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın." Azarlayan bir öğretmen gibi başımı iki yana salladım. "Nasıl bir canavar olduğumu öğrenmeden uzun zaman önce, sen de canavarca şeyler yaptın."

Cal suçlayan ve özlem dolu gözlerle bana baktı. Bu kez bana yaklaşıncı şaşırttı ve geriye doğru bir adım attım. "Annen seni tamamen yok etti mi? Senden geriye bir şey kaldı mı?" diye sordu cevabını yüzümde ararcasına. "Ona ait olmayan bir şey?"

Ne aradığını söylemiyordu ama ben biliyordum. Annemin, etrafıma ördüğü duvarlara rağmen Cal içeri sızmanın bir yolunu buluyordu daima. Arayış içindeki gözleri beni kedere boğuyordu. Şimdi bile içimde hâlâ kurtaracak, yas tutacak bir şeyler olduğunu düşünüyordu. İkimiz için de kaderimizden kaçmak söz konusu değildi. Ancak Cal, canavarla birlikte kardeşini de öldürüyor muydu, yoksa kardeşi çok önceden ölmüş müydü diye merak ediyordu.

Kana kan, diye fısıldadı annem bir kez daha, bu kez daha gürültülü ve alaycı bir şekilde. Sözcükler jilet gibi kesiyordu.

Benden geriye ne kadar küçük bir parça kaldığını; hâlâ burada olduğumu, unutulmuş bir köşede bulunmayı beklediğimi görmesine izin verirsem bu canını çok acıtacak, onu sonsuza dek yaralayacaktı. Tek bir bakışla, hatırladığı erkek kardeşin bir taklidiyle onu mahvedebilir ya da onu azat edebilirdim. Onun adına seçimi ben yapabilir ve bunu asla bilmeyecek olsa da, ağabeyime, artık hissedemediğim sevginin son bir kanıtını sunabilirdim.

Seçenekleri yüreğimde tarttım, iki taraf da ağır ve imkânsızdı. Korkunç bir an ne yapacağımı bilemedim.

Annemin onca titiz çalışmasına rağmen, son darbeyi vuracak gücü kendimde bulamıyordum.

Dudaklarıma mesafeli ve alaycı bir gülüş takınarak başkışlarımı devirdim.

“Yine olsa yine yapardım, Cal,” dedim, büyük bir in-
celikle yalan söyleyerek. Onca yılı bir maskenin ardında
geçirdikten sonra kolay gelmişti. “Geçmişe dönme şansım
olsa beni değiştirmesine izin verirdim. Onu öldürmeni iz-
lerdim. Seni arenaya gönderirdim. Bunu olması gerektiği
gibi yapardım. Sana hak ettiğini verirdim. Elimde olsa seni
öldürürdüm. Bunu binlerce kez yapardım.”

Ağabeyim basit, kolay manipüle edilen biriydi. Sadece
gözünün önündekini, anlayabildiklerini görürdü. Yalan amacına
ulaşmıştı. İçindeki o hiç sönmeyen kor neredeyse tamamen
yok olurken bakışları sertleşti. Bir eli yumruğunu sıkma
isteğiyle kıpırdadı. Ancak Sessiz Taş onu da etkiliyordu ve
beni yakacak güce sahip olmasına rağmen bunu yapamıyordu.

“Hoşça kal, Maven,” dedi buruk bir sesle. Aslında ko-
nuştığı ben değildim.

Vedası, yıllar önce kaybolmuş, şu anki bana dönüşme-
den önceki başka bir çocuğaydı. Cal onu, önceki Maven’i
bırakıyordu. Şimdiki Maven ise, içimde bir yerlerde, ışığa
yürüyemiyor ya da yürümek istemiyordu.

Bu baş başa son konuşmamız olacaktı. Bunu iliklerimde
hissede biliyordum. Onu bir daha görürsem bu ya tahtın
önünde ya da idam bıçağının soğuk çeliğinin altında olacaktı.

“Ceza hükmünü sabırsızlıkla bekliyorum,” diye yanıtla-
dım cümleyi uzatarak, odayı terk edişini izlerken. Kapılar
ardından kapanırken çerçeveli tabloları sarstı.

Aramızdaki onca farklılığa rağmen böyle bir ortak nok-
tamız vardı. Acımızı, yok etmek için kullanıyorduk.

“Hoşça kal, Cal,” dedim boşluğa.

Zayıflık, diye yanıtladı annem.

Cal

Julian buna "sevgili günlük" diyerek veya resmi bir Şeyle başlamak zorunda olmadığımı söyledi. Yine de saçma geliyor. Üstelik zaman kaybı. Günlerim boş geçiyor denemez.

Bu haftanın baştan sona bir güvenlik riski olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ancak Julian nasıl kafa tleneceğini geręekten iyi biliyor.

Herhangi bir konuda yeterince konusmadığımı biliyor. Ne onunla, ne Maryle. Mar'ın de Çok konuşkan olduğu söylenemez ama en azından kız kardeşi, ailesi, Farley, Kilorn ve bir Şey söylemeye karar verdiğinde kime ihtiyaç duyarsa yanında o var. Ben onun kadar Şanslı değilim. Sahip olduğum

bir tek o ve Julian var, galiba bir de Nanabel. Büyükanne ruh halımden, kız arkadaşımın ya da geçen yılki travmadan bahsetmeyi çok istediğimden değil.

Annem de günlük tutardı. Bu, Elarayı... yaptığı şeyi yapmaktan alıkoymadı. Ancak görünüşe göre en azından ilk başta ona yol göstermiş, Belki bana da faydası olur.

Yazma konusunda çok iyi olduğum söylenemez. Kesinlikle çok okuyorum ama bu henüz yazmaya sırayet etmedi. Ayrıca Poyraz Eyaletlerine bir engel daha çıksın istemiyorum. Her şey zaten yeterince kuruşan.

Yoksa karaladığım şeyler yeniden oluşumu bir şekilde tehdit edebilir mi diye düşünmekle sağmıyor muyum? Muhtemelen.

İnsan bunu nasıl yapar? Günlükler katlanılmaz. Aptal gibi hissediyorum.

Mare Cennet Vadisi konusunda dalga geçmiyormuş, Burası muhteşem ve tehlikeli. Buraya çıkabilmek için önce fırtınanın dinmesini beklemek zorunda kaldık. Kulübenin kapısına erişmek için kar yığınınu yakarak delik açmamız gerekti. Gece boyunca kurt sesleri duyduk. Acaba akşam yemeği kalıntılarıyla onları kulübeye çekebilir muyum?

Kurtları akşam yemeği kalıntılarıyla çekme.

Eyaletler ve Kırmızı Muhafızlar, aralarında ben olmadan da iyi bir işbirliği içinde. Yirmi dört saatın sonunda Nanabel'in beni kulübeden sürükleyerek çıkarmasını bekliyordum ama görünüşe bakılırsa izinliydik. Bizon kesintisine rağmen doğum günümü kutlayabıldık. Çok gürültü yapıyorlar.

Kulübeye hapsoluşumuzun üçüncü günü. Normalde sorun etmem ama Mare yapboz yapma konusunda ısrar ediyor. Bana kalırsa parçaları eksik. Sanki kaba bir simgeselliği var.

Bir gayzerin içine düştüm. Isıya dayanıklı olduğum için çok mutluyum. Giysilerim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Kosarak kulübeye dönerken bizona tam bir gösteri yapmış oldum.

Dün gece bir kar fırtınası daha oldu. Mare buna dahil olmaktan kendini alamadı. Gök gürültülü kar yağışı inanılmaz. Mare ise hava atıyor.

Erzak nakliye pilotlarını, bize vadi çevresinde hızlı bir tur attırmaları için ikna ettik. Cennet bütünüyle bir kalderanın, uyuyan bir volkanın tepesinde duruyor. Bu benim için bile biraz sarsıcı.

Son iki haftadır kâbus görmüyorum. Genelde yorgunluğu bahane ederdim ama dinlenip civarda yürüyüşlere çıkmak dışında pek bir şey yapmıyoruz. Sanırım yabancı hayata dair bir şeyler beni sakinleştiriyor. Soru şu: İyileşiyor muyum... yoksa bu sadece bir durgunluk mu? Buradan ayrıldığımızda kâbuslar geri gelecek mi? Daha da kötüleşecekler mi?

Daha da kötüleşiyor.

Hep aynı şey.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım Maven erişilmez bir şekilde o adada tek başına.

Mare benimle gelmek istemiyor. Gelmemesini tercih ederim.

Bunu tek başıma yapmam gerek.

Cal

Sis tabakası yavaşça kalktı. Keşke kalkmasaydı. Keşke iniş için görüş netliği çok zayıf olsaydı ve anakaraya dönmek zorunda kalsaydım.

İstesem yalan söyleyip geri dönebilirdim. Kimse de sorgulamazdı. Kimse Gizada'ya varıp varmadığımı umursamaz, kimsenin haberi bile olmazdı.

Benim dışımda kimsenin.

Bir de onun.

Sonbahar günleri kışa dönerken ada griydi. Yükselen güneşin önünde bir leke halindeki çelik renkli okyanusta güçlkle belli oluyordu. Küçük nakliye uçağıma birkaç basit kumandayla manevra yaptırarak kuzey tepelerinden hızla ilerledim. Geçen yılki gibi görünüyordu. Düşünmemeye, hatırlamamaya çalıştım. Buna odaklanmak yerine aşağıdaki manzaraya baktım. Birkaç ağaç, kumul, sararan otlu yamaçlar, küçük limanın iskeleleri, terk edilmiş üs bir saniye

sonra altımda iyice belirdi. Pist adayı ikiye ayırıyordu ve kolay bir hedef haline geliyordu. Pervaneleriyle bir kum bulutunu ve kumul otlarını uçuşturarak nakliye jetini piste iniş için uygun konuma getirirken alçak kışlaya bakmamaya çalıştım. Burası zaten yeterince kötü anı barındırıyordu... tek seferde ancak birkaçıyla başa çıkabiliyordum.

Fikrimi değiştirmeden önce irtifayı düşürdüm. İniş olması gerekenden sert oldu, tekerleklerin yere değmesiyle birlikte uçak sarsıldı. Ancak bunu tamamlamak istiyordum; gerekli düğmeleri ve kolları çevirirken bile ellerim titriyordu. Yavaşlarken pervanelerin uğultusu azaldı ama durmadı. Burada uzun kalmayacaktım. Buna katlanamazdım.

Nanabel gibi Julian da gelmeyi teklif etmişti. İkisini de reddetmiştim.

Adada çıt çıkmıyordu ama otların arasındaki rüzgâr ve deniz kuşları suyun üzerinden sesleniyordu. Sırf insan sesi çıkarmak için ıslık çalasım geldi. Adadaki tek insan olduğumu bilmek garipti. Bilhassa her yanda kışlanın kalıntıları ve onca insanın anıları dururken.

Gizada, Mare'nin ele geçirilmesi sonrası bir baskın korkusuyla Kırmızı Muhafızlar'ın boşaltmasından bu yana insansızdı. Hâlâ geri gelmemişlerdi. Üs, rüzgârla ve mevsim değişiklikleriyle aşınırken, adanın geri kalanı kendi haline bırakılmaktan memnun görünüyordu.

Ayaklarımı beni pistten, uzun otların arasından hafif eğimli tepelere uzanan yola götürüyordu. Çok geçmeden yol bitti ve çakıllar yerini kumlu bir toprağa bıraktı. Yolun devamını gösteren hiçbir işaret yoktu... sadece ne aradığını bilen insanlar onu bulurdu.

Shade adanın diğ er tarafındaydı, mezarı g unbatımına bakıyordu. Bu, Mare'nin talebiydi. Ada izin verdiği ölçüde onun, ağabeyinden mümkün olduğunca uzakta olduğundan emin olmak istiyordu.

Onu başka bir yere gömmekten de bahsediliyordu. Annesiyle beraber gömülmek istemi  ama nereye olacağını belirtmemi ti. Elara da Gizada'da sığ bir mezarda yatıyordu.   r m   olsa bile toprağı kolaylıkla kazıp onu anakaraya taşımak zor olmazdı. Elbette bu fikre itirazlar oldu. Yalnızca tüyler ürpertici olduğundan değil, Julian'ın sessizce dikkat çektiği gibi, Maven'in mezarının bilindik ve kolay erişilebilir olmasını istemiyordu. Onun davasını sürdürmek isteyebilecek birilerine g   vererek uğrak bir nokta ya da bir anıt haline gelebilirdi.

Sonunda en iyisinin Gizada olacağında karar kılmı tık. Okyanusun orta yerindeki bu ada öylesine izoleydi ki Maven bile burada huzur bulabilirdi.

Altımdaki gevşek zemin botlarımı içine çekerek kıpırdıyordu. Adım atmak giderek zorla ıyordu ve tek sebebi toprak değildi. Son birkaç metreyi zorlayarak sonbaharın gri ışığı altındaki tepeye ula tım. Yağmurun kokusunu alabiliyordum ama fırtına henüz  ıkmamı tı.

Arazi bo tu. Ku lar bile buraya gelmiyordu.

Ta lara ilk bakışında başımı eğerek ayaklarıma odaklandım. Yakla tığını görürsem yürümeye devam etmeye bilirdim. Rüya kafamın içinde dönüp duruyor, pe imi bir türlü bırakmıyordu. Son birkaç adımı saydıktan sonra ancak mecbur kalınca başımı kaldırıp baktım.

Bulunmayı bekleyen kayıp çocuğun ne imkânsız gölgesi ne de bir silueti vardı.

Elara'nın mezar taşında hiçbir işaret yoktu, rüzgârdan aşınmış tek bir gri levhadan ibaretti. Burada ona ait hiçbir kayıt olmayacaktı. Ne adı ne hanesi. Hayattayken kim olduğuna dair tek kelime bile. Anıyı hak etmiyordu. Birçoklarınınkini çalmıştı.

Maven'a aynı muameleyi yapmayı reddettim. O en azından bir şeyi hak ediyordu.

Onun mezar taşı süt beyazıydı, kenarları yuvarlatılmıştı. Harfler derin oyulmuştu, bazıları kuru otlar ve toprakla dolmuştu bile. Soğuk, nemli taşa dokunurken ürpererek kirleri birkaç parmak hareketiyle temizledim.

MAVEN CALORE

Sevilen bir oğul, sevilen bir kardeş.

Kimse izinden gitmesin.

Adı dışında unvanı yoktu. Ancak taşın üzerindeki her sözcük doğruydı. Onu seviyorduk... ve kimsenin izlememesi gereken bir yola baş koymuştu.

Adadaki, kilometrelerce çaptaki tek insan olmama rağmen, konuşacak cesareti bulamıyordum. Sesim kesildi, boğazım düğümlendi. Ucunda kendi hayatım bile olsa ona veda edemiyordum. Sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu.

Tek dizimin üzerine çöküp başımı mezarına eğerken göğsüm sıkıştı. Tek elimi taşın üzerinde tutarak mide bulandırıcı soğukluğunu her yanıma yaymasına izin verdim.

Korku duymayı bekliyordum... iki cesedin başında dikiliyordum. Oysa duyduğum tek şey kederdi.

İçimden yüzlerce, binlerce kez, *Özür dilerim*, geçti. Çocukluğundan onu son gördüğüm ve ölüme mahkûm ettiğim zamana kadar anıları hızla beliriyordu. *Başka bir yol bulmalıydım*. Bu sabah ilk olmamak üzere kendime lanet okudum. *Bir şekilde yaşamasını sağlayabilirdim. Bir ihtimal vardı*. Kuşatma sırasında Arkeon'da bile bir şeyler yapılabilirdi. Bir yolu olmalıydı... bense bunu bulamamıştım.

Bazı günler Mare bunu aşmamı söylüyordu. Unutmamamı ama olanları kabullenmemi. Bazı günler o da benim gibi kendini suçluyordu ve birlikte kan ağlıyorduk. Bazı günler ise sadece onu, Elara'yı ve babamı suçlayabiliyordum. Ben de daha çocuktum. *Ne yapabilirdim ki?*

Rüzgâr soğuyarak aniden ceketimden içeri buz gibi esti. Soğuk karşısında kasılarak sıcaklığın göğsüme akın etmesine izin verdim.

Belki de onu yakmalıydım. Bedenini ateşe verip ondan artakalanın rüzgârla taşınarak istediği yere gitmesine izin vermeliydim.

Ancak her zaman olduğu gibi ondan vazgeçemiyordum. Şimdi bile Maven'dan vazgeçemiyordum.

Asla da vazgeçmeyecektim.

Yağmur başladığında yüzüm çoktan ıslanmıştı.

Poyraz İç Savaşı, Kral VII. Tiberias'ın tahttan çekilmesi ve bilinen adıyla Poyraz Krallığı'nın dağılmasıyla resmen sona ererken, silahlı çatışmalar birkaç yıl daha devam etti. Tarafların her biri adımlarını ağır aksak bir şekilde birbirine uydurarak attığından, ardından gelen çatışma Dans Savaşı olarak biliniyordu.

Ancak Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar'ın çabalarıyla, yeni palazlanan Poyraz Eyaletleri hem Gölbölge hem de Yamaç tarafından gelen istila girişimlerini püskürtmeyi başardı. Bu, dışarıdan bakıldığında, Poyraz Eyaletleri'nin sınırını koruduğu bir savunma savaşıydı. Ancak Kırmızı Muhafızlar ve özellikle General Diana Farley sıklıkla Gümüş hükümetlere karşı Kızıl ve yenikan ayaklanmalarını teşvik etme, yabancı uluslara sızma ve müdahale suçuyla itham edildi. Yirmi yıl sonraki Kızıl Gök Gürültüsü Savaşı'yla o çabalar meyve verecekti.

Diplomatik manevralar aynı zamanda doğu uluslarındaki çalkantılı barışı sürdürmenin tamamlayıcı birer parçasıydı. Bir zamanlar Uçurum kraliçesi olan Evangeline Samos sonunda Yüksektepe ve Poyraz Eyaletleri adına müdahalede bulunabilir hale gelmişti. Dans Savaşı süresince Kraliçe Cenra ve halefi Kraliçe Tiora'yla birçok kez müzakerelerde bulundu. Eski Poyraz Kralı Tiberias Calore'yle birlikte, hâlâ yeniden oluşum sürecindeki eski Gümüş haneleri arasında barış görüşmeleri gerçekleştirmeyi başardı.

Başbakan Dane Davidson'ın ardından seçilerek göreve getirilen Yüksektepeli Gümüş Başbakan Leonide Radis, unvanlarından feragat eden Poyraz Gümüşlerinin sadık bir müttefiki oldu.

Kızıl Gök Gürültüsü Savaşı başladığında Poyraz Eyaletleri büyük ölçüde kurulmuş, bu yüzden Gölbölge, Yamaç ve birkaç Çayır savaş lordunun topraklarını saran çalkantıların çoğundan kurtulmuştu. Kızıl Gök Gürültüsü'nün en göze çarpanı tabii ki, Gölbölge'nin en büyük askeri yerleşimini yok etme amaçlı bir elektro harekatı olan Hisar Fırtınası'ydı. Mare Barrow ve Tyton Jesper'in önderliğindeki saldırıda hisar şimşekle paramparça oldu.

Poyraz Eyaletleri'nin, Kızıl Gök Gürültüsü öncesi ve esnasında kendi sorunları da vardı. Büyük ölçüde Tiberias Calore'nin iki çocuğunun desteklendiği, Poyraz tahtına Calore'lerden birini geri getirme amaçlı bazı Gümüş girişimleri oldu. Hem Shade Calore hem Coriane Calore, eski Poyraz krallığının devamına dair olası çatışmaların önünü almayı umarak tahttan ve haklarından feragatlerini, Yüksektepe'ye vatandaşlık bağıyla bağlı olduklarını birkaç kez yineleyerek yayınladılar. İronik bir şekilde Mare Barrow gibi, Tiberias Calore de Kızıl Gök Gürültüsü'nde generaldi ve ikisi de, çocuklarının eski Calore tahtına çıkmak üzere yetiştirilmesini uman güçleri yenilgiye uğratmıştı. Eyaletler seçilmiş temsilciler ve askeri yetkililerden oluşan karma bir konsey tarafından yönetiliyordu. Yüksektepe'den farklı olarak, Poyraz

Eyaletleri aynı zamanda kan sözcülerine –üç kan grubundan, her biri kendi grubunu temsilen seçilen birer kişiye– başvuruyordu. Delfili Jemma Harner, Liman Körfezli Cameron Cole ve Arkeonlu Julian Jacos sırasıyla Kızılları, yenikanları ve Gümüşleri temsil ediyordu.

Yüksektepe'nin liderliğinde, kıta çapındaki tesislerde Gümüş ve yenikanların yeteneklerine dair araştırmalar devam ediyor. Mevcut başbakan Poyrazlı Kilorn Warren eğitime ve dolayısıyla tarihe ve bilime öncelik veriyor. Teşkilatlanmış uluslar arasında en çok maddi destek gören, Yüksektepe'nin keşif çabaları. En önemli olanlar, başta kan testlerine gönüllü ikinci nesil yenikanlar olmak üzere insan denekler. Clara Farley-Barrow neredeyse doğduğundan beri gözlemlenen yarı yenikan yarı Kızıl olduğu için biliminsanları arasında en bilinen isim. Işınlama yeteneği, yenikanlarda yetenek keşfi konusunda yaygın bir yaş aralığı olan ergenlik döneminde kendini gösterdi.

Son on yılda birçok buluş yapıldı. Felaketler'de yayılan radyasyonun birçok insanı mutasyona uğrattığı ve birçoklarının ölümüne yol açtığı artık büyük ölçüde kabul edilmiş bir görüş. Buna göre hayatta kalanlar nesilden nesle yeteneklerini geliştirerek bugün bildiğimiz Gümüşlere dönüşmüşler. Biliminsanları aynı zamanda rekabetçi evrim hipotezi üzerinde duruyor. Günümüzde artık Kızılların Gümüşlerin yanında sürekli olarak evrildiğine ve Gümüş yeteneklerinin, bazı Kızılları, hayatta kalmak

için kendi yetenekleriyle uyum sağlamaya zorladığına inanıyorlar.

Günümüzde Poyraz Eyaletleri, Göller Birliği ve Yamaç Federasyonu, Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'yle ittifak içinde. Gümüş yönetimindeki Tiraks ve Siron ulusları ve birçok Çayır derebeyliğinden farklı olarak hepsinin, özü kan eşitliğine dayanan demokratik hükümetleri var. Güç dengesi kesinlikle kaydı, geriye kalan Gümüş uluslar Eşit İttifak'la barışı sürdürmeye çabalıyor. Bazıları kendi dönüşümlerine doğru yol alıyor. Örneğin Tiraks eşitlik yasaları ve Kızıl vatandaşları için temsil hakkı tanırken, geçtiğimiz günlerde Çayır'daki Dörtkafa Savaşleydisi bir Kızıl'la evlendi.

*On yıl sonra yolların nereye
varacağını veya kantarın dengesinin
nasıl olacağını kim söyleyebilir?*

*Sanırım ben söyleyebilirim ama bu
benim lanetim. Her şeyin sonu*

*gelene kadar izlemek, görmek. Yok
ediyoruz. Yeniden inşa ediyoruz.*

*Bu, türümüzün değişmezi. Hepimiz
tanrının birer seçilmiş ve lanetlisiziz.*

- JON

TEŞEKKÜR

Kısa teşekkürlerle aram iyi değildir ama elimden geleni yapacağım. Bu satırlar bir tatil yolculuğu sırasında uçakta yazıldı, dolayısıyla büyük bir baskı altında yazıldıkları söylenebilir.

En büyük şanslarıma, bunu daima mümkün kılan insanlara teşekkür ederim. Anneme, babama, Andy'ye, Morgan'a, Tori'ye, Jenny'ye, Indy'ye. Tamam, sonuncusu bir köpek ama bunu hak etti. Harikulade saçmalamalarım boyunca beni destekleyen geniş aileme ve dostlarıma çok teşekkür ederim. Kendimi kaybetmemin işten bile olmayacağı bir mesleğim ve hayatım var ve kendimi kaybetmediysem bunu size borçluyum.

Savaşçı ekibim: Suzie, Pouya, Veronica, Mia, Cassie, Hilary, Jo ve tüm New Leaf Literary'ye teşekkürler. Sözleşmeler ve şiddetini giderek artıran yetişkinlik yaşamım boyunca bana rehberlik eden Steve Younger'a teşekkürler. *Kızıl Kraliçe* serisini uzun bir taslaktan tüm konuyu topar-

layan bir kısa hikâye koleksiyonuna taşıyan Alice Jerman, Kristen Pettit, Erica Sussman, Jen Klonsky, Kari Sutherland, ve Kate Morgan Jackson'a teşekkürlerimi sunarım. Desteği, sevgisi ve dehası için HarperTeen ailesine. Asla eskimeyecek kapakları için bir kez daha Sarah Kaufman'a. Gina Rizzo'ya, Ro Romanello'ya ve dünyanın bizim gözlerimizden görmesini sağlayan bütün ekibe teşekkür ederim. Siz olmadan bu asla gerçekleşmezdi.

Ayrıca yayımlanma sürecinde ne zaman ihtiyaç duysam saçmalıklarımı kontrol altında tutan, daima bir şeyler öğreten ve yüreklendiren sevgili dostlarımı da anmam gerek. Uzakta yazmak için inziva planları yaptığımda nezaketiniz ve hoşgörünüz için teşekkür ederim: Alex, Susan, Leigh, Soman, Brendan, Ally, Jenny, Morgan, Adam, Renee, Veronica, Sarah Enni, Maurene ve sevgili Emma'm. Bu başladığından beri değişmezimiz olan Sabaa'ya; sana ve yeteneğine sahip olduğumuz için hepimiz şanslıyız. Hepimiz bunun bir parçası olduğumuz için çok mutluyum. Ayrıca şimdiye dek bana bir panelde tahammül eden her yazara, size birer içki borcum var.

Dünyanın her yerindeki temsilcilerime, editörlere ve yayınevlerine bilhassa teşekkür ederim. Liste gerçekten çok uzun, kulağa kaba gelebilir ama öyle. Dünya çapında yayımlanacak bir şey yazacağımı asla hayal edemezdim; bunu gerçekleştirdiğiniz çok teşekkür ederim. Uluslararası kitap turnesine çıkacak kadar şanslıydım ve Birleşik Krallık, Kanada, Almanya, Polonya, Brezilya, Filipinler ve Avustralya inanılmazdı. Andrew, JB, Alex, Lauren, Ulrike, Ewa, Ashley ve Diana'ya sevgiler. Hepiniz müthiş ve çok yardımseversiniz.

Yaratıcı ilham kaynaklarım ve değişmezlerim George Lucas, Steven Spielberg, Kathleen Kennedy, Peter Jackson, Fran Walsh, Philippa Boyens, J. R. R. Tolkien, J. K. Rowling, C. S. Lewis, Mindy Kaling, George R. R. Martin ve Suzanne Collins'e teþekkürler. Siz olmadan yapamazdım.

Yazıyı elbette bunca zamandır beni yalnız bırakmayan okurlarıma teþekkür ederek toparlamalıyım. İnsanların, bir kısa hikâye derlemesi için heyecanlanması bir yana, yazdığım herhangi bir şeyi okumaları karşısında söyleyecek söz bulamıyorum. Ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye kelimeler yetmez. Benim için yaptıklarınızı, daha önemlisi on üç yaşındaki uyumsuz, huysuz, korkmuş, hayalperest ben için neler yaptığınızı anlatmamın bir yolu yok. O kızın bu olacıklara dair hiçbir fikri yoktu. Onun için ve sizin için yazıyorum.

Şimdi gidin ve birkaç tahtı kırıp parçalayın.

İnsanların kana göre sınıflara ayrıldığı bir düzen... Büyük, tanrısal yetenekleriyle diğerlerine hükmeden gümüşler, onların gölgesinde hayatta kalmaya çalışan, sıradan kızılar...

İktidar tehlikeli bir oyundur. Peki, kazanmak için ne kadar kan kaybetmek gerekir? Kanla bölünmüş bir dünyada, kazananı belirsiz bir varoluş mücadelesi...

“Romantizm ve devrimin çarpıştığı, iktidar ve adaletin düelloya çıktığı, içinizi yakacak, hayal gücünüzü ateşleyecek bir macera.”

USA Today

“İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman.”

Booklist

Ben bir kılıcım; şimşekten ve ateşten doğdum. Kalbimin kırılmasından korkmuyorum. Acıdan korkmuyorum. Sadece boşluğa uyanmaktan korkuyorum...

Mare yeni bir göreve atılır: Kendisi gibi yetenekleri olan Kızıl-Gümüş insanları toplayıp bir ordu kuracaktır. Yükselen bir şafak kadar kızıl, gümüş bir mermiden daha hızlı; zalim yöneticileri devirebilecek kadar güçlü bir ordu.

“Kızıl Kraliçe’nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Aveyard’ın üslubu akıcı, hızlı ve vahşi; Cam Kılıç’ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor.”

The Guardian

**Ben şimşek kızım. Ben fırtınayım.
Dökülen kızıl kanların intikamını alacağım.
İsyan ateşi tutsaklıkla körüklenecek...**

Mare sarayda tutsakken, artık gölgelere saklanmak istemeyen Kırmızı Muhafızlar organize olup kendilerini eğitmeye başlar. Mare'den uzak kalmaya dayanamayan sürgündeki prens Cal ise onu geri getirebilmek için her yolu denemeye hazırdır.

“Aveyard’ın küçük şimşek kızı hatalar yapan ve insanın kendisinden bir şeyler bulduğu bir karakter... Yazar, henüz kazanılmamış bir savaşla dördüncü kitaba hazırlık yapıyor.”

Publishers Weekly

Mare’nin, uğruna savaştığı her şey tehlikededir. Zafer, Gümüş krallıklarını devirmeye yetecek midir? Yoksa küçük şimşek kız sonsuza kadar sessizliğe mi mahkûm olacaktır?

“Yüksektepe sizin için savaşacaksa,” dedi Başbakan, Tiberias’a bakıp, “Sizin de bizim için savaşmanız gerek.” Davidson’ın gözleri altın renginde parılıyordu. Tiberias’ınkilerse kızıl alevler gibiydi. “Size kuzeyin alevi diyorlar, majesteleri. Bize alevleri gösterin.” Sonra bana baktı. “Ve bize fırtınayı gösterin.”

“Serinin yeri yerinden oynatan son kitabında aksiyon tüm hızıyla devam ediyor.”

School Library Journal

**Kanlı geçmiş ve acıtan gerçekler...
Biri gümüş, biri kıızı; büyüleyici iki kadın.
Tek bir adalet savaşı: Kızılar, gümüşlere karşı.**

“Aveyard’ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıradışı güzelliğe bayıldım.”

TheGuardiancom

“Bir kitaptan beklediğim her şey *Zalim Krallık*’ta mevcut: Gerçek duygular, etkileyici karakterler, detaylı bir evren ve yazarın beni karakterlere bağlamayı başardığının kanıtı olarak kalbime saplanan sızı. Aveyard’ın yetenekli olduğunu biliyordum ama bu kitap, *Kızıl Kraliçe*’den bile güzel.”

LovableReadercom